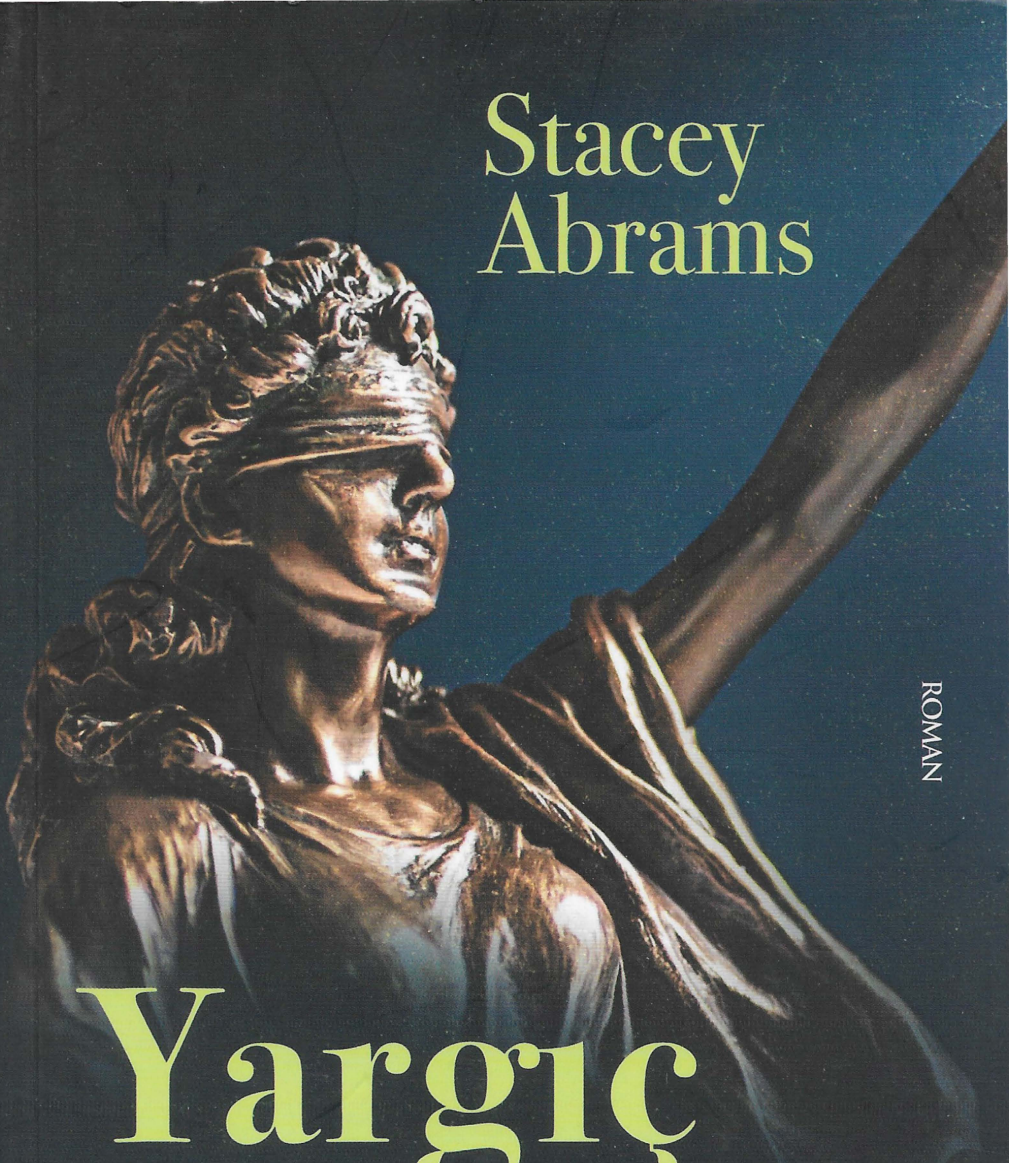
Stacey Abrams

ROMAN

Yargıç Uyurken

Türkçesi: Selin Saraçoğlu Bayraklı

the KİTAP

Stacey
Abrams

Yargıç Uyurken

Yargıç Uyurken
Stacey Abrams

Kitabın özgün adı: While Justice Sleeps
© 2021, Stacey Abrams

Yayın Koordinatörü: Ali Ulaş
Çevirmen: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Editör: Umut Burgaz
Son Okuma: Aydan Yalçın
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2023, bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla United Talent Agency'den alınmış olup Aabir A.Ş.'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Mayıs 2023

ISBN: 978-625-6415-40-9
Sertifika no: 47960

Eylül Matbaa Kağıt ve Yayın Hiz. San ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 69938

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Sevda Yardımcı
Dijital Satış: Cansu Zenginli

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlüler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

Stacey
Abrams

Yargıç Uyurken

Türkçesi: Selin Saraçoğlu Bayraklı

the KİTAP

Yazar Hakkında

Stacey Abrams *Our Time Is Now ve Lead from the Outside* kitapları ile *New York Times* çoksatanlarına girmiş bir yazardır. Georgia Temsilciler Meclisi'nde on bir yıl, Azınlık Grup Başkanı olarak yedi yıl görev yaptı ve 2018'de Demokratların Georgia vali adayı oldu ve burada eyalet tarihindeki diğer tüm Demokratlardan daha fazla oy topladı. Kendini oy haklarına ve eyalet, ulusal ve uluslararası düzeylerde sosyal meseleleri ele almaya adamış kuruluşlar Fair Fight, Fair Count ve Southern Economic Advancement Project'in kurucusudur. Çalışmaları, ABD Başkanlığı ve ABD Senatosu'nun kontrolü için 2020 seçimlerinde çok önemli bir rol oynamıştır.

Çevirmen Hakkında

Selin Saraçoğlu Bayraklı 1986 yılında İstanbul'da doğdu. 2009'da Marmara Üniversitesi Fransızca Öğretmenliği bölümünü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Çeviribilim programındaki yüksek lisansını, "Georges Perec'in *La Disparition* (Kayboluş) Adlı Romanının Kaynak ve Erek Kültürlerdeki Alımlanmasının Yanmetinsel Öğeler Bağlamında İncelenmesi" başlıklı teziyle tamamladı. Saraçoğlu Bayraklı, günümüzde hâlen çeşitli yayınevleri için editörlük ve çevirmenlik yapmaya devam etmektedir.

Bana güzel bir hikâyeyi sevmeyi öğreten annem ve babam Carolyn ve Robert Abrams'a. Yeni hikâyeler anlatmama yardımcı olan kardeşlerim Andrea, Leslie, Richard, Walter ve Jeanine'e. Ve hikâyeleri anlatılacak yeğenlerim Jorden, Faith, Cameron, Riyan, Ayren ve Devin'a…

Satranç, oyuncuyu öylesine kavrayıp zihnini ve beynini zincirler ki en güçlü karakterin bile içsel özgürlüğü ve bağımsızlığı etkilenmeden duramaz.

– ALBERT EINSTEIN'a atfedilir

BAŞLANGIÇ

18 Haziran Pazar

Beyin ölümü 11.47'de gerçekleşti.

Pazar gecesi saat dokuzda Yüksek Mahkeme Yargıcı Howard Wynn, en sevdiği deri sandalye olan ve Başyargıç William Howard Taft tarafından ısmarlandığı iddia edilen yüksek sırtlı Chesterfield'da sinirli bir ifadeyle kıpırdandı. Geniş sandalye, bir sandalyeden ziyade kanepeye benziyordu; İkinci Howard, derin ve geniş olmasını takdir etmişti. Gürbüz bir adam olan kendisinden önceki başkanın aksine Yargıç Wynn, müthiş bir kargo gemisinin biçimli yelkenlisi gibi düzgün hatlara sahipti. Ama sandalyeyi beklenmedik faydası nedeniyle seviyordu. Olur da gece okumak için seçtiği kitap canını sıkarsa diye kalçasının yanına sıkıştırmayı alışkanlık edindiği kitaplar için ekstra alan demekti bu genişlik.

Howard Wynn ne sıkıntıdan çekmişti ne de sıradanlıktan.

Kasıtlı cehaleti –modern basını böyle tanımlıyordu– ve politikacılardan bahsederken nükteli şekilde kullandığı ifade olan "kendini beğenmiş aptallığı" eşit derecede küçümsediğini hissediyordu. Düşüncesine göre, toplum neşeyle cehenneme dönüşürken, bilgilerini yavaş yavaş kaybolan kırıntılarmış gibi birbirlerinden açgözlülükle kapan ruhsuz ve kibirli bir haydut çetesinden başka bir şey değildi bunlar. Yeni bilgeler, bürokratlar ve kullanımdaki kiralık silahlar varken Amerika da, antik Roma ve Yunan, Mali, İnkalar ve uçarı varlığını kısa süre devam ettirebilen daha pek çok imparatorluğun devrilmesine yol açan ente-

lektüel uyuşukluğu tekrarlamaya mahkûm olacaktı. Bir adama onursuz işler ve kolay seks verin, işte medeniyet yitip gitti bile.

Loş ışıklı çalışma odasında, "Erdemli bir sel, bize lazım olan bu," diye mırıldandı. "Şu piçleri boğup öldürsün."

Arkasında bir satranç tahtası duruyordu, oyun yarıda kalmıştı; antika ahşap parçalar kullanılmaya kullanılmaya tozlanmaya başlamıştı. Bir zamanlar genç bir dâhiydi; bu oyunu, büyük ustalara rakip olacak bir vahşilikle oynardı. Dikkatli manevralar ve oyunun sonuna dair derin düşünceler, kaderinde hukukun olduğu anlaşılıp da aynı şeyi gerçek hayatta yapabileceğini öğrenene kadar ona yetmişti. Yarım kalan oyundaki rakibi hiç tanışmadığı, dünyanın hemen hemen diğer yarısı kadar uzakta yaşayan biriydi. Ama yeni arkadaşı bile onu bu son sığınağında terk etmişti.

Çalışma odasının kapısı saatlerdir sıkıca kapalıydı ve böylece kutsal alanında yalnız kalabiliyordu. Odanın dışında, erkenci bir yaz fırtınası pencereleri sarstı. Uzaklarda beyaz bir ışık parladı, sonra gök gürültüsünün kaçınılmaz gümbürtüsü duyuldu. Wynn, bu kargaşayı tanımanın verdiği bıkkınlıkla başını salladı. Gök gürültüsünü bastırmak için, odasındaki küçük televizyonu açtı. Genellikle bu aptal kutusunu küçümserdi ama şimdi, isteksizce de olsa, faydalı olduğunu kabul etti. Bu gece, hayatının görevini batırmış mıydı yoksa başarılı mı olmuştu, işte televizyon onu söyleyecekti.

Bir reklam, araba sigortası indirimi sunuyordu ve ardından komik ve siyasi yönden aşağılayıcı popüler bir talk show'un açılış yazıları belirdi. Sunucu dalaveresine başlamak için bir an bile beklemezken Wynn de şahin gibi gözleriyle onu izliyordu. "Ve bugünün erken saatlerinde… Amerikan Üniversitesi'nde Yargıç Howard Wynn'in destansı öfkesi… belki de 'Yargıç Ben Neredeyim Ulan' demeliyiz."

Stüdyodaki seyirciler, öğleden sonra üniversitenin açılış

töreninde konuşan Wynn'in görüntüsü ekranda belirince bir kahkaha kopardılar. Wynn bu konuşmayı, yani gelecek neslin verdiği umuda dair tesirli yalanlar sunmayı kim bilir kaç kez yapmıştı. Videoda, akademik kıyafetiyle –basitçe anlamsız bir diğer siyah elbiseyle– podyumun üzerinden eğilirken görülüyordu. Ekrana sabitlenen yüzünde küçümseyen bir gülümseme vardı.

Metal sandalyelerinde rahatsızca kımıldanan lisans öğrencilerine, "Bilim, şeytanın insan üzerindeki en büyük hilesidir," dedi. Ekranda izlediği adam kızgınlıkla yumruğunu kaldırdı. "Bizi kaderimizi kontrol edebileceğimize inandırdı ama inşa ettiğimiz tek şey ölümümüz oldu. Şeytanın işleri için bir tapınak inşa edebilelim diye doğanın yasalarını çiğniyoruz. Durdurulmamız gerek!"

Yargıç Wynn öfkelenmeye devam ederken sabırla ona bakan Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Brandon Stokes'un taş kesmiş yüzü, televizyon ekranını doldurdu. En küçük kızının mezuniyeti için törene gelmişti ve girişimlerini ezip geçen, aynı zamanda yönetiminin imzaladığı kanunları zayıflatan bir hukukçuyla sahneyi paylaşmayı nazikçe kabul etmişti. Adamlar arasındaki düşmanlık üniversitede büyük tartışmaların kaynağı olmuştu ki bu tartışmalardan biri, yurtdışı eğitim saatlerinin yeniden hesaplanmasından sonra Zoe Stokes'un beklenmedik erken mezuniyetiyle ayyuka çıkmıştı. Yüksek Adalet Divanı'ndan gelen davetiye çoktan kabul edilmişti, üniversitedeki konuşmayı iptal etmenin nazik bir yolu yoktu.

Wynn kalabalığa baktı, yüzü öfkeden donmuştu. Bir sonraki karede üniversite rektörü vahim hatasını açıkça fark ederek sahnenin yanından dikkatlice yaklaştı ve dünyanın her köşesinde *tatlı köpeklere* yapıldığı gibi elini Wynn'e uzattı. Sesi zayıftı ama kameraman açık ve net olarak söylediklerini duymuştu. "Yargıç Wynn? İyi misiniz?"

Wynn etrafında döndü ve uzatılan eli geri çevirdi. "Değilim elbette. Sizi yaklaşan kıyamet konusunda uyarmaya çalışıyorum ama siz, bu çocuklara dışarıdaki dünyanın onları beklediğini söylememi istiyorsunuz. Bekleyen tek şey ölüm. Önce diğerleri için gelecek ama en sonunda şeytan kendisinin olanı geri alacak."

O sırada rahatsız edici mırıltılar tüm kalabalığa yayıldı, alaycı kıkırdamalar yükseldi ve Wynn bir kez daha geri döndü. "Siz toplumun leşlerisiniz, istediğiniz kadar gülün. Ama sözlerimi unutmayın – cehennem dünyaya geldi ve ebeveynleriniz de onun soyunu seçti."

Bunu söyledikten sonra elini cebine soktu ve Başkan Stokes'a dik dik baktı, sonra ona doğru yürüdü. Elini cebinden hızlıca çeken Wynn, Stokes'un önünde durdu ve sağ elini uzattı. Başkan beceriksiz bir hareketle ayağa kalkıp karşılık verdi, Yargıç kulağına yaklaşarak bir şeyler mırıldandı.

Video gerginlikle el sıkıştıklarını gösterdi, ardından Yargıç ağır adımlarla sahne arkasına giderken üniversitenin rektörü de peşinden gitti.

Program sunucusu duygusuz bir ifadeyle, "Yargıç Wynn'in orada ne fısıldadığından emin değilim ama başkanın tekrar seçilmesini onaylamıyor gibi görünüyor," diyerek kulak tırmalayıcı alkışı böldü. "Yargıç Wynn'e 'Halkın Sesi' diyorlardı ama şu an herkes gaipten sesler duyup duymadığını merak ediyor. DC'de metroya bindiği biliniyor ama bu da bana yakında tünellerde yaşayıp yaşamayacağını merak ettiriyor. Mahkemenin bu ay vereceği bazı kararlarda sonucu etkileyecek oya sahip olması korkutucu. Daha da korkutucu olansa bu adamın muhtemelen oradakilerin en kötüsü olmaması. *Çılgın Yargıç* adlı bir reality show yaptıracaklar mı merak ediyorum." Bu sözlerin ardından kahkahalar geldi ve Wynn televizyonu kapattı.

Pencerenin ötesinde kopan fırtınaya tekrar bakarken, "Ko-

mik adam," diye mırıldandı. "Thoreau, doğa ve insan mücadelesi konusunda haklıydı. Doğa daima kazanır." Boş odada konuşurken sesinde kin yoktu, sadece teslimiyet vardı. Doğanın kurnaz bir düşman olduğunu biliyordu. Bir adam yatağında huzurla uyurken doğa, dokuları ve hücreleri didik didik eder, görünmeyecek kadar ince kromozomlara kadar inerdi. Hercai bir hareketle insanın hayatını havaya uçuracak saatli bombayı çalıştırırdı. O insanın beynini...

Asık bir suratla, "Benden geriye bebek gibi ağlayıp kusan birini bırakıyor ki başkaları iç organlarımla beslensin," diyerek kabullendi. Kimse cevap vermedi. Son günlerde sözlerinin böyle cevapsız kaldığı çok oluyordu.

Hepsi bırakıp gitmişti. Bir eşi öldü, diğeri terk etti. Tek oğluysa onu hakir görüyordu.

Mahkeme de daha iyi değildi. Ona karşı komplo kuran bir grup yalaka ya da küçümseyen insanlar... Umursuyormuş gibi yapanlar... Ama yapılması gerekenleri yapmanın bir yolunu ve ilerideki görevleri emanet edebileceği birkaç kişiyi belirlemişti.

Sandalyeden güçlükle kalktı ve bir kitap rafına doğru gitti. Kitapları halıya doğru itti. Bu iş, olması gerekenden daha zordu. Omzunun üzerinden arkaya doğru şöyle bir bakıp kapının hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol etti.

"O sinsi engereğin üzerime çullanıp daha fazla sırrımı çalmasını istemiyorum," diye fısıldadı. Kasanın şifresini girdi. Kilit sessizce açıldı ve yeşil ışık yandı. Kolu çekti.

İçerideki şeyler aynen bıraktığı gibi duruyordu. Ama yakında, içeride neler olduğunu unutacaktı. Daha da kötüsü, bu lanet kasabada bir kasası ve başka saklanma yerleri olduğunu bile unutacaktı. Bulunmayı reddederek ona ihanet edebilecek yerler... Kaderi buydu. Zeki bir hukukçuyken içi boşalmış, gölgelerin kovaladığı, hafızasının ihanetine uğrayan bir adama dönüşmek...

Zaman har vurup harman savrulmuş ve sonunda hiçliğe indirgenmişti. Eninde sonunda düşmanları onu ölüme sürüklemeye çalışacaktı, ama onun bildiği bir sır vardı. Son ile şu an arasında, tek başına haritasını çizmeye başladığı keşfedilmemiş bir bölge uzanıyordu. Düşmanları onu izlemeye çalışacak ama başarısız olacaklardı. Bıraktığı izleri takip edebilenler dışında hepsi.

Her dönem, ABD Yüksek Mahkemesi duruşmalarını yapar ve Olimposlu tanrılar gibi fermanlarını yayımlardı. Yasaya göre müzakerelere ekim ayının ilk pazartesi günü başlar ve avukatlar ile temsil ettikleri sefillerin ondan ve diğer hukukçu arkadaşlarından hoşgörü dilemelerine zaman ayırırlardı. Ama haziran ayının sonunda saat gece yarısını vurduğunda, kurtuluş veya mahkûmiyete karar vermek için kapıyı kapatırlardı. Geleneklere göre en önemli kararları o son haftalara bırakırlardı, ara sıra da temmuza kadar sürerdi ama Wynn'in görev süresinde asla böyle bir şey olmadı. Hayır, 30 Haziran onun D-Day'i,* Waterloo'su,** şah ve matıydı.

Kasanın kapısını çarparak kapattı ve soğuk metale yaslandı, kaldırdığı kolunu alnına dayadı. Ya o kadın da bitiremezse? Ya onlar da Wynn gibi kaybolduysa? Belki de ne yaptığını, ne öğrendiğini Başyargıç'a söylerse, o yardım edebilirdi. Ama öğrenirse, Wynn'i durdurmayı onur meselesi hâline getirecekti. Bu son kefaret eylemini gerçekleştirmesini reddedecekti.

Bir yanı, kafasında dönen tartışmayı tanıyordu. Hatırlamakta her gün biraz daha zorlandığı amansız bir halat çekme yarışı. Nörolog, semptomların kötüye gideceği konusunda onu uyarmıştı. Bir zamanlar berrak olan zihnindeki gölgelerin dişlerinin ve boynuzlarının çıkacağı konusunda... Düşmanlar göreceği konusunda...

---

* ABD'nin Normandiya Çıkarması'nın başladığı gün. (ç.n.)

** Napolyon'un mutlak yenilgisiyle sonuçlanan ve Avrupalı güçler arasındaki silahlı mücadelenin sonunu getiren muharebe. (ç.n.)

Hayır diye hatırlattı kendine. Düşmanlar vardı. Savaşmak zorunda olduğu düşmanlar. Çünkü doğruyu söyleseydi ona inanmayabilirlerdi. Daha da kötüsü, gerçeği yok edebilirlerdi. Pek çok doktor, kötüye giden sağlığı hakkında, nörolojik hastalığın yol açtığı paranoyalar, endişeler ve komplolar hakkında fısıldaşıyordu.

Beklemek ve rakiplerinin şah gambitini* kabul edip etmediğini görmek daha iyiydi. Oyununu güçlendirmek için açılışta bir kurban vermek... Beyaz Saray kendini zeki sanıyordu. Vücudunun ihanetini ona karşı kullanacaklardı. Hareketlerini izlemesi ve ne öğrendiğini anlaması için bir casus göndereceklerdi. Büyük hukukçu Howard Wynn'e karşı bir yönetici ayrıcalığı mı? *Peh!*

Adrenalinle dolup taşan Wynn kitapları yerlerine koydu, çalışma odasının kapısını açtı ve sandalyesine döndü. Aklını başına toplamıştı. Yeniden. Yasanın gerektirdiği labirent oyununu oynayacak ve kazanacaktı. Onu durduramazlardı.

Aniden keskinleşen endişesinin sivri pençeleri, bir anda bulutlanan düşüncelerindeki mantığı ikiye böldü. Wynn doğruldu ve boş odaya söylendi: "Beni öldürmek istiyorsun, değil mi? Susturmak istiyorsun?" Havaya öfkeli ve titreyen bir yumruk savurdu. "Ne yaptığını biliyorum. Bize nasıl yalan söylediğini! Çok yakında bunu kanıtlayacağım ve bekçi köpeklerin seni kurtaramayacak!"

"Yargıç Wynn? Kiminle konuşuyorsunuz?" Hemşire çalışma odasının kapısında belirdi ve bu feveran karşısında kaşlarını çattı. "Telefonda mısınız?"

Bulutlar dağıldı, Wynn homurdandı. "Doğayla konuşuyorum kadın! Bu evde karşılaşabileceğim en zeki yoldaşla."

Hemşiresi Jamie Lewis ikna olmamıştı, eşiği geçti. Gülümsemesini takındı. "İlaç ve uyku vaktiniz geldi Yargıç. Dinlenmeniz

* Bir satranç açılışı. (ç.n.)

gerek. Bugün uzun bir gündü ve yarın işe gidemeyecek kadar gergin olmanızı istemiyorum. Yoğun bir hafta olacak."

Wynn, Chesterfield sandalyesinin koluna vurduğunda tahmin edici bir çıtırtı yükseldi. "Ben kahrolasıca bir çocuk değilim Hemşire Lewis. Bez bağlanmış bir velet gibi yatağa tıkılmama gerek yok. Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi'nin kürsüsünde oturuyorum ben."

"Evet, oturuyorsunuz." Jamie biraz daha yaklaştı, tabanı krepten yapılmış ayakkabıları parkede ses çıkarmıyordu. Aralarındaki mesafeyi katederken sadece soluk sarı renkli eteğinden çok hafif bir ses çıkıyordu. Rahatsız edeceğini bildiği tatlı bir gülümsemeyle, "Siz iyi bir avukatsınız Yargıç Wynn. Tanrı biliyor ya, epey avukat tanıdım, hepsi Thomas sayesinde," diye fısıldadı. Sahte bir kahkaha koyuverdi. "Belki de bir satıcıyla değil de bir doktorla evlenmeliydim."

"Doktorla mı? Alçak herifler!" Elini tekrar vurdu, bu kez çıkan ses odada yankılandı. "Kahrolası şarlatanlar... Bir gün olsun dürüstçe çalışmayı kabul etmiyorlar. Golf oynamayı ve asla geçmeyen hastalıklar bulmayı bırakmıyorlar."

"Doktorlar önemlidir. Bahse girerim ki avukatlar kadar önemliler. Sizi burada tutuyorlar, değil mi?"

"Kıyaslanamaz bile," diye bağırdı. "Hukuk, blues ve vist oyunu gibi Batı yaratımının son saf meziyetlerindendir. Modern doktorlarıysa, sülüklerden ve cadı kazanlarından biraz daha marifetli buluyorum. Sekiz yıllık öğrenimin ardından hâlâ zanaatlarını zar zor icra edebiliyorlar."

"Avukatlar kanunları uygulamıyor mu?"

"Ama hata yaptığımızda kimse ölmüyor." *Faust*'un küf kokulu sayfalarını küstahça çevirirken eli titredi, yalan söylediğini biliyordu. "Doktorlar, dünyayı dolaşıp sağlıklı insanlara yalan söyleyen kaçıklar ve suçlulardan başka bir şey değiller. Deneyleri için ceset topluyorlar."

Şoke edici beyazlığı nedeniyle bronz teniyle tezat oluşturan gür kaşları öfkeyle kalkıp indi. "Yine de bu mahkemede dolanan şu yeni avukat grubundan daha iyi değiller. Çürüyen düşünceleriyle yerle bir olan bir nesil. Aralarında keskin zekâlı kimse yok. Araştırmak yerine cevabın kendilerine söylenmesini tercih eden bilgisayar bağımlısı kâfirler. Kahvemi getirebilecek kadar zekâsı olan birini bile zar zor buldum."

Wynn'in kolunun dibinde duran Jamie, "Bay Brewer ve Bayan Keene'i sevdiğinizi sanıyordum," diye hatırlattı. Söylenmesi öksürüğe, kısa süre sonra da mırıltıya dönüştü. Düşüncelerini kelimelere dökmek için zihnini tekrar kurcaladı: "Daha dün bana Bayan Keene'in takip etmeye değer genç bir öğrenci olduğunu söylemiştiniz."

"Öyle bir şey söylemedim!" Kavga pozisyonu aldı ve tükürür gibi, "Söylemediğim şeyleri söylediğimi iddia etme. Özellikle de göreceli zihinsel becerilerini konuşmak bir yana dursun, hakkında havadan sudan konuşmak için bile yeterli donanıma sahip olmadığın kişiler hakkında konuşma *Hemşire Lewis*," dedi. Unvanıyla alay etti, kolunu tuttu, yanında çalışanlardan biri için böyle coşkulu bir iltifatta bulunmuş olmaktan deli gibi korkuyordu. Bugünlerde, söylediği şeyleri bir süre sonra hatırlamıyordu. Ya da öğle vakti söylediğini akşam unutuyordu.

Wynn başını kaldırdığında hemşirenin onu izlediğini, demans veya yaklaşan ölümü gösteren belirtiler olup olmadığını kontrol ettiğini gördü. *Cümlesini bitirmiş miydi?* Ne zamandır sessizdi? "Bana bakmayı kes!" diye bağırdı ve kadının kaslı kolunu biraz daha sıktı.

Jamie, yüzündeki endişeyi görmesine izin vermeden başını çevirdi. Hafıza kayıpları sıklaşmıştı. Bir gün hafızası zamanın içinde donup kalacaktı.

Bunu daha önce bir sefer daha görmüştü. Hastalığın adı Boursin sendromuydu ve ilerleyişini, Yargıç Wynn'in panikle-

miş gözlerinden okuyabiliyordu. Nazikçe, "Ne hakkında tartışıyorduk Sayın Yargıç?" diye sordu.

"Neden soruyorsun? Söyleyeyim de sonra beni Başkan'a ya da seni casusluk yapman için gönderen her kimse ona şikâyet et, değil mi?" Alaycı bir biçimde güldü. "Mezuniyet töreninde çok mu ileri gittim? Sana beni öldürmeni mi söylediler?"

Hemşire kaşlarını çattı. "Efendim?"

Sert bir ifadeyle, "Tabii ki beni gözetliyorsun," dedi. "Paranoyak olabilirim, ölüyor da olabilirim, ama aptal değilim."

"Sizi öldüreceğime mi inanıyorsunuz?"

"Öyle gözü pek şekilde ve doğrudan öldürmekten bahsetmiyorum. Gözlemlerini yazıyorsun ve tıbbi hakları ihlal ederek aleyhimde kanıt topluyorsun."

"Efendim?"

"Yaklaşan ölümümle ilgili senden sürekli rapor istiyorlardır herhalde. Muhtemelen geceleri de kâğıtlarımı okuyorsun, fotoğraflar çekiyorsun, böylece ne yaptığımı biliyorlar. Beni kayda almanı çok isterlerdi ama içeriyi gözetleyemezler. Beyaz Saray'daki davetsiz misafir hayallerini yıkacağımdan korkuyor ve beni gözetlemen için seni gönderdi. Bugünkü konuşmamdan sonra bana lanetler okuyordur."

Jamie'nin gözleri büyüdü. "Neden bahsettiğinizi bilm–"

"Bana yalan söyleme!" diye böğürdü. "Tanrı aşkına, bu evde birazcık olsun dürüst davran." Hızlıca öksürmeye başladı, ciğerleri hava almaya çalışırken başını eğdi. "Seni nasıl yanlarına çektiler? Rüşvetle mi yoksa tehditle mi? Kocanı mı kullandılar?"

Yüzündeki kızarma yerini beyazlığa bıraktı ve hemşirenin başı hafifçe eğildi. "Thomas'ın yine başı dertte. Dolandırıcılıktan tutuklamayı düşünüyorlar. Yapmadığına yemin ediyor," diye fısıldadı. "Başka seçeneğim yoktu."

"Bir seçeneğin vardı Hemşire Lewis," diye kısaca düzeltti. "Ölüyü seçmek yerine yaşayanı seçtin sadece."

"İşinizi yapıp yapamayacağınızı bilmek istiyorlar efendim. Hâlâ çalışma beceriniz olup olmadığını. Diploma törenindeki öfke nöbetinin pek de faydası olmadı."

"Seni aptal inek, bu bir öfke nöbeti falan değildi! Stratejiydi. Hepsi stratejiydi. Şah gambitinin açılış hamlesi! Her nefes, oyunun sonuna götüren bir harekettir." Gözleri büyüdü, yumruğunu salladı. "Onlara araştırmamdan bahsettin mi? Neler olduğunu bildiğimden?"

Jamie gerçek bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Araştırma mı? Mahkeme için mi?"

"Tabii ki mahkeme için! Yoksa seni buraya neden getirsinler? Ben bir ulusal güvenlik tehdidiyim, ama yaptıklarını kabul etmeden bunu kanıtlayamazlar. Beyaz Saray'daki istilacı, beni bir şahin gibi izlesinler diye posta güvercinlerini gönderdi. Sırlarını biliyorum!"

"Mantıklı konuşmuyorsunuz Yargıç. Oturun lütfen."

"Oturmayacağım ve susturulmayacağım!" Feryadında bir histeri tınısı vardı. Görüşmediği oğlunu bir kez daha düşündü. "Yalanlarıyla oğlumu öldüremezler!"

Jamie kaskatı kesilmiş sırtını okşayarak yatıştırmaya çalışırken, "Kimse Jared'ı öldürmeye çalışmıyor," dedi. "Lütfen Yargıç, sakin olun."

Titreyen sesiyle, "Bir mahkûmun ikilemi," diye fısıldadı. "Yenilgilerine karşılık oğlumun hayatı. Ama ben zekâmla onları alt ettim. Asla şüphelenmeyecekleri Lasker-Bauer."

"Lask Bauer mi? Kim o adam?"

"O bir adam değil, seni sersem. Oyunun ortasında iki fil de onu kurtarmak için feda edilecek. Son oyunu kurtarmak için."

"Ne fili?" Jamie şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve adamın omzunu tuttu. "Yargıç Wynn, ben kimim?"

"Bırak beni!"

Jamie yaklaştı ve "Ben kimim?" diye sordu.

Yargıç'ın gözleri onunkilere takıldı, zihni berraklaştı. "Güvenemeyeceğim birisin. Artık kimseye güvenemiyorum."

"Size yardım etmek için buradayım."

"Yalancı. Onlara deli olduğumu söylüyorsun. Hasta olduğumu. Ben hâlâ güçlüyüm hanımefendi. Ondan daha güçlüyüm." Yine de gerginlikten içi bir tuhaf oldu. Telefon doğru bir günde, planını unuttuğu bir günde gelirse taleplerini kabul edebilir ve dikkatle planladığı her şeyi mahvedebilirdi.

Henüz değil. Tanrı aşkına, henüz değil. Yargıç Wynn, bir zamanlar kıvrak olan zihnini odaklanmaya zorlayarak Hemşire Lewis'le yaptıkları konuşmanın ana hatlarını hatırladı. "Bana bakmayı kes."

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Sen sadakatsizliğini kabul etmeden önce raportörlerimin* entelektüel kapasitelerini tartışıyorduk ve ben de senin kavrayamayacağın bir stratejiden bahsetmiştim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bayan Keene türünün geri kalanından ne daha iyi ne de daha kötü. Tek farkı, saklamaya çalıştığı potansiyelin ışıltısı. Bunun dışında, öğretmenlerinin ilim açısından eksikliği de göz önüne alındığında, bundan daha iyi olmasını bekleyemeyiz."

Jamie dolgun, sabit parmaklarını Yargıç Wynn'in kolunun üst kısmına doladı ve onu açık kapıya yönlendirdi. "Bayan Keene'in Yale'e gittiğini sanıyordum. İyi bir okul, değil mi?"

"Aynı Harvard, Stanford veya eğitimin diğer kaleleri gibi bugünlerde orası da bir lağım çukuru. Hukuk öğrenimi gibi görünen özensiz bir düşünce denizi." Tökezledi ve koridorun duvarına tutundu. "Avukatların, anayasanın katı bir şekilde inşa edilmesini istemesine şaşırmamalı. Kahretsin, bu hâliyle de zaten onların zayıf zihinleri için yazılmış."

Merdivende Jamie onu sola doğru yönlendirdi. Wynn, canlı

* Mahkemelerde, dava hakkında araştırma yapıp konuyu mahkeme üyelerine sunmak üzere bir rapor hazırlayan, o mahkemenin üyesi olmayan hâkim. (ç.n.)

mavi renkte, görkemli bir buzulun tamamını gösteren fotoğraf çerçevesinin altında durdu. Daha önceki konuşmalarını hatırlayarak başını salladı. "Hukuku bilmenin okulla bir ilgisi yok. Zihinle ilgisi var. Kalple. Hukukun söylediklerini okumak kadar neyi kastettiğini anlamak da önemli. Gerçeğe giden yolu nasıl bulacağını." Ağırlığının çoğunu, kendisini tutacağını bildiği Jamie'nin sağlam vücuduna vererek derin bir nefes aldı.

Gözlerine bakmak için bakışlarını yukarı kaldırdı. Dikkatle bakarak, "Avery'yi sever misin?" dedi.

Jamie tereddütle başını salladı. "Etkileyici. Konuşması güzel."

"Tek söyleyebileceğin bu mu?"

Jamie omuz silkerek, "Bana sorarsanız biraz kibirli gibi," diye karşılık verdi. "Sert. Bay Brewer gibi çekici değil. Brewer'ın geleceği parlak. Bunu söyleyebilirim."

"Brewer en fazla sığ imparatorluklar kurabilir," diye homurdandı Wynn. "Oysa Bayan Keene akıllı kız. Çok akıllı. Kendini kanıtlamakla biraz fazla meşgul ama ara sıra da olsa beynini kullanıyor. Düşünürken biraz daha titiz olsa harika olurdu."

"Titiz mi?"

"Evet, titiz. Senin henüz denk gelmediğin bir şey." Omurgasını dik tutmaya çalışarak elini serbest bıraktı. "Yatalak değilim ben. Yatağa kendi kendime gidebilirim. Bana zorla vermeni söyledikleri zehir haplarını getir."

"Peki efendim." Yatak odasının kapısını açtı ve Yargıç ağır aksak ilerlerken geçmesini bekledi. "Neden bu arada pijamalarınızı giymiyorsunuz, ben de ilaçları çabucak getiririm."

"Bana üstünlük taslama be kadın. Ölüyor olabilirim ama bunak değilim. Senin o zayıf patronluk taslama denemelerini daha ağzından çıkmadan önce bile duyabiliyorum."

"Siyah pijamaları yatağın üzerine bırakmıştım. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Kastettiğin yardım senin yerine başka birini bulmaksa

olur." Wynn kadının geri çekilen siluetine baktı. "Bana ölüm haplarımın yanında kahrolası bir bardak viski de getir."

* * *

Özel hemşire, saat on bire geldiğinde sessizce odasına girdi, gözlerinin açık olduğunu ve boş baktığını gördü; hastalıktan daralmış damarlarında ağır ağır atan nabzını kontrol etti. Yanına diz çöktü ve etine bir şey saplandığında suratını buruşturdu. Dizini kaydırdı, bir elini lambaya diğerini yabancı cisme uzattı. Parmakları halının üzerine düşen bir hap şişesi kapağını yakaladı. Işığa doğru kaldırdı, oraya bizzat koyduğu renkli şeridi gördü, nefesi kesildi. Yatağın altına uzandı, çılgına dönmüş hâlde, bulacağını bildiği şişeyi aradı. Plastik şişe eline çarptı, yatağın altından çıkardı, üstündeki etiket en büyük korkusunu doğruluyordu. Arada bir uzuvlarını şiddetle sarsan nöbetler için reçete edilen hapları almıştı. Bu ilaç tek başınayken bile tehlikeliydi, hele bir de diğer ilaçlar ve alkolle birleştiğinde öldürücü olabilirdi. Yatağın altına düşen hapları topladı ama çizelgelerine bakana kadar kaç tanesinin eksik olduğunu bilemeyecekti.

Ne var ki kanıtlar ortadaydı. Yargıç Wynn kendini öldürmeye çalışmıştı.

Suçluluk duygusu boğazını düğümledi. Bakışlarını, çabuk köpüren mizacına rağmen saygı duymaya başladığı adama dikti. ABD hükümetinin kocası Thomas için verdiği özgürlük ve istikrar vaadi, bu görevi ve talimatları kabul ettiği zaman, ihanet için yeterli bir gerekçe gibi gelmişti. Hastalığı nedeniyle yavaş yavaş bir güvenlik riski hâline gelen güçlü ama hasta ve yaşlı bir adamın bakıcısı olacaktı. Yazılarını takip edecek, durumu hakkında haftalık rapor verecek ve talimat geldiğinde de harekete geçecekti. Ama bu, Howard Wynn'i tanımadan önceydi.

Tek kullanımlık cep telefonunu elleriyle sıkı sıkı kavradı.

Adamın ölmek üzere olduğunu teyit ettikten sonra arayacağı numara ona ezberletilmişti. Bu öyle bir aramaydı ki bir kez gerçekleştiğinde adamın bir daha asla uyanmaması garantilenecekti. Tereddüt etti, tam da adamın şüphelendiği gibi ona ihanet eden kişi olmak istemiyordu ama kendi kendine artık bittiğini söyledi. Yaptığı pazarlıktan geri dönmek için artık çok geçti. Yine de önce kontrol etmeli ve emin olmalıydı.

Stetoskobunu adamın ciğerlerine dayadığında zar zor nefes aldığını duydu. Ağırlaşmış kolunun etrafındaki plastik kelepçe, tansiyonunun düşük olduğunu gösterdi. Dikkatle ışık kalemini açtı, tecrübeli olduğu belliydi. Işığa tepkisi de minimum düzeydeydi. Kısa süre içinde, onun yaklaşan ölümünü doğrulayacak her testi yapmıştı.

Fısıltıyla söylenen sözler onu şaşırttı.

"Kızın bu işi bitirmesi gerekiyor. Onun için."

Aletler halıya düştü, bu kez şok nedeniyle yeniden diz çöktü.

"Yargıç Wynn?"

Zayıf bir el aniden kalkıp kadının giysisinin kolunu yakaladı. "Ben ölmedim. Yine de deneyebilirsin."

"Ben… bunu istemedim." Parmakları, kolundaki soğuk ve titreyen parmakların üzerine kapandı. "Hap almışsınız–"

"Mazeret için zamanımız yok." Bir öksürük bedenini sarstı. "Avery bizi kurtarmalı. Yemin et!"

Beceriksizce, "Ambulans çağırayım," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm!"

Wynn gözlerini kırpıştırırken, "Özür dilemek için çok geç," dedi hırıltılı bir sesle. "Bana söz ver. Bir mesaj ileteceksin. Her ihtimale karşı. Yemin et!"

Kadın itiraz edemeyecek kadar şok içindeydi; "Yemin ederim," diye cevap verdi.

"Ona de ki, cevaplar için doğuya baksın. Nehre baksın. Arasına. Meydana baksın. Lasker. Bauer. *Beni affetsin.*"

"Yargıç? Anlamıyorum." Jamie telaşla yaklaştı. "Bay Bauer de kim?"

"Avery'ye söyle. Doğu. Nehir." Acı bir yutkunmayla nefesi kesildi. "Arasında. Meydan. *Beni affetsin.*"

Jamie, duyduklarını açıklaması için onu bir daha uyandırmaya çalışarak omuzlarını salladı. Ama gözbebekleri, donuk ışığa boş boş bakarken tepki vermiyordu. Jamie adamın elini tekrar yatağa bıraktı.

"Hayır. Hayır," diye tekrarladı yüksek sesle. "Sizi öldürmeme yol açamayacaklar." Başucundaki telefonu kaldırdı ve böyle bir an için kaydedilen numaraya ulaşmak için hızlı aramaya bastı.

"ABD Kolluk Kuvvetleri. Acil durum nedir?"

"Yargıç Howard Wynn bilincini yitirdi. Acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

"Kendinizi tanıtın."

"Hemşire Jamie Lewis," dedi kısaca. "Hemen bir ambulans gönderin. Ölüyor."

"Lütfen hatta kalın."

Ambulansın yolda olduğundan emin olduktan sonra diğer telefona uzandı ve hiç tanımadığı bir adamı aradı. Bağlantı için sadece birkaç saniye bekledi.

"Hallettin mi?"

"Galiba aşırı doz almış."

"Kasten mi?"

"Belki." Tereddüt etti. "Nabzı zayıf ve bilinci gelip gidiyor. Ölmek üzere."

"Hiçbir şey yapma. Yirmi dakika sonra oradayım."

Jamie gözlerini sımsıkı kapadı. "Olmaz."

"Ne olmaz?"

"Hiçbir şey yapmadan duramam. Bu doğru değil."

Uzun bir sessizlik oldu. "Evden çıkın Hemşire Lewis. Bir an önce çıkın."

"Olmaz dedim. Ambulans yolda," diye itiraf etti. "Başka seçeneğim yoktu."

"Bu bir ulusal güvenlik meselesi. Size benden başka kimseyle görüşmemeniz söylendi. Ömrünü uzatmak için kahramanca önlemler almanız değil. Burada yanlış anlaşılan bir şey mi var?"

"Hayır. Ama yardım etmem gerekiyordu. Doktora ihtiyacı var."

Bu itiraf, hattaki adama eski ordu hemşiresinin artık işe yaramaz olduğunu söylüyordu. "Anlaşıldı."

Jamie aldığı yanıt karşısında şaşkına döndü. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Onu hastaneye götürün, sonra görevden alınacaksınız. Ödemenizi yarın alırsınız." Bağlantı kesildi.

Jamie telefona baktı. Artık özgür müydü? İçini bir rahatlama hissi kapladı, dizlerinin bağı çözüldü. Yatağa çöktü, kalçası daha birkaç dakika önce kolunu tutan gevşek ele yaslandı.

Ölmek üzere olan bir adam ondan bir ricada bulunmuştu. Son bir dilek. Gözlerini ülkesine iyi hizmet etmiş bir adam olan Yargıç Wynn'e çevirdi. Aklının başında olduğu son anlarda ondan istediği tek şey bir mesaj iletmesi olmuştu. *Bizi kurtarsın*...

Üniformasının kırışıklıklarını düzelten Jamie, cep telefonuyla yine birini aradı. Başladığı işi bitirecekti.

Bu kez aradığı, onun ofisinde aylar geçirdikten sonra ezberlediği bir numaraydı. Çalma sesi, yerini kısa bir selamlamaya ve sonra da bir sinyal sesine bıraktı. Jamie ölmek üzere olan adamın verdiği mesajı tekrarladı. Hızlıca konuşurken gözlerini Yargıç'tan ayırmadı.

Sonra sözlerini bitirdi: "Avery, son sözleri *beni affetsin* oldu."

BİR

Kanatları kirli pencerenin dışında sirenler öttü. Yüksek zırıltılar da bunlara katıldı, uykuyu bir iğne gibi delip geçti. Avery Keene yana yuvarlandı, yamru yumru olmuş yastığını başının üzerine çekti. Sadece Calvin Klein'ın en iyi tasarımlarını giymiş, masum bir erkek müzik grubunun solistinin serenadıyla Tuna Nehri boyunca sürüklenmeye devam etti. Ses daha da yükselip ısrarlı bir telefonun çalma sesine dönüştü. Avery telefonu almak için elini uzattı ve nerede olduğunu bilmediği için yoklayarak aradı. Yeşil gözleri sımsıkı kapalıydı, telefonu aldı.

"Ne var?"

"Avery, bebeğim." Kulak tırmalayıcı bir öksürük. Can sıkıcı bir kıkırdama. "Benim, annen."

Sirenler uzaklaşırken yerini daha sarsıcı bir gerçekliğe bıraktı. Avery bıkkınlıkla kendini duvara doğru çekti, bir yığın yastığa yaslandı. Henüz yatak başlığı almak için kenara para ayıramamıştı. *Bir yıl daha.* Yorgun gözkapaklarını araladı, yağmurdan sırılsıklam olmuş camda titreşen neon ışıklarını takip etti.

"Rita. Neredesin sen?"

Bir kıkırdama daha. "Adams Monathalan."

"Adams Morgan mı?" Boşta olan eliyle, pürüzsüz, bronz renkli alnına düşen ağır, siyah bukleyi itti; karmakarışık olmuş kıvırcık saç kütlesi, gerginlikten dimdik hâldeki sırtına döküldü. Uykusu çabucak açıldı, başucunda duran saate baktı. Pazar gecesi saat yaklaşık üçtü, hayır aslında pazartesi sabahıydı... Düşündü. Gecenin bu saatinde Adams Morgan civarında olması annesi için iyi bir şey olamazdı. Zenginler, inci gibi dizilmiş evlerine çekildikten sonra daha ateşli bir aksiyon arayan parti-ciler kulüplerden dışarı akardı. "Adams Morgan'da mısın Rita?"

Rita Keene boğazını temizledi. "Kesinlikle. Öyle dedim. Adams Morahan."

Ses tonundaki saldırganlığın arttığını fark eden Avery hızlı ve sert bir şekilde konuştu. "Hapishanede misin?"

"Gelip bu sevimli şeye biraz para verirsen olmayacağım."

Sevimli şey mi? Bu ifade karşısında şaşkına dönen Avery'nin kaşları çatıldı. Rita hapisteyse sorgusu sabah yapılırdı. Pazar gecesi basılan kişiler pazartesi sabahı yargıç gelene kadar beklemek zorunda kalırdı. Her ihtimale karşı sordu: "Kefaletini belirlediler mi? Şimdiden?"

Rita'nın sesi ani bir haykırışla yükseldi. "Kefalet falan yok bebeğim. Hapis yok. Arkadaşın evindeyim. İyi bir arkadaş. Sadece hesabı kapatmamız gerekiyor. Uğrayabilir misin?"

"Sana daha önce de söyledim Rita. Daha fazla olmaz." *Tanrı aşkına, daha fazla olmaz.*

Bir anlık sessizlik oldu. "Sarhoş olmuyorum. Yemin ederim. Ama sözümü tutmam lazım," diye sızlandı annesi. "Annen için yüz dolar harcayabileceğini biliyorum. Tek istediğim bu. Yoksa kızabilir."

"Yapamam."

Rita, "Yapmayacağım," diye düzeltti. "Kendini beğenmiş kaltak. Başı sıkışmış annesini kurtarmaya bile tenezzül etmiyor." Güzel sözler, yerini bir dizi küfüre bıraktı.

"Rita." Avery bunların hepsini daha önce de duymuştu ve kısık sesle Al-anon* mantrasını ezberden okudu, ne var ki annen bağımlıların olduğu bir eve tıkılmış ve sarhoş bir denizci gibi doğduğun güne lanetler ederken huzuru yakalamak kolay olmuyordu. Söylenmesinin arasında bir boşluk yakalayınca, "Bana bir adres ver, gelip seni alayım," dedi. Lanet olsun, zaten sadece dört saat daha uyuyacaktı. Haftaya annesinin müthiş eğlencesiyle başlasa da olurdu. "Anne, neredesin?"

* Alkolik yakınları için destek grubu. (ç.n.)

"Söylemem."

"Neden?"

"Kahrolası rehabilitasyonlardan bir tanesine daha gitmeyeceğim de ondan. Tek ihtiyacım olan şey bir yüzlük. Bu kadar. Belki bu kadar sinirli olmasaydın annene yardım ederdin. Sadece bu seferlik." Arkadan bir adam kızının güzel olup olmadığını sordu. Rita yüksek sesli bir fısıltıyla, "Çirkin değil," dedi. "Ama sen orijinalini istiyorsun tatlım, ikinci el bir kopyasını değil. Özellikle de seni–" Cümle yüksek, çaresiz bir kahkahayla sona erdi.

Avery'nin damarlarında dolaşan sıcaklık yanaklarını kavurdu. Telefonu kapatmak istedi ama titrek kahkaha, annesinin uyuşturucu sonrası bir çöküşün ya da daha kötüsünün eşiğinde olduğunun sinyalini veriyordu. Yıllar boyunca aldığı eğitim, her defasında geri dönmeyeceğine yeminler ettiği duyguların başkaldırışını bastırmasına yardımcı oldu. Bir an için, babası yaşasaydı hayatının ne kadar farklı olacağını düşündü. Kenarları kırışmış koyu kahverengi gözleri ve köşeli çene hattı üzerindeki gergin cildi... Her daim hazırda bekleyen sabrı ve rahat gülümsemesi... Avery bu özelliklerin hiçbirini almamıştı. Hayatta kalsaydı Rita şu an nasıl olurdu?

Derin düşüncelere dalmayı keserek bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Babası ölmüştü. Rita sarhoştu ve inatla gerçeğin içinde yaşıyordu. Karanlıkta tenis ayakkabılarını ve beyzbol şapkasını yokladı. Neyse ki DC'nin yaklaşan yaz sıcağını savuşturmak için koşu şortu ve atletle uyumayı tercih etmişti. "Rita... anne, nerede olduğunu söyle bana."

"Hayır. Kendini beğenmiş küçük kaltak seni..." Zehir dökülür dökülmez şeker de peşinden geldi. "Bebeğim, öyle demek istemedim. Seni seviyorum. Benim bir tanem. Seninle çok gurur duyuyorum. Sen benim zeki avukat bebeğimsin. Yüksek Mahkeme'de çalışıyor," dedi torbacıya.

"Anne." Avery sözünü yarıda kesti, gözleri kupkuruydu. Annesinin iblislerini gündüzleri yaşadığı dünyadan ayrı tutarak denge kurmaya alışmıştı. Bir tarafta kefalet ve rehabilitasyon, diğer tarafta notlar hazırlamak ve emsal avlamak... Sabırlı olmaya çalışıyordu, komodinin üzerinde duran şişeden bir yudum su aldı. Ağzındaki uyku tadı saniyeler içinde önce ıslandı, sonra kayboldu.

"Anne, orada mısın?"

"Nereye gidebilirim ki?" Hattın diğer tarafından küçük bir iç çekiş duyuldu. "Gidecek başka yerim yok."

"Rehabilitasyona dönebilirsin anne. Seni tekrar almalarını isteyeceğim." *Tekrar*. Birikimlerinin son kısmını, şubatta annesini yatırdığı tesise harcamıştı. Rita on iki hafta dayanmıştı, kişisel rekoru buydu. Ama tesisin ücreti hesabındaki parayı silip süpürmüş, kartlarının limitini doldurmuştu. Her zamanki gibi tüm borcu kapatmıştı ama lüks bir hukuk firmasında işe girip para kazanana kadar tutumlu yaşamak zorundaydı, özellikle de Rita rehabilitasyona dönmek isterse. Ve Avery'nin patronu, mülakatları dönemin sonuna kadar yasaklamıştı. Bu yüzden zorlukları yenmek için Avery'nin elinde kalan tek şey bir iş illüzyonuydu. "Tekrar denemek ister misin?"

"O bok çukurunu mu? Hayatta olmaz." Daha da asabi kahkahalar... "Temizlenmeye falan ihtiyacım yok benim, senin kahrolası sadakanı da istemiyorum."

Bu cümle, az önce para istemesine ters düşüyordu ama Avery mantık yürütmeye kalkışmaması gerektiğini biliyordu. Kızgınlığını gidermek, bu aşamada en iyi sonucu veren hareket olurdu. Elinde taşıdığı ayakkabılara ayağını sokmak ve bağcıklarını sıkıca bağlamak için çömeldi. Bu geceki gezinin tehlikeden kaçmayı gerektirip gerektirmeyeceğini söylemek mümkün değildi. Her zaman hazırlıklı olmak en iyisiydi. "Bana nerede olduğunu söyle anne."

"Böylece gelip bana vaaz verebileceksin, değil mi? Mümkün değil."

"Söylemelisin." Ayağa kalkan Avery, elini komodinin çekmecesine soktu ve ufak bir bıçak çıkardı. DC'de sustalı bıçak taşımak yasalara aykırıydı ama can çıkar huy çıkmazdı. Silahlardan hoşlanmazdı ama annesinin uğrak yerlerine onlarsız gitmeyi de göze alamazdı. Babasından kalan ve annesinin bugüne dek rehin vermediği birkaç değerli mirastan biri... Sedef kulpluydu ve ikisinin baş harfleri kabzaya oyulmuştu. Babasının kozmik şakası: Avery Olivia ve Arthur Oliver – AOK.

Kullanmak zorunda kalırsa, avuç içi büyüklüğündeki bıçak bir uyuşturucu bağımlısını durduramazdı, ama yavaşlatabilirdi. Bıçağı şortunun cebine soktu. "Bana nerede olduğunu söylemezsen sana para getiremem."

"Ciddi misin?" İnanmaya dünden hazır olan Rita telefona doğru söylendi: "Ama çok çabuk gelmen lazım. Gerçekten çabuk."

Avery oturma odasına yöneldi, anahtarlarını aldı ve ön kapıyı çekti. *Anahtarlar. Cep telefonu. Cüzdan!* Cüzdanı unutmuştu. Döndü, kapanmak üzere olan kapıyı tekmeledi ve içeri koştu. Rita'nın daha iyi bir yol tarifi vermeden kapatmayacağını umarak hızlıca daireye girdi. Merdiven boşluğuna vardığı anda telefon kesilecekti. "Adrese ihtiyacım var Rita. Hemen."

"Gerçekten gelecek misin?" Yaltaklanan bir sesle, yalan için yalvarıyordu. Bir söz için. "Gerçekten gelecek misin? Bana biraz para getirecek misin?"

Avery masanın üstündeki eski püskü cüzdana baktı ve son elli dolarını, yirmi altı yıl önce onu isteksizce bu dünyaya getiren bir bağımlıya verme düşüncesini gözden geçirdi. Siktirsin oradan. Cebine bir onluk attı ve cüzdanı masaya fırlattı. "Tabii ki anne. Sadece nereye geleceğimi söyle."

İKİ

Seramik karolara vuran abanoz bastonun sesi ıssız koridorda yankılandı. Dr. İndira Srinivasan, Advar Biyogenetik Limited Şirketi'nin bu tenha kanadındaki varlığını gösteren ürkütücü gümbürtüden, yankılanmalardan hoşlanmıştı. Burası onun hâkimiyet alanıydı. Yüksek teknoloji endüstrisiyle dolup taşan bir şehir olan burada, yani Bangalore'da öğle vakti, binayı şirketin teknisyenleri, analistleri ve personeli doldurmuştu ama bu koridorlarda, konumları için ona minnet duyması gereken güvenlik görevlileri haricinde kimse olmayacaktı. Ofisine giden yılankavi yol, en acil olanlar dışındaki ziyaretçileri kasten caydırıyordu.

Geniş, boş koridor boyunca topallayarak zemin kattaki süitine ilerledi. Batı geleneği, şehrin her yerinde bulunan biyoteknoloji parklarından birinde yer alan modern bir tesisin çatı katında bir köşe ofisi olması gerektiğini söylerdi. Ama ilerlemiş romatoid artriti nedeniyle, şık asansörlerin arızalanması hâlinde böyle bir yolculuğu göze alamayacak olması canını sıkıyordu. İmtiyaz olarak, kalın temperli cam ve çelik katmanlarıyla Bangalore metropolünden izole, bol güneş alan, geniş bir süite yerleşmişti. Dışarıyı görebiliyordu ama meraklı gözlerin hiçbiri içeriye bakamıyordu.

İndira tökezledi ve dengesini yeniden bulmak için en yakındaki duvara tutundu. Uzvunu sarsan titremenin geçmesini bekledi. Artrit, dövüş formuna sokmak uğruna düzenli olarak disipline ettiği vücudunu devirebilmek için, her gün biraz daha fazla sinir hasarıyla saldırıyordu. Bugünkü hedefi, safir ipek kreple örtülü kolları boyunca uzanan kaslardı.

Kilosu asla dalgalanmadı, asla doktorun önerdiği standardın üstüne çıkmadı veya altına düşmedi. Genetik mühendisliğinin

otuz sekiz yaşındaki yüzü ve ruhu –Hindistan'ın gelecek enerji dalgasına çıkmasının lokomotifi– dikkatlerin dağılmasını göze alamazdı. *Wall Street Journal*, bir sonraki Bill Gates olma ihtimalini manşetten vermişken, blumia ya da samsa böreği düşkünlüğü hakkında aptalca bir dedikoduya hayatında yer yoktu.

O sabah saçlarına yaptığı karmaşık topuz, ofisine yaklaşırken tatlı bir şekilde sallandı. E-postalarını dolduran hissedar kaygılarını yatıştırmak için Advar'ın borsada ulaşması gereken açılış hisse fiyatını hesapladı. Ofis kapısı sessiz menteşeler üzerinde sallanırken uzun ve koyu renkli dudaklarını buruşturdu. Kapı arkasından kapandı ve onu çok uzun süredir meşgul eden düşünce hariç her şeyi dışarıda bıraktı.

Kaderi sürüncemede kalmıştı ama ABD Yüksek Mahkemesi zamanı boşa harcamaya devam ediyordu. Şirketinin Kuzey Carolina'daki Chapel Hill'de, yakından izlenen bir biyoteknoloji şirketi olan GenWorks'ü satın alması, artık tamamen genombilim, epistazi veya biyoenformatik hakkında çok az şey bilen dokuz erkek ve kadının kaprislerine bağlıydı. Kararlarını beklerken hisse senedi fiyatı aşağı inmeye devam ediyordu. Advar'ın hisse fiyatı çok düşerse, yönetim kurulunu dolduran bir grup şovenist ve müjdeci de İndira'nın düşüşünü planlayacaktı.

Yüzyılın birleşmesi ile ekonomik ve biyogenetik dehanın marifetli ustalığı, zorlu bir yeniden seçimle karşı karşıya olan kindar Amerikan başkanı tarafından yıkılmıştı. Birleşmelerinin reddini bir ulusal güvenlik eylemi olarak nitelemişti ama İndira onun eylemlerinin ne olduğunu biliyordu: intikam ve kendini koruma.

Korku.

Aynı korku İndira'yı da ele geçirdi. Bundan önce başka bir risk daha almıştı, Başkan Krishnakamur'un ısrarıyla başka bir başkana iyilik yapmıştı. Bir rakibi ele geçirip tüm sırlarını da elde ettiğinde hayatını geri kazanacaktı. Dünyanın ve tüm günahlarının sahibi olacaktı.

Artık Advar risk altındaydı ve gerçeği söylemeden kendisini kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Şimdi söylediği yalanlar kadar tahrip edici bir gerçeği...

Ofisin ortasını kaplayan çalışma masasına ilerledi, titreyen vücudunu yavaşça koltuğa bıraktı. Spazmlar kasları kuvvetle sarsıyor, düğümlenmesine yol açıyordu. Gözlerini kapadı, derin derin nefes aldı. Başarılacak çok şey vardı. Hasarlı bir vücutla dövüşmek için çok fazla hareket etmişti. Zafere ya da yenilgiye sadece birkaç gün uzaktaydı. O zamana kadar lanet vücudu dayanacaktı.

Mikroişlemciler vızıldayıp işlerini yaparak bilgisayarın açılmasını sağlarken, kişisel telefonu buyurgan bir sesle çaldı. Araya girilmesi sabrını taşırmıştı, telefonu kulağına götürdü.

"Srinivasan."

"Günaydın canım."

İndira'nın yüzündeki gerginlik yerini hafif bir kaş çatmaya bıraktı. "Nigel, senin de çok iyi bildiğin gibi burada şu an öğleden sonra. Ama orada gün daha yeni yeni ağarıyor. Ne istiyorsun?"

Hattın diğer ucundaki kişi GenWorks Laboratuvarları'nın kurucusu ve başkanı Nigel Cooper'dı ve koşu bandında hafif tempoyla koşarken nefes alıp verişi sabit ve düzenliydi. Kırk yaşının onu yeni bir demografik gruba sokmasına daha bir yıl vardı ama lisansüstü programında birlikte okuduğu solgun yüzlü harika çocuklar gibi yaşlanmayı reddediyordu. Sabahın erken saatlerinde yaptığı koşular vücudunu zinde ve formda tutuyordu, böylece sahillerde gülüp oynarken ya da en yeni yıldız adayıyla film galalarına giderken vereceği samimi pozlarda mükemmel görünüyordu. Alnına düşen gür bir tutam koyu sarı saçı itti.

Nigel, finansal uzmanlığının yanı sıra bir manken kadar mükemmel görünüşüyle de ünlüydü – bu da onu hem CNBC

hem de E!'de eşit derecede ünlü hâle getirmişti. Ama bu sabahki telefon görüşmesi daha çok PoliticsNOW'ın yayınıyla ilgiliydi. "Bu sıcak selamlama için teşekkürler. Birbirimizi görmeyi neden bıraktığımızı hatırlamıyorum bile."

"Sadakat kavramını idrak etme konusunda eşsiz bir yetersizliğin olduğunu kanıtlamıştın," diye yumuşak bir sesle hatırlattı İndira. Masanın üzerindeki bir yığın kontratı itti. "Ama konumuz boşa giden gençliğimizi yeniden canlandırmak değil. Beni neden arıyorsun? Birkaç saat sonrası için bir konferans araması planlamıştık."

"Çünkü şu an haberlerim var." Tıp, para ve gücün dolambaçlı kanallarında yakında fısıldaşılacak olan bazı haberler, biri onları gizlemek için çok uğraşınca, olduğundan daha da cazip hâle gelmişti. Bethesda Deniz Hastanesi'ndeki özel bir odada silahlı korumalar ve askeri helikopterle getirilen bir hasta vardı. Birinci sınıf bir nörolog ve Lazarus'u* bile diriltebilecek bir sağlık ekibinin gelişi de dedikodu kazanının altındaki ateşi iyice harlamıştı.

"Bir kanal doğruladığı an haber uluslararası kanallara yayılacak, ama sağlam bir otoriteye dayanan bir istihbaratım var." Dramatik bir şekilde durakladı. "Yüksek Mahkeme Yargıcı Howard Wynn hastaneye kaldırılmış."

İndira'nin midesi kasıldı, tıslayarak nefes verdi. "Üniversite mezuniyet töreninde bağırıp çağırmasıyla ilgili manşetleri gördüm ama ayrıntıları duymadım. Ne zaman olmuş? Nesi varmış?"

"Dün gece bir şeyler olmuş. Söylentilere bakılırsa komaya girmiş. Başkan Stokes'u şeytanla işbirliği yapıp herkesi öldürmeye çalışmakla suçladıktan hemen sonra hem de... Tanıdık geliyor mu?"

"Tigris." Bu beklenmedik olay bedeninde yankılandı, zihnine küfürler üşüştü. Hindu tanrılarının hiçbirine inanmasa da

* Hz. İsa'nın, ölümünden dört gün sonra bir mucize ile dirilttiğine inanılan kişi. (ç.n.)

birkaç tanesinin kendisine karşı komplo kurduğundan emindi. "Emin misin?"

"Tam olarak böyle söylemedi ama bizim anladığımızdan daha fazlasını bildiğine bahse varım." Nigel'ın Güneyli yumuşak sesi darbenin etkisini pek hafifletmemişti. "Yüksek Mahkeme'deki sonucu etkileyecek oyun sahibi çıldırdı, sonra da komaya girdi. Onun son kozumuz olduğunu düşünürsek, sıçmış olmamız imkânlar dâhilinde."

İndira ihtimalleri değerlendirmek için zihnini zorladı. "İnme mi? Anevrizma mı?"

"Ne fark eder?"

"Uyanıp uyanmayacağını ve bunun ne kadar çabuk olacağını bilmemiz gerek."

"Öğrenirim."

"İyi. Yönetim kurulum huzursuzlanıyor."

Nigel, "Onlara sakin olmalarını söyle," diye uyardı. "Dönemin bitmesine birkaç gün var ama bu adam hastanede aylarca kalabilir. Ne var ki mahkeme bu dönem karar vermek zorunda da değil. Sonbahara ertelerlerse Başkan Stokes üzerindeki baskıyı artırmak için zaman kazanmış oluruz. Her ay gelen iş raporları kötü durumda, birleşmemizle yaratılabilecek işlerin sayısı hakkında açıklamalar yapıyorum. Kasım çok uzak, bu Çin işkencesine o zamana kadar katlanabilmek zor."

İndira acı bir şekilde, "Kurulumun şu aşamada yargı sisteminize güveni yok," diye karşılık verdi. "Tigris gitmiyor Nigel. Kurul, paralarının bu fiyaskodan bir an önce çıkmasını istiyor. Ayrıca sizin bankacılarınız da endişeleniyor."

"Evet, ama onları sakinleştirdim. Bu anlaşmayla bir dolu milyarderimiz olacak. Yapman gerekeni yap ama şu an çekilemeyiz."

"Kurulum da *Bloomberg News*'u okuyor. Bu birleşmenin gerçekleşeceğine inanmaya sadece sen ve ben devam ediyoruz."

"Parası olan insanlar sürekli kıyametin koptuğunu düşünür."

"Belki bu sefer yanılmıyorlardır." Gözlerini kapadı, başını deriye yasladı. "Mahkeme sona erdiğinde bir cevabımız olmazsa anlaşmayı bozmamı söylediler."

"Çekilirsen başka şansımız olmaz! Teknolojine erişemezsem GenWorks mahvolur İndira. Bunun senin için kişisel olarak ne anlama geleceğinden bahsetmiyorum bile."

"GenWorks'ün elinde tıbbi durumuma yardımcı olacak bir şey yok."

"Henüz yok ama zamanla olacak." Nigel koşu bandındaki acil durdurma düğmesine bastı. "Şimdi teslim olamayız. Belki Başkan Stokes'a gideriz. Fikrini değiştirmezse ifşa etmekle tehdit ederiz."

"Delirdin mi? Böyle bir şey yapmayacağız."

"Bunu bir düşün. O da bizim kadar endişeli olmalı. Onun dört oyu da bizimkinden daha mutlak değil. Ayrıca Yargıç Wynn'in yaşayacağı da öleceği de kesin değil. Her iki durumda da Başkan Stokes kaybedebilir ve bu ona bir seçime mal olabilir."

Tüm ağırlığını koşu bandının tutunma yerlerine vererek, "Amerikalılar bu konudaki gerçeği öğrenirse onu çarmıha gererler," diye açıkladı.

"Onunla birlikte bizi de..." Ensesinde oluşan gerginliği ovuşturdu. "Bu çok büyük bir risk Nigel. Benim de en az onun kadar suçlu olduğumu söyleyecekler."

"İhtimal bile yok. Gerçek bir zarar verilmedi."

Tereddüdü kısa, belli belirsizdi. Kişiseldi. "Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Gerçeği bildiğimizi kabul edersek Başkan bizi mahveder. Şu an sadece bildiklerimizden şüphelenebilir ve elimizde hiçbir kanıt da yok."

"Kanıtın oralarda bir yerde olduğunu biliyoruz. Tek yapmamız gereken onu bulmak."

"Denedik," dedi. Sesindeki hayal kırıklığı büyüyordu. "Kayıt-

lar yatırımı gösteriyor ama kaynağı göstermiyor. Gerçeği bilen yetkililer bunu kesinlikle kabul etmeyecek."

"Öyleyse mecbur bırakırız."

"Ya da davanın sonuçlanmasına müsaade ederiz. Her fırsatta onu kışkırtmakta ısrar etmezsen faydalı olurdu." Amerikan okullarında geçirdiği onca yıla rağmen, tartışılacak çok az şeyin olduğu bir ülkede sol ve sağ arasında derin ayrımlar olmasını çok zor anlayabiliyordu. "Bu birleşmenin uluslararası bir olaya dönüşmesine gerek olmamalıydı."

"Para ve güç insanı mantıktan uzaklaştırır. Bunu pek çoğundan iyi bilirsin."

Tigris'in onu cezalandırmaktan vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ederek pencereden dışarı baktı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey."

"Planın ne?" Bir erkekle bu kadar uzun süre beraber olmuş bir kadının, onun sesindeki nüansları öğrenmemesi mümkün değildi. Hilelerle dolu bir kurnaz. "Sır saklamak yok."

"Kulaklarımı ve seçeneklerimi açık tutacağım. Her zaman bir yol vardır İndira. Sen kurulunu kontrol altında tut. Servetler ve eyaletler tehlikede canım."

"Sonuçlarının gayet iyi farkındayım." İndira'nın elinin titremesi, Tigris'in yaşamasına ve ölmesine neden izin verdiğini hatırlattı. "Bana bilgi ver."

Nigel Cooper telefonu kapattı ve bir sonraki numarayı aradı. "Uyandırdığım için affedersiniz Sayın Grup Başkanı ama bir sorunumuz var. Beş saat içinde DC'de olacağım. Meclis sözcüsünün de size katılmasını sağlayın ve benimle St. Regis'te buluşun. Kimsenin haberi olmasın."

ÜÇ

19 Haziran Pazartesi

Maryland, Tacoma Park'a sıkıştırılmış bir apartman dairesine, haftalar önce çekilmiş panjurların arasından günün ilk ışıkları süzülüyordu. Jamie Lewis, kanepeye kıvrılmış, eski bir siyah beyaz film izlerken uykuya dalmayı umuyordu. Kanepenin önündeki sehpada bir fincan soğumuş papatya çayı, New Mexico uçuşu için biniş kartının yanında duruyordu. Sekiz saat içinde Yargıç Wynn'i de son birkaç ayı da geride bırakarak yola çıkacaktı.

Yorgunluk onu durgunlaştırmıştı ama bir türlü uykuya dalamadı. Yakında kocasını görecek ve ona planlarını anlatacaktı. Kocası artık kuzeninin evinde saklanmayı bırakabilir ve onunla havaalanında buluşabilirdi.

Bugün giderse belki de gizli işverenleri onu affederdi. Belki Yargıç Wynn de affederdi.

Kapının çalması onu ürküttü ve sabahlığının kemerini sıkıca bağladı. Saat sabahın neredeyse altısıydı.

Jamie solgun sarı saçlarını hızla düzelterek kapıya koştu. Delikten baktı ve dışarıda bekleyen adamı görünce kaşlarını çattı. Sesi titriyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Anahtar deliğinde bir rozet parladı. "Bayan Lewis? Kocanızla ilgili. İçeri girebilir miyim?"

Canı sıkılmıştı, uysalca kilitleri ve zincirleri kurcaladı. Adamı içeri almak için kenara çekilirken, "Bu sefer ne oldu?" diye sordu. "Ne yaptı?"

"Thomas'ın başı dertte." Rozetini yerine koydu, sonra odayı işaret etti.

Jamie itaatkâr bir tavırla oturma odasına girdi ve kapıyı kapatmayı memura bıraktı. "Gözaltında mı?"

"Değil." Memur, dekoratif şöminenin önüne yığılmış kutulara göz atarak onu boş oturma odasına kadar takip etti. "Taşınmayı mı planlıyorsunuz?"

Soruyu geçiştirmek için, "Evet," diye yanıtladı. Kaşlarını çattı. "Rozetinizde DC Polisi yazıyordu. Eğer tutuklanmadıysa neden buradasınız?"

"Çünkü başı belada Bayan Lewis." Elini bir kutuya koydu. "Gidecek bir yerin var mı Jamie?"

Kocası için duyduğu korku yerini kişisel bir dehşete bıraktı. Yüzü olmasa da o sesi birden tanıdı. Bu, onu Yargıç Wynn'le çalışması için tutan adamdı. Ellerini boğazına doğru kaldırırken kekeleyerek "Ben..." dedi. "Sen polis değilsin."

"Evet, değilim." Bacaklarını birbirinden ayırıp ellerini de arkasında kavuşturdu. Kurnazca ve etkili bir biçimde ön kapıya giden yolu kapattı. "Bizi hayal kırıklığına uğrattın. Görevin çok basitti ama başarısız oldun."

Jamie geriye doğru küçük bir adım attı. "Denedim."

"Adam hâlâ hayatta."

"Paniğe kapıldım efendim."

"Hayır, Bayan Lewis. Paniğe kapılmadın. Aslında paniğe kapılan biri olmadığın için seninle bu işe girmiştik. Sahra doktoruymuşsun, Körfez'de iki dönem görev yapmışsın." Kafasını salladı. "Hayır, sen emirlere karşı gelmeyi tercih ettin. Neden?"

Pat diye, "Çünkü doğru değildi," deyiverdi. "O iyi bir insan. Orada öylece oturup ölmesini izleyemezdim."

"Söylediğine göre kendini öldürmeye çalışmıştı. Bunu yapmasına izin verebilirdin." Otuz dakika daha müdahale edilmeseydi Yargıç Wynn artık ölmüş olurdu. "Ulusal güvenlik için tehdit. Bunu biliyorsun. Mezuniyette onunlaydın."

"Gölgelerle savaşan korkmuş, yaşlı bir adam. Artık kimse için bir tehdit değil."

"Bunun kararını vermek sana düşmez."

"Komada ve muhtemelen de uyanmayacak. Bu yeterli."

Adam kararlı bakışlarla onu izliyordu. "Hemşire Lewis, dün gece biz konuştuktan sonra başka birini aradınız mı? Yüksek Mahkeme'yi?"

Jamie bir yalan uydurmaya başlamıştı ama sonra duraksayarak başını salladı. Cevabı zaten bilmiyor olsaydı sormazdı. "Birkaç saniyeliğine uyandı. Raportör Avery Keene'i sordu ve onun ne dediğini Keene'in bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Ne dedi?"

"Avery'nin bizi kurtarması gerektiğini. Doğuya ve nehre bakmasını," diye ezberden tekrarladı. "Kararlıydı. Ve Lask Bauer adında birini andı. Anlaşılmaz sözler."

"Öyleyse neden aradın?"

"Çünkü ona söyleyeceğime yemin ettim."

"Kahramanlık için değil, ağzı sıkı davranmak için işe alındın. Bunu anladığını sanıyordum."

"Anladım. Anlıyorum," diye kekeledi. "Sizden ya da yapmamı istediğiniz şeyden kimseye bahsetmedim. Avery'nin de Yargıç'ın mesajını anlayacağından şüpheliyim. Herhangi bir zarar söz konusu değil."

"Az önce protokolü çiğnediğini kabul ettin, hâl böyleyken sana nasıl inanabilirim Hemşire Lewis? Emirleri yerine getirmek yerine ABD polisini aradın. Raportörünü aradın." Bir adım daha yaklaştı, bakışları soğuktu. "Gerçeği bilmeliyim. Yargıç Wynn hakkında senden rapor istendiğini bilen başka kimse var mıydı?"

"Hayır!" diye ciyaklayarak itiraz etti, sonra hafızası netleşti. "Yani… Yargıç haricinde kimse yoktu." Adamın mavi gözlerindeki soğuk bakışlar donuklaştı. "Dün onu duymuş olmalısınız. Anlamıştı ama şimdi komada, benim dışımda bilen tek kişi o." Ellerini kaldırıp yalvardı. "Tanrı şahidimdir, sizden kimseye bahsetmedim."

"Teşekkürler Hemşire Lewis." Arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü. Panjurlar kapalıydı. *Güzel.* "Sana inanıyorum."

Jamie sessizce onu izliyordu. Dairesindeki adam gayet hoş görünüyordu ama bu midesinin düğümlenmesini açıklamıyordu. Elleri gergin bir şekilde boğazına uzandı, adamın gitmesi için can atarken, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet." Elini ceketinin içine soktu. "Zahmet olmazsa bana bir bardak su verir misin?"

"Tabii." Rahatlamış bir şekilde gülümseyip döndü.

Atış sessiz ve tam isabetti, acımasız bir etkiyle beyninde patladı. Kurşun, alçıpana saplandı.

Jamie'nin vücudu sessizce yere yığıldı, halının sarı çiçekleri kanla boyandı. Adam iki eline de lateks eldiven geçirip vücudun üzerine eğildi ve iki parmağını kadının boğazına bastırdı. Her iyi memur gibi o da öldürmenin gerekli olmasından ötürü üzüntü duyuyordu ama bazen seçenekler sınırlı oluyordu. İhaneti bu kadını bir yük hâline getirecekti.

İğne burunlu pense çıkardı, mermiyi çıkarıp kovanı aldı. Cesedin buradan çıkarılması da mümkündü ama gereksiz bir risk olurdu. Kocası, ondan bir sinyal alana dek saklanmaya devam edecekti ve onları Santa Fe'de bekleyen kimse de yoktu. Ceset bulunduğu zaman yetkililer haneye tecavüz vakası olduğunu düşünecekti. Aslında kadına şiddet uygulamayı da düşündü ama bu senaryo için yeterince hazırlıklı değildi.

Becerikli hareketlerle aletlerini yerine koydu, sonrasında pencere ünitesindeki termostata gitti. Ölü kokusunu uzak tutmak için düğmeyi en düşük ayara çevirdi, çantasını topladı ve ön kapıdan çıktı. Memnun olmuştu ama sert ifadesinde bunu gösteren bir şey olmaksızın aracına döndü. Görevinin çözümü özensizdi ama hedefe ulaşılmıştı.

Yüksek Mahkeme'nin sarsılmış yargıcı ölümün eşiğine gelmişti ve bu operasyondan haberi olan tek kişinin hayatına son

verilmişti. Hastanenin doktorları Yargıç Wynn'i kurtarmaya çalışacaktı. Başarılı olurlarsa Wynn yine de öldürülebilirdi.

Adam, birkaç blok öteye park edilmiş sıradan bir Ford'un, yani birkaç gün sonra terk edilmiş hâlde bulunacak arabasının kapısını açtı, kontağı çalıştırdı. Şehrin ıssız sokaklarında trafik akmaya başlamıştı ve o, Washington DC'ye doğru giden arabaların arasına karıştı.

Jamie Lewis'in itirafı sonuca bağlanmamış bir konuyu ortaya çıkarmıştı: Bayan Avery Keene. Adam bunun formalite olduğunu anlasa da yardımcısını aradı.

"Efendim?"

"Yeni bir projemiz var."

DÖRT

"Geç kaldın." Avery, Yargıç Howard Wynn'in ofisinin bitişiğindeki konferans salonuna girerken Matt Brewer iddianameyi sunuyordu. "Hem de çok geç."

"Hişşttt." Raportör, arkadaşının yanından hızlıca geçti ve haftaya başlayacakları dikdörtgen masaya yöneldi. Kindar elflerin kullandığı minik balyozlar kafatasını parçalamakla tehdit ediyordu ve metroda ağzına tıktığı Egg McMuffin* zorla yukarı çıkmaya kararlı görünüyordu. Hükümet binalarının çoğunun loş ışıklandırmasına rağmen bu sabah floresan ışığı uykusuz gözlerine fazla yoğun geliyordu. Hem yukarıdaki ölüm ışınına hem de Matt'in aristokratvari dudaklarındaki şeytani sırıtışa karşı koymak için titreyen elini kaldırdı. "Uzun bir geceydi."

"Dinlenmen gerekirdi. Başyargıç'ın ofisinden seni çağırdılar ama burada değildin. Seni idare ederdim ama yalan söylemekten nefret ediyorum."

Avery midesinin altüst olduğunu hissetti. Başyargıç'la tesadüfi bir kahve buluşmasını kaçırmıştı ki böyle bir tesadüfi buluşmayı aylardır kafasında kuruyordu. Matt'in eğlencesinin çıkardığı topuklu ayakkabı seslerine ritimsizce dans eden step dansçılarının ayak sesleri de katıldı ve sanki hepsi çalkalanan midesinin üzerinde tepiniyordu. *Nasıl unutabildim?*

Başyargıç Teresa Roseborough, kendisininki de dâhil olmak üzere tüm raportörlerden temkinli bir mesafede dururdu. Mahkemede bulunan alt varlıklarla olan iletişimi kibarca selamlamalar ve baş sallamalardan ibaretti. Roseborough'nun yargıç kürsüsündeki yirmi yılında raportörlerle sadece bir avuç kişisel

* McDonald's restoranlarında satılan bir kahvaltılık sandviç. Çörek arasına jambon, yumurta ve hollandez sos koyularak hazırlanır. (ç.n.)

görüşme yaptığı biliniyordu. Onunla özel bir görüşme, Papa'yla baş başa görüşmekten bile daha büyük bir olaydı ve çok daha iyi faydaları vardı.

Avery'nin stratejisini seçmesi bir buçuk yıl sürmüştü. Çok yönlü saldırı, Başyargıç'ın iki kâtibesine yalakalık yapmayı içeriyordu. Debi Starnes'ın ödüllü basset tazısını ve Mary Gonzalez'in yeğeninin üç yaşındaki budala kızını hayranlıkla övmek, ocak ayında kapıyı biraz aralamıştı. Mart ayına gelindiğinde Debi, Avery'ye İskoç usulü yulaf ezmeli kurabiyeler ikram edip flört konusunda ipuçları verir hâle gelmişti.

Ama en önemli olan, Başyargıç'ın takvimini sanki nükleer silah kumanda çantasıymış gibi koruyan Mary'ydi. Büyük çözülme ise 7 Nisan'da gerçekleşti. O sabah saat altıda Mary, odaları kontrol ederken ABD Yüksek Mahkemesi'nin beton ve çelik katmanlarına bir şekilde girmiş küçük hamamböceklerinin yuvasını ortaya çıkardı. Avery, kamera karşısında uyuklarken kadının çılgın çığlıklarını duyunca uyandı ve Mary'nin sırt kısmı çıtalı bir sandalyeye tünediği ortak salona koştu.

Avery hemen harekete geçti. Aklında Güney Mississippi'de geçirdiği unutulmaz yaz ve elinde bir faraşla böceği köşeye sıkıştırıp ezerek Mary'yi hayretler içinde bıraktı. Mayıs ayına gelindiğinde, el üstünde tutulan çocukla tanışması için davet edilmişti. Sonra geçen cuma günü, Mary ve Debi, Başyargıç'ın pazartesi günü normalden daha erken geleceğiyle ilgili gizli bilgiyi öylece söyleyiverdiler.

Mary, "Bu dönemin son birkaç haftası içindeki kaplanı ortaya çıkardı," demişti. "Gün doğumunda burada olmayı seviyor."

"Evet," diye onayladı Debi. "Serena'nın davalarda avantaj elde etmek için erkenden geldiği zamanları hatırlıyorum. O ve Başyargıç birer kahve alıp saatlerce gevezelik ederlerdi."

"Şu an Wachtell'in yönetici ortağı, değil mi?" Mary, dinlediğinden emin olmak için bakışlarını Avery'ye çevirdi.

"Serena Sparks mı?" Tam tahmin edecekleri gibi Avery'nin gözleri büyüdü. "Başyargıç'a raportörlük yaptığını bilmiyordum."

"Yapmıyordu. Eski Yargıç Fiss'le çalışıyordu. Akıl küpüydü. Havuzda biriken notları diğerlerinin yarısı kadar bir sürede temizleyebilirdi."

"Çok da tatlı bir şeydi. Kibar mı kibar," diye ekledi Debi. "Senin gibi Güneyli. Sanırım Virginia'dan."

"Hayır Debi. Arkansas. Bunu hep yanlış söylüyorsun."

"Yanlış söylemiyorum–"

Avery zaferle sarsıldı. Kapı bekçileri ona pazartesi günü saat altıda mahkemede olmasını söylemişti, böylece Başyargıç'la kahve içerken konuşabilecekti.

Ve işte kaçırdığı şey buydu. *Bok*. McMuffin ağzına kadar gelirken, kendini üzerine bıraktığında bir sarhoş gibi yana yatan konferans koltuğuna gömüldü. Avery nefes almaya çalışırken anne cinayeti ve intiharın göreli erdemleri üzerine kafa yormaya başladı.

Matt kemikli kalçasını Avery'nin elinin olduğu cilalı yüzeye dayadığında, Avery'nin kafasındaki ihtimaller arasında "raportör cinayeti" daha ağır basmaya başladı.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı, sesinin titremesini engellemeye çalışsa da boşunaydı.

"Patronumuzun dünkü performansını izledin mi? Vay be!"

Avery, "Daha önce ifade etmediği bir şey söylemedi," diye karşılık verdi.

"Onu açığa almalılar."

Matt sırıttı. Her yerden duyulmasını istediği yüksek bir ses tonuyla devam etti: "Ve sen de kendini açığa almak isteyebilirsin. Hafta sonun çok mu eğlenceliydi? Artık hukuk fakültesinde değiliz bebeğim. Âlemleri adli tatile sakla, tamam mı?"

Eğlence derken? On Altıncı Cadde'de ve genellikle Cops* programında gösterilen mahallelerde sürünerek geçirdiği saatleri eğlence olarak tarif edemezdi. Geleceğini bir kenara attığı saatlerdi bunlar. Sıcak gözyaşları, gözkapaklarını yakıyor ve görünüşüyle Avery'yi hayrete düşürüyordu.

Ağlamamıştı. Hemde hiç.

Bulunmayı gerçekten istemeyen ve bildiği kadarıyla Dupont Circle'da ya da Shaw'da olabilecek bir kadını aramakla geçen ve sonsuzmuş gibi gelen o süre boyunca kesinlikle ağlamamıştı. Sabahın erken saatlerini barlarda gezinip eroinmanların gizli inlerini ziyaret ederek ve görmek isteyeceği son kişiyi arayarak geçirmiş ve bu arada konuşmak istediği kişiyi umutsuzca özlemişti.

Şimdi Avery, onu Shakespeare yazabilen neşeli maymunlardan sadece bir adım ileride gören bir adam için hukuki görüş yazmakla geçecek uzun bir haftayla karşı karşıyaydı. Hayatını sefilleştiren Matt Brewer gibi kudurmuş bir pislikle işbirliği yaparak... Bu aşağılamalardan birini kaldırabilirdi ama hepsini birden değil.

En dipte olduğundan emin olduğu Advil'i almak için büyük çantasına uzandı. Şişeyi bulunca önce bir tanesini, sonra diğerini daha su içmeden yuttu.

Matt onu izliyordu, "Akşamdan kalma mısın? Umarım Yargıç Wynn öğrenmez," diye alay etti. Ona söylemeyi planladığını ikisi de biliyordu.

"Hadi oradan!" Avery daha fazlasını da söyleyebilirdi ama zihni, Bostonlı Brewerlardan Matt "kıç yalayıcı" Brewer için elinde tuttuğu hakaretleri hatırlamak için zaman harcamayı reddetti. Gerektiğinde hazırda bekleyenler de işe yarardı.

"Dilin sürçüyor Keene. Akşamdan kalmalığını gidermek

* ABD'de 1989 yılından bu yana devam eden ve polislerin çalışmalarını gösteren bir televizyon programı. (ç.n.)

için bir kadeh daha alır mıydın? Yoksa şu anki görünüşünün sebebi bu mu?"

"Hay sikeyim."

Uzun yumuşak parmağıyla Avery'nin solgun yanağını okşayan Matt, "Bana uyar. Şöyle ufak bir sevişme beni de mutlu eder. Sen duş aldıktan sonra," dedi.

Reçetesiz ağrı kesicilerin hızlı yükselişi ve ürkütücü bir yuvarlaklığa sahip yumurtalı fast-food sandviçi Avery'ye başını çevirmesi için sinyal verdi. Ama o çevirmedi. Bunun yerine belinden öne doğru eğildi, kendini serbest bıraktı ve intikamın özgürce akıp gitmesine izin verdi.

"Kahretsin Avery!" Matt ayağa fırladı ve mahvolmuş ayakkabısıyla Avery'nin yüzüne tekme atma dürtüsüne güçlükle karşı koydu. "Bunlar John Lobbs. Tanrı aşkına, çifti üç bin dolar! Ne bok yiyorsun sen ya?"

Boş yere ağzını silerken, "Özür dilerim… zor bir sabahtı," diye mırıldandı.

"Faturamı aldığın zaman daha da zorlaşacak." Kapıya doğru döndü ve tuhaf bir yürüyüşle hızlı hızlı uzaklaştı.

Avery, pisliği temizleyecek bir şeyler bulmak için arkasına baktı. Bir tomar kâğıt mendil ve su şişesini aldı. Aceleyle bir yudum alıp temizlik yapmak için çömelmişti ki Yargıç'ın telefonu çalmaya başladı. Birkaç kez çaldıktan sonra sekreterlerin hiçbirinin cevap vermediğini fark etti. Küfrederek ahizeyi kaldırdı. "Yargıç Wynn'in odası. Ben Avery Keene."

"Başyargıç Roseborough sizi odasına bekliyor. Hemen." Mary hızlı hızlı konuştu, sesi tuhaf bir şekilde boğuk geliyordu.

İkinci bir şans mı? İyi talihine inanamayan Avery hemen gitmeyi kabul etti.

"Hemen orada olacağım. Teşekkürler Bayan Gonzalez."

Cevap olarak telefon kapanmadan önce hafif bir hıçkırık duydu. Hemen ayağa fırladı, hızla biraz daha su içti ve görünü-

şünü biraz daha düzeltebilmek için daha fazla zamanının olmasını diledi. Ne kadar erteleyebileceğini hesaplamaya çalışırken aklına yeni bir şey geldi.

Şans kapıyı iki kez çalmazdı. Tesadüfi karşılaşmasının yerini gerçek bir toplantının almasının iyi sebeplerden kaynaklanma olasılığı ne kadardı? Hemen hemen hiç. Masanın etrafında dönerken aklına rahatsız edici bir alternatif gelmişti. Donup kaldı.

Rita.

Panik, midesini yeniden altüst etmişti. Her nasılsa, Rita Büyük Salon'a giden taşları izleyip burayı bulmayı başarmıştı ve ihtiyaçlarını karşılayan kişiyi görmek istiyordu. Ya da tutuklanmıştı ve DC polislerine kızının Yüksek Mahkeme'de çalıştığını söylemişti. Washington'da, Rita'nın gözaltındayken ne giydiğine ve ifadesini kimin aldığına bağlı olarak buna ya gülünür ya da kolaylıkla inanılırdı.

Avery'nin hayatının ilk on yılı boyunca, Rita'nın dağınık kızıl saçları ve zümrüt yeşil gözleriyle iyice vurgulanan *femme fatale** becerileri, kızına bebeklikten okul çağına kadar bakabilmesine yetmişti. Sonraki on yıldaysa bu konuda başarılı olamadı ve Avery'yi genelde kendi hâline bıraktı, ki Avery'nin tercihi de bu olurdu. Tek başına, ara sıra rehabilitasyon gezilerini ve Rita'nın uyuşturucu sonrası kaldığı saatlik motellerde geçirilecek gecelerini karşılayabilirdi. Rita kuralları hatırladığı sürece bu model işe yarardı.

Avery ağır, ölçülü bir nefes aldı. Mahkemede ikinci dönemiydi. İyi iş çıkarmıştı. Hâl böyleyken uyuşturucu müptelası annesinin birden ortaya çıkması her şeyi rayından çıkarmazdı. *Değil mi?*

Konferans salonundan dikkatli adımlarla çıktı, koridorda ilerledi. Mahkeme üyelerinin odalarıyla Başyargıç'ın sığınağı arasında uzanan boşlukta aşağı doğru yürüdü.

---

* Baştan çıkaran kadın. (ç.n.)

Parmak uçlarıyla saçlarını düzeltti ve Başyargıç'ın ofisine yaklaşırken son kez derin bir nefes aldı. Bu kutsal yerin iç kapılarının yanında Debi ve Mary'nin masaları vardı. "Bayan Gonzalez? Bayan Starnes?" Avery, Mary'nin masasına yaklaştı. Daha uzun boylu olan kadın başını kaldırdı, parlak siyah saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı.

"Bayan Keene. Başyargıç derhal içeri girmeniz gerektiğini söyledi." Mary telefonundaki bir düğmeye bastı, hafif bir vızıltı yankılanıp uzadı.

Avery aralarından geçerken Debi, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. Avery, kendini kadere teslim ederken diğer tarafta onu neyin beklediğini de merak ederek arkasına baktı. Geldiğini duyurmak için kapıya hiç hafifçe vurmamıştı. Pirinç topuzu daha önce hiç çevirmemişti.

"İçeri gelin Bayan Keene." Dünyanın en güçlü yargıcı olan Teresa Roseborough, Avery'nin eğitimsiz gözünün bile bir Chippendale olduğunu ayırt edebildiği masanın önünde duruyordu. Başyargıç, üzerinde cüppesi olmadan, yakalarında siyah brokar şeritler bulunan güvercin grisi takımı içinde neredeyse ufacık görünüyordu. Boyu en fazla 1.60'tı, boyunu uzatan ama olduğundan daha endamlı görünmesini sağlayamayan yedi santimetrelik topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Yalandan uzatılmış boya gerek yoktu. O ünlü sesi, ihtiyaç duyduğu tüm otoriteyi sağlıyordu. Keskin tonlar, neredeyse boğuk denecek ölçüde dumanlı bir sesle iç içe geçmişti. Keskin bir yüzü, sivri bir çenesi ve neredeyse gagaya benzeyen burnuyla Başyargıç, açılar ve düzlemler hakkında yapılmış bir çalışmayı andırıyordu. Mahkemedeki gözlemciler, onun çarpıcı olduğunu söylerdi; siyasi düşmanlarıysa kibirli demeyi yeğlerdi.

Mahkeme ailesiyse basit bir şekilde gücünü kabul ederdi.

"Lütfen içeri gel." Başyargıç eşikten uzaklaştı ve Avery'yi içeri aldı. İttiği kapı, kilitten yükselen bir tık sesiyle kapandı. "Otur."

Avery dizine en yakın kremsi boz kahverengi deri kanepeyi seçti. Esnek kumaşa hayretle bakmamaya çalışarak kendini koltuğa bıraktı. Kumaş yerine odanın karşısında, pencerelerin orada neredeyse gizlenmiş şekilde duran adama odaklandı.

Başyargıç, Avery'nin baktığı yere bakarak başını salladı. "Bu Binbaşı William Vance, İç Güvenlik Departmanı'ndan Başkan'ın irtibat görevlisi."

"Binbaşı Vance." Avery Başyargıç'a döndü. "Buyurun efendim."

"Rahatsız edici haberlerim var Avery." Başyargıç, Avery'nin yanına gitti ve ona dönerek kanepeye oturdu. "Sen ve Yargıç Wynn birbirinize ne kadar yakınsınız?"

Avery şaşırarak, "Ben onun raportörüyüm efendim. Bana talimatlar verir, ben de uygularım," diye cevapladı.

"Bu kadar mı?"

"Evet efendim, onun için çalışıyorum. Hepsi bu." Bu sorunun nereden çıktığını merak eden Avery penceredeki uzun boylu, hantal figüre baktı.

Amerikan futbolundaki savunma oyuncuları gibi bir fiziğe sahip olan Vance dimdik durdu ve hiçbir şey söylemedi, sadece Avery'ye baktı. Kısık mavi gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Avery tekrar Başyargıç'a dönerek sordu. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Evet." Başyargıç uzandı, ojesiz takma tırnaklarının süslediği parmaklarıyla Avery'nin elini tuttu.

"Ne oldu?"

"Bana gerçeği söylemen çok önemli Avery."

"Elbette." *Ne oluyordu*? Konuşmasından sonra Yargıç Wynn'e bir şey mi olmuştu? Avery başını sertçe salladı. "Bana güvenebilirsiniz."

Binbaşı Vance, uyaran ifadesini görmezden gelen Başyargıç'a bir bakış attı. Onun ofisi, onun mahkemesiydi. Ve onun kararıydı. "Yargıç Wynn dün gece komaya girdi."

"Aman Tanrım." Avery başını Binbaşı'ya çevirdi, sonra Başyargıç'a döndü. "Hasta değildi. Kesinlikle hasta değildi."

"Hemşiresi onu bu sabah bulmuş. Bilinci kapalıymış. Bu, son hezeyanlarını açıklayabilir." Avery'nin elini hafifçe sıktı. "Howard bir süredir hasta Avery. Boursin sendromu denen dejeneratif bir beyin rahatsızlığına sahip."

"Beyin rahatsızlığı mı? Neden... ne..." Avery doğru soruyu arıyordu.

"Son zamanlarda huysuz ve çabuk sinirleniyor ama bu gerçekten karakterine ters düşen bir durum değil." Birkaç hafta önce verdiği, iki süt üreticisi arasındaki bir sözleşmeyi geçersiz kılma emrini, Hollanda Savunması'nı bir mecaz olarak kullanarak yeniden yazma talimatından bahsetmiyordu. Başka hiç kimse çapraşık bir satranç açılış hamlesini umursamazdı. Avery satrancı seviyordu ama o bile Wynn'in anlatmak istediğini zar zor anlıyordu. Ayrıca bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

Avery, "Dengesiz değildi," diye vurguladı. "Sadece daha fazla... kendisi gibiydi. Hasta olduğunu hiç tahmin etmemiştim."

"Howard inatçı bir adam. Durumunu biliyorum çünkü özel hemşire bakımına izin vermek zorunda kalmıştım."

Yargıç birkaç ay önce daktilo kullanmayı bilmeyen üçüncü bir sekreter almıştı. Bu, "Capitol Hill'de olmadığı zamanlarda, çevresinin aynı anda çok fazla aptalla sarılmasından hoşlanmadığı için" buna hakkı olsa bile üç raportörü işe almayı reddeden adamdı. Avery parçaları birleştirerek sordu: "Bayan Lewis mi?"

"Evet. Jamie Lewis eğitimli bir hemşire."

Avery hâlâ aldığı haberi sindirmeye çalışırken, "Matt onun kız arkadaşı olduğunu düşünmüştü," diye mırıldandı. "Ama ben düşünmüştüm ki..." Nerede ve kiminle olduğunu hatırlayınca bir anda çenesini kapattı. "Affedersiniz."

Parmaklarını hafifçe sıkarak, "Ne var?" diye sordu Başyargıç. "Ne düşünmüştün?"

Avery ağır ağır cevapladı. "Çok zeki olduğunu. Kavrayışı yüksekti yani. Bir avukat gibi ya da avukatlarla çalışan biri gibi düşünmüyordu ama siyasete yatkınlığı vardı. Her zaman iyiydi ama gereğinden fazla arkadaş canlısı değildi."

"Neden onun Yargıç Wynn'in partneri olduğunu düşünmediniz?" Soru, sessizliğini ilk kez bozan Binbaşı Vance'ten gelmişti.

Avery omuz silkti. "Bunu yapmazdı. Kız arkadaşını buraya bir çalışan gibi getirmeyi yani... Uygunsuz olurdu."

"Uygunsuz."

İfade bir soru olarak tasarlanmıştı ama hiçbir sorgu tonu içermiyordu. Avery yine de adamın bir açıklama istemeye çalıştığını anlamıştı. Direnemeyecek kadar sarsılmış hâldeydi. "Adam kayırmaktan, iltimasçılıktan ve yararsızlıktan nefret eder. Kız arkadaşı ülkedeki en iyi hukuk sekreteri olmadığı sürece ona iş vermez. Ayrıca muhtemelen iş vermeden önce ondan ayrılırdı."

Binbaşı'ya anlaşılmaz bir bakış atan Başyargıç da Avery'yle aynı fikirdeydi. "Çok zeki."

"Onurlu bir adamdır. Bu yüzden herkes ona çok kızdı. Onunla tartışabilirsiniz ama mantığını ya da değerlerini asla sorgulayamazsınız." Tanıdığı adam böyle biri değildi. Şu an belirsiz bir hâlde olan ve en sevdiği şeyi yapamayan o adam...

Sessizlik uzayınca Avery tekrar söze girdi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı efendim? Ya da mahkeme için?"

Başyargıç ve Binbaşı Vance bir kez daha bakıştılar. Avery bekliyordu.

"Bir anda sindirilemeyecek kadar çok şey var biliyorum." Başyargıç, Avery'ye odaklandı, karar vermeye çalışırken gözlerini kıstı. "Howard'ın sana özel bir düşkünlüğü var."

Avery ellerini serbest bıraktı. "Nasıl yani?"

Başyargıç'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin

hakkında çok iyi şeyler düşünüyor. Seni 'katlanılabilecek kadar zeki' buluyor. Howard için çok büyük bir övgü bu."

"Evet efendim." Avery boğazına oturan yumruyu yuttu. Başını eğdi, gözyaşlarını tutmaya çalıştı. *Bir günde iki kez* diye düşündü hüzünlenerek. Böyle devam ederse gözyaşları öğle yemeğine kadar sel olacaktı.

Yargıç Wynn onu bu hâlde yakalasa fena hâlde haşlardı... her şey o an dank etti. Her şeyin tuhaflığı. "Beni buraya çağırdığınız için teşekkür ederim Başyargıç. Ama neden sadece bana söylüyorsunuz? Neden Matt'le ikimize söylemiyorsunuz?"

"Çünkü bu doğrudan seni ilgilendiriyor." Avery farkına bile varamadan Binbaşı Vance pencereden ayrılıp geldi ve önlerinde durdu. Sert mavi gözleri tamamen kanepedeki iki kadına odaklanmıştı.

DC'de, genellikle önemli insanların toplandığı yerlerde onun gibi adamlar görmüştü. Ama tipi onu korkutmuyordu. Ordudan daha karanlık yerlerde devasa ve ölümcül şeyler de vardı. Başını kaldırdı. "Başka ne var?"

"Yargıç Wynn bunu sana bıraktı." Arkasından mührü açılmış, ince, beyaz bir zarf uzattı. Avery açılmış olmasına itiraz edemeden Binbaşı Vance konuştu. "Önlem olarak Bayan Keene. İçeriği doğrulamak zorunda kaldık."

Wynn'in mahremiyete ne kadar değer verdiğini ve hükümetin müdahalesinden nefret ettiğini bilen Avery tartışmak istedi ama merakı baskın geldi. Zarfın diğer tarafını çevirip katlanmış beyaz kâğıtları çıkardı ve kucağına bıraktı.

İlkini kaldırıp içindekilere göz gezdirdi, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Üçüncü kez baştan sona okuduktan sonra sayfaları tekrar kucağına bıraktı ve bir tanesi kayarak ayaklarının altındaki kalın kırmızı halının üzerine düştü. Başyargıç'a döndü. "Ciddi olamazsınız."

"Onun isteği buydu. Onun isteği bu."

Avery zarfın içindekileri anlamakta zorlanıyordu. "Bir çocuğu var. Bir eşi. Bir ailesi. Ben sadece bir memurum. Anlamıyorum."

"Biz de, Bayan Keene. Bu yüzden sizinle konuşmak istedik," diye açıkladı Binbaşı Vance. "Bu belgeler hakkında herhangi bir bilginiz var mıydı?"

Avery düşen sayfaları toplarken sesini kibar olmaya zorladı. "Hayır, onları daha önce hiç görmedim." Bu bir hata olmalıydı. Muazzam bir yanlış anlama. Ama yasal gözü ona bu sayfaların gerçek olduğunu, kararın gerçek olduğunu söylüyordu. Başyargıç'a döndü. "Bunu yapacağını bilmiyordum, yemin ederim."

Vance devam etti: "Yargıç Howard Wynn'le bu konuda hiç konuşmadınız mı? Şöyle laf arasında bile olsa?"

Adamın inanmaması sinirini biraz bozmuştu, ona ters ters bakmak için başını çevirdi. "Son kez söylüyorum, hayır."

Avery ayağa kalktı, hâlâ dizlerini titreten şokun yerini şimdi sıkıntı almıştı. Hiçbir zaman Yargıç Wynn'in raportörü dışında bir şeyi olmamıştı, ne eksik ne fazla. İç Güvenlik'ten bir haydutun aksini ima etmesine izin verirse kendine lanet ederdi.

İlkokulda daha hafif hakaretler için çocukları dövmüşlüğü vardı. Adamı iterek geçti ve maun panelli kapıya gitti.

Sayfaları sıkı sıkı kavramıştı, Vance'i görmezden gelerek Başyargıç'a döndü. "Size yemin ederim ki, Yargıç Wynn'in bana vekâlet verdiğinden ve beni yasal vasisi olarak atadığından haberim yoktu. Şimdi izin verirseniz işimin başına dönmek istiyorum."

BEŞ

Emreder gibi bir tonla, "Sözlerim bitmedi," dedi Vance. "Oturun."

Avery ayakta durmaya devam ederek, "Yazmam gereken bir not var," diye karşılık verdi.

"Bu bir rica değil Bayan Keene."

Yükselen isyanı hisseden Başyargıç Roseborough müdahale etti. "Avery, Binbaşı Vance sadece işini yapıyor; Yargıç Wynn'in sana vekâlet vermesinin koşullarını araştırıyor. Herhangi bir kötü niyeti yok. Lütfen otur."

Vance alaycı gülümsemesini bastırdı. Kötü niyetli değil miydi? Tabii ki de öyleydi, hatta daha da beteriydi. Bu kız, Başkan'a bir nimet gibi görünen şeyi, yani Yüksek Mahkeme'deki düşmanının komaya girmesini karmaşık hâle getirmişti. "Birkaç sorum daha var Bayan Keene."

Avery geri adım atmıyordu. "Başka bir şey bilmiyorum."

"Buna ben karar vereceğim."

Yaklaşan Vance, bakışlarını Avery'ye odakladı. Kız beklediğinden daha uzundu, onun yaşındaki kadınların giydiği saçma topuklu ayakkabılarla boyu neredeyse 1.80'e ulaşıyordu. Ayrıca daha çekiciydi. Wynn gibi güçlü bir adam tarafından baştan çıkarılmaya hazırdı. Bu kararın merkezinde seks varsa, sosyal medya çağında bu işi çözmek oldukça hızlı olurdu. "Yargıç Wynn'le en son ne zaman konuştunuz?"

Avery inatçı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "İç Güvenlik'in geniş bir yetkisi var, ama bunun Yüksek Mahkeme'ye kadar ulaştığını bilmiyordum."

"Soruların peşinden gidiyoruz. Bu sohbete burada devam edebiliriz ya da daha uygun bir ortam bulurum."

Tehdidi duyan Başyargıç, Avery'ye, "Sana ağır bir sorumluluk verildi. Bu soruların da neden sorulması gerektiğini kesinlikle anlıyorsundur," dedi.

"Sorular, evet. Suçlamalar, hayır. Yanlış bir şey yapmadım."

Vance hiçbir şey söylemeden Avery'yi izliyordu. Ulusal Terörle Mücadele Merkezi'nden onun hakkında aldığı dosya, cevapladığından daha fazla soru yaratmıştı. Yararlı bir sistem olan NCTC, ABD vatandaşları hakkında trafik kayıtlarından, uçuş verilerinden, yerel kolluk kuvvetlerinden ve hatta cep telefonu kayıtlarından, kumarhane çalışan listelerinden ve İç Güvenlik erişimini reddetmeyi haklı çıkaramayacak herhangi bir bilgi kaynağından elde edilen verileri saklardı. Terörle mücadele başlığı altında, NCTC bulgularını şüpheli davranış kalıpları açısından analiz ederdi.

NCTC dosyasının incelenmesi, Yargıç Wynn'in vasi seçimini açıklamıyordu. Kayıtlar ölü bir babayı, uyuşturucu bağımlısı bir anneyi ve kumar alışkanlığının ipuçlarını gösteriyordu. Geçmişi kontrol edildikten sonra nasıl Yüksek Mahkeme'ye girdiği adamı şaşırttı, ama hükümetteki herkes bu sistemden yararlanmıyordu. Özgürlükçü bir hippi olan Yargıç Wynn'in alenen eleştirdiği sisteme erişmeyi reddettiğine hiç şüphe yoktu.

Üstünkörü özgeçmiş kontrolü, büyük olasılıkla yalnızca örnek niteliğinde olsa da okul okul gezdiği eğitim geçmişine ve DC Temyiz Mahkemesi'ndeki kâtiplik görevine odaklanmıştı. Ancak Vance'e göre, yeni otoritesiyle birleşen tercihleri, onu ortadan kaldırılması gereken sorunlar listesinde üst sıralara taşıyordu.

"Yanlış bir şey yapmadıysanız, o zaman sorularıma cevap vermekten çekinmemelisiniz. Dürüstçe."

Avery'nin araya girmesinden önce Başyargıç, "Binbaşı Vance," dedi. "Howard'ın kararı herkes için şoke edici oldu, özellikle Avery için. Bunun düşmanlığa dönüşmesine gerek yok." Aver-

y'ye döndü. "Howard'ın amacını anlamamıza yardım et."

"Size başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Şu iki yıl içinde yaptığımız en kişisel konuşma, sıkıcı bir etkinlikte biftek yerine karides tercih etmemle ilgiliydi. Yargıç Wynn bana zor tahammül ediyordu. Neden vekâlet verdiğine dair hiçbir fikrim yok."

Vance, "Oğlunu tanıyor musunuz? Ya karısını?" diye sormaya devam etti.

"Bayan Turner-Wynn'le tanıştım." Avery onu, tepeden tırnağa son moda kıyafetler kuşanmış, keskin yüzlü, kurşunkalem gibi incecik bir kadın olarak hatırlıyordu. Akşamın çoğunu kocasını azarlayarak, Matt'le flört ederek ve Avery'yi iğneleyerek geçiren bir çıngıraklıyılan. "Onunla pek ortak noktamız yoktu. Ama boşanacaklarını sanıyordum?"

Vance, "Bunu sana Wynn mi söyledi?" diye bastırdı.

"Yargıç Wynn bana özel hayatı hakkında hiçbir şey söylemedi. *Washington Gazette*'de okumuştum." Mahkemenin her köşesini gezen dedikodu hattından bahsetmek istemedi. Bunun gibi kapalı bir yerde çok az sır saklanırdı ve neredeyse hiçbiri iyi saklanamazdı. "Benimle evliliği hakkında hiçbir şey konuşmadı."

"Ya oğlu Jared?"

"Hayır." Rapora göre Yargıç Wynn, ilk karısının ölümünden beri oğluyla konuşmamıştı. O zamanlar on yaşında olan Jared Wynn, annesi öldükten bir hafta sonra teyzesi ve eniştesinin yanına gönderilmişti. Aklına aniden bir fikir geldi ve başını Başyargıç'a çevirdi. "Yargıç Wynn'e olanları biliyorlar mı?"

Başyargıç başını salladı. "Doktorlar, Jared ve Celeste'ye Howard'ın durumu hakkında bilgi vereceklerdi."

"Hastaneye gitmem gerek." Belki de doktorlar, Wynn'in bilincini ne zaman geri kazanacağını ona söyleyebilirdi. Ayağa kalkmak üzere doğruldu ama Vance onu engellemek için harekete geçti.

"Bu vekâletnameyi tam olarak çözene kadar gidemezsiniz. Şimdi giderseniz bazı sorularla karşılaşacaksınız."

"Ne kadar süre boyunca onun vasisi olacağım gibi..." Vance cevap veremeden elini kaldırdı. "Komaların önceden tahmin edilebilir olmadığını biliyorum; ama durumuna bakarak ne zaman iyileşeceğine dair bir fikirleri oluşmuştur. Ne zaman uyanacağını düşünüyorlar?"

"Avery, Wynn şu anda Bethesda Deniz Hastanesi'nde, üzerinde testler yapılıyor. Koma genellikle hastalığın son aşamasıdır." Bir nefes aldı. "Bir daha uyanmayabilir."

"Aman Tanrım."

"İşte bu yüzden, vekâletini raportörüne vermesinin bizi neden endişelendirdiğini anlamalısınız." Vance ona sabit, soğuk bir bakış attı. "Pozisyonunuzdan vazgeçerseniz bu herkes için daha kolay olur. Bırakın da eşi kendi sorumluluğunu yerine getirsin."

Başyargıç, Avery'ye fırsat vermeden söze girdi: "Howard'ın isteği, vasisinin Avery olması. Celeste değil."

"Doğrulayamadığımız nedenlerden ötürü... Bayan Keene bize daha net bir açıklama yapmadığı sürece bu belgenin sahte olduğundan şüphelenmek için her türlü gerekçemiz var demektir."

Başyargıç kaskatı kesildi, çenesini buyurganca kaldırdı. "Nedenleri gün gibi ortada olmalı. Howard oğlundan ayrı ve karısıyla da boşanma sürecindeler. Alternatif bir çözüme ihtiyacı olduğuna karar verdiği besbelli."

"Evet ama–"

Başyargıç adamın sözünü kesip devam etti: "Bu belgenin geçerliliğiyle ilgili şüpheniz varsa söyleyeyim, Howard Wynn bu zarfı 11 Şubat'ta benim gözetimime bıraktı. O zamandan beri, talimatı uyarınca ofis kasamda duruyor. Mühür kırıldığında siz de oradaydınız." Kırışıksız eteğini ağır bir hareketle düzeltti, ifa-

desi çok sertti. "Belgeyi kurcaladığımı mı ima ediyorsunuz?"

Vance bu yemi yutmayı reddetti. "Hayır hanımefendi. Ama Yargıç Wynn'in durumu hakkında çok fazla şeyi ifşa etmeden veya Bayan Keene hastaneye gitmeden önce daha fazla açıklama talep ediyorum."

"Elbette." Başyargıç, Avery'ye döndü. Kısık ama buyurgan bir sesle, "Dikkatli düşün," dedi. "Howard sana hastalığından hiç bahsetti mi?"

"Asla." Utanarak, "Hasta olduğunu fark etmemiştim. Son iki yıldır aynı," diye ekledi.

"Aynı derken?" diye sordu Vance.

"Zeki. Nezaketsiz. Sert."

"Pisliğin teki," diye yorumladı Başyargıç.

"Evet." Anında pişman olarak düzeltti: "Ama aynı zamanda raportörlerine karşı çok düşüncelidir. Görevler konusunda da adildir. Resmî evrak havuzuna katılmasa da, vakaların bir kısmını kendisi alır."

Vance, "Karısıyla tanıştığınızdan bahsetmiştiniz," diye araya girdi. "Yargıç Wynn'le ofis dışında çok zaman geçirdiniz mi?"

"Genellikle toplantılarda. Mahkemedeki diğer tüm raportörler gibi ben de bedava yemeğin olduğu her yere giderim. Genellikle yargıçlara gelen davetiyelerden yararlanırız. Kendi başımıza davet edilecek kadar özel değiliz."

"Daha az kalabalık yerlerde bulundunuz mu? Hiç ikiniz ofis dışında bir araya geldiniz mi?"

"Üç kez evine gittim," diye yanıtladı, beyaz yalan ağızdan kolayca çıkıyordu. "Ve bir kez de restoranda akşam yemeğine gittik."

"Hepsi bu mu?" dedi Vance, Avery'nin yanıtında daha fazlasının gizli olduğunu düşünüyor ve onu anlatmaya teşvik ediyordu. "Neden onun evindeydiniz?"

"Bir keresinde ofiste bıraktığı dosyayı götürmek için gitmiş-

tim. İkinci ve üçüncüdeyse akşam yemeği daveti için."

"Yalnız mıydınız?"

"Dosyayı bırakmak için gittiğimde, evet. Diğer zamanlardaysa, hayır. Geçen yıl raportör arkadaşım Amanda Reyes ilk akşam yemeği davetinde bizimleydi. Wynn'in eşiyse yoktu."

"Orada ne kadar kaldınız? Her iki sefer için soruyorum."

"Ne kadar kaldığıma bakmamıştım ama evrakı evine bıraktığımda elini kapıdan dışarı uzattı, dosyayı aldı ve bana bir şeyler homurdandı. İkinci kez, akşam yemeği daveti için gittiğimde yani, sanırım birkaç saat kalmıştım. Ve bu dönemki akşam yemeği daveti sadece bir saat sürdü."

"Yemek davetlerine başka kimler katılmıştı?"

"Her iki raportörünü de yılda iki kez yemeğe davet ediyor. Dediğim gibi, ilk dönemimde Amanda ve ben vardık. Başka hiç kimse yoktu. Bence akşam yemeği daveti demek biraz abartılı olabilir; karnımızı doyurdu, sohbet etti ve bizi eve gönderdi."

"Peki ikinci yemekte kim vardı?"

"Matt Brewer ve ben."

"Daha kısa mı sürmüştü?"

Avery dudağını ısırdı, sonra omuz silkti. "Tam bir felaketti. Yargıç Wynn bizi kapının önüne koyarken Matt'in konuşmasını mide bulandırıcı ve yalakaca bulduğunu ve benimse yükselmenin yolunu bulmuş bir bulaşıkçı gibi konuştuğumu söylemişti."

"Ve başka kişisel görüşme olmadı, öyle mi?"

"Dönem başladığında evinde akşam yemeği yeriz ve dönem sonunda, muhtemelen paramızın yetmeyeceği bir restoranda lüks bir akşam yemeğini tercih eder. Sekreteri, bu yılki dönemin sonu, yani 30 Haziran için Vieux Marché'ye rezervasyon yaptırmıştı." Avery, aklına yeni bir düşünce gelince Başyargıç'a döndü. "Uyanmazsa ne olacak?"

Başyargıç, "Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi. "Binbaşı Vance, Avery'ye soracağınız başka sorunuz var mı?"

"Yargıç Wynn'le ofis dışında hiç yalnız kalmadınız, öyle mi? Kısa bir ziyaret haricinde?"

"Sormak istediğiniz şeyi açıkça sorabilirsiniz Binbaşı Vance. Onunla yatıp yatmadığımı bilmek istiyorsunuz."

"Evet, Bayan Keene. Yargıç Wynn'le cinsel ilişkiye girip girmediğinizi bilmek istiyorum. Mahkemeye katılmanızdan önce veya sonra."

Avery tekrar ayağa kalktı, elindeki kâğıtları dikkatle katladı ve kapıya doğru ilerledi. Bu sefer pirinç kulpu tutarken öfkesi sabit ve soğuktu. Hayatında pek çok şey olmuştu; bazıları yasal, bazılarıysa sorguya açıktı ve ikinci kategoridekilerin çoğu Rita Keene yüzündendi. Ama hayatı boyunca asla fahişe olmamıştı.

Yapabileceğinden emin olduğunda, odadaki iki kişiyle konuşmak için döndü.

"Howard Wynn için ben sadece bir mobilya parçasıyım. Okuma yeteneğine sahip çok kullanışlı bir daktiloyum. Sabah saat yedide ofise geliyorum, asla duyulmayacak olan onaylı dilekçeleri okuyorum, kimsenin gerçekten umursamadığı belirsiz hukuk noktalarına ilişkin yasal mutabakat taslakları hazırlıyorum. Parçalara ayırdığı fikirleri taslak hâline getiriyorum ve sonra onları tekrar tekrar yazıyorum. Davet edildiğim zaman yemeğe giderim. Burada olmadığımdaysa uyumaya giderim.

Bu iş ne sosyal hayata izin veriyor ne de başka bir şeye... Howard Wynn, başımın belası ve daimi eleştirmenim oldu. Benim patronum ve akıl hocam oldu. Ama ben onun arkadaşı, sırdaşı ya da sevgilisi değilim. Ben onun raportörüyüm."

"Ve şimdi, o belgelere göre onun vasisi oldunuz." Başyargıç Roseborough da ayağa kalktı. "Ofisine geri dön Avery. Binbaşı Vance ve benim birkaç şeyi daha netleştirmemiz gerekiyor; sonra hastaneye gitmeni tartışırız."

* * *

Avery başıyla küçük bir selam vererek ofisten ayrıldıktan sonra, Başyargıç masasına döndü ve Binbaşı Vance'i karşısına oturmaya zorladı. Telefonu titreyerek Vance'in dikkatini kendisine yöneltmesini talep etti. Başyargıç'ın bakışları altında telefonu kulağına kaldırdı, sesi araya girilemeyecek kadar alçaktı. Soğukkanlı yüzü bir mermer gibi dümdüz durmaya devam ediyordu, çenesiyse doğası gereği ipucu veremeyecek kadar sertti. Başyargıç, duymadığı sorulara verilen üç sessiz "Evet efendim" yanıtıyla dolu, tek taraflı bir konuşmayı dinledi. Doksan saniye sonra Vance telefon görüşmesini sonlandırdı.

Sorusunu tahmin ederek hiçbir girizgâh olmadan, "Bu telefonla verilecek bir haber değil hanımefendi," dedi.

"Doğru," diye onayladı Başyargıç. "Ona tam olarak ne söylemeyi düşünüyorsunuz?"

"Gerçeği."

"Yani?"

"Howard Wynn, göz kulak olunması için ofisinize mühürlü bir belge teslim etti. İş göremez olduğunu öğrendiğinizde, söz konusu zarfı benim önümde açtınız ve raportörü Avery Keene'i vasisi olarak atama niyetini öğrendiniz. Onun uygunluğuna dair sorular yönelttim, siz ve Bayan Keene bunları reddettiniz."

Başyargıç, adamın gerçek raporunun bu karşılaşmanın daha renkli bir anlatımını içereceğinden şüpheleniyordu. "Bayan Keene'i araştırmayı düşünüyor musunuz?"

"Gelmesini beklerken ekibimden NCTC dosyasını almalarını istedim. Ek bilgiye sahip olduğumda, onu da gözden geçireceğim. Bu bir ulusal güvenlik meselesi ve ben işimi yapmaya niyetliyim."

"Haydi ama Binbaşı Vance." Başyargıç yastıklı deri koltuğuna yaslandı ve ılık çayını kaldırdı. "Kürsüde geçirdiğim yirmi yıl boyunca, şu andaki görevinize sahip hiç kimseyi duymamıştım. Sivil bir ofisi işgal etmenin yanı sıra askeri unvanınızı ve silah-

larınızı elinizde tutmanızı ilginç buluyorum. 'Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndan bir irtibat görevlisi tam olarak ne iş yapar?"

"Görevlerim değişken Başyargıç Roseborough."

"Ve belirsiz. Peki ne istiyorsunuz Binbaşı Vance?"

"Şimdilik sessiz olmanızı. Başkan, Yargıç Wynn'in durumunun çok önemli olduğuna inanıyor. Aksine karar verilmediği sürece kendisi ve vasi seçimi hakkındaki bilgiler son derece gizli olarak kabul edilecek."

"Bu belirli bir davayla mı ilgili?"

"Başkan mahkemenin işleyişinden endişe ediyor," diye yanıt verdi. "Tabii belli bir davanın endişe verici olması gerektiğini düşünüyorsanız o başka."

"Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

Vance öne eğildi. "Bu duruşu yeniden gözden geçirmelisiniz."

Başyargıç ayağa kalktı. "Benden etik dışı bir şey yapmamı istememişsiniz gibi davranacağım Binbaşı."

"Bu sadece minnettar bir başkandan gelen bir talep," dedi. "Mahkemenin önümüzdeki on gün içinde vermesi gereken önemli kararlar var ve ikimiz de çalışmanızın geçerliliğinin tehlikeye girmesini istemeyiz Başyargıç."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bayan Keene'i incelememize yetecek bir süre boyunca vekâletname tartışmasını gerekli personelle sınırlandırırsanız, hem Başkan hem de ben bunu kişisel bir iyilik olarak değerlendireceğiz."

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

Açıklamanın absürtlüğü, Başyargıç'ın ciddi olduğunu anlayana kadar onu ürküttü. "Herkesin sırları vardır. Avery Keene'in sırları, vasiliği güvence altına almak için gizli bir sebep sağlayabilir."

Masanın diğer tarafındaki Başyargıç Roseborough alay etti. "Gizli bir sebep mi? Tanrım, çocuğun gerçek bir sebebi bile yok

sayılır. Yaşlı bir adamın kararı yüzünden onun itibarını zedelemenize izin vermeyeceğim."

O sırada Vance de ellerini arkasında birleştirerek ayağa kalktı. Bu askeri poz ikisinde de bir etki yaratmamıştı. "Yargıç Wynn'in hayatı birçok insan için büyük önem taşıyor, Başyargıç Roseborough. Onun hastalığını Amerika'ya saldırmak, onun kalbini, yani hukukun üstünlüğünü hedeflemek için bir fırsat olarak görecek olanlar var. Neden uyanık olmamız gerektiğini anladığınızdan eminim."

"Uyanıklığı fazla abartmadığımız sürece," diye karşılık verdi Başyargıç.

"İyi günler Başyargıç Roseborough." Vance döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Ofisi boşaldığında Mary'yi çağırdı. "Yargıçlar toplandı mı?"

"İstediğiniz gibi efendim. Sizi bekliyorlar."

"Raportörlere de onlarla dokuzda buluşacağımı bildir. Şimdi Gary Stewart'ı kısaca görmem gerekiyor." Basının darbeleri hızla gelirdi ve bu darbeleri savuşturma konusunda hiç kimse mahkemenin basın sekreterinden daha donanımlı olamazdı.

"Evet hanımefendi."

"Santrale söyle, önümüzdeki saat boyunca binaya gelen tüm aramaları sana ya da Gary'ye yönlendirsinler. Başka hiç kimse telefona cevap vermeyecek veya arama yapmayacak. Anlaşıldı mı?"

Mary nedenini sormayacak kadar akıllıydı. "Evet hanımefendi."

ALTI

DC'nin bir yarımküre kadar uzağında olan İndira, uygarlığın ilerleyişinde çoktan kaybolmuş kadim bir ormandan kesilmiş tik ağacıyla kaplı dikdörtgen masada oturuyordu. Parıldayan yüzeyinin çevresinde, sekiz erkek ve bir kadın daha, aceleyle yapılan toplantının düzene girmesini bekliyordu. Masanın diğer ucunda geniş bir televizyon asılıydı ve ekranda görünen parlak bakır tenli ve beyaz saçlı seçkin beyefendi toplantıyı Davos'taki bir yerleşkeden izliyordu.

İndira, "Bayanlar ve baylar, bu acil toplantıyı kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye söze başladı net ve kararlı bir sesle. "Artık hepimizin bildiği gibi, Amerika'da GenWorks'le yaklaşmakta olan birleşmemizi etkileyecek bazı önemli gelişmeler oldu. ABD Yüksek Mahkemesi'nde oy verecek önemli isimlerden Yargıç Wynn komada."

"Durumu hakkında daha güncel bir bilgimiz var mı?" diye sordu, ülkenin en kârlı çağrı merkezlerinden birini işleten ve yeni yeni güçlenen bir kadın patrondu. Hepsi mükemmel düzeyde Ortabatı Amerika İngilizcesi konuşan genç Kızılderilileri günde yirmi dört saat telefonlara yapıştıran bir sistem tasarlamıştı. Söylentiler, şirketinin Microsoft ve Verizon'u bir aydan daha kısa bir süre içinde müşterilerine katacağı ve servetini katlanarak artıracağı yönündeydi.

İndira temkinli bir şekilde cevap verdi. "İstihbarat bilgilerime göre Yargıç Wynn'in durumu değişmemiş. Komasının nedeni ve muhtemel süresi bilinmiyor. Bu bilginin gizlilik seviyesi üst düzey, ama yarına kadar daha fazlasını öğrenirim."

Zayıf, orta yaşlı, alnındaki saçları seyrekleşmiş ve kayakçılar gibi bronzlaşmış bir finansçı, "Bunun dava için ne anlama

geleceğini açıklayın. Son brifingimizde Yargıç Wynn'in bizim lehimize olacağını umduğumuzu anlamıştım," dedi.

İndira "Öyleydik. Öyleyiz," diye düzeltti yavaşça. "Onun işgöremezliğinin sonuç üzerinde hiçbir etkisi olmayabilir."

Zenginliğini inşa etmeye Bombay sokaklarında çekçeklerle koşarak başlayan bir adam homurdandı. "Veyahut bu, bu çılgın çabanın sonu anlamına gelebilir. O lanetli şirketin satın alınmasına ve bu tedbirsiz girişime katılmamıza itiraz etmiştim."

"Hisse fiyatımızdaki hızlı artışa karşı böyle bir itiraz duymadım, Vinod." Masanın etrafındaki mırıltılar, gözlerini İsviçre'deki adama dikmiş olan İndira'ya yönelmişti. "Çabamızla ilgili haberler birkaç hafta içinde piyasada hızla yükseldiğinde, satın aldığınız güzel yat gerçekten de yola çıkacak, değil mi?"

Vinod ofladı. "Birleşmenin ekonomik faydalarını kimse inkâr etmiyor. Ama basit olacağı iddia edilmişti, oysa–"

"Daha karmaşık hâle geldi," diye adamın cümlesini bitirdi İndira. Ekrandaki adamla bir an için bakıştılar, sonra devam etti: "Başkan Krishnakamur, bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

Adam başını salladı. "Washington'dan gelen haberler oldukça rahatsız edici. Ben de GenWorks'le birleşmemizin akıllıca olup olmayacağı konusunda endişelerimi sürdürüyorum. Hükümetimizin ticaret anlaşmasını reddetmesi Başkan Stokes'un pek hoşuna gitmedi, şimdi de bir rakibine katılarak onunla alay ediyoruz. GenWorks, şirket içinde geliştirdiğimiz veya Tigris'ten satın aldığımız ürünleri etkin bir şekilde pazarlayabilecek patentlere ve teknolojiye sahip tek ortak. Öte yandan bize avantaj sağlayan şey kesinlikle Nigel Cooper'ın Başkan Stokes'la olan ilişkisi." İndira, toplanmış grubu düşünerek başını eğdi. "Biz siyasetçi değiliz. Vizyoneriz. Teknolojik üstünlüğümüzü GenWorks'ün farmasötik uzmanlığıyla birleştirerek Advar'ın dünyanın en önemli ve önde gelen biyoteknik şirketi

olarak kendini göstereceğine yürekten inanıyorum. Ekonomik açıdan bakıldığında, bu tamamen etkinleştirildiğinde trilyonlar kazandırabilir. Sayın Başkan, temkinlilik konusunda sizinle aynı fikirde olsam da, her gün kendi siyasi desteğini kaybeden bir başkanın bariz yabancı düşmanlığı nedeniyle konumumuzu kaybetmekten nefret ediyorum."

"Belki bir yabancı düşmanı, ama yine de dünyadaki en güçlü politikacı," diye uyardı. "Başkan Stokes'u veya onun bu birleşmeyi durdurma isteğini hafife almam. Bu başarısız olursa, dostları GenWorks'ü çalacak ve biz de unutulmuş bir şirket hâline geleceğiz. Parlak manevralarınızı kafanızda büyütmeyin."

Yüzünün can sıkıntısıyla kırışmasına izin verdi, uyarıya karşı görünür ama kontrollü bir tepkiydi bu. "Pozisyonunuzu anlıyorum, Sayın Başkan."

Ekrandaki adam, yüzü odayı doldurana kadar monitöre doğru eğildi. "Düşünceli eylemler için zamanımız yok. Advar bu savaşı kaybederse, pazardaki üstünlüğümüzü kaybederiz ve bunun hisse fiyatlarımız üzerindeki sonuçları felaket olur. Böyle bir kayba karşı gerekli tüm önlemleri almanızı bekliyorum. Tigris'in yarım kalan işini halletmek de buna dâhil."

Yalnızca bir kez başını sallayan İndira'nın çevresindekiler sessiz bir koro hâlinde onayladı. Krishnakamur beklendiği gibi performans göstermişti. Yönlendirildiği gibi. "Endişenizi takdir ediyorum Sayın Başkan ve yönetim kurulu üyeleri. Advar'ın kurucusu olarak, sadece mevcut başarısından değil, gelecekteki refahından da çıkarım var. Bu nedenle, şu işlemleri yapmak için izin istemek üzere sizi çağırdım." Masada onu çevreleyen kasvetli gözlerle karşılaştı. "Bu tutanakların kaydı olmayacak."

YEDİ

Avery ofisinde oturdu; kapı sımsıkı kapalı, ışıklar söndürülmüştü. Telefonunun ışıkları acil mesajlarla yanıp sönüyordu ama görmezden geldi. Bunun yerine, masasının yüzeyine yayılan sürprizi tekrar okudu. Yargıç Wynn'in noter tasdikli imzası bir beyanname sayfasından ona bakıyordu. Hamiline, Howard Wynn adına tüm yasal, mali ve sağlıkla ilgili kararları verme yetkisi veren kısa ve öz bir belgenin son sayfası…

İmza gerçekti. Küçük ve sıkışık H ve ufacık W ile zar zor okunabilen karalamayı tanıdı. Aradaki harfler, gerçek kelimeyi okuyucunun hayal gücüne bırakan bir bataklıkta birbirine girmişti.

28 Ocak. Bir tanığın karşısına çıktığı ve çok az tanıdığı bir kadına kontrolü devrettiği tarihti bu. Yaklaşık beş ay önce. Avery o güne bakmak için bilgisayarın takvimine tıkladı ama ne bulacağını biliyordu. Sıradışı bir şey yoktu.

Oysa ondan önceki pazartesi farklı bir konuydu. Tıpkı o pazar olduğu gibi. O gün de ofisin dışında Yargıç Wynn'le yalnız kalmıştı. Ya da neredeyse öyle sayılırdı ama Binbaşı Vance'e böyle söylememişti.

Avery sarhoş annesini metro peronuna karga tulumba taşırken, "Haydi Rita," diye yalvarıyordu.

"Sadece bir dans daha edeceğim," diye kıkırdadı Rita; başı, eski püskü bir sahte kürkle örtülü omuzlarına düşmüştü. "Adam sadece bir dans daha istedi. Son bir dans." Başını kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı, "Son dans, Rita için son bir şans. Evet, bu gece aşk için son şansım!" Canına okuduğu Donna Summer şarkısı, metrodan inen diğer kişilerin dikkatini çekmişti. Onu izleyenlerin olduğunu anlayınca Avery'den uzaklaştı ve vücu-

dunu şöyle bir silkeledi. "Çünkü ben kötüyken, çok ama çok kötü olurum. Öyleyse dans edelim!"

"Rita!" Avery annesine uzandı, ama annesinin satenler içindeki kalçasını kavrayan bir adama çarptı.

"Hanımefendi dans etmek istiyorsa," dedi adam onu etrafında döndürürken. Rita tekrar kıkırdadı ve ince, izlerle dolu kollarını adamın omuzlarına attığında adamın iri kolları da onu sardı. Dans partneri mağdurların üniformasını giyiyordu: yıkanmamış kot pantolon, muhtemelen modası geçtikten yıllar sonra hayır kurumuna bağışlanmış lekeli bir palto. Bir beyzbol şapkası alnını gölgeliyordu, donuk kahverengi saçları ensesinde kıvrılmıştı.

Avery hızla onlara doğru gitti. Adamın yırtık pırtık giysilerine marihuana kokusu sinmişti. Rita'nın sert omzunu kavradı. "Bırak onu lütfen."

Adam Rita'yı kendine yaklaştırdı ve ona sürtündü. "Dans etmek istediğini söyledi."

"Kafası iyi. Cebinden alabileceği her şeyi istiyor," diye düzeltti Avery. Rita'nın elleri adamın ceplerine doğru ilerlemişti bile ve aldığı uyuşturucuların etki ettiği gözlerinin parıldamasından belliydi. Yerin üstüne çıkmadan önce annesi bayılırsa, Avery mahvolurdu. 50 kiloluk bir kadın bile olsa, kendinde olmayan birini taşımak zordu. "Eğlence bitti. Annemi bırak."

Uyuşturucu müptelası, kolunu Rita'nın beline daha sıkı doladı ve onu kendisine doğru çekti. Rita da başını adamın omzuna yaslayarak karşılık verdi. "Gördün mü bak, benden hoşlanıyor."

Avery, Rita'yı çekiştirdi ve adam boştaki elini kullanarak onu sertçe itti. "Geri çekilebilirsin sürtük." Yolcular, itiş kakışa aldırış etmeden platform boyunca onlardan yan yan uzaklaştılar. Akşamın erken saatleri olsa bile çoğu kendi işine bakmaya veya başka birinin müdahale edeceğini ummaya karar verdi.

Kavga ya da seyirci istemeyen Avery sessizce yalvardı, "Rita,

hadi. Gitmek zorundayız." Tekrar ilerledi, parmakları Rita'yı kurtarma görevi için cebinde taşıdığı küçük bıçağı kavradı.

Rita, Avery'ye ters ters bakıp gözlerini platformdan aşağıya çevirirken göğsünü kabaca avuçlayıp sıkan adamın üzerine yarı baygın hâlde yığıldı. "Ben ve Rita biraz eğlenmek için köşeye gidiyoruz. Olduğun yerde kal, onu birkaç dakika içinde sana geri getireceğim. Benimle bir daha uğraşırsan seni öldürürüm."

Tecavüz ihtimali Rita'yı etkilemedi ama Avery'nin seçimini netleştirdi. Arkasında tuttuğu bıçağı kınından çıkardı. Metro kameralarının yaklaşan saldırıdan önceki müzakere girişimlerini yakalamasını umdu. "Bırak onu!.. Hemen! Son şansın."

"Kıçımı ye kaltak."

Avery ileri doğru bir adım attı, bıçak arkasında hazırdı.

"Genç hanım sizden annesini bırakmanızı istedi bayım. Bunu yapmanızı tavsiye ederim."

Avery'nin arkasından gelen ses omurgasının kaskatı kesilmesine yol açtı. Buna inanmak istemeyerek annesine doğru bir adım daha attı. "Onu bana ver."

Yargıç Wynn, "Beni yetkilileri aramaya veya genç kadını elindeki yasadışı bıçağı kullanıp kullanamayacağını göstermeye zorlama," diye nazikçe fırçaladı. "Ona yardım etmek zorunda bile kalabilirim."

Müptela, Avery'nin omzunun üzerinden baktı, sonra kabaca Rita'yı itti. "Çiş kokuyor. Al onu."

Adam platformdan aşağı koşarken Avery annesini becerriksizce yakaladı. Tecrübeli bir hareketle bir eliyle bıçağı kapatırken diğer eliyle Rita'yı tuttu. Daha sonra gönülsüzce kurtarıcısına döndü. Tahmin ettiği gibi, Yargıç Wynn arkasında duruyordu. Bir insanın vücuduna ciddi zararlar verebilecek kalın bir abanoz bastonu sallıyordu. "Efendim."

Wynn bastonu yere indirdi ve hafifçe üzerine eğildi. "Bayan Keene."

"Teşekkür ederim." Rita hâlâ şarkıyı yarım yamalak bir şekilde mırıldanırken kolunu onun beline dolayan Avery, "Açıklayabilirim," dedi.

"Sorduğumu hatırlamıyorum. İyi akşamlar." Bunu söyler söylemez arkasını döndü ve yürüyen merdivene yöneldi.

Utanan Avery, Rita'yı bir sonraki trene bindirdi ve devam etmeyeceği bir diğer rehabilitasyona gönderdi. Ertesi sabah Yargıç Wynn'in ofisine çağrıldığında kovulmaya hazır bir şekilde kapıyı çaldı.

"Ne var?"

Yarı açık kapıdan cevap verdi, "Ben Avery, efendim. Beni görmek istemişsiniz."

"O zaman koridorda dolanma." Bileğini buyurgan bir hareketle içeriye doğru salladı. "*Holley* için fikrin var mı?"

"Evet efendim. *Morton*'da kullandığınız yaklaşımı benimsedim." Çabucak odaya girdi. "Bay Brewer, *Hugley A.Ş.* kararında ilerliyor. Sabah bir taslağımız olur." Avery, not ve karar yığınını kayıt defterine yerleştirirken, "Hesabınıza e-postayla da bir kopyasını gönderdim," diye ekledi.

"İyi, iyi." Yargıç Wynn dosyayı kaldırdı ve Avery'yi düşük gözkapaklarının altından izleyerek sayfaları çevirdi. "Bayan Keene, neredeyse iki yıldır benim için çalışıyorsun."

Akşam karşılaşmalarını hatırlayan Avery ihtiyatla başını salladı. "Evet efendim."

"Görmeye alışık olduğum tipik yetersizlik belirtilerini göstermiyorsun."

Ufak bir gülümsemeyle yüzündeki tek gamze belirdi, dikkatli bir şekilde cevap verdi, "Teşekkürler efendim. Beceriksizliğimi minimumda tutmaya çalışıyorum."

"Ama alaycılığın için aynı şeyi söyleyemeyiz." Kekeleyerek bir özür dilemesine fırsat kalmadan Wynn devam etti: "Yale'de geçirdiğin zamandan keyif aldın mı?"

"Keyif almak biraz abartılı bir ifade olur efendim. Mükemmel eğitim fırsatı için minnettarım diyelim."

"Ve ondan önce, Spelman College'da öğrenciymişsin. Ve Oberlin'de. Ve Centre College. Birkaç farklı uzmanlık alanına odaklanmışsın. Kimya, Fransız edebiyatı, tarih ve siyaset bilimi."

"Çeşitli ilgi alanlarım var."

"Tarih dâhil."

Başını salladı. "Evet efendim."

"Tarih. İnsanın tüm biyografisini öğrenmeyi düşünmüyorsan, fazlasıyla kapsamlı bir çaba."

Avery, "Sadece birkaç dönem tarih okudum," dedi.

"Biyokimyasal bir odaklanma eksikliği mi? Değişken dikkat süren için özel yardıma mı ihtiyacın oldu?"

Avery dişlerini gıcırdatmaktan zar zor kaçındı ve "Amerikan tarihini tercih ederdim ama birinci veya ikinci sınıf öğrencisi olarak uzmanlaşmak zordur," dedi.

"Neden Amerikan tarihi? Diğer uluslar, daha az kibir ve narsisizmle büyüklüğe ulaştılar."

"Aynı fikirdeyim. Ama Amerika çelişkili ve erken gelişmiş bir ülke efendim. Çok kısa bir süre içinde kendi halkımıza karşı rüşvet günahı işlemeyi ve dünyaya müstesnalığın örneklerini tekrar tekrar sunmayı başardık. Amerikalılar açgözlü, zeki, hırslı ve şefkatlidir. Herkese dehamızı hatırlatmayı seviyoruz ama yine de liderlerimiz zeki insanlarla dalga geçiyor. İki yüzyıldan kısa bir sürede, yarım kıtadan fazlasını ele geçirdik, Ay'a insan gönderdik ve Clapper'ı icat ettik. Zıtlıklardan keyif almıştım."

Wynn, Avery'nin biraz eğlence olarak algıladığı bir ifadeyle onu izlemeye devam etti. "Bir iyilik ve aptallık ülkesi diyebiliriz. Adaletin bilindiği ama nadiren görüldüğü yer. Bu da neden Fransızlar üzerine çalışmanın aklımızı başımızdan aldığını açıklıyor. Orada bir Dumas romanının dışında çok fazla ölçüsüz cesaret hikâyesi yoktur."

"Fransız edebiyatı çok pratik olmasa da romantik görünüyordu. Bu yüzden daha sonra bıraktım."

"Ben de Fransız yazarlar üzerine çalıştım. Barbarca bir zarafet konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipler. Kısa tanışıklığında kimi tercih ederdin?"

"Corneille ve Voltaire'e düşkündüm."

"Voltaire'in konudan konuya atlama eğilimi sana çekici geldi herhalde."

Bu konuyu mülakatında da konuşmuşlardı ama Avery oyuna katılmaya karar verdi. "Evet öyle."

"Peki okuldan okula koşuşturmak?"

"Ailevi durumlar." Dün gece ilk elden bir örnekle karşılaşmıştı.

Yargıç Wynn, "İşe yaramaz bir cümle," diye alay etti. "Bu 'ailevi durumlar' eğitimini etkiledi mi?"

"Hayır. Her üç okulda da not ortalamam 4.0'dı."

"Bu konudaki başarının çoğundan görsel hafızanın sorumlu olduğuna bahse girerim."

Avery irkilme içgüdüsünden kaçındı. "Hafızam mı efendim?"

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun küçük hanım? Normalde hiç kimse davaları senin kadar uzun süre hatırlamaz. Hem bir de ayrıntıları hatırlarken yukarı bakma eğilimin var. Havadaki hayali sayfaları okuyorsun, değil mi?"

Avery yakalanmıştı, başıyla onayladı. "Hafızam benim için değerlidir Sayın Yargıç. Öyle basit bir destekten ibaret değil. Ne yaptığımı da ne bildiğimi de biliyorum."

"Görünüşe göre seni sinirlendirdim. Aileni veya ucuz hileler kullanarak öğrenme konusunda kopya çekme yeteneğini sorgulamıyorum."

Avery tepki vermek istedi ama kendini tuttu. Onu hazırlıksız yakalamıştı ve tepki vermesini istiyordu. Ama hareketsiz dur-

mayı bu işin en iyisinden öğrenmişti. Zamanını beklemeyi…

Hiçbir şey söylemeyince, Yargıç Wynn, biraz da şakacılık içeren bir tavırla dudak büküp sırıttı. "Çok iyiydi. Gözlerinden hislerin anlaşılmıyor, bunu nasıl yapacağını bile biliyorsun."

"Affedersiniz?"

"Gözlerin seni ele vermiyor diyorum. Bölge mahkemesinde görev yaptığımda, gözlere bakarak gerçek hisleri her zaman anlayabilirdim. İster avukat ister sanık olsun, hepsinde aynı tepki vardı. Genişlemiş gözbebekleri, gıcırdayan dişler. Satranç oynar mısın?"

Konudan konuya atlamak kafasını karıştırmıştı, başını salladı. "İyi oynarım."

"Yalancı."

"Affedersiniz?"

"Yalan söylüyorsun. Muhtemelen mükemmel bir oyuncusun ve alışkanlıktan dolayı yalan söylüyorsun. Ne kadar iyi olduğunu başkalarının bilmesini istemiyorsun."

Avery omuz silkti ve kabul etti, "Kendimi tutabilirim efendim."

"Yaa." Avery rahatsız olup kımıldamak isteyinceye kadar Wynn onu izledi. "Yalancıların hepsi birbirine benzer, değil mi?"

Öfkesini büyük bir çabayla bastıran Avery, kendisine mevcut pozisyonunun prestijini ve itaatsizlik nedeniyle kovulmanın cezasını hatırlattı. Buraya gelmek için çok uğraşmıştı. Yanlış kelimeler kullanırsa kendini dışarıda, kimsenin iş vermeyeceği bir vaziyette bulurdu. Wynn onu kışkırtacak bir şey bulmaya çalışıyordu. Verdiği sınav ne olursa olsun başarısız olmayacaktı. Alçak, kontrollü bir sesle, "Hepsi bu kadarsa.." dedi.

"İşim bittiğinde gitmene izin vereceğim. Ama işim bitmeden olmaz." Dümdüz bir bakışla Avery'yi yerine mıhladı. "Sana bir soru sordum. Yalancıların hepsinin birbirine benzediğine inanıyor musun?"

"Hayır efendim."

"Neden?"

Omuz silkerek, "Bazıları bir kazanç uğruna, bazılarıysa korunmak için yalan söyler. Söylenen yalan önemlidir."

"İyi yalanlar da olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yalanlar ve gerçekler iyi ya da kötü değildir. Kötü bir insan doğru söyleyebilir ve dürüst bir insan da yalan söyleyebilir."

"Cevap vermekten kaçıyorsun."

"Evet."

"Hımm." Bir kez başını salladı. "Hâlâ kumar oynuyor musun?"

"Nesine efendim?"

Patlattığı sert kahkaha odayı doldurdu. "Mükemmel soru. Nesine oynardın? Teorik olarak."

Avery, duraksayarak cevabını dikkatlice düşündü. Bu, mülakatları haricinde onunla yaptığı en uzun kişisel konuşmaydı. Bu seferki de aynı ölçüde zordu ama Yargıç Wynn o kadar müdahaleci olmamıştı. Bir şey bilmek istiyordu ve Avery bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ya da neden bilmek istediğini...

"Şans oyunları eğlencelidir, ancak nihayetinde, yalnızca kayıplarınızı ne zaman azaltacağınızı bilirseniz buna değer. İyi bir kumarbaz risk ve ödülü nasıl dengeleyeceğini bilir. Örneğin patronunuza üniversite sırasında diğer öğrencileri soyarak kirayı ödediğinizi söylemek, yasal olmayan davranışlara yönelik bir eğilimi ortaya koyar, diğer yandan yaratıcılığı ve alışılmadık davranışlara yönelik bir yeteneği de gösterir."

"Haklısın. Ve eğer güney tarafları hatırladığım gibiyse, yasayı hiçe saymak anlamına da gelir."

"Pek bir şey değişmedi."

"Hangi oyunu oynarsın?"

"Poker. Kumarhanelerdeyse yirmibir, eğer masadaki görevli çok dikkatli izlemiyorsa tabii. Doğru şehirdeysem de parkta satranç."

"Şimdi ne sıklıkla kumar oynuyorsun?"

"Oynamıyorum."

"Neden?"

"Maaşım şu anki ihtiyaçlarımı karşılıyor. Har vurup harman savurabilmek için kumar oynamam efendim. Sadece gereklilikten oynarım."

"Bunları birbirinden nasıl ayırıyorsun?"

Avery'nin dudakları kıvrıldı. "İhtiyaç konusunda çok deneyimim var efendim. Onları birbirinden ayırmak zor değil."

Wynn eğilerek küçük bir aileyi bir hafta doyurabilecek bir Montblanc LeGrand'ı kaldırdı. Kalemi avucunda dengeleyerek masaya bastırdı: "Başkaları aynı fikirde olmazdı. İhtiyaç ve istek çoğu kişiye aynı görünür. Farkı görme konusunda seni onlardan daha iyi yapan nedir? Yoksulluğun asaleti mi?"

"Ben asil değilim Sayın Yargıç. Sadece pratik biriyim."

"Pratik mi?"

"Evet efendim. İstekler için kumar oynamak bir risktir. Sahip olduğum şeyi bir şekilde çalıştıramadığım sürece, daha iyi bir şey elde edeceğime dair ufacık bir ihtimal için, elimdekileri tehlikeye atmaya inanmıyorum."

"Poker çoğu insan için riskli bir oyundur. Ben satrancı tercih ederim. Asil bir oyun. Bir parkta hızlı hızlı oynanacak bir şey değil."

Avery irkildi. "Bu eğlenceli olabilir. Zamana ve rakibinize karşı yarışmak yani."

"Eski Hindistan'ın mihracelerinin aynı fikirde olacağına inanmıyorum. Oyun ilk icat edildiğinde *chaturaṅga* olarak biliniyordu. Moors onu Avrupa'ya getirdi ve satranç dediğimiz oyun hâline geldi. İşte o zaman vezir en güçlü taş hâline geldi ama buna rağmen hâlâ şahın hizmetinde. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Hangi konuda efendim?"

"Vezirin şahı* kurtarmaktan sorumlu olması ve sadece şahın hayatının kutsal olması. Feminist hassasiyetlerini incitmiyor mu?"

Avery sırıttı. "Feminist hassasiyetlerim incinmiyor. Bir strateji oyununda şah, başkalarının yardımı olmadan kendi hayatını kurtaramayan bir kukladır. Vezirse güçlü ve dinamiktir. Şahı korur ama bunun nedeni zayıflık değildir. Korur çünkü yapması gereken budur." Anlatmaya devam etti: "Bu taşın adı onuncu yüzyılda değişmişti. Öncesinde kullanılan vizier** kelimesi lider demekti ve sonraki beş yüz yıl içinde tahtadaki en güçlü taş hâline geldi. Güzel bir evrim."

"Çoğu insanı şahsen uğraşamayacak kadar yavan bulduğum için çevrimiçi oynuyorum. Gevezeliğe yer olmayan güçlü bir oyun."

"Şaşırdım." Yargıç'ın oyun oynayan türde biri olduğunu düşünmemişti.

Yargıç bilgisayar ekranına dokundu. "Chessdynamo.com."

"Hımm." Avery ne diyeceğini bilemeyerek ekrana baktı. "Bir bakarım."

"Bakmalısın." Düşünceli bir tavırla bir parmağını çenesine vurdu. "Peki ya sadakat?"

Konunun değişmesiyle kafası karışan Avery, elindeki dosyayı biraz daha sıktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadakat, Bayan Keene. Bu, karar verme sürecini nasıl etkiliyor?"

"Sözlerimi tutarım ve borçlarımı öderim. Sorduğunuz bu mu?"

"Kısmen." Arkasına yaslandı ve düşünürken iki elinin parmak uçlarını havada birleştirdi. "İstedikleri saçma ve hatta teh-

* Türkçede vezir olarak bilinen taşın İngilizcesi queen yani "kraliçe", şahın İngilizcesi ise king yani "kral"dır. (ç.n.)

** Vezir. (ç.n.)

likeli göründüğünde bile sadakat sözü verdiğin kişilerin yanında olur musun?"

Avery dümdüz bir bakışla onun gözlerine baktı. "Arkadaşlarımı dikkatle seçerim Sayın Yargıç. Arkadaşlığın yükümlülükleri vardır ve dediğim gibi, sözlerimi tutarım, borçlarımı da öderim."

Yargıç Wynn anlaşılmaz bir ifadeyle onu izlemeye devam etti. Avery kıpırdamadı. Bunun yerine, kollarını iki yanında gevşekçe sallandırarak orada durdu. Birkaç dakika sonra, "Ya ben Bayan Keene? Bu sadakat hiyerarşisinde nereye düşüyorum?"

"Siz mi?"

"Basit bir soru. Bana sadık mısın?"

"Ben bu mahkemeye sadığım," diye ihtiyatla söze başladı. "Yasayı yerine getireceğime ve anayasayı destekleyeceğime yemin ettim. Raportörünüz olarak, bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapmak ve bunu yapmanızda size yardımcı olmak benim yükümlülüğüm."

Gür beyaz kaşlarından birini kaldırdı. "Ah, o zaman saygı duyduğun şey işin. Ben değilim."

"Ben öyle demedim efendim. Sadakatimi sordunuz. Sizin için çalışıyorum, bu nedenle anayasaya ve yasaya uygun olduğu sürece sizi ve aldığınız kararları desteklemek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Ya yasal olarak öne sürdüğüm şey doğrudan anayasa sınırları içinde değilse? O zaman ne olur?"

"O zaman, eğer yapabilirsek, onu uygun hâle getirmenin bir yolunu ararız," diye yanıtladı. "Yine de olmuyorsa, sizin için ya da başka biri için kanunları çiğnemem Yargıç Wynn. Size saygı duyuyorum ve hayranım ama kanun her şeyden önce gelir. Daima."

"Yine de bıçak taşıyorsun ama." Yargıç Wynn homurdandı ve dosyayı tekrar kaldırdı. Kâğıdı yerine koydu ve sarı şeritli

mavi bir klasör aldı, kalemin kapağını açtı. "Bununla birlikte, tüm evrak işlerine dikkat etmiyorsun. Personel imza atman gereken bir form gönderdi."

Üzülen Avery masaya yaklaştı ve uzatılan kalemi aldı. Klasörü açınca imza kısmını gördü. Sonraki sayfaya uzanıp, "Neyi imzalamayı unutmuşum?" diye sordu.

"Ben senin yönetici asistanın değilim Bayan Keene. Kâğıtları imzala ve lütfen gereğinden fazla ücret aldığından emin olduğum görevlere geri dön."

Huysuz geri döndü, diye düşünürken diğer sayfalara bakmadı. Koyu renkli çizginin üzerine adını karaladı ve aceleyle tarihi ekledi. Paylaştıkları zaman ve Yargıç Wynn'in engizisyon versiyonu belli ki sona ermişti, kalemi geri verdi ve çabucak ofisten ayrıldı.

* * *

Şimdi kâğıtlara bakarken içini bir ürperti kapladı. Vesayet belgeleri ertesi pazartesi Yargıç Wynn tarafından imzalanmış ve Noah Fox da tanıklık etmişti. Hiçbirinde Avery'nin imzası yoktu. O gün gerçekten personel belgelerini mi imzalamıştı? Avery telefonu kaldırdı ve bilebilecek kişiyi aradı.

"Mahkeme kalemi, ben Lisa Borders."

"Merhaba, ben Avery Keene."

Ses yumuşadı. "Evet, Bayan Keene. Nasıl yardım edebilirim?"

Avery, Yargıç Wynn hakkındaki sorulmamış soruyu da duydu, ancak duymamış gibi davrandı. Lisa da bilgilerini herkes gibi haberlerden alırdı.

"Ocak ayında Yargıç Wynn bana bazı personel belgeleri imzalattı. Sizden bir kopyasını alıp alamayacağımı merak ediyordum."

"Personel belgeleri mi? Bir saniye bekler misiniz?" Hat ses-

sizleşti ve Avery o sırada e-postalarına göz attı. Lisa telefona dönene kadar birkaç dakika geçti. "Üzgünüm Bayan Keene ama işe başladığınızdan beri güncellenmiş W-4'ünüz dışında herhangi bir yeni belge imzalamamışsınız. Bunu görmek ister miydiniz?"

Şaşkınlığı önsezisiyle çatıştı ama Avery, "Hayır, teşekkürler. Yanılmış olmalıyım," dedi.

"Pekâlâ, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Bağlantı kesildi ve Avery telefonu yerine yerleştirdi. Bir personel belgesini imzalamadıysa neyi imzalamıştı?

SEKİZ

"Bunu nasıl atladık?!" Seramik fincan, görevden alınmış bir devlet başkanının paha biçilemez vazosuna çarpınca soru noktalandı. Parçalar lüks halının üzerine saçılırken Oval Ofis yeniden sessizliğe büründü. "Mahkemeyi izlemen gerekiyordu Will! İç Güvenlikmiş, sevsinler. Madem beni hayal kırıklığına uğratacaksın, neden sana orada askeri düzeyde rahat bir iş vereyim ki?"

Başkan Brandon Stokes öfkeyle odaya baktı. Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndaki irtibat görevlisi tarafından sağlanan günlük taramalar ve yüksek teknolojili gözetleme önleme teknolojisi, kimsenin kulak misafiri olmayacağını garanti ediyordu. Watergate ve LBJ kayıtları sonrası hiçbir başkan, kulak misafiri olunması riskini göze almamıştı. Oval Ofis gezegendeki en güvenli odalardan biriydi.

Will Vance öfkesinin yakında yatışacağını bildiğinden eski dostunu sessizce izledi. Masanın üzerinden kristal bir kül tablası fırladı ve bir dizi kalem havada uçuştu, sonra başkan sandalyesine çöktü ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Şunları benim için alır mısın? Bir saat sonra burada fotoğraf çekimimiz var. Brownieler ya da Webelolar veya sokak çocukları. Lanet olsun, neydi ne bileyim?"

Vance görev bilinciyle vazonun temiz parçalarını ayıkladı. Onları çöp sepetine atarken, "Başyargıç mektubu bizzat saklamış. İçinde ne olduğunu bilmediğine yemin ediyor. Ona içinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermediğine inanmaktan zorlanıyorum."

Başkan Stokes, "Yargıç Wynn kurnaz piçin teki," dedi. "Mezuniyetteki o gösterisi bir uyarıydı. Ama ne olduğunu tam ola-

rak bilseydi, o orospu çocuğu bunu mahkemenin merdivenlerine çıkıp herkese haykırırdı. Hayır, kızı resmen görevlendirmesi de tamamen kendini korumakla ilgili. Ölümlü olmak güçlü bir motivasyon kaynağıdır ve depresyonu uzak tutmak için genç bir kadın gibisi yoktur."

"Bunun bir ofis romantizmi olduğuna inanmıyorum. Uğruna şifreli mesajlar göndermeye değer bir şey söz konusu."

"Neden bahsediyorsun?"

"Gözetleme, Wynn'in evinden bir telefon almış. Mesajın başında, 'Doğuya ve nehre baksın,' diyormuş."

Başkanın gözleri kısıldı. "Bilemezdi."

"Yine de olasılığı göz ardı edemeyiz. Ortadoğu'daki bir nehir hakkında belirsiz bir ipucunu izlemek çok da zor değil." Vance etrafa saçılmış kalemleri aldı ve masanın üzerindeki kalemliğe bıraktı. "Bunu nasıl atladığımıza gelince, gözetimimiz sadece birkaç haftalıktı. Ekibim soruşturmasını Hindistan'daki Yüksek Mahkeme yargıcına kadar takip etti ama başka herhangi bir iletişim bulamadık. Hintlilerin bile şehir efsanesi olduğuna inandıkları Tigris Projesi'ne yapılan bir atıf vardı sadece." Kül tablasını geniş maun yüzeyin köşesine koyarak, "Lask Bauer adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

Başkan birdenbire başını kaldırdı. "Kim?"

"Lask Bauer. Bu belki bir ad veya iki soyadı. Aldığımız mesajda da bu vardı. Henüz kimlikleri NCTC'den kontrol etme şansım olmadı."

"Böyle söylediğinden emin misin?"

"Evet."

Başkan Stokes başını yavaşça sallayarak öne doğru eğildi. Ardından kısa bir kahkaha attı. "Orospu çocuğu."

"Onları tanıyor musunuz? Lask'ı ya da Bauer'i?"

Başkan Stokes, "Bu zevke hiç nail olamadım," dedi. "Yargıç Wynn de öyle. Lasker-Bauer fedası olarak bilinen bir satranç

stratejisinden bahsediyor. 1889'da Emanuel Lasker, Johann Bauer'i Amsterdam'daki bir turnuvada yendi. Lasker tahtadaki filleri kullandı ve Bauer'i onları almaya ikna etti. Ama bu süreçte Bauer vezirini savunmasız bıraktı ve Lasker bu başarısızlığı maçı kazanmak için kullandı. Kahretsin, o kurnaz piç komadayken bile hâlâ oyun oynuyor."

"Ben bir satranç oyuncusu değilim Sayın Başkan."

"Unutup duruyorum. Aslında tam sana göre." Başkan, rafın üzerinde duran kendi satranç tahtasına bakmak için döndü. Parçalar Nepal'de bir zanaatkâr tarafından elle oyulmuştu. "Filler ilginç parçalar. Vezir ve şahın yanında dururlar – tahtadaki en önemli üç taş. Onlara gardiyanlar da denebilir."

"O zaman Avery Keene fillerden biri." Vance ellerini arkasında kavuşturdu.

Başkan başını salladı. "Wynn bizi dikkatsiz bir hareket yapmaya zorlamak için onu yem olarak kullanıyor. Eğer ciddiyse, oyundaki ikinci fili belirlememiz gerekiyor." İki parçayı kaldırdı ve yan yana koydu. "Wynn'i Hindistan'a götüren her kimse onu belirlemeliyiz. Proje o kadar güvenliydi ki, biz durdurmak zorunda kalana kadar hükümetlerinin bile bundan haberi yoktu."

"Srinivasan GenWorks'ü almaya çalışana kadar Tigris gizliydi. O olabilir," dedi Vance.

Başkan Stokes başını iki yana salladı. "Nigel Cooper olması daha muhtemel. Herbert Hoover'ın reenkarnasyonu olduğuma Wall Street'i şimdiden ikna etti. Bu birleşmenin gerçekleşmesine izin verdim ve ben hapishaneye koşarken Cooper milyarder oldu." Başkan, bu adamı harekete geçiren açgözlü erişimin, onun için yararlı olması gereken bir para hırsının farkına vardı. Ancak ultraliberal girişimci onu hor görüyordu ve Cooper'dan nefret ediyordu. "Wynn'i kimin uyardığını bulursak, ikinci fili de buluruz."

"İstihbaratı inceledim. Yargıç Wynn, Karnataka Yüksek

Mahkemesi başsavcısı Arun Mohan'la hukukun üstünlüğü konusunda uluslararası bir komisyonda görev yapmış. Mohan'ın karısı, tıbbi araştırmalar için dış yardım sağlamakla görevli bir STK'nın yönetim kurulunda yer alıyor. Görünüşe bakılırsa bir akşam yemeğinde Bayan Mohan, kocası ve Amerikalı meslektaşıyla Hygeia adlı bir biyogenetik şirketinin iflas etmesi hakkında gevezelik etmiş. Sıkıcı bir yemek sohbeti; Yargıç Wynn'in Boursin'in olası tedavilerini araştırmaya çoktan başlamış olması dışında."

"Ne zaman olmuş?"

"Bu karşılaşma, geçen ekimde yeni dönemin başlamasından hemen önceymiş. O zamana kadar Advar, Hygeia'yı parçalamış ve bünyesine katmıştı. Tigris Projesi ve teknoloji gömülmüştü ama Mohan, Yargıç Wynn'e bir başlangıç noktası verdi."

"Ve kazmaya devam etmek için yeterli nedeni olduğunu düşündü." Başkan Stokes masadan uzaklaştı ve selefleri tarafından yaklaşık iki yüzyıldır toplanan cicili bicili eşyaların sıralandığı raflara doğru ilerledi. "Bir yemek sohbeti onu Tigris'e götürdü."

Vance, "Bir yemek sohbeti ve ABD Yüksek Mahkemesi'nin araştırma kapasitesi efendim," diye düzeltti. "Hygeia'yı bilmek onu Tigris'e götürmedi. Bunu başka biri yaptı. Ama son noktaları biz koyarız Sayın Başkan ve buna da son noktayı koyacağız."

"Daha hızlı Will. Gereğinden fazla yakınım. Darra Adam Khel'de ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bana Pakistan hakkında soru sormanıza gerek yok."

Vance'in tepkisi neredeyse fark edilemezdi, ama Stokes onu öyle uzun zamandır tanıyordu ki bunu görmemesi imkânsızdı. Vance, herhangi bir ifadenin fark edilmemesine izin vermeyecek kadar az açıklama yaptı. Memnun kalan Başkan, "Hatırlamadan geçen bir günüm olmadı. On yıldan fazla süredir... Yirmi birinci yüzyılda Amerika'nın karşı karşıya olduğu en büyük tehdide yönelik bir çözüm geliştirdik," dedi.

Filipinler'den gelen minyatür bir tören gürzünü sıktı ve Vance'e döndü. "Nigel Cooper ve şu Batı Yakası züppeleri, Tanrı'ya inandığım için benimle dalga geçiyor. Özgürlük ve vatanseverliğe inandığım için. O ya da komadaki bir yargı tiranı tarafından yere serilmeyeceğiz."

"Hayır efendim," diye yanıtladı Vance.

Pakistan'daki o gece, geçen yıllar boyunca Vance'i başkan olacak adamla bağlamış ve ona hayatının misyonunu vermişti. Tigris gizli bir askeri projeden daha fazlasıydı. Bu bir devrimdi, doğmasına yardım edeceği bir devrimdi. "Bağlantımız onların icabına bakılacağı konusunda bana güvence veriyor ve Advar ile GenWorks arasındaki birleşmeyi de durdurdunuz. Yargıç Wynn, hatalı bir adli mütalaa üzerine gerçekleşen çabalara öncülük etmek yerine komada yatıyor. Topladığımız tüm istihbarat, mahkemenin diğer yönde bölündüğünü söylüyor. Wynn kararı etkileyecek olan oya sahipti ama bütün işe yarar amaçlar açısından tüm dünya için artık o ölü."

Sakinleşmeyen Stokes, "Saçmalık. Komada olması onu mahkemeden uzaklaştırmaz. Ve şimdi yetki hukuk mezunu bir kızda."

"Efendim, Yargıç Wynn'in aciz ve ölüme yakın olmasıyla mahkemenin çıkmaza girmeyeceğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Yargıç Wynn komadayken çoğunluk görüşünü imzalayamaz ve raportörüne de kendisinin yerine oy verme yetkisi veremez. Beyaz Saray danışmanından seçeneklerle ilgili ayrıntılı bir bildiri hazırlamasını çoktan istedim. Haklı olarak belirttiğiniz gibi, istifa edene veya ölene kadar mahkemede kalır. Bir vasi istifasını sunabilir ama bu durum emsalsizdir Sayın Başkan."

Başkan küçük bir masası olan, mavi brokar bir kanepenin yanında durdu. Gana başbakanının hediyesi olan seramik bir kâseyi açtı ve ağzına bir küp meyan kökü attı. Acı ve keskin tat

onun ruh hâline uyuyordu. Eski dostunun ve danışmanının önünde durdu. "Wynn raportörünü ilk fil olarak devreye soktu. İkinci filin kim olduğunu bulmalıyız. Wynn onu durdurmaya çalışacağımızı tahmin etti ve zafere giden ayrı bir yol daha belirledi. İkisinin de var olduğunu bilmiyor olabilirler."

"Bunu çözeceğiz efendim."

Başkan hiçbir şey söylemedi. Vance'i birkaç arkadaşından biri olarak görüyordu ki bu, bugünlerde çok dikkatli kullandığı bir terimdi. Stokes, Başkan Warren Cadres'ın genç ve enerjik başkan yardımcısı olarak göreve geldiği ilk yıl boyunca iyi hava müttefikleri tarafından kuşatılmıştı. Stokes'u askeri bir kahramandan siyasi bir rock yıldızına dönüşmüş olarak sunmuşlardı. Bir Mor Kalp ve Bronz Yıldız,* son görev turundan sonra başlattığı ABD Senatosu kampanyasını hızlandırmıştı. Rekor miktarda para topladı ve rakiplerini alt etti. Silahlı Hizmetler Komitesi'nde görev yapmak üzere atanan bu adam, sallantıda olan Demokrat başkanı yok eden ve televizyonda güzel görünen bir saldırı köpeği olmuştu. Talihsiz donanma sekreterinin karısı bilgi ticareti skandalıyla milyonlarca hisse senedini elden çıkardığında, adamın görevden alınmasıyla ilgili duruşma oturumlarında onu dinlemişlerdi. İki yıl sonra, kırk sekiz yaşındayken, Başkan Cadres'ın başteğmeni seçildi. Bir seçim kampanyasında, Cumhuriyetçi Parti'den kamuoyunun takdirini kazanan kişi ve herhangi bir siyasi şeritten tüm politikacılar için model olmuştu; görünüşe göre başkandan daha popülerdi. Tahtın varisi.

Ve etkili bir başkan olamayacak kadar beceriksiz, titreyen yaşlı bir adamın yardımcısı. Başkan yardımcısı olarak liderlik sıfatını üstlenmiş, askerlik hizmetindeki yıllarını vicdan azabının kıskacındaki bir ulusun sinirlerini yatıştırmaya çalışma olarak anmıştı. Yabancı ülkelerin ileri gelenleriyle tanışmak ve Birleşmiş Milletler'e hitap etmek için seyahat eden Başkan Cadres değil o olmuştu. Anlaşmaları müzakere eden ve hükümeti

* ABD ordusunda verilen madalyalar. (ç.n.)

yöneten kişi oydu. Acemi birliğinden koğuş arkadaşı Will Vance'i çağıran, Manhattan Projesi'ni gölgede bırakacak parlak bir plan yaratan adam oydu.

Başkan Cadres, görev süresinin iki yılında işlerinde bocaladı ve bu keşif, Başkan Yardımcısı Brandon Stokes'u başkanlık koltuğuna oturtan ani bir kalp kriziyle çözüldü; itibarı yükseldi. Yeniden seçime gitmesi bekleniyordu ama bu, düşen bir borsadan, Antananarivo'ya talihsiz bir kurtarma görevinden ve yanlışlıkla açık bırakılmış bir mikrofon tarafından yakalanan özel bir konuşmadan önceydi.

Daha da kötüsü, yeniden dirilişinin arifesinde, büyük vatanseverlik eylemlerinde farkında olmadan ortağı olan Hindistan ulusu, bir omurga oluşturmaya ve imzaladığı ticaret anlaşmasını reddetmeye karar verdi. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Hemen ertesi hafta, kendisini mahvedecek birleşmeyi durduran emri imzalamak zorunda kaldı. GenWorks'teki mali veriler, gizli bir askeri proje için gizli ABD finansmanını işaret ediyordu. Amerika'nın bu tür davranışlara karşı hoşgörüsü Vietnam sırasında aşınmış ve İran-Kontra skandalından sonra tamamen sona ermişti.

Ve bu, Tigris Projesi'nin neler yapabileceğini bilmelerinden önceydi.

Bu yüzden emri vermiş, Nigel Cooper'ın yatırımcılarının ortalığı velveleye vermesine müsaade etmiş ve Silikon Vadisi ülke çapında nefret reklamları yayımlarken hayretler içinde izlemişti.

Bir zamanlar parıldayan anket sonuçları şimdi hezimetinin sadece biraz üzerindeydi. Hepsi, o ve Vance'in saygı duydukları ulusu korumaya çalışmaları yüzündendi. "Bu operasyonun ne kadar kritik olduğunu size hatırlatmama gerek yok. Yaptığımız şey, kongredeki hafif sıkletlerin asla anlayamayacağı bir şey."

"Tigris bir mecburiyetti Sayın Başkan. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Raportörle nasıl başa çıkacaksın?"

"Yargıç Wynn'in niyeti konusunda herkes kadar onun da kafası karışmış gibi görünüyor. Onu gözetim altında tutuyorum ve ne bildiğini öğreneceğim."

"Neden onu sorgulamak için getirmiyorsun?"

"Başyargıç hiçbir gerekçemiz olmadığı konusunda beni uyardı." Gelecek itirazı tahmin ederek elini kaldırdı. "Henüz olmadığı..."

"Yargıç Wynn kendinde olmadığına göre bilgisayarını kontrol edebilir miyiz?"

"Mahkeme bir kaledir. Yargıçlar, Gizli Servis güvenliğini kabul etmeyecekler ve dışarıdan girilemeyen bir ağ üzerinde çalışıyorlar. Etkili bir şekilde yararlanabileceğimiz bir güvenlik açığı bulamadım. Raportör hakkında daha fazla şey öğrenene kadar dikkatli hareket etmeliyiz."

Stokes, masasının üzerinde tuttuğu ergonomik stres toplarından birini kaldırdı ve düşünce akışını şöyle tamamladı: "Raportörü Celeste Wynn'le değiştirecek dostane bir yargıç bulamaz mıyız? O hâlâ onun karısı."

"Muhtemelen. Keene'in NCTC dosyasını inceledim, annesi ve oda arkadaşı hakkında da birer dosya hazırladım. Bu öğleden sonra onu neden seçtiğini öğreneceğiz ve bu konuyu kapatmaya çalışacağım."

"Elinden geleni yap." Stokes, Vance'e çimlere bakan Fransız balkonda kendisine katılmasını işaret etti. "Sadakatini ve etkinliğini takdir ediyorum Will."

"Teşekkürler efendim."

"Barışı korumak için aşırı sağa hitap ediyorum ve daha aşırı sağa sövüyorum ve iradesiz sola karşı da sabırlıymışım gibi davranıyorum. Doğru olduğunu bildiğim her şeyi vatanseverlik ve iki taraflılık adına ortaya koydum."

"Zor seçimler yaptınız efendim."

"Karşılaştığımız tehditler göz önüne alındığında, yapabileceğim tek seçimi yaptım. Tigris, terörü olduğu yerde durdurabilir." Vance'in yüzüne baktı. "Biz vatanseveriz Vance. Ortak iyiliğe kendini adamış adamlar. Advar ve GenWorks birleşmesinin devam etmesine izin verilirse bu durumun ortak faydaya korkunç etkileri olacak. Dünya kazandığımız bilgiyi anlamayacak. Ne yapıldığını ve ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

"Avery Keene'le başa çıkabilirim. Bir boşluk bulacağız."

"Adli tatile kadar bir koltuğun boşalmasını istiyorum Will." Başkan tekrar camdan baktı. "Eisenhower'ın William Brennan'ı bir adli tatil randevusunda Yüksek Mahkeme'ye çıkardığını biliyor muydun?"

Son üç hafta içinde bu konuşmayı onlarca kez yaptıkları için Vance biliyordu ama "Öyle mi efendim?" diye yanıtladı.

"Eisenhower, kongre evlerine dağılana ve Brennan'ı doğrudan mahkemeye çıkarana kadar bekledi." Başkan silahlı adamların Oval Ofis'in ötesinde vardiya değiştirmesini izledi. Her birinin tek bir görevi, tek bir hedefi vardı. Onu korumak ve bunu yaparak ülkeyi korumak. "Yargıç Wynn kürsüde değilken tarih yazabilirim. Tarih. Capitol Hill'deki lanet olası Demokratların hiçbiri beni durduramaz. Kararsız bir oy ve boş bir sandalye ile beni durduramayacaklar. Ben doldurana kadar boş kalacak o sandalyeyle. Ama önce o sandalyenin boşalması gerekiyor. Bunu yap Will. O zaman bütün bu karmaşa geride kalacak."

"Anlıyorum efendim."

DOKUZ

Yargıç Wynn bana neyi imzalattı? Avery sayısız olasılığı düşünerek masasının üzerindeki derli toplu dosya kulesine baktı. Cevabın muhtemelen onun ofisinde olduğunu anlayınca hızla ayağa fırladı ve kapıdan dışarı baktı ama bekleyen kimse yoktu. Matt başka bir yargıcın odasında, gelecek yıl için kendine iş ayarlamaya çalışıyor olmalıydı. Yargıç Wynn'in sinirli sekreterleri o günlük eve gönderilmişti ve bu da Avery'nin etrafa serbestçe göz atabileceği anlamına geliyordu.

Sessizce Yargıç Wynn'in ofisinin kilidini açtı, ağır kapıyı arkasından itti, mandalı çevirdi. Kâğıtlar özenle destelenmiş, yasal dosya yığınları duvarlara ve masalara dizilmişti. Yargıç Wynn bilgisayar kullanabilmesine rağmen, Westlaw veya Lexis'in verimli hızındansa ciltli dosyaların faydasını ve onlara dokunmayı tercih ediyordu. Avery, imzalamış olabileceği bir dosya bulmak için sırayla dosyaların her birini kontrol etti. Sertifika talepleri, okunması gereken görüşler ve dikkatini çeken öğeler dâhil olmak üzere belgelerin çoğu konularına göre kategorize edilmişti. Hiçbiri onun el yazısının olduğu bir form içermiyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Avery, Yargıç Wynn'in masasına geçti ve sahibinin şeklini almış deri döner koltuğa ihtiyatla oturdu. Diğer masaların aksine bu, bir kavanoz dolusu kalem, bir yığın not defteri ve bilgisayarı dışında temizdi. Bir eliyle bilgisayarın açma düğmesine bastı. Bilgisayar açılırken en yakın çekmeceye uzandı. Çekmece hareket etmedi.

"Hadi," diye mırıldandı, tekrar, daha güçlü ve boşu boşuna çekerken.

"Tabii ki kilitleyecekti." Kendi masasını düşünen Avery, post-it notlarının ve diğer ofis döküntülerinin toplandığı orta kon-

sola uzandı. Pembe notların altında bir mektup açacağı buldu. İnce gümüş parçayı kaldırarak başparmağını yüzeyde gezdirdi ve kilidi kurcalamak için geri itti. Ucu yerleştirip mektup açacağıyla manevra yaparken basit sürgü stili olduğunu fark etti. Metal çubuk kaydı ve Avery altındaki çekmeceyi çekti.

Koyu yeşil klasörlerde sıralanan dosyalar içeriklerine göre bölümlere ayrılmıştı. Bölümlerin çoğu mahkemenin bu dönem bakmayı kabul ettiği bir temyiz duruşmasına karşılık geliyordu. Yargıç Wynn'in raportörü olarak ilk yılında, temyiz başvurusu yazılarından şahit belgelerine ve görevli araştırmalarına kadar tüm dosyaları düzenlemek onun sorumluluğundaydı. Bu onur bu yıl Brewer'a geçmişti. Matt şikâyette bulunduğunda, Yargıç Wynn, sekreterlerinin onuruna aykırı olduğu gerekçesiyle işi iptal etmişti.

Avery hafifçe gülümseyerek karıştırdı ve isimleri fısıltıyla okudu: "*Arnoste. Cavanaugh. DeLeCroix. Evans Wholesale. Frontage Street Development.*" Dosyalar aşağıdaki çekmeceye doğru devam ediyordu. Üst çekmeceyi kapatıp altını açtı. "*Fulton vd., GenWorks.*"

Eli kaskatı kesildi. İçinde ciltler olması gerekirken *GenWorks* klasörü boştu. Önceki içeriğini gösteren sekme dışında içeride hiçbir şey yoktu. Asılı sekmelerde *GenWorks* yazan on bir dosya, hepsi boş. Avery, Yargıç Wynn her zamanki titiz ayrıntılarının ötesine geçip saplantılı bir şekilde veri toplamaya başladığında pişman olduğu bir görev olan *GenWorks*'e atanmıştı. İçtihat hukukunu analiz eden, yürütme ayrıcalığı ve başkanlık yetkisinin aşılmasıyla ilgili bilgileri takip eden birkaç not yazması istenmişti.

Yüzlerce sayfa çalışma vardı ama masada hiçbiri yoktu. Boş *GenWorks* klasöründen sonraki sekmede *İnsan Kaynakları* yazıyordu. Dosyayı dışarı çekerek iki ince klasör buldu, birinde düzgün harflerle *Brewer, Matthew* ve ikincisinde *Keene, Avery*

yazıyordu. Kapıya baktı, sonra ilk olarak kendi dosyasını açtı. İçinde raportörlük başvurusunu, hukuk fakültesi transkriptlerini, tavsiye mektuplarını ve Yargıç Wynn'in el yazısıyla karalanmış bir notu buldu. *Yeterli.* İmzaladığı belgeyi aramak için sayfaları tekrar karıştırdı ama nafile. Kabul ettiği şey her neyse, Yargıç Wynn'in ofisinde değildi.

Avery dosyayı kapatmaya başladı, ardından Matt'in dosyasına göz atmaya karar verdi. Başvurusuna iliştirilmiş notta *tahammül edilebilir* yazdığını görünce güldü.

Şaşıran Avery çekmeceyi iterek kapattı ve sağ tarafında duran üçüncü bölmeyi açtı. Bir su savaşları davası olan *Uluslararası Kıyı İttifakı* dosyaları buradaydı. Hızlı bir inceleme, kalan klasörlerin ağzına kadar dolduğunu gösterdi. Boş *GenWorks* çekmecesi dışında hepsi.

"Araştırmamız nerede Yargıç Wynn?" Boş olduğunu bildiği hâlde odayı metodik olarak dörde bölerek ofisi aramaya başladı. Bazı avukatların aksine Yargıç Wynn dağınıklığı hor görürdü. Aktif vakalarla ilgili dosyalanmamış bilgilerin ötesinde, tablolarda kalan hiçbir belge veya okunmamış dergi makalesi yoktu. Sayfalarını karıştırdığında, davayla ilgili ne kendisinin ne de Matt'in çalışmasını bulabildi. Ofis, alanı onlarca yıl önce devraldığı zamanki kadar boştu. *GenWorks* dosyasının nereye gittiği sorusunun cevabı orada değildi.

Gözleri bilgisayara çevrildi ve yeniden oturdu. Ekran ondan bir şifre girmesini istedi, simge de yardımcı olmaya hazır şekilde yanıp sönüyordu. Aklına gelen ilk ismi yazdı: C-E-L-E-S-T-E. Yanıt *geçersiz parolaydı.* İkinci bir girişim için unvanını kullandı. Y-A-R-G-I-Ç. Bilgisayar yine komutu reddetti.

Koltuğa yaslanarak alt dudağını ısırdı. Yargıç Wynn'in evcil hayvanı, hobisi ya da aklına gelebilecek herhangi bir şeyi yoktu. Onun hakkında bildiği en kişisel şey, en sevdiği sandviçin çavdar ekmeğinde hardallı ve pastırmalı olması ve ailesinden

uzaklaşmasıydı. Gerçekten de ofisteki tek kişisel eşya, onun ve oğlu olduğunu varsaydığı, elinde olta olan genç bir çocuğun çerçeveli fotoğrafıydı.

Çılgınca bir tahminde bulunarak tekrar öne eğildi ve J-A-R-E-D yazdı. Bilgisayar, başka bir denemenin kilitlenmeye neden olacağı konusunda uyardığında, Avery donup kaldı. Bir zamanlar onun hakkında okuduğu yazıyı hatırlayarak tekrar fotoğrafa baktı. Avery'den sadece birkaç yaş büyüktü. Bir kez daha Jared'ın adını yazdı ve doğum yılını ekledi.

Bilgisayar canlandı. Avery sevinçle sistemin yüklenmesini bekledi. Yüklenir yüklenmez de bilgisayar dizinine yöneldi. "Sakladığınız şey her neyse, onu nereye saklardınız efendim?"

Araması sonucunda, mahkemenin tüm mevcut davalarına ve yazmayı kabul ettiği görüşlere ilişkin notlardan başka bir şey bulamadı. Masadaki dosyalarda olduğu gibi, *Gen Works* bilgilerini içermesi gereken klasör boştu. "Kimsenin ne düşündüğünü bilmesini istemezsiniz," diye fısıldadı odaya. "Yani dosyaları temizleyip sabit sürücünüzden de silersiniz."

Avery sonuçları değerlendirdi. Yargıç Wynn, herkesin bildiği gibi inatçıydı ve düşüncelerini meslektaşlarıyla konferans dışında nadiren paylaşırdı. "Söylentilere bakılırsa, ne düşündüğünü bilen tek kişi benim." Acıklı bir kahkaha attı. "Ve ben de ne düşündüğünü bilmiyorum."

Ofisindeki araştırma, yalnızca yürütme ayrıcalığına ve Exon-Florio Değişikliğinin yasama amacına odaklanmıştı. Gizemli görevler yoktu.

Ama, diye düşündü aniden, ya e-postalar? Outlook'unu açtı ve klasörlere göz atmaya başladı. Mesajlarını gönderene ve konuya göre düzenlemişti. *Başyargıç* olarak işaretlenmiş bir dosya besin zincirinin tepesindeydi, ardından yargıç arkadaşlarının her biri ve ardından *Raportörler* etiketli bir klasör geliyordu.

Artı işaretine tıkladı ve üç klasör buldu. İlki onun adını taşı-

yordu, ikincisi Matt'in. Ama üçüncü klasörde tanıdığı başka bir isim vardı. *Chessdynamo*.

Avery klasörü tıkladı. Kutudaki ilk e-postayı Yargıç Wynn kendisine göndermişti. Dikkatini çeken kısım konu satırıydı.

Ani Nehrin İçindedir.

Ani, ne bir vaka adı ne de bir çalışanın adıydı, bu yüzden kafası karışmış hâlde e-postayı açtı ama daha fazla kafa karışıklığı onu bekliyordu. *Dumas, Ani'yi Bul.* WHTW5730.

Dumas. Wynn ona cesaret duygusu olan tek Fransız yazarın Dumas olduğunu söylemişti. *Patronunuzun ofisine ve bilgisayar dosyalarına girmek gibi.* Yine de, garip bir mesaj ile rakam ve harflerden oluşan kod dışında e-posta boştu. Hastalığı giderek artan bir adam için bunun bir kafa karışıklığı ânı olmadığını gösteren hiçbir şey yoktu.

E-postayı kapattı ve klasörün içindekileri taradı. Her biri @ comcel.co.in ile biten farklı telefon numaralarına birkaç mesaj gönderilmişti. Bunlar, e-posta yoluyla Hindistan'a iletilen SMS metinleriydi. Toplamda yirmi taneye yakındı. Her mesaj kısaydı ve neredeyse bir yıla yayılan farklı gün ve zamanlarda gönderilmişti. Her birinin mesajı aynıydı: *Meydanda.*

Avery serpiştirilmiş olarak, bir YouTube videosunun bağlantısı da dâhil olmak üzere eşit derecede anlaşılmaz ek öğeler buldu. Bağlantıya tıkladı. Yavaşlığıyla ünlü internet bağlantısı, tarayıcı videoyu ararken uyarı çemberini döndürdü. Sonunda site, videonun artık mevcut olmadığını ilan etti. Kaşlarını çatarak sayfayı yazdırdı ve kalan mesajları hızlıca kaydırdı. Klasörü daha fazla bozuk bağlantı ve kısa mesaj doluydu. Bilgisayarına tekrar girmesine izin verilmeyebileceğini fark ederek mesajları bir kez daha taradı ve içeriğini aklında tuttu.

Hüsrana uğramış hâlde masadan uzaklaştı ve sandalyeyi pencereye doğru çevirdi. Ani kimdi ve Dumas ne anlama geliyordu? Meydanda olan neydi? Avery bir şeyi gözden kaçırıp

kaçırmadığını merak ederek çekmece kulpuna uzandı ama dikkati titreyen telefonuna yöneldi.

Cevap verirken, her ihtimale karşı klasörün içeriğini yazdırmaya karar verdi. Hafızası mükemmeldi ama yanılmaz değildi. "Ben Avery Keene."

"Bayan Keene, ben Dr. Michael Toca, Yargıç Wynn'in nöroloğuyum. Anladığım kadarıyla şu anda sorumluluğu sizde."

İhtiyatla, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Burada işler biraz karıştı Bayan Keene. Derhal Bethesda Deniz Hastanesi'ne gelmeniz gerek."

Avery sessizce, "Yargıç Wynn'in durumunda değişiklik var mı?" diye sordu.

"Hayır Bayan Keene, ama sorun onun durumu değil." Dr. Toca içini çekerek, "Sorun karısı ve oğlu. Yeni bir hastam gelmeden önce lütfen derhal buraya gelin."

"DC'deyim ama olabildiğince çabuk geleceğim."

"Acele edin."

Doktor telefonu kapattı ve Avery incelediği klasörü kapatıp yazıcıdan çıkan kâğıtları topladı. Bilgisayarı kapatmaya hazırlanırken tereddüt etti. Herkesin bildiği gibi mahkeme dosyalarına dışarıdan girilemezdi ama mahkeme ekibindeki herkes onun keşfettiği şeyleri bulabilirdi. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama içgüdüleri ona orada olanlardan kurtulmasını söylüyordu. Tekrar yerine oturarak *Chessdynamo* klasörünü ve içindekileri sildi, kâğıtları bir zarfa tıktı ve ofisten ayrıldı.

ON

Avery, Bethesda Deniz Hastanesi'nin geniş, beyaz koridorlarına girdi ve danışmaya giden yolu buldu. Çevresinde gezinen aile bireyleri ve arkadaşların çoğu üniformalıydı. Hastanelerden ve bekleme salonlarından, yaklaşan ölümün tıbbi kokusundan nefret ederdi. Ziyaretinin bitmesini sabırsızlıkla beklerken, danışma görevlisine işini anlatmak ve kimliğini göstermek için kısa bir sıraya girdi. "Dr. Toca'yı görmeye geldim. Nöroloji bölümünden."

Beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş uzun boylu biri, danışmanın yanında bekleyen Avery'ye yaklaştı. "Bayan Keene," diye selamladı, Mozart çalabilecek kadar uzun parmaklı elini uzatarak. "Dr. Michael Toca. Bu kadar çabuk geldiğiniz için minnettarım."

Adam onu karo döşeli bir koridordan geçirirken, "Acil olduğunu söylemiştiniz," diye cevap verdi Avery. "Karısı burada mı?"

Dr. Toca onu koridorlardan oluşan bir labirentten geçirerek asansöre bindirdi. Binerken, "Sadece Bayan Turner-Wynn değil, oğlu Jared da burada," diye bilgi verdi.

Bu durum Avery'yi şaşırtmıştı. Jared Wynn, Howard Wynn'in tek çocuğu olma ayrıcalığını taşıyordu ama görünüşe bakılırsa bu ayrıcalık onu pek de memnun etmiyordu. Mahkemede bulunduğu süre boyunca birkaç kez Bayan Turner-Wynn'le karşılaşmıştı ama Jared ortalıkta yoktu. Yargıç'ın odasındaki tek fotoğrafta Jared vardı ama buna rağmen Yargıç Wynn ne oğlundan ne de oğlunun annesiyle olan evliliğinden bahsetmişti.

Neyse ki mahkemedeki sekreterler bütün önemli detayları aktarmıştı. İlk Bayan Wynn, yani Jared'ın annesi, Howard'la birlikte hukuk öğrencisiydi ve sınıftaki birkaç kız öğrenciden

biriydi. Âşık olmuş ve mezun olduktan hemen sonra evlenmişlerdi. Bu evlilikten bir oğulları oldu. Bayan Wynn on yıl sonra, Georgetown'daki lüks evlerinde öldü. Genç Jared, teyzesi ve eniştesiyle yaşamaya gitti ve Howard Wynn evi sattı. İki blok ötede başka bir ev aldı ve bir daha da oğluyla yaşamadı. Sonraki on beş yıl boyunca, yani sosyetik Celeste Turner'la evlenene kadar bekâr olarak yaşadı.

Avery oğlunu hiç sormamıştı; ikinci karısı Celeste'yle herkesin bildiği üzere ayrılıyor olmalarını da sormamıştı. Dedikoduya göre, altı ay önce Celeste'nin çağırdığı nakliyeciler Reservoir Road'a gelmiş, bavulları ve kutuları bir kamyona doldurmuşlardı. Ertesi sabah St. Regis'e yerleşmişti ve Yargıç Wynn bir kez daha bekâr kalmıştı. Ama sık sık konuşulan boşanma asla gerçekleşmemişti.

Bu da Avery'yi Dr. Toca'nın ofisinde karşılayan tabloyu açıklıyordu.

Celeste Turner-Wynn gençliğe bir savaşçı azmiyle sarılmıştı. Kırk bir yaşındaydı ama otuz beş olduğunu iddia ediyor ve yirmi beş gösteriyordu. Ölçüsüz bir özenle muamele edilmiş koyu kahverengi saçlar, mağrur bir dulun başından mükemmel eğimli omuzlara dökülüyordu. Kibirli kaşlar, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş berrak kahverengi gözlerin üzerinde asılı duruyordu.

Güneş ışığının saçlarını güzelce yaldızladığı ve saç tellerini altına çevirdiği uzun bir pencerenin yanında duruyordu. Bugünkü toplantı için, Versace tasarımı bir matem elbisesi giymişti. Boynundaki ve kulaklarındaki siyah inciler de görüntüsünü hafifletmiyor, yas tutan bir eşe yakışıyordu. Avery'ye yöneltilen kızgın bakış, Celeste'nin her zamanki kibirli umursamazlık ifadesinden çok da keskin bir sapma değildi.

Avery odadaki diğer kişiye baktı. Jared Wynn olduğunu tahmin ettiği adam, geniş ofisteki tekli kanepeye yayılmıştı, uzun bacaklarına uçları yıpranmış bir kot pantolon geçirmişti. Hiç

şantiye görmemiş siyah iş botları, standart yürüyüşlerde oluşan gündelik sürtünme izlerini taşıyordu. Olayın ciddiyetine saygı duyarak, beyaz tişörtün üzerine mavi bir polo yaka gömlek geçirmişti, düğmeleri yarı açıktı. Köşeli yüzü, kare çenesi ve çökük yanakları, Justice Wynn'in gençlik günlerindeki fotoğraflarının kopyasıydı.

Acı verici benzerliğe şaşıran Avery hızla geri adım attı ve Dr. Toca'ya çarptı. "Affedersiniz."

Kaba bir tavrı olmaksızın, "Onlarla konuşana kadar bekleyin," diye fısıldadı. Toca onu içeri yönlendirdi ve seyirci almaya pek istekli olmayan bir şekilde kapıyı sertçe kapattı. Avery'yi masasının yanındaki sandalyeye oturturken, "Avery Keene, bunlar Celeste Turner-Wynn ve Jared Wynn," diye takdim etti.

Avery her an ayağa fırlamaya hazır bir şekilde minderin köşesine ilişti. Nezaketini takınarak, "Merhaba. Böyle zor şartlar altında burada olduğum için üzgünüm. Yargıç Wynn benim için çok şey ifade ediyor ve iyileşmesi için dua ediyorum," dedi.

Celeste, kraliyet ailesinden geliyormuş gibi bir tavırla elini salladı ve Dr. Toca'yla konuştu. "Neden burada olduğunu hâlâ anlamış değilim. Ben onun karısıyım."

Küstah duruşundan taviz vermeyen Jared, "Ayrı olduğu karısı," diye düzeltti. "Ben onun yasal olarak en yakın akrabasıyım, Doktor. Bayan Keene kusura bakmasın ama sahip olduğu tek çocuk benim."

Dr. Toca, Avery'ye özür diler gibi baktı. "İkinize de söylediğim gibi, Bayan Keene, Yargıç Wynn hakkında, onun adına herhangi bir işlem yapılmadan önce dikkate alınması gereken bilgilere sahip."

"O onun raportörü, Doktor. Avukatı değil," diye alay etti Celeste. "Howard'ın çevresinden sevimli, küçük bir şey ve bu endişeli tavrı dokunaklı ama yersiz. Boşanma kararını imzalayana kadar o hâlâ benim kocam."

"Bu kararı beni de en az sizin kadar şaşırttı." Avery, vekâletnamenin bir kopyasını katlayıp koyduğu çantasını kucağına aldı. Orijinalini Toca'nın telefonundan hemen sonra ofisine bırakıp odayı kilitlemişti. "Bugüne kadar ben de bilmiyordum."

Jared ilk kez hareket etti ve ona bakmak için öne doğru kaydı. "Neyi bilmiyordunuz?"

Dr. Toca'ya şaşkın bir bakış atan Avery'nin nabzı yükseldi. "Onlara söylemediniz mi?"

Doktor başını iki yana salladı. "Hastane danışmanının tavsiyesi üzerine söylemedik; bunu sizin yapmanız gerektiğini düşündüler. Üzgünüm Bayan Keene."

"Ne için üzgünsünüz?" Celeste kibirli duruşunu kaybetti ve ellerini doktorun masasına vurmak için pencere tarafından ayrılıp hızla karşıya geçti. Işıkların altında bir elmas ışıldayıp söndü. "Bu kadının burada tam olarak ne işi var?" Doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Howard'ın bu konudaki isteklerini söyledim. Bana birkaç kez, onun adına kahramanca bir önlem alınmasını istemediğini söylemişti. Bugün yaşam desteğinden çıkarılmasını talep ediyorum. Dediği gibi, eğer Tanrı onun yaşamasını istiyorsa, kendi başına nefes alacaktır zaten."

Jared ayağa kalkıp masaya doğru ilerlerken, "Tanrı'nın umurundaymış gibi," diye mırıldandı. Uzun, sıska vücudu bir koşucunun atletik yapısına sahipti ve kısa kesilmiş saçları, gözlerinin solgun kahverengisini öne çıkarıyordu. "Ben de onu çok iyi tanımıyordum ama hatırladığım kadarıyla, Yargıç ölmeyi dileyemeyecek kadar bencildir Doktor. Ama ne olursa olsun, bu odadaki benden başka kimsenin onun adına konuşma hakkı yok."

"Senden başka mı?" Celeste başını meydan okuyan bir tavırla Jared'a doğru salladı, dudakları homurtuyla kıvrıldı. Keskin kenarlı elmacık kemikleri boyunca renkli çizgiler vardı. "Yıllardır onunla konuşma zahmetine girmediğini kabul ediyorsun. Ve şimdi ne istediğini biliyorsun, öyle mi? Peki ya senin affını istediğinde? O zaman neredeydin?"

"Onunla benim aramda olanlar seni ilgilendirmez Celeste. Ben sana neden bir otelde yaşadığını ve seni orada kimin ziyaret ettiğini sormuyorum, değil mi?" Uyarı soğuktu, direktti. Sesinde öfke ve neredeyse kederi andıran bir ton vardı. Başını Celeste'den diğer tarafa çeviren Jared, Avery'yi işaret etti. "Sizi de ilgilendirmez. Ben Yargıç'ın en yakın akrabasıyım. Kararı ben veririm."

"Bayan Keene?" Dr. Toca ona üzüntüyle baktı. "Bence ne olduğunu açıklamalısınız."

Avery, silah olarak eline bir kürdan alıp aç aslanların inine çiğ etle girmeyi tercih edeceğini fark etti. Muhtemelen daha az gaddar olurlardı.

Kapana kısılmış Avery elinde çantasıyla ayağa kalktı. Odadaki herkese baktı, derin bir nefes aldı ve sonra konuya girdi: "Bay Wynn, Bayan Turner-Wynn, bilmeniz gereken bir şey var."

"Aniden tıp diploması almadığınız sürece söyleyeceklerinizi dinlemek ilgimi çekmiyor." Celeste'nin alaycı bakışları Avery'nin vücuduna saplanır gibi oldu. "Jared'ın aksine ben sizin kim olduğunuzu biliyorum Bayan Keene. Bir fırsatçı ve abartılmış bir raportör. Bunların hiçbiri sizi bu odada olmaya uygun biri hâline getirmiyor. Bu bir aile meselesi ve kocam için her ne olursanız olun, kesinlikle aileden değilsiniz."

Jared onaylayarak omuz silkti. "Dr. Toca kusura bakmasın ama sizin burada işiniz yok. Bize biraz izin verirseniz..." Jared yerinden kımıldayarak sırtını ona çevirdi ve Dr. Toca'yla aralarına girmiş oldu.

Avery, Yargıç Wynn'in karısını hiçbir zaman umursamamıştı ve görünüşe göre oğlu da babasının sosyal becerilerini miras almıştı. Doktor Toca Avery'ye umutsuzca baktı.

Avery kendini toparlayarak, "Yargıç Wynn beni yasal vasisi olarak atadı. Bana vekâletname verdi." Avery sayfaları çıkarmak için çantasına uzandığında sessizlik çöktü. "Noter tasdikli belge burada."

"Ne?" Celeste bir hata olduğundan emin hâlde kâğıtlara doğru atıldı. Beyaz Saray ona söz vermişti.

Kıpkırmızı pençeleriyle uzanıp habis kâğıtları Avery'den kaptı. "Hayır. Hayır." Yargıç Wynn'in kendine özgü imzasının ona dik dik baktığı son sayfaya geldi. "Bu sahte! Bu bir sahtekârlık! Bana böyle bir şey yapmazdı."

"Ama bana yapardı," dedi Jared yavaşça. "Ölürken bile beni uzaklaştırırdı." İtiraz etmedi, kâğıtlara elini uzatmadı. Bunun yerine sahneden uzaklaştı. "Öyle olsun."

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı Celeste, gözleri hâlâ vekâletnamede donup kalmıştı. "Onun karısıyım. Ben karar veririm."

Avery, "Üzgünüm Bayan Turner-Wynn," demeyi başardı.

"Pardon? Evet, üzüleceksin." Zarif dudakları bir jilet gibi incelmişti, göz alıcı beyaz dişleri zar zor görülebiliyordu. "Sizin türünüzü iyi bilirim Bayan Keene. Bana bunu yapmanıza izin vermeyeceğim."

Avery, "Bunu ben yapmadım," diye itiraz etti. "Yargıç Wynn yaptı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Onu baştan çıkardıysanız o başka."

"Bayan Turner-Wynn–"

"Büyük ihtimalle bunamıştı. Bu da bunları geçersiz kılıyor." Belgeleri salladı ve ardından sayfaları yırtmaya başladı.

Jared aralarına girdi ve Celeste'yi bileğinden yakalayarak onu elini açmaya zorladı. Avery kâğıtları geri aldı. Yırttığı kâğıtlar orijinalleri değildi ama Celeste bunu bilmiyordu.

"Kes şunu Celeste. Bu onun hatası değil. Yargıç her zamanki gibi tam olarak kendi istediğini yaptı ve diğer herkesin canına okudu." Kanepeye yürüdü ve siyah kanvas bir omuz çantasını almak için eğildi, öndeki gözüne uzandı, sonra askıyı geniş omzunun üzerinden geçirdi. Masaya dönüp elini Avery'ye uzattı. Elini kendi avucunun içine alıp parmaklarını da sıkı sıkı kenetledi. "Ona iyi bakın Bayan Keene."

Elini bıraktı ve doktorun odasından çıktı. Dişleri hâlâ görünmez hâlde olan Celeste, Avery'nin yanından geçip çantasını kaptı.

Başını salladı ve "Jared doğuştan gelen hakkını çalmana izin verebilir ama ben vermeyeceğim. Avukatlarımdan haber alırsın," dedi.

Öfkeyle karışık bir gösterişle, ofis kapısını aralık bırakarak odadan dışarı fırladı. Doktor tekrar sandalyesine çöktü ve parmaklarını kafa derisinde kalan grileşmiş kahverengi saçların arasından geçirdi. "Bunun için üzgünüm Bayan Keene." Yukarı baktı ve göz göze geldiler. "Avery diye hitap edebilir miyim?"

Avery, "Evet," diye cevap verdi dalgınlıkla, yumruğunu sıkıca kapattı. "Onu görmek istiyorum. Yargıç Wynn'i."

"Şu anda testler yapılıyor. Yakında ziyaret edebilirsin."

"Peki. Şu anda bilmem gereken bir şey var mı Dr. Toca? Alınacak herhangi bir karar var mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Karar alınacak bir durum yok, ama durumu ve hastalığın seyri hakkında seni bilgilendirmek istiyoruz."

"Teşekkürler, buna minnettar olurum." Az önce kalktığı koltuğa geri döndü ve çantasını sandalyenin yanındaki halı kaplı zemine bıraktı. "Başyargıç bana Boursin sendromu olduğunu söyledi. İnternette biraz araştırma yaptım ama daha fazlasını bilmiyorum."

"Yargıç Wynn'in durumu şimdilik iyi ama bilincinin yerine gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Üzgünüm."

"Diğer doktorlarıyla görüşebilir miyim? Ya da hastanenin baş hukuk müşaviriyle?"

"Elbette. Geldiğini onlara haber verdim. Seninle konuşmak için can atıyorlar. Onları alıp sana da içecek bir şeyler bulacağım."

"Su iyi olur."

Destek toplamak için sabırsızlanarak ayağa kalkarken, "Bir dakikaya gelirim," dedi Dr. Toca. Kızgın ailelerle daha önce de uğraşmıştı ama bugünün melodramının eşi benzeri yoktu. Ve Avery'yi aramadan önceki görüşmesi göz önüne alındığında, ikinci perde başlamak üzereydi. Ayağa kalkıp gereksiz bir aceleyle kapıya yöneldi. "Birazdan dönerim."

Ofisten çıktı ve Avery arkasından çekip kapattığı kapıyı kontrol etmek için ayağa kalktı. Diğer tarafında kimse yoktu. Bu da, sıktığı yumruğunu artık açabileceği anlamına geliyordu. Ve Jared Wynn'in avucuna bastırdığı notu okuyabilecekti.

ON BİR

Kramers Kitabevi – veranda. Gece yarısı. Lütfen. JW

Ardından, aşağıya daha küçük, sıkışık harflerle karalanmış; *Dikkatli olun.*

Avery notu buruşturarak kapıya koştu ve hızla açtı. Uzun beyaz koridorda aceleyle ilerledi. Hemşireler ve beyaz önlüklü doktorlar, kızgın bakışlar atarak yolundan çekildiler. Bir çıkış tabelasına doğru dikkatsizce koştu ve sallanan kapılardan geçti. Uzun boylu, mavi gömlekli, kot pantolonlu bir adamın arkasından seslendi: "Jared! Bay Wynn! Bekleyin!"

İleri atılırken adamın kolundan yakaladı ve yüzünü görmek için kendine doğru çevirdi. "Jared, ben..."

"Affedersiniz?" Adam daha yaşlıydı, yüzü daha köşeliydi, gözleri Jared'ın babasından miras aldığı viski kahvesi yerine koyu kahverengiydi ve şaşkınlıkla bakıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Utanan Avery adamın dirseğini bıraktı ve hızla başını salladı. "Üzgünüm. Sizi başka biri sandım." Çevredeki diğer yüzleri çılgınca taradı ama nafile. Jared orada değildi.

Vazgeçerek arkasını dönünce başka bir adama çarptı. Geriye sendeledi ve çarpıştığı kişinin PoliticsNOW'ın gündüz spikerlerinden Scott Curlee olduğunu fark etti. Kendini beğenmiş Celeste Turner-Wynn'in yanında duruyordu. Avery bir video kameranın üzerine yerleştirilmiş kör edici ışığa arkasını döndü ve kolunu kaldırarak yüzünü örttü. "Beni yalnız bırakın."

Mikrofonu öne doğru uzatarak, "Bayan Keene, neden hastanede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diye sordu Curlee. "Yargıç Wynn'in velayetini karısından çaldığınız doğru mu?"

Avery geri çekildi. "Tabii ki doğru değil."

Scott yılmadan mikrofonu yaklaştırdı. "Neden Jared Wynn'i kovalıyordunuz? Howard Wynn'le aranızda nasıl bir ilişki vardı?"

"Ne yeri ne de zamanı Bayan Turner-Wynn," dedi.

Celeste kameranın dikkatini çekmeye çalışarak, "Kocamı çalıp öylece yakanı kurtaramayacaksın," dedi. "Sana anlattıklarımı Bay Curlee'ye de söyledim. Ben onun karısı ve vasisiyim. Onu benden almaya hakkın yok."

"Benim bu işle…" Avery durdu, mahkeme basın sekreterinin personele yönelik uyarısı kulaklarında çınladı. "Yorum yok." Peşinde Scott Curlee ile Dr. Toca'nın ofisine giden kapılara doğru koştu. *Yalnızca Yetkili Personel* işareti kameramanı durdurdu ama muhabiri durdurmadı.

"Amerikalıların niyetinizi bilmeye hakkı var Bayan Keene." Muhabir onun yanından yürüyordu. "Yargıç Wynn'le bir ilişkiniz oldu mu?"

"Bayan Keene?" Dr. Toca, aşırı uzamış bıyıkları haricinde başında hiç kıl olmayan, cılız bacaklı, balkabağı biçimli bir adamla birlikte onu koridorun yarısında karşıladı. Adam, tek bir hareketle değer verecek ya da reddedecekmiş gibi bakan gözlerini kıstı.

Doktor aralarındaki mesafeyi kapattı ve Avery'nin omzuna dokunarak muhabirle aralarına girdi. "Burası yasak bölge bayım."

"Herhangi bir tabela görmüyorum."

İri yapılı adam öne çıktı. "Bu kapının diğer tarafındaki büyük kırmızı tabelada *Yalnızca Yetkili Personel* yazıyor. Bir şikâyetiniz varsa, güvenlik görevlilerini çağırmaktan memnuniyet duyarım. ABD ordusu tarafından iyi eğitildiler."

Curlee ellerini kaldırdı. "Gerek yok," dedi. "Sonra görüşürüz Bayan Keene."

Adam uzaklaştı ve Avery buruşuk notu ceketinin cebine attı. "İkinize de teşekkürler."

"Ona ofisinde beklemesini söylediğini sanmıştım Toca."

"Zararı yok Robert. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı Bayan Keene?"

Avery, "Tuvaleti arıyordum. Yolumu kaybettim galiba," dedi.

"Bekleyebiliriz."

"Sorun değil." Avery başını salladı. "Ofisiniz?"

"Bu tarafta." İçeride bir kadın bekliyordu. Doktor Toca onları tanıştırdı. "Dr. Michelle Knox; hastanenin baş hukuk müşaviri Robert Mumford'la az önce tanıştınız."

"Merhaba." Avery, Dr. Toca'ya döndü. "Onu ne zaman görebilirim?"

"Dediğim gibi, hâlâ testlerden geçiyor ve biraz zaman alacak. Ama en kısa zamanda ziyaret etmen için gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Cevap veremeden avukat konuştu: "Bayan Keene, Yargıç Wynn neden size vekâlet verdi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı kati bir dürüstlükle. "Bu sabaha kadar hiçbir şey bilmiyordum."

"Bunu tuhaf bulmuyor musunuz?"

"Buluyorum tabii."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Şimdi yapabileceğim tek şey, onun benden istediği..." Avukatı bırakarak doktorlara odaklandı. "Başlangıç olarak onun sorununun ne olduğunu daha iyi anlamam gerek. Boursin sendromu nedir? İnternette bir şeyler okudum ama..."

"Nadir görülen bir dejeneratif nörolojik bozukluk. Hem Parkinson hastalığını hem de beyin kanserini taklit ediyor." Dr. Knox oturduğu kanepede öne doğru eğildi. "Boursin agresif ve değişkendir. Aylardır sinir sistemine saldırıyor. Zaman zaman kararsız, endişeli davranmış olmalı. Belki de huysuz ve düşmanca..."

Avery, "Nadiren endişelenir ama sabrıyla tanınan biri olduğunu da söyleyemeyiz," diye itiraz etti.

"Hımm. Yargıç Wynn'in serebral korteksinde bir beyin tümörü gelişti. Bazı hastalarda paranoya belirtilerine ve başkalarına karşı irrasyonel korkular sergilemelerine yol açar."

"Amerikan Üniversitesi'ndeki tiradı gibi," dedi, ama sonra sessizce bilgisayarındaki garip e-postaları düşündü. *Ani Nehrin İçindedir. Ani'yi bul.* Belki de bu gerçek bir mesaj bile değildi. "İnsan içine çıkmaya da daha az eğilimli olur muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Dr. Knox. "Bir dizi hasta, kendi gerçeklerine dayanan oldukça ayrıntılı halüsinasyonlar geliştirir. Böyle bir şey hatırlıyor musunuz?"

Tedbirli olma gerekliliği, "Hayır, hatırlamıyorum," diye yanıt vermesine neden oldu.

Açıkça şüphelenen doktor devam etti: "Boursin beynin duygusal merkezlerini etkiler ama başlangıçta hastanın entelektüel kapasitesine zarar vermez. Çoğu zaman etkilenmemiş gibi görünürdü."

"Şimdi ne olacak? Ne kadar süre komada kalacak?"

Dr. Knox ve Dr. Toca, ciddiyetle birbirlerine baktılar, Toca hafifçe başını salladı. "Avery, Yargıç Wynn'in uyanması pek olası değil. Tümör geliştiği zaman en iyi seçeneği metastazları yavaşlatmak için radyasyon tedavisi görmekti. Ama reddetti."

Avery, "Mahkemeden ayrı kalmamak için," diye tahminde bulundu.

Dr. Knox, "O noktaya takılıp kalmıştı," diye onayladı. "Yargıç Wynn'in kendini beğenmişlik duygusu" –kibar bir ifade aramıştı– "müthiş; doktorlar için bile. Yokluğunun hukuk sistemini bir yüzyıl geriye götüreceğini iddia ediyordu."

Avery tartışmayı çok iyi tahmin edebiliyordu ve gülümsedi. "Belki o kadar değil ama bu dönem bazı eleştirel görüşler yazmıştı."

Dr. Knox, "Tümörün tedavi edilmemesine onay verdi," diye karşılık verdi. "Israrlı tavsiyelerimize rağmen."

Avery başını salladı. "İnatçıdır."

"Bu koma, tümörün boyutuyla birlikte düşündüğümüzde, ameliyat tavsiye etmemize izin vermiyor. Radyasyon tedavisi halihazırda oluşan hasarı azaltmaz veya tersine çevirmez. Toca ve ben bu aşamada Yargıç Wynn'in hastalığının beynine giden oksijeni kestiğine inanıyoruz."

"Celeste yaşam destek ünitesinden ayırmamızı istediğini söyledi." Avery öne eğildi. "Oysa bana söylediklerinize göre durumu ciddi ama Yargıç Wynn henüz ölmemiş. Beyin ölümü gerçekleşmemiş demek istiyorum."

"Hayır, beyin ölümü söz konusu değil," dedi Dr. Toca hemen. "Ama testlerimize göre beyin dalga paternleri önemli ölçüde azaldı. Tümör şu an omurgasına baskı yapıyor ve vücudundaki kan akışını azaltıyor. Solunum cihazına bağlı ve vücut fonksiyonlarının çoğuna yardım ediliyor."

"İyileşecek mi? Geçici olarak da olsa?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dr. Knox. "Ama hastalığın seyri olumlu değil. Derin bir komada."

"Başka insanlar komadan çıkıyor." Argümanları ileri sürerken bile, Avery sonuçların etkisiyle sersemlemişti. Bu insanlar araba kazaları veya uçak kazaları geçirmişti. İstilacı ordular gibi beyinlerini kuşatan devasa bir kitleyi görmezden gelmemişlerdi. Kendilerini, insanlığın ilerlemesi ve demokrasinin gücü bakımından paha biçilmez değerde hukuk tanrıları olarak hayal eden inatçı yaşlı adamlar da değillerdi. Bu hain düşünceler onu utandırdı. Sadakat de buraya kadarmış.

Avery doktorlara bakarak, "Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalısınız," diye yalvardı. "İnsanlar uyanıyor."

Dr. Toca nazikçe yanıtladı: "Bu pek mümkün değil Avery."

Dr. Knox inandırıcı bir tavırla ekledi: "Tıp bilimindeki tüm ilerlemelere rağmen, onun durumunu tersine çeviremeyiz. O zar zor hayatta."

"Ama onu daha geçen hafta gördüm. Bu kadar ani olacağını biliyor muydu?"

Her iki doktor da başını sallayan Mumford'a baktı. Avery bu bakışmayı yakaladı ve "Ne oldu? Benden ne saklıyorsunuz?" dedi.

Mumford, "Yeterli bilgimiz yok..." diye söze girdi.

"Söyleyin bana."

Doktor Toca elini onun omzuna koydu. "Yargıç Wynn dün gece getirildiğinde aşırı dozda ilaç belirtileri vardı. Hemşire Lewis, yatağının yanında bulduğu bir hap şişesini getirdi. Görünüşe bakılırsa intihara teşebbüs etmiş olabilir."

"Hayır." Avery, Dr. Toca'dan uzaklaştı. "Yargıç Wynn böyle bir şey yapmaz."

"Kötüye gidiyordu Avery." Dr. Knox diğer tarafına geçti ama ona dokunmadı. "Howard sonu hızlandırmak istemiş olabilir."

Mumford, işaretini bekler gibi söze girdi: "Asıl soru, onun bu belirsiz hâlde ne kadar kalacağı Bayan Keene." Kollarını kavuşturarak onu yakından inceledi. "Onun yasal vasisi olduğunuzu varsayarsak, vücudunu çalışır durumda tutmak için ne kadar süre makinelere bağlı kalacağına karar verme gücünüz var gibi görünüyor."

Avery kasıtlı şüphe emaresini yakalamıştı. "'Varsayarsak'? 'Görünüyor'?" diye tekrarladı, sırtı kasılmıştı. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı Bay Mumford?"

"Yargıç Wynn'in vekâletnamesinin geçerliliği hakkında en yakın akrabaları tarafından uygun sorular gündeme getirildi. Bildiğiniz gibi Bayan Turner-Wynn belgeye itiraz etmeyi planlıyor. Avukatlarından daha şimdiden telefonlar aldım."

Avery sertçe, "Vekâletname geçerlidir ve endişeleriniz dikkate alınmıştır," diye yanıtladı.

"Benim endişem, bu hastanenin sınırları dâhilinde aile kavgalarının çıkması," diye homurdandı. "En yakın akrabaların bu şekilde dışlanması son derece alışılmadık."

"Yargıç Wynn, adına konuşmasını istediği kişiyi seçme hakkına sahiptir."

"Bayan Keene, bu hastane, kabul ettiğimiz müşterilerin kalibresine rağmen, hiçbir zaman hastalarından biri hakkında halkla ilişkiler savaşı yürütmek zorunda kalmadı. Daha önce hiç basın mensuplarını lobiden kovaladığım olmamıştı."

"Rahatsızlıktan dolayı özür dilerim."

"Dilemeniz gerek zaten." Devam ederken göğsü şişti: "Ülkemizin en yüksek mahkemesinin saygıdeğer bir yargıcının, onun adına ölüm kalım meselesi kararları vermesi için neden raportörünü seçtiği konusunda şüpheli olduğumu itiraf etmeliyim. Daha iyisini yapabilirdi."

"Robert!" Avery ayağa kalkarken Dr. Toca avukata ters ters baktı. Sandalye arkaya devrilirken Dr. Toca, "Bunu tartışmıştık. Şimdilik bu kişi, hastamızın seçilmiş temsilcisi. Ona gereken saygıyı göstereceksin."

"Beni affet Michael ama bu odada bu tesisin itibarından sorumlu olan tek kişi benim. Senin görevin hastaları tedavi etmek, intihara meyilli olanları bile ama ben hastaneyi mahkemelerin dışında tutmakla mükellefim. Ve bu ülkenin, zihinsel sıkıntıdan mustarip olduğu belli olan bir liderinin kaderini bu kadının belirlemesine izin vermek saçma." Bir dosya yığınının yanına gitti ve bir tomar sayfayı çekti. "Çocuğa sınırsız yetki veren bir vekâletname. Bu ya bir bunaklık ya da romantik bir aptallık sonucunda doğmuş bir hareket olabilir. Her halükârda, bu hastane onun melodramının piyonlarından olmayacak."

Avery soğukkanlılıkla, "Yirmi altı yaşındayım," diye düzeltti, bodur avukatın gırtlağına atılmasınlar diye ellerini iki yanından gevşekçe sallandırıyordu. "Ve ben, şimdilik, onun vasisiyim. Yargıç Wynn pek çok şeydi ama asla bunak ve aptal değildi."

"İntihara meyilli miydi peki?" Dr. Knox, Avery'nin öfke dolu tepkisini engellemek için elini kaldırarak soruyu sessizce gün-

deme getirdi. "Bayan Keene... Avery... eğer onunla daha kişisel bir ilişkin olsaydı, davranışları hakkında daha iyi bir fikir edinebilirdin. Neden tedaviyi reddetti ve kontrolü neden karısı veya oğlu yerine sana vermeyi seçti? Dün gece neden aşırı doz ilaç aldı? Onunla –daha derin– bir ilişkin varsa bunu bilmeliyiz. Bize yardımcı olabilir."

"Yargıç Wynn'le akıl hocam ve işverenim olması haricinde hiçbir ilişkim olmadı ve başka bir ilişki düşünmedim. O evli ve meslektaşınızın imalarına rağmen bu yeminine sadıktı."

"Nereden biliyorsunuz?" diye tersledi Mumford.

"Çünkü her yeminine sadıktır. Özellikle de yargıç olarak ettiği yemine." Avery hapları açıklayamıyordu ama adam hakkında bildiklerini açıklayabilirdi. "Yargıç Wynn mahkemede son yıllarda alınan çoğu önemli kararda sonucu etkileyen oya sahipti. Oy vermek için hazır bulunmasaydı onlarca yıllık çalışması kaybolmuş olurdu. Bu sorumluluğu herhangi bir tıbbi krizden daha ağır kabul ederdi. Bunu biliyorum çünkü bilmek benim işim," diye ekledi Mumford'ın vereceği tepkiyi tahmin ederek. "Fikirlerini yazdım, kararlarını inceledim. Howard Wynn'i tanıyorum."

"Öyleyse süresiz olarak yaşam destek ünitesine bağlı kalmak isteyip istemediğini biliyor musun?" diye sordu Dr. Toca sessizce. "Onu yaşam desteğinden çıkarıp çıkarmama sorusu doğarsa isteği ne olurdu?"

Avery nazik yüze ve şüpheci gözlere odaklandı. Ve dürüstçe cevap verdi: "Hiçbir fikrim yok."

ON İKİ

Akşamın yaklaştığı saatlerin uyuşukluğunda, karanlık ofisinde oturan Avery, gün içinde yaşadıklarına bir anlam vermeye çalışıyordu. Jared Wynn'le görüşmeleri gece yarısıydı ve işe odaklanmak imkânsız görünüyordu. Yargıç Wynn'in ofisine dönmek istedi ama şimdi mahkeme akbabaları daireler çizmeye başlamıştı. Avery direnen yayları iterek sandalyesini arkaya yatırdı ve gözlerini tavana dikti. Israrla yanıp sönen mesaj ışığını göz ucuyla gördü. İçini çekerek masanın üzerinden uzandı ve düğmeye bastı.

Mesajlar yeniden eskiye doğru oynatıldı, Yargıç Wynn'in onuncu mesajda bir fermanla sonuçlanan uzun konuşmalara olan eğilimini keşfettikten sonra geliştirdiği bir tercihti. Doğruca esas konuya gelmenin iyi bir yolu.

Yargıç Wynn için çalıştığını bilen arkadaşlarından ve Avery'nin varlığından tesadüfen haberdar olanlardan telefonlar gelmişti. Aralara da normalde raportörleri görmezden gelen haber kuruluşlarının yorum talepleri serpiştirilmişti. Gelen kutusunu dolduran e-postalara ilgisizce göz gezdirirken isimleri ve numaraları aklına kaydediyordu.

Başyargıç ve Yargıç Wynn'in avukatlarıyla görüşür görüşmez, arayanlara dönmeye ve cevap vermeye başlayacaktı. Mekanik ses, gece yarısını birkaç dakika geçe alınan bir mesajı duyurdu. Avery telefona baktı ve Rita'nın dün gece evini arayıp onu uyandırmadan önce burayı arayıp aramadığını merak etti.

Ama kadının sesi annesinin sesi değildi.

"Bayan Keene, ben Jamie Lewis. Yargıç Wynn'in hemşiresi. Sizi aramamı istedi." Konuşma kesildi ve Avery kadının güçlükle yutkunduğunu duydu. "Bizi kurtarmanız gerektiğini söyledi.

Sonra, 'Cevaplar için doğuya baksın. Nehre baksın. Meydanda,' dedi. Çok önemliymiş gibi bunu birkaç kez söyledi. Lask Bauer adında birinden de bahsetti. Onu hatırlamanız gerektiğini söyledi." Mesaj tekrar durakladı; sonra Jamie, "Avery, *beni affetsin* dedi," diye ekledi.

Avery, kaydetmesini veya silmesini hatırlatan sesli mesaj duyurusunu işitti ve alışkanlıktan mesajı sildi. Unutmayacağını biliyordu. *Bizi kurtarsın.* Ve sonuncusu. *Beni affetsin.*

E-postalarında bulduğu mesajın aynısı. *Dumas.* Ama Ani'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Wynn'in bilgisayarından yazdırdığı sayfaları çıkardı. *Ani Nehrin İçindedir. Dumas, Ani'yi Bul.* Ve Jamie'nin mesajı: *Cevaplar için doğuya baksın. Nehre baksın. Meydanda.*

Ama şimdiye kadar bulduklarına bakmak, Yargıç Wynn'in mesajını daha net hâle getirmedi.

Belki Hemşire Lewis ona tüm bunların ne anlama geldiğini söyleyebilirdi. Avery çantasını ve anahtarlarını aldı. Ofisinin dışında Matt ve bir avuç memur ana alanda dolaşıp aralarında konuşuyorlardı. Avery çıkar çıkmaz konuşma kesildi. Sekreterin masasına geçerken onu izlediler. "Bayan Hallberg'ün nerede olduğunu bilen var mı?"

Yargıç Lawrence-Hardy'nin kâtibelerinden Chelsey, "Onu birkaç dakika önce diğer destek ekibiyle birlikte gördüm. Hâlâ epey üzgündü," dedi.

Matt, "Bu hafif bir ifade oldu," dedi. "Neler oluyor Avery?"

Avery, Matt'e ve diğerlerine baktı. Avery'nin yeni statüsüyle ilgili Scott Curlee'nin yaptığı haber besbelli mahkemeye ulaşmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?" Matt çantasına keskin bir bakış atarak cevap verdi. "Yargıç Wynn'in başucuna mı koşuyorsun?"

Avery parmaklarını sıktı. "Aslında bir telefon numarası istemek üzereydim."

"Kimin için? Bankacısı mı yoksa komisyoncusu mu?" Alaycı yorum, Yargıç Bringman'ın kâtiplerinden birinden gelmişti. "Bunu nasıl başardın Keene?"

"Kapa çeneni Caryn." Hafif azarlama Yargıç Lawrence-Hardy'nin kâtibinden geldi. "Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler Chelsey." Avery, uzak köşesinde eski moda bir isim indeksinin durduğu sekreter masasının arkasına geçti. Yargıç Wynn kollarını teknolojiye açardı ama ona nadiren güvenirdi, bu nedenle sekreterleri her şeyin kâğıda yazılı kaydını da tutardı. Grup izlerken aradığı kartı buldu.

Jamie Lewis'in adı ve adresi el yazısıyla dikkatlice yazılmıştı. Cep telefonu numarası kırmızı bir kutu içine alınmıştı. Kartı hızla hafızasına kaydetti, kimi aradığını anlamaya çalışabilirler diye başka bir isme baktı ve sonra üçüncü bir isme geçti. Yargıç Wynn'in aşırı gizliliğinin nedeni Boursin sendromu olabilirdi; ama Avery omzunun üzerinden arkaya baktığında, paranoyanın bulaşıcı olduğunu kabul ediyordu.

O gün ikinci kez aşağı indi. Muhabirlerden kaçmak bu kez daha kolay olmuştu. Taksi yerine kendi arabasına bindi. Mahkemede park yeri bulmak zordu, bu da çok az kişinin bunu başardığı anlamına geliyordu. Önce Jamie'nin Tacoma Park'taki evine, sonra da Yargıç Wynn'in vasilik belgelerini hazırlayan avukatı görmeye gidecekti.

Yarım saat sonra, çimenliğindeki yabani otlarla pek az mücadele edilmiş, alçak, kahverengi bir apartmanın önünde durdu. Yaya trafiğinin ana yola çıkan kırık kaldırım taşlarını pas geçip çimenlikten geçtiği yerlerde koyu renkli yamalar görülüyordu. Umutlu bir komşu, çıkıntıya süsen dolu bir saksı asmıştı. Perişan bir çaresizlikle mücadele ediyor ve kavganın içinde kalmayı başarıyordu. Jamie Lewis, ev alacak parası olmayan ama Maryland'in daha derinlerine taşınamayacak kadar gururlu olan orta sınıfın tırnaklarını geçirdiği o binalardan birini bulmuştu.

Açık apartman tarzı, koruyucu bir kulübe veya güvenli bir kapı sunmuyordu. Avery iç geçit boyunca koştu, ardından merdivenlerden ikinci kata çıktı. Hemşirenin kapısını kısa ve kesik kesik vuruşlarla tıklattı. Cevap yoktu. Tekrar denedi ama daire sessiz kaldı.

Avery yılmadı, telefonunu çıkardı ve karttaki cep telefonu numarasını aradı. Caz müziğini andıran melodi, dairede, tam da Avery'nin beklediği yerde yankılandı. Sese rağmen kimse cevap vermedi.

Arama sesli mesaja dönüşürken, *belki de uyuyordur*, diye düşündü. Normalde mesaj bırakırdı ama şimdi cevaplara ihtiyacı vardı. Kapattı ve tekrar aradı. Zil sesi bir kez daha koridorda yankılandı.

Hemşire Lewis'in telefonunu evde unutmuş olabileceğini düşünen Avery, Covenant House'taki işvereninin numarasını tuşladı.

Operatör cevap verdiğinde Avery, "Jamie Lewis bugün orada mı?" diye sordu.

"Hayır, yok."

"Ne zaman döneceğini söyleyebilir misiniz?"

Operatör tereddüt etti. "Kim arıyor acaba?"

"Ben Yargıç Wynn için çalışıyorum. Onu gerçekten bulmam gerekiyor."

"Üzgünüm hanımefendi ama Jamie istifa etti. Bu sabah bir mesaj aldık. Size ben yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler." Hayal kırıklığına uğrayan Avery, telefonu kapattı ve çıkmak için merdivenlere döndü, sonra durdu.

Jamie Lewis onu arayıp garip bir mesaj bırakmıştı ve şimdi işte değildi, telefonuna cevap vermiyor ve kapısını da açmıyordu. Avery gidebilir ya da cevap bulabilirdi. Etrafı kontrol eden ama kimseyi göremeyen Avery, kapının topuzunu yokladı. Kapı kilitliydi. Tekrar etrafına bakındı, sonra hızlı bir karar vererek diz çöktü.

Çantasını karıştırırken bir manikür seti buldu. Rita'nın eski erkek arkadaşlarından biri on yaşındaki Avery'yi kilit açma oyunlarıyla eğlendirirdi. Ayrıca parmak izlerini ve haneye tecavüz suçlamasıyla birini nasıl hapse atabileceklerini öğretmişti. Birkaç pratik hareketle kapının kilidi açıldı. Çantasından bir mendil ve el dezenfektanı çıkardı, metalin üzerine sıktı, sildi ve topuzu çevirdi.

Avery bir alarm bekledi, hiçbir şey duymayınca içeri girdi. Buz gibi bir hava, sert bir duvar gibi yüzüne çarptı ve kapının eşiğinde titredi. Daireye tamamen girdiğinde, duvara yaslanmış kutuları ve televizyonun sessiz mırıltısını fark etti. "Hemşire Lewis?"

Yavaşça oturma odasına girdi ve ikinci kez seslendi: "Kimse var mı? Hemşire Lewis?" Kanepenin çevresinden dönünce alçak bir masa ve üstünde duran bir kupa gördü. Bakışları yukarıdan, açık mutfağa giden duvara kaydı. Duvarda gayet belirgin tek bir delik olduğunu gördü. Sonra kanı gördü.

"Aman Tanrım." Avery masanın etrafından mutfağa koştu. Çiçekli halının üzerinde bir kadın yüzüstü yere serilmişti. Dizlerinin üzerine çöken Avery, yüzükoyun yatan vücudunu hâle şeklinde saran kandan kadının öldüğünü anında anladı. Midesi ağzına kadar geldi, boğazına takıldı, eliyle ağzını kapattı. Boştaki elini halıya dayadı. Islak, yapışkan yüzeye dokununca irkildi ve rengi solmuş sarı çiçeklerin üzerine kan damlatarak halı boyunca geriye doğru ilerledi.

Dehşet, Avery'yi ayağa kaldırdı ve açık kapıdan sendeleyerek çıktı. Kapıyı arkasından kapatmak için gömleğinin ucunu dışarı çıkardı. Aceleyle arabasına gitti, ıslak parmakları metal kulpta kaydı. Küfrederek tekrar kavradı. Diğer eliyle kapıyı açıp içeri girmeyi başardı. El dezenfektanını çantasından çıkardı, yere atılmış bir peçete gördü. Hızla peçeteyi ıslattı ve kanı sildi.

Avery kendini sakinleşmeye zorladı. Anahtarı kontağa soktu

ve arabanın camından apartmana baktı. Jamie Lewis'in cesedini bulduğunu bildirmesi gerekiyordu.

Bir an sonra bu kararında tereddüt etti. Binbaşı Vance bu keşif hakkında ne düşünürdü? Başyargıç ne düşünürdü? *Önce Wynn komaya girmiş ve ardından onunla konuşan son kişi ölmüştü.*

Buradan uzaklaşmalıydı. Hemen. Uzaklaştıktan sonra ankesörlü bir telefona gider, polisi arar ve kimliği gizli bir şekilde cesedi ihbar ederdi. *Cinayeti.* Cinayet olduğunu biliyordu çünkü daha önce kurşunlanmış kurbanlar görmüştü.

"Aman Tanrım. Yargıç Wynn." Sıradakinin Yargıç Wynn olabileceğini fark etti.

Avery gaza bastı ve Bethesda'ya doğru yola çıktı, onu sokağa kadar takip eden lacivert sedanıysa hiç fark etmedi.

ON ÜÇ

Yargıç Wynn'in bulunduğu hastane koğuşu, Bethesda'nın hizmet verdiği yüksek profilli müşteriler için yıllar önce kordon altına alınmıştı. Odanın ilerisindeki beyaz tahtada sevdikleri kişinin adını kontrol ederek dolaşan perişan hâldeki aileleri görmezden gelen hemşirelerin bir kişiliği olmayan bölmeleri kaldırılmıştı. Bunun yerine, dokuzuncu kata açılan asansörü tek bir görevli izliyordu. Bir misafirin bu görevliyi geçmesine izin verilmeden önce kimlik ve parmak izi vermesi, ayrıca fotoğraf çektirmesi gerekiyordu.

Adam telefonunu kontrol edince hastanenin bu izole alanında telefonun hâlâ çekmediğini fark etti ve bu, görevlilerin Wynn'i odasına geri götürmesini beklerken yaklaşık otuz dakika boyunca dünyadan habersiz kaldığı anlamına geliyordu. Avery'yi takip etmesi için görevlendirdiği kadın en son onun mahkemeden öğle yemeğine çıktığını bildirmişti. Görevini yerine getirmesi için yeterli zaman.

Masaya yaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturdu. Daha sonra tarif etmesi istenirse, hemşire, koyu kahverengi saçlı, donuk kahverengi gözlü, neredeyse güneşten yanmış kıpkırmızı tenli; üst dudağında tiki ve ceketindeki askeri amblemiyle ters düşen bir göbeği olan adamı hatırlayacaktı..

"Size yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Onbaşı Randall mı?" masanın üzerindeki ismi okudu. "Senatör Wayne Stafford'ı görmeye geldim."

"Kimliğinizi taramam ve yetkili bir ziyaretçi olduğunuzu doğrulamam gerekecek."

"Tabii," dedi. Ceketinin içine uzanıp fotoğraf ve uygun kimlik bilgilerinin bulunduğu bir cüzdanı uzattı. Bu rozetin üzerin-

de Ethan James yazıyordu ve eşleşen bir pasaport ve kredi kartı sunabilirdi. Bir avuç tamamen incelenmiş kimliğin yanı sıra…

"Teşekkürler bayım." Cüzdanı geri verdi. "Şimdi fotoğrafınızı ve parmak izinizi almam gerekecek."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Kimliğimin doğrulandığına inanıyorum."

Görevli, veritabanına onun varsayılan adını yazdı. Yeşil bir şerit, güvenlik protokollerini atlama izni verildiğini gösterdi. Başını kaldırıp, "Evet, efendim," dedi. "9112 numaralı oda."

"Teşekkürler."

ABD senatörü Stafford'ın sakinleştirilmiş hâlde yattığı odaya girdi. Tayland'a yapılan bir ticaret görevi sırasında yakalandığı, rutin olarak hastaneye yatış ve yoğun tedaviler gerektiren bir tür zührevi hastalık tanısı konmuştu. Hastalığı bulaştıran erkek fahişe senatöre sunulan bakıma erişemediği için bir yıl önce ölmüştü. Stafford taburcu olmadan önce bir hafta daha hastanede kalacaktı.

Stafford'ın talihsizliği ona nadir bir fayda da kazandırmıştı. İyi donanımlı odası, 9113 numaralı odayla aynı duvarı paylaşıyordu. Rotasyona göre, hiç kimse sonraki yirmi üç dakikada Stafford'ı kontrol etmeyecekti. Hızlı hareket ederek tedbir olarak kapıyı kilitledi. Ceketini, yakası düğmeli gömleğini ve pantolonunu çıkardığı zaman altından vücuduna oturan bir kostüm çıktı ve kıyafetlerini bir çekmeceye tıkıştırdı. Sonra, alt tavana erişebilmek için sessizce şifonyerin yerini değiştirdi, paneli açtı ve kendini yukarı çekerek döşeme arasındaki boşluğa girdi.

Diğer taraftaki odaya vardığında hiç ses çıkarmadan aşağı indi. Komşusu gibi Yargıç Wynn'in de koluna serumlar bağlanmıştı, hayati değerlerini gösteren bir monitör düzenli şekilde bipliyordu. Yatağa yönelen adam cebinden bir iğne ve şişe çıkardı. Bunu tekrar tekrar yapmış olmanın verdiği rahatlıkla iğneyi sentezlenmiş saksitoksin dozuyla doldurdu. Enjekte edeceği şey

kasları gevşeten bir ilaçtı ve Boursin sendromunun hiç de nadir görülmeyen bir yan etkisi olan solunum yetmezliğine neden olurdu. Yargıç Wynn'in başucunda, komadaki adamın koluna doğru kıvrılarak inen tüpe uzandı. Kapı açılmadan hemen önce yükselen sesler duyuldu.

"Bayan Keene, Dr. Knox hiç kimsenin Yargıç Wynn'i ziyaret etmesini istemiyor."

"Ben ziyaretçi değilim. Onbaşı Randall'a da açıkladığım gibi, ben onun vasisiyim. Bu yüzden buraya girmeme izin verdi. Şimdi de onu görmek için içeri giriyorum. Bununla ilgili bir sorununuz varsa lütfen Dr. Toca'yı arayın."

Davetsiz misafir tüpü hızla bırakarak odanın diğer tarafına geçti ve ziyaretçiler içeri girmeden saniyeler önce banyoya girdi.

"Doktorun emirlerini ihlal etmekte ısrar ederseniz güvenliği çağıracağım Bayan Keene."

Avery, Yargıç Wynn'in solgun ve hareketsiz yattığı yatağa doğru yürüdü. "Lütfen çağırın. Aslına bakarsanız, lütfen güvenlik şefinden benimle burada buluşmasını isteyin."

Hemşire açık kapının eşiğinde kaldı ve masadaki telefonu kaldırıp omuz silken görevliye omzunun üzerinden baktı. "Onbaşı Randall onlarla çoktan temasa geçti."

"İyi." Avery hemşireden uzaklaştı ve Yargıç Wynn'e döndü. "Ben buradayım."

Banyoda saklanan adam alanı inceliyordu. Uzun süreli konaklamalar için tasarlanmış odada banyo, duş ve küvetin yanı sıra fazla derin olmayan bir çarşaf dolabı vardı. Gerçek bir seçeneği olmadığından duş kabinine girdi ve perdeyi çekti.

Banyonun basınçlı kapısı açıldı. Avery içeri girdi, musluğu açtı ve ellerini yıkamaya başladı. Alnını aynaya dayayıp, "Beni nasıl bir şeyin içine çektiniz Yargıç Wynn?" diye fısıldadı.

"Bayan Keene?"

Avery suyu kapatıp titreyerek ellerini kuruladı. Kapıyı çekti

ve sonuna kadar açtı. Ardından banyodaki adam duştan çıktı ve tam olarak kapanmadan önce kapıyı yakaladı.

Dr. Knox ve Dr. Toca, Yargıç Wynn'in yatağının ayakucunda yan yana duruyorlardı. Avery onlara yaklaşıp, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Doktor Toca başını salladı. "Hemşire ziyaretiniz konusunda bir hayli endişeliydi. Fakat ben de zaten sizinle iletişime geçecektim. Yargıç Wynn'e bazı ek testler yaptık."

"Sorun nedir?"

Dr. Knox, "Yargıç Wynn'in ne aldığından veya intihar etmeye niyetli olup olmadığından emin değiliz," diye yanıtladı. "Aldığı haplar komaya girmesine neden olmuş olabilir ama bu haplar, yanında getirdiği şişedekilerle aynı değildi."

"Anlamıyorum. Aşırı doz almamış mı?

"Emin değiliz. Nöbet ilacından birkaç tanesi eksik ama vücudunda olan haplar bunlar değil."

Toca, "Yargıç Wynn hastaneye kabul edilir edilmez Hemşire Lewis'in raporuna dayanarak bir toksikoloji taraması yaptık. Yanında getirdiği ilaçlardan almış olsaydı göreceğimiz etki önce bir kalp krizi, sonrasında da ölüm olurdu. Komaya girmesi de mümkündü ama olası değildi. Ne var ki kalp krizi veya inmeye dair bir emare yok, bu yüzden nöbet ilacını almış olamaz," diye ekledi.

"Öyleyse ne almış?"

"İlk bulgular kesin değildi. Görünüşe bakılırsa laboratuvar kan analizinde bir anormallik buldu ve bir dizi test daha istedi. Hâlâ sonuçları bekliyoruz."

"Ne aldığını ne zaman öğreneceksiniz?"

"Bugün bitmeden öğrenmeyi umuyoruz. En geç yarın." Doktor Toca tereddüt etti. "Analiz için Quantico'ya ikinci bir örneğin gönderilmesini istedim. Teknisyenlerimiz iyidir ama endişelerini dile getirdiler. Ayrıca Hemşire Lewis'le de temasa geçtik ama haber alamadık."

Avery hafifçe irkildi. "Başka bir şey var mı?"

Dr. Toca elindeki kâğıtları işaret etti. "Aldığı ilaçlar, yavaş ilerleyen bir anevrizmanın etkisini taklit ediyor."

"Bunu hangi ilaç yapar?"

Doktorlar başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar. Dr. Knox, "Buradaki hiç kimse ilacı teşhis edemez. Tanınabilir belirteçleri var ama bu etkiye sahip, üretilmiş bir ilaç yok."

Dr. Knox hastasını inceledi ve ekledi: "Avery, ilk analizimize göre kendini komaya soktu ama ölüm riski söz konusu değil."

Avery bu yeni bilgiyi düşünürken gözlerini hastane yatağındaki adama dikti. "İntihara teşebbüs numarası mı yaptı?"

"Gerçekten bilmiyoruz."

Çılgın piç. Avery boğazını temizledi. "Tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar odasına yirmi dört saat nöbetçi yerleştirilmesini istiyorum. Ayrıca erişimi kısıtlamak istiyorum. Şimdilik sağlık personeli dışında tek ziyaretçisi ben olacağım."

Dr. Toca başını sallayarak dirseğini tutmak için elini uzattı. "Seni güvenlik ofisine kendim götürüp ABD kolluk kuvvetlerini de uyaracağım. Memurlarımızdan birine, polisler rotasyonlarını ayarlayana kadar kapısının önünde durmasını söyledim. Yalnız olmayacak."

"Onunla bekleyeceğim. Burada her zaman yanında biri olmalı."

Dr. Toca tereddüt etti, sonra tekrar başını salladı. "Dr. Knox, toksikoloji raporunun tamamı elimize ulaşır ulaşmaz seninle iletişime geçecek. İstediğin kadar kal. Güvende olduğundan emin olacağız."

Doktorlar odadan çıktıklarında Avery başucundaki telefona uzandı. İlk çalıştan sonra Mary Gonzalez cevap verdi.

"Ben Avery. Başyargıç'la konuşmam gerek."

Birkaç saniye sonra Başyargıç telefondaydı. "Avery, her şey yolunda mı?"

"Hayır efendim. Değil." Avery duraksadı, sonra telaşla, "Bu

öğleden sonra hemşiresini görmeye gittim. Biri Jamie Lewis'i vurmuş ve benim DNA'm da olay yerinde. Yargıç Wynn'in tehlikede olabileceğinden korktuğum için kaçtım. Şu anda hastanedeyim ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neredesin? Tam olarak?"

"Yargıç Wynn'in odasındayım."

"Kolluk kuvvetlerini hemen sana katılmaları için uyaracağım ve içlerinden biri seni mahkemeye getirecek."

"Arabam var."

"Orada kalsın. Gerisini ben hallederim."

Adam banyonun içinde sessizce küfretti ve elindeki şırıngaya baktı. Yargıç Wynn'i hemen öldürebilir ve kıza saldırabilirdi ama kolluk kuvvetleri gelmek üzereyken kaçma olasılığı zayıftı. İmkânsız değil ama gereksiz bir riskti.

Kapıyı yavaşça kapattı ve klozetin su haznesine çıktı. Sessizce tavan girişini açarak açıklıktan yukarı çıktı. Yukarıdaki boşluğu kullanarak Senatör Stafford'ın odasına döndü.

Tekrar takım elbisesini giydi, tam ABD polisleri asansörden inerken odadan çıktı. Yanlarından geçip arabasına yöneldi. Net bir sinyal alır almaz, ekranı Avery'nin keşfi ve yaklaştığı konusunda onu uyaran birkaç tanesi de dâhil olmak üzere bir dizi mesajla doldu. Hemşire Lewis'in ölümünü yerel polisin soruşturması, yerel basın ve bir grup muhabirin, ortaya çıkarılan her kanıt parçasını yanlış okuması anlamına gelirdi, isim yapmaya çalışan aşırı hevesli polislerdense bahsetmeye gerek bile yok.

Kısa ve öz bir cevap verdi. Belki de patronuna eli boş dönmek zorunda kalmayacaktı.

ON DÖRT

FBI Ajanı Robert Lee, kendi türüne özgü düz, koyu gri bir takım elbise ve cilalı siyah ayakkabılar giymişti. Kızıl kahve yanakları gıdısına doğru eğiliyordu, yalnızca güçlü çenesi yüzüne bir belirginlik katıyordu, o da olmasa mahcup bir ifadesi olacaktı.

Yüz ifadeleri, tipik olarak hafif bir sinirlilik ve apaçık bir inançsızlık arasında gidip geldiği için, oldukça asık suratlı görünümüne uyuyordu. İfadelerin alınmasını ve gerçeğin ayrıştırılmasını gerektiren iş kolunda bu tepkiler çok normaldi. Gevşek bir şekilde bağlı olduğu Kolluk Kuvvetleri Koordinasyon Ofisi veya kısa ismiyle OLEC, genellikle yalnızca sivillere değil, aynı zamanda gönülsüzce koordine ettikleri diğer kolluk kuvvetlerine de bu tür yanıtlar verirdi. FBI'ın Kriminal Soruşturma Bölümü'nde yetişmiş Ajan Lee, koordinasyonu dâhil olan herkes için gizli bir sorun gibi görüyordu; işbirliği yanılsaması için uzmanlığın feda edilmesi demekti bu.

FBI'da, özellikle de OLEC'te geçirdiği süre, ona doğuştan gelen verimlilik ve dürüstlük eğilimini bir kenara bırakmayı öğretmişti. Artık FBI karargâhından ayrıldığında böyle beklentileri olmuyordu, başka bir hükümet binasına girdiğindeyse beklentileri daha da düşüktü. Ulusal Güvenlik, bu iki kişilik dansın bir tarafıysa, kendisine söylenen her şeyin bir yalan olduğunu veya daha büyük bir yalanın örtbas edildiğini varsayardı. Yine de, şu anda yürütmekte olduğu olağandışı sorgu için hazırlıksızdı. Karısıyla yaptıkları yemek planı beklemek zorunda kalacaktı ama anlatabileceğini varsayarsak, işinin bugün onu nereye götürdüğüne karısı asla inanamayacaktı.

Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi başyargıcının iyi döşenmiş ofisinde otururken, alacakaranlık, şehrin üze-

rinde geziniyordu. İlk kez mahkemenin bu kadar derinine girmişti ve yalnızca, tüyler ürpertici keşfi sayesinde onu kurumlar arası veri madenciliği üzerine bir seminer hazırlamaktan kurtaran genç kadınla konuşması için izin verilmişti. Bunun yerine, OLEC aracılığıyla FBI'a yapılan bir çağrı, İç Güvenlik'in de alışılmadık biçimde dâhil olmasına yol açmış ve bu onuru devretmesini gerektirmişti. Yüksek Mahkeme'ye giderken de, Tacoma Park Polis Teşkilatı'ndaki bir cinayet masası dedektifinin iddialarını, davaları ve ilgili dosyaları olduğu gibi ele alarak boşa çıkarmıştı.

Ajan Lee sorularını tekrarlarken kayıtsız bir şekilde duran İç Güvenlik irtibat görevlisi Binbaşı William Vance'in varlığına rağmen, kullanılmadığı için son derece parlak olan antika bir masaya oturmuştu ve kalemini bir saatlik sorgu boyunca göstereceği birkaç değerli ayrıntının olduğu not defterinin üzerinde tutuyordu.

"Şöyle deneyelim, Bayan Keene. Gün ortasında neden Bayan Lewis'in evindeydiniz?"

"Ziyarete gittim."

"İçeri nasıl girdiniz?"

"Kapı açıktı."

"Sabrım tükeniyor Bayan Keene. Kapısındaki kilidi sizin açtığınızı biliyorum."

Avery, "Kapı açıktı," diye dümdüz bir sesle tekrarladı.

"Neden onun evine gittiniz?"

Avery görev bilinciyle, "Bunu birkaç kez açıkladım. Jamie Lewis, Yargıç Wynn'in hemşiresiydi. Onu gören son kişiydi. Bazı sorular sormak için ziyaretine gittim," dedi.

Ajan Lee, "Kapıdaki kilidin zorla açıldığı kesinlikle belli," diye ısrar etti. "Siz mi açtınız? El iziniz, cesedin yanında bulduğumuz kanlı izle eşleşecek mi?"

"Kapıyı çaldım. Kapı açıktı. Cesedini buldum ve yaşıyor mu diye kontrol ettim. Sonra paniğe kapıldım ve oradan ayrıldım."

Ajan Lee işe yaramaz kalemini kapattı. "Bana yalan söylüyorsun Avery. Bunu biliyorum ve bu odadaki herkes de biliyor. Bana gerçeği söylemezsen, seni cinayet suçlamasıyla tutuklamak ve gerisini yargıcın halletmesine izin vermek niyetindeyim."

"Yeter." Başyargıç Roseborough, FBI ajanına ters ters baktı. "Açıkladı işte. Devam edin."

Binbaşı Vance, "Nezaket gereği ofisinizdeyiz," diye araya girdi. "Bayan Keene bir suç işledi. Soruları yanıtlayacak," dedi.

Ajan Lee, İç Güvenlik'teki mevkidaşını azarlar bir tonla, "Yardımınız için teşekkür ederim Binbaşı Vance, ama hallediyorum," dedi. "Bayan Keene, içeri nasıl girdiğini itiraf ederse kendine zarar vereceğinden korkuyor. Bahse girerim, pek çok polisiye dizi izlemiş, zeki, genç bir avukattır."

Telefonundan bir bipleme geldi ve adli tabipten gelen bilgilere baktı. Kaşlarını çatarak farklı bir yol denedi. "Bu sabah saat beşte neredeydiniz?"

Cevabının yalnızca daha fazla soruya yol açacağını bilen Avery hiçbir şey söylemedi.

Ajan Lee'nin kaşları çatıldı. "Sessizlik sizin dostunuz değil Bayan Keene. Gün doğumunda nerede olduğunuzu neden bana söylemiyorsunuz?"

Bir yalan dilinin ucuna kadar geldi ama sonra DC'de metroya ve suç oranı yüksek caddelere yerleştirilmiş kameraları hatırladı. Muhtemelen o sabah annesini çekip çıkardığı uyuşturucu bataklığı da bu kameraların takip ettiği yerlere dâhildi. "Dışarıdaydım. Ama Maryland'de değildim."

"Kanıtlayabilir misiniz?"

"Hayır."

Başyargıç, Avery'ye bakıp onu değerlendirmeye çalışıyordu. Ayağa kalkarak Ajan Lee'nin de ayağa kalkmasını bekledi. "Teşekkürler Ajan."

Görevden azledilmesine aldırmadan oturmaya devam ederek, "Bitirmedim, Sayın Başyargıç," dedi Ajan Lee. "Fazlasıyla işbirlikçi davrandım. Onu burada sorgulamayı kabul ettim ve şu anda tutuklu değil. Her iki durum da değişebilir."

İtaatsizliğe alışık olmayan Başyargıç hafifçe gülümsedi. "Çok uzun bir gün oldu ve eminim Avery'nin bitkin olduğunu anlayabilirsiniz. Söyleyebileceği her şeyi söyledi."

"Hiçbir şey söylemedi. Bu durum onun komadaki yargıcın vasisi olmasıyla ilgiliyse, umurumda değil. Benim asıl umursadığım şey, neden burada şımartılmak yerine Hoover Binası'nda daha az rahat bir ortamda sorgulanmadığı. Kaçırdığım bir şey mi var?" Son cümlesi Binbaşı Vance'e yönelikti.

"Hayal kırıklığınızı paylaşıyorum Ajan Lee ama bu hassas bir durum. Bu soruşturmanın mahremiyeti kutsal olmalı," diye yanıtladı Vance.

"Ben hassas bir adamım Binbaşı ve eğer yardımımı istiyorsanız, onun adı, rütbesi ve seri numarasından daha fazlasını bilmem gerekiyor." Kalemini kaldırdı. "Olay mahalline sokmama izin verilen tek adli tıp görevlisi, Jamie Lewis'i öldüren merminin duvardan çıkarıldığını ve kovanının kayıp olduğunu söyledi. Görünüşe göre yakın mesafeden sırtından vurulmuş. Silahınız var mı Bayan Keene?"

"Hayır."

Vance'e baktı. "Bayan Keene ofisiniz tarafından yürütülen bir soruşturma altında mı? Hangi ofisse artık... Yetki alanınızdan hâlâ tam olarak emin değilim."

"Bayan Keene, İç Güvenlik Departmanı için şüpheli bir kişidir."

Ajan Lee başını salladı. "Komadaki bir Yüksek Mahkeme yargıcının özel hemşiresinin, kendisiyle hastaneye gittikten saatler sonra vurularak öldürülmesi gerçeğinden birileri bir sonuç çıkarabileceği için mi şüpheli? Ya da ölü kadının oturma

odasındaki kutular ve BWI'da* kendi adına olan uçak bileti göz önüne alındığında, yargı yetkisinden kaçmaya hazır göründüğü gerçeğiyle ilgili mi? Ve vekâletnamenin birincil yararlanıcısı, aynı zamanda cesedi bulan kişi olduğu için mi şüpheli? Evet, bence de şüpheli Binbaşı. Nokta atışı denen şeyi görür görmez tanırım. Ya siz?"

Vance sadece onaylayarak başını eğdi. "Beklentimiz, soruşturmanızı ihtiyatlı bir hızla sürdürmeniz ve bulgularınızdan beni haberdar etmeniz Ajan Lee. Zaman ayırdığınız ve sağduyunuz için teşekkür ederim."

Lee başını salladı. "Bu saçma sapan sorgu benim için zaman kaybıydı ve aynı zamanda ölen kadına da biraz hakaretti. Öte yandan, direktörüm bana geri çekilmem gerektiğini söyleyene kadar, Bayan Keene'e şüpheli muamelesi yapmaya da niyetliyim."

"Tutuklu muyum?" diye sordu Avery.

"Henüz değil." Sonunda ayağa kalktı ve elini ceketinin cebine soktu. "Ama hiçbir yere gitmeyi düşünmeyin."

Başyargıç adamı dış ofise götürdü ve Debi'ye teslim etti, o da Başyargıç gidene kadar oradan ayrılmayacaktı. Avery içeride kaldı, Binbaşı Vance'le bekledi.

Vance, Avery'nin sandalyesine bir adım yaklaştı. "FBI gitti. Peki neden hemşirenin evindeydiniz Bayan Keene?"

Kolay bir yalan olacaktı. "Hastalığın seyrini bilmek isteyeceğini düşündüm. Cevap vermeyince içeri girdim."

"Kilidi zorla açarak mı?"

Avery omuz silkti. "Kapı açıktı."

Başyargıç tekrar ofise girdi. "Avery, onu bulan kişi sen olduğun için üzgünüm." Binbaşı Vance'e bir uyarı bakışıyla, raportöre talimat verdi: "Seni eve gönderiyorum. Ajan Lee'ye ifade ettiğim gibi, bugün travmatik bir gün oldu."

---

* Baltimore/Washington International Thurgood Marshall Havaalanı. (ç.n.)

Avery başını kaldırdı. Mahkemedeyken güvendeydi. Daha da önemlisi, Yargıç Wynn'in masası ve muhtemelen bazı cevaplar buradaydı. Gözlerinden akan yaşlara engel olmadı, ki bu gözyaşları kısmen rol icabı, kısmense gerçekti. "Henüz eve gitmemeyi tercih ederim," dedi. "Sakıncası yoksa."

"Ona daha fazla sorum var," diye araya girdi Vance. "Ajan Lee'nin sorularına yanıt gerekiyor."

"Size söyledim, Bayan Lewis'e ne olduğunu bilmiyorum." Avery, cesedi bulduğu ânı bir kez daha düşündü. "Onu buldum. Panikledim. Kaçtım. Kendimle gurur duymuyorum ama o çoktan ölmüştü."

Başyargıç kararlı bir şekilde, "Bugünlük işimiz bitti Binbaşı Vance," dedi. Elini Avery'nin dirseğinin altına kaydırarak genç kadını ayağa kaldırdı. "Gitmeye hazır olana kadar ofisine dön. Bayan Turner-Wynn, hastanedeki talihsiz görüşmenizden bu yana röportajları kabul etmekle meşgul. Artık halk, Yargıç Wynn'in vekâletnamesine sahip olduğunu bildiği için tüm aramalar doğrudan iletişim ekibine yönlendiriliyor. Doktorların sana ihtiyacı olursa–"

"Cep telefonu numaram onlarda var."

"İyi." Avery'nin omzuna hafifçe vurdu. "Sen hazır olduğunda gideceğin araba da hazır olacak. Ayrıca evine de bir ekip ayarladım."

"Ekip mi?" Bu onu Jared Wynn'le görüşmesine kadar takip edecek bir federal ajan anlamına geliyordu. "İstemiyorum."

Başyargıç, Binbaşı Vance'in bakışını yansıtan sert bir bakış attı. "FBI ile uzlaşmamın bir parçası bu. Hemşire Lewis'e ne olduğunu öğrenene kadar dairenin önünde bir araba olacak ve mahkemeye gidip gelmek için şoförün olacak. Seninki otoparka çekildi. Bu konu pazarlığa açık değil."

Avery tartışmaya başlıyordu, sonra durdu. Odasına gönderilip orada kalmasının söylendiği ilk sefer olmayacaktı bu. Kısa bir baş hareketiyle, "Peki efendim," dedi ve ofisten ayrıldı. Dö-

nem sonu olduğu için geç saatlere kadar çalışmaları alışılmadık olmayan diğer raportörlerden kendini uzakta tuttu. Yine de, her zamankinden daha fazla raportör, yargıçlarından gelen son sorgular için ofislerinde toplanmak yerine Yargıç Wynn'in odasının yakınında takılmak için sebep bulmuştu. Avery çalışma masasına çökerek başını koltuğa yasladı, sabahki mide bulantısı delici bir baş ağrısıyla birlikte geri geldi.

Cep telefonu çaldığında, öncelikle gürültüyü durdurmak için cevap verdi. "Efendim?"

"Avery Keene?"

Telefonun diğer ucunda bir adam konuşuyordu, sesi değiştirilmiş ve tanınmaz bir hâle getirilmişti. Midesi kasıldı ama sesini sabit tuttu. "Evet, ben Avery Keene. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Yargıç Wynn'i korumalısın. Ölmesine izin verme."

Şüphe, ses tonunu sertleştirdi. "Kimsiniz?"

"Bir arkadaş."

Sağduyusu ona telefonu kapatıp Binbaşı Vance'i ya da FBI'ı uyarmasını söyledi ama içgüdüsü buna engel oldu. Belki de bu kişi düştüğü çıkmaza ışık tutabilirdi. "Ne istiyorsun?"

"Vasi olarak yeni işinde sana yardımcı olmayı."

"Nasıl?"

"Yargıç Wynn'i korumana yardım etmek istiyorum."

"Onu kimden korumak?"

"Zarar vermeye çalışan herkesten."

"Bir Yüksek Mahkeme yargıcının hayatına yönelik bir tehdit ciddi bir konudur." Avery yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Eli tokmağa dokunduğunda, "Onu kim incitmek ister ki?" dedi.

"Onu dönemin sonuna kadar canlı tut Avery."

"Neden? Ne istiyorsun?"

"Sana güveniyoruz." Telefon bir milisaniye boyunca cızırdadı. "Yardım edeceğim. Dikkat et."

ON BEŞ

Avery'nin dairesi bir tecrit odasını andırıyordu. Son birkaç dakika içinde telefonunu beşinci kontrol edişiydi bu. Saat 23.18'i gösteriyordu ve planına göre yola çıkması için daha on iki dakikası vardı. Aynanın önünde kıyafetini tekrar kontrol etti. Dar kesim siyah kot pantolon ve siyah atlet seçmişti, hem DC gecelerinin bunaltıcı havasına uygun olsun hem de biraz gösterişli dursun diye. Babasının yüzücü stili vücut yapısını miras almıştı. Güçlü omuzlar, uzun uzuvlar ve mükemmel kas elastikiyeti. İnce beli ve yeşil gözlerini Rita'dan almıştı ama gür kirpikleri kesinlikle babasından gelmişti. Açık kahverengi teni ve doğal bukleli saçları; geniş, güçlü bir burunla birlikte yükselen çıkık elmacık kemikleri, dar bir yüze bir aşk tanrısının yayı misali yerleştirilmiş dolgun dudaklar gibi karmaşık özellikleriyse anne ve babasından aldıklarının bir birleşimiydi.

Kendini incelemeyi bırakıp bunun yerine Jared Wynn'den gelen buruşuk nota baktı. Bir saat önce, zaten yeterince dramatik bir gün yaşadığına karar verip kâğıdı top hâline getirmiş ve çöpe atmıştı. Ama sonra tekrar düşünmek, kâğıdı çöp sepetinden geri almasına neden oldu.

Jamie Lewis ölmüştü ve Jared nedenini biliyor olabilirdi. Ayrıca dairesinde saklanarak hiçbir şey öğrenmeyecekti. Küfrederek koyu renk bir kasket aldı ve başına geçirip alnının üzerine çekti. Cüzdanını arka cebine soktu, beline de siyah bir gömlek bağladı. Giydiği siyah spor ayakkabılar ön kapıyı kilitlerken hiç ses çıkarmadı. Ana koridora döndü ve daha hızlı yürüdü.

Bir dizi kapıyı geçtikten sonra, üçüncü kattaki koridorun sonunda, kırıldı kırılacak bir yangın merdivenine açılan çıkış

penceresini açtı. Pencereden çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Kaldırıma doğru kısa bir atlayıştan sonra birkaç nefes alıp verecek kadar bekledi. Hiç hareket olmayınca hızla sokağın ön tarafına doğru yürüdü ve çevresini kontrol etti. Devriye arabası, söz verildiği gibi binasının önüne yerleşmişti. Aşağı doğru ilerleyip köşeyi döndü ve caddede ilerlemeye başladı. Bir sonraki blokta, bir taksi şoförünün yeni indirdiği yolcudan para aldığını gördü.

"Bir yolcu daha alacak zamanınız var mı?"

Taksici başını iki yana salladı. "Saatimi doldurdum hanımefendi."

Avery arka koltuğa oturdu ve cebinden çıkardığı bir banknotu adama uzattı. "Beni Kramers Kitabevi'ne götürmeniz için elli dolar veririm. Bu gece en çok para kazandıran müşteriniz ben olacağım." Pencereden dışarı baktı ama yalnızdı.

Elliliği alan taksici sırıttı. "Tamam. Son bir yolcudan zarar gelmez."

Dupont Circle'ın tam merkezinde yer alan Kramers Kitabevi, kitapseverler, politikacılar ve limonlu turta hastası yemek bağımlıları için yirmi dört saat hizmet vermekle övünüyordu. Avery, hâlâ hareketli olan kaldırımda dikilirken vücudu gerilmişti. Buraya vardığından beri adrenalin pompalanıyordu ve ortaya çıkma kararını yeniden düşünüyordu.

Planladığı hayat bu değildi. Yargıç Wynn geleceğini elinden almış ve kendi kaderini de onun beceriksiz ellerine bırakmıştı. Tedirgin olan Avery, ayrılmaya ve suçluluk duygusuyla başa çıkmaya hazır bir hâlde metro durağına doğru döndü. Yargıç Wynn, Rita değildi. Hayatı da Avery'nin sorumluluğunda değildi.

Kaldırımdan indiğinde güçlü bir el omzunu kavradı.

"Bayan Keene?"

Avery dönerken bıçağı cebinden çıkardı ve başparmağını kabzasının üzerinde tuttu. Sokak lambaları Jared Wynn'in yü-

züne gölge yapıyor, geniş burnuna ve çıkık alnına somurtkan bir görünüm katıyordu. Annesinden aldığı özellikler her neyse, pek de belirgin olmadıklarını düşündü.

"Bay Wynn." Omzunu elinin altından çekti ve başını kitapçıya doğru eğdi. Bıçağı o fark etmeden cebine geri koyarken, "Verandada buluşacağımızı sanıyordum," dedi.

"Bana Jared de." Gülümsemeye isteksiz görünen dudaklarının hafifçe seğirmesinin yanında ilgisiz bir tavırla omuz silkti. "Gidiyor gibiydin."

"Buradayım."

"Beni bıçaklamadığın için teşekkürler."

Avery irkilerek ona baktı. "Gördün mü?"

"Eski alışkanlık. Orduda biraz zaman geçirdim; deniz istihbaratındaydım. Beni öldürmeye çalışan insanları aramak için eğitildim."

"Seni öldürmeye çalışmıyorum." Avery yumruklarını kot pantolonunun ceplerine soktu, sıcak yaz akşamına rağmen parmakları uyuşmuştu. Kaçış fırsatı kaybolmuştu, bu yüzden öğrenebildiğini öğrense iyi ederdi. "Notunu açıklamak ister misin?"

"Önce içeri girelim." Jared kapıyı çekti ve içerideki gürültü etraflarını sardı. Dirseğine bir dokunuşla onu kalabalık dükkândan geçirdi. Sığ bir merdivenden çıktılar ve bir tişört ve bej rengi pantolon giymiş garsonun onları alçak bir ahşap masaya götürdüğü verandaya ulaştılar.

Masa, gümüş takımların ve ince menülerin ağırlığı altında hafifçe eğilmişti. Garson, bir bardakaltlığını sorunlu ayağın altına beceriksizce itti. Kibar bir ilgisizlikle, "Ne içmek istediğinize karar verdiniz mi?" diye sordu.

Avery, "Diyet kola," diye yanıtladı.

Jared ise "Papatya çayı," dedi.

"Elbette."

İncelikli siparişi, Avery'ye bu gülümsemeyen, neredeyse

sert yüzle ters düşüyor gibi geldi. Porselen bir fincandan bitki çayı içmektense matara taşımaya daha yatkın bir adam izlenimi uyandırıyordu. Jared daha önce olduğu gibi giyinmişti. Eğri bedenine oturan koyu renkli kot pantolon. Beyaz tişörtü maviyle değiştirmişti ama koyu renkli iş botları ve güzel olabilecek yüzündeki somurtkan ifade hâlâ yerli yerindeydi. Buğday rengi teni, her nasılsa yaşını olduğundan büyük gösteriyordu. Jared Wynn, Avery'den belki beş yaş büyüktü ama Avery aralarındaki farkın daha fazla olduğuna yemin edebilirdi. Jared sanki ilk fırsatta koşmaya hazırmış gibi dimdik, tetikte oturuyordu.

Avery, Jared bu toplantının amacını açıklayana kadar sessizce beklemeye kararlıydı, ama daha yerleşemeden garson içecekleriyle birlikte tekrar ortaya çıktı ve yemek siparişlerini aldı. "Yemekleriniz birazdan hazır olur."

Jared, görünüşe göre düşünceler arasında kaybolmuş hâlde çayını karıştırdı.

"Sahne senin," dedi Avery. "Ne istiyorsun?"

"Seni korkutmak istemedim."

Neşesiz bir kahkaha attı. "O zaman sana tavsiyem yabancılara yazdığın gizli notlara ciddi uyarılar koymaman."

"Affedersin." Jared bıçağını kaldırdı ve ince metali yaralı parmak boğumlarının üstünden ve altından ustalıkla geçirdi. Bıçağı bir kez daha çevirdikten sonra ki bu donanmada edindiği bir alışkanlıktı, Avery'nin sabırsız bakışını fark etti. Bariz bir isteksizlikle söze girdi: "Yirmi yıldan fazla bir süredir Yargıç'la konuşmamıştım."

"Annen öldüğünden beri mi?"

"Beni gönderdiğinden ve görmeyi reddettiğinden beri." Uzun zamandır teslimiyetle bastırılan öfkesi kısa bir süre için gün yüzüne çıktı. Ailesi hakkında konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. "Annem Yüksek Mahkeme'ye atandıktan birkaç yıl sonra öldü. Cenazenin ertesi günü Yargıç beni Maryland'de-

ki teyzemin yanına götürdü. Asla geri dönmedi."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır, ama düzinelerce teori var. Teyzem, ona annemi, yani tek büyük aşkını çok fazla hatırlattığım şeklinde romantik bir hikâyeye inanmıştır her zaman."

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Kısaca güldü. "Bence insanın bu şekilde özleyebilmesi için önce sevebilmesi gerekiyor. Benim teorimi sorarsan… Yargıç, çocuk yetiştirme sorumluluğunu istemeyen bencil, soğuk bir adam. Mahkemeye atandıktan sonra mükemmel bir hayatı oldu. Sonra annem öldü. Ve annemin ölümünden sonra da benim varlığımın Yargıç için bir gerekliliği kalmadı."

"Hiç iletişim kurmaya çalıştın mı?"

"Bir yıl boyunca her gün. Çocukken oldukça ısrarcı ve zavallı biriydim."

"Ama hiçbir şey olmadı mı?"

"Her yaz, onu görmeyi umarak dönemin son günü gizlice mahkemeye giderdim. On sekiz yaşıma gelene kadar her yıl bunu yaptım." Avery içeri nasıl girebildiğini soramadan önce açıkladı: "Mahkeme kâtibi annemi severdi. Bu yüzden bana her zaman bir yer ayırdı."

"On sekiz yaşına geldiğinde ne oldu?"

"Odasına gitmek için yalvardım. Onu gördüm. Biriyle tartışıyordu ve bana baktığını gördüm. Hiç ara bile vermedi. Sonra da beklemedim. Ama sonunda on sekiz yaşında olduğumu ve asla onun hayatının bir parçası olmayacağımı anladım." Jared omuzlarını kaldırıp arkaya doğru hareket ettirdi, spazm benzeri bu hareketi çabucak kontrol altına aldı. "Ertesi sabah donanmaya katıldım ve dünyayı görmeye gittim."

Yargıç Wynn iyi bir çarpışmanın sancıları içindeyken başka hiçbir şeye dikkat etmezdi. Jared'ı tanımak şöyle dursun, fark edip etmediğini bile bilmiyordu; ama Avery yine de dehşete kapılmıştı. Sempati göstermekten kendini alıkoydu ve bunun

yerine, "Ne kadar süredir donanmadaydın?" diye sordu.

"Yeterince uzun."

"Daha spesifik cevap vermek ister miydin acaba?"

"Pek istemem."

"Neden? Ne? SEAL* ya da öyle bir şeyde miydin?"

"Öyle bir şeydeydim. Sıkıcı bir analisttim. Sonra eve döndüm ve eğitimimden faydalanmaya başladım. Bilgisayar ve elektronik güvenliği üzerine bir danışmanlık firması işletiyorum."

"Deniz istihbaratında bir analist mi? Bu sıkıcı değil."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Ne sayılmaz?" Önündeki biçimli, sert adamda fiziksel zayıflığı çağrıştıran hiçbir şey göremiyordu. "Sorun neydi?"

"Oldukça özel bir terfi için hazırdım. Kan ve DNA testleri yaptılar. Doktorlar bana babamdan kalan, doğuştan gelen bir kusura sahip olduğumu söylediler. Bir gün beni Yargıç kadar işe yaramaz hâle getirecek bir katil beynimde uyuyormuş."

"Boursin sendromu."

"Evet." Merhamet bakışını görünce Jared başını salladı. "Benim için üzülme," dedi buyuran bir sesle. "Dinle, hepimiz bir gün öleceğiz. Ne zaman olacağını bilmesem bile beni neyin öldüreceğine dair iyi bir fikrim var."

Avery yüzündeki tüm üzüntü ifadesini sildi, sesinden de uzaklaştırdı. "Yargıç Wynn'in doktorlarıyla konuştum. Tedavisi yokmuş."

Jared kolunu masanın üzerinden uzattı, parmaklarını ona yaklaştırdı. "Henüz yok."

Avery'nin gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

Bu onun açılış hamlesiydi. Jared öne eğildi ve zaten gıcırtı gibi çıkan sesini iyice alçalttı. "Yargıç, geliştirilmekte olan bir

* ABD Donanması'nın özel kuvvetleri. Sea, Air ve Land (deniz, hava, kara) kelimelerinden alınan harflerle oluşturulmuş bir kısaltmadır. (ç.n.)

gen terapisinin beni iyileştireceğine inanıyor."

Avery kaşlarını çattı. "Dr. Toca bir protokolden bahsetmedi."

"Çünkü piyasada yok. Yargıç'a göre, beynimi hangi genlerin öldürdüğünü bulan bir şirket var, ama denemelere devam etmek için belirli bir teknolojiye erişmeleri gerekiyor. Potansiyel dağıtım sistemi tescillidir ve denizaşırı bir şirketin elinde. Buna 'kısıtlama enzim dizisi' deniyor. Ve üreticisi–"

"Advar. GenWorks birleşmesi."

Jared gözle görülür şekilde gerildi. "Yani sen biliyorsun. Advar'ın biyogenetik teknolojisi, GenWorks'ün farmasötik araştırmalarıyla birleştirilirse hayatımı kurtarabilir." Jared odaya hızlıca bir göz attı ve ona doğru eğildi. "Başkan Stokes sahip olduğum son umudu da öldürmeye çalışıyor."

Bir tedavi var diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. "Birleşme babanı kurtarabilir mi?"

Jared yalan konusunda tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Onun için çok geç. Ama bana ne olduğunu biliyor. Bana GenWorks ve Advar'dan bahsetti. Ve senden…"

"Ne? Seninle temas hâlinde miydi?"

Garson yanlarında belirdi ve Avery'nin önüne bir tabak patates kızartması, Jared'ın önüne de bir hamburger koydu.

Bir kez daha yalnız kaldıklarında Jared, "Evet, ona bir şey olursa seni bulmamı söyledi," diye açıkladı.

"Ama neden?" Bu soru saatlerdir aklında dönüp duruyordu. "Hastalığı hakkında sana ulaştıysa, neden vekâletini bana veriyor da sana vermiyor?"

"Bilmiyorum." Jared hamburgerini ısırdı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Mahkemedeki o günden beri Yargıç'la görüşmemiştim. Sonra, yaklaşık dört ay önce bir akşam daireme geldi. Benimle konuşması gerektiğini söyledi."

"Konuştunuz mu?"

"Hayır. Kapıyı yüzüne kapattım. Bir saat sonra, bir bara falan gitmek üzere dairemden ayrıldım. Herhangi bir yere gidecek-

tim. Ve koridorda öylece duruyordu. Bekliyordu."

"O zaman onunla konuştun."

"Hayır. Beni köşedeki bara kadar takip etti. Sadece onu kabul etmemi bekliyordu. Üç saat sonra hâlâ gitmeyince ona küfrettim. Yine de tek kelime etmedi." Konuştukça sesi yumuşuyordu. "Sonunda oturmasını söyledim. Düşebilecek gibi görünüyordu. Beraber viski içtik ve bunca yıldan sonra ne istediğini sordum. Üzgün olduğunu söylemek için geldiğini sanmıştım."

"Özür diledi mi?"

"Yargıç mı? Tabii ki hayır."

Bu Avery'yi şaşırtmamıştı. "Ne dedi?"

"Bana ölmek üzere olduğunu söyledi." Jared tabağını kenara itti. "Bana yardım etmeye çalıştığını ama bu işin karmaşık olduğunu söyledi."

Karmaşık mı? Bir birleşmeye izin vermek için Yüksek Mahkeme kararına hile karıştırmaya karmaşık demek biraz hafif kalır diye düşündü Avery sinirli bir şekilde. Görevi kötüye kullanma sayılırdı ve neredeyse imkânsızdı. Yüksek Mahkeme kararının durumu hakkında birine bilgi vermek gibi. "Birleşme lehine oy vermeyi planladığını mı söyledi?"

"İlk başta bana pek bir şey söylemedi. Ama iletişim hâlinde kaldık. Askere gittiğim andan itibaren kariyerimi takip ettiği ortaya çıktı. Hastalığın seyrini anlamamı istedi. Sonra, son birkaç hafta içinde, uluslararası sorunlar ve 'küçük adamların minicik beyinleri' hakkında boş boş gevezelik ederek daha fazlasını ima etmeye başladı. İstihbarat çalışması yaptım ve araştırma konusunda fena değilim. Birkaç arama ve doğru sorular ve en sonunda da onunla yüzleştim. Çözümünün, Başkan'ın GenWorks birleşmesini engellemesiyle bir ilgisi olup olmadığını sordum."

"Sana davadan bahsetti mi?"

"Tam değil. Hâlâ bilmezden geliyordu. Tek söylediği, bir çözüm üzerinde çalıştığıydı. Ama peşine düşmemi sağlayacak

miktarda ipucu vermişti. Vakaları buldum ve GenWorks'ün biyogenetik çalışmalarından haberdarım ama başka pek bir şey bilmiyorum. Sanırım burada sen devreye giriyorsun."

"Ne istediğinden emin değilim. Ne yapabileceğimi düşündüğünden..."

"Ben de bilmiyorum." Çayını kaldırdı. "GenWorks'le ilgili şu mahkeme kararı. Son karar mı?"

Olmadığı gerçeği, mahkemedeki dedikoduların da kaynağıydı. Söylentilere göre Yargıç Wynn'in oyu sonucu belirleyecekti ama Başyargıç'ın görüşüne katılmayı reddetmişti. Kimse nedenini bilmiyordu ve Avery sormaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine başını salladı. "Mahkeme ay sonuna kadar karara bağlama çalışmalarına devam edecek. Ama mahkeme işlemlerinin durumunu açıklayamam. Bana sorma."

Jared çenesini sıktı. "Sana sormak zorundayım. Hayatım hakkında konuşuyoruz. Babamın hayatı hakkında."

"Ona yardım edilemeyeceğini söyledin."

"Edilemez ama senin bana yardım edebileceğini düşünüyor."

"Nasıl yapabilirim? Yargıçlar nihai bir karar verene kadar mahkemenin çalışmaları gizlidir. Bildiğimi düşünsem bile sana hiçbir şey söyleyemem." Ancak GenWorks davası bir kara kutuydu ve Yargıç Wynn bunu çözebilecek olsa neden çözmesindi? Doktorlarının şüphelendiği gibi kendini komaya sokmak yerine... Avery'nin aklı olasılıklarla dolup taşıyordu ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Oğlunu kurtarmak için gereken tek şey mahkemede bir oy olsaydı, bunu kesinlikle Yargıç Wynn kendisi yapardı. Onu bu işe bulaştırmak için bir sebep yoktu.

"Avery? Nereye daldın?"

"Ne? Üzgünüm Jared. Sana nasıl yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum."

Sabırsızca masaya eğildi. "Etmek zorundasın Avery. Yargıç parçaları nasıl birleştireceğini bildiğini söyledi. Hangi parça-

lar?"

Jamie'nin uyarısı kafasında tiz bir sesle yankılandı. *Bizi kurtarsın. Beni affetsin.* Hayatlarını kurtarmak neden affedilmeyi gerektirsindi? Ve Avery kimdi ki bu işin tam ortasında olacaktı?

Avery sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Babanın benim ne bildiğimi düşündüğünden veya sana ne yapabileceğimi söylediğinden emin değilim Jared ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Hastalığınız için üzgünüm ama senin için bunu ben çözemem. İkiniz için de."

ON ALTI

Jared hızla ayağa kalktı, Avery'ye doğru bir adım attı ve elini onun koluna koydu. Yalvarma tonu, rahatsız edici sesindeki öfkeyi bastırdı. "Avery, bir şey biliyorsun. Gördüm."

Dikkat çekmek istemeyerek, "Bir şeyler hayal ediyorsun," diye fısıldadı.

"Üzgünüm." Jared elini indirdi. "Lütfen gitme. Bak, babam son yirmi yılda benden bir şey istedi. Kendi başına yapamayacak kadar hastalanırsa sana gelmemi istedi benden."

"Bu onunla ilgili değil," diye itiraz etti yeniden otururken. Jared da tekrar oturdu. "Bu seninle ilgili. Yargıç Wynn komadan çıkmayacak. Yaptığım her şey senin hayatını kurtaracak, onunkini değil."

Jared sesini alçalttı ve gözlerini Avery'ye kilitledi. "Haklısın. Ama bütün meselenin bundan ibaret olduğundan emin değilim."

Bizi kurtarsın. "Ne demek istiyorsun? Neden?"

"Çünkü Yargıç'ın beni o kadar da sevdiğini düşünmüyorum." Keskin bir şekilde nefes verdi. "Benimle konuşurken gergindi. Korkmuştu. Konuşurken durmadan arkasına bakıyordu. Daha fazlası var. Benden ve bizi öldüren hastalıktan daha büyük bir şey var."

"Doktorlar onun paranoya belirtileri göstermiş olabileceğini söyledi."

"Paranoya mı yoksa bilgi mi? Bana gerçeği söylemenin çok tehlikeli olduğunu ama bunun bir ulusal güvenlik meselesi olduğunu söyleyip durdu."

"Jared, hayal görüyor olabilirdi. Ve senin donanmada ne yaşadığını biliyordu. Belki de suçluluk nedeniyle, senin hayatını

kurtarabileceği bir fantezi senaryosu yaratıyordu."

"Belki. Bilmiyorum. Bana hiçbir zaman ayrıntı vermedi ama Başkan hakkında atıp tuttu. Başkan Stokes'tan gerçekten nefret ediyordu ve doktorlarını da sevmiyordu. Ama zamanı kalmazsa diye yedek bir planı olduğunu söyledi."

"Ve bu plan…"

"Sensin." Jared bakışlarını sabit tuttu. "Bu yüzden başına bir şey gelirse sana gelmemi söyledi. Dünyanın kaderinin tehlikede olacağını. Kulağa abartı gibi geliyor ama çok ciddiydi."

"Ve sanrılar gördüğünü ya da paranoyak olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?" diye itiraz etti.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Gelip beni uyarmak için yirmi yıllık bir sessizliği bozdu. Bunun bir anlamı olmalı. Bu konuda çok netti Avery."

Wynn'in bilgisayarında bulduğu klasörü düşündü. Jamie Lewis'in cansız bedenini. Arayanın şifreli uyarısını. "Sana başka bir şey söyledi mi?"

"Israrcıydı; dönemin sonunu göremezse, bu işi onun yerine senin bitirmek zorunda kalacağını söyledi." Jared yüzünü ovuşturdu. "Hayır, bu işin ne olduğunu bilmiyorum. Ben avukat değilim, bu yüzden ne demek istediğini sorgulamadım."

Avery dürüstçe, "Ben de bilmiyorum," diye yanıtladı. "Bu, hastalığının son evreleri olabilir Jared. Olmayan tehditleri görmek…"

"Ya da kimsenin göremediği bir şeyi görmek…" Jared düşüncelere dalmış hâlde sandalyesinde arkasına yaslandı. "GenWorks davası hakkında bana ne söyleyebilirsin? Yasal olarak."

Avery GenWorks araştırmasına yardımcı olmak üzere görevlendirilmişti, bu sayede de konferans komitesinin işleyişi hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyordu. "Yalnızca zaten bilinen şeyleri. Bir Amerikan genetik şirketi, Hintli bir biyotek-

noloji firmasıyla birleşerek teknolojiyi paylaşmak istiyor. Başkan itiraz etti ve tarihte ilk kez birleşmeyi durdurdu."

"Neden?"

"Kime sorduğuna bağlı." Sözlü yargılamaların olduğu günü hatırlayan Avery kaşlarını çattı. "Genetik araştırmanın ahlaki sorunu var. Bu şirketler insanlığımızın temel unsurlarını manipüle ediyorlar. Koyunları klonlamak ve insan genomunu haritalamak sadece başlangıçtı. Genetik olarak mükemmel bir çocuk sipariş etmek veya yeni uzuvlar yapmak sadece bilimkurgularda görülecek bir şey değil. Kök hücre dizileri her geçen gün daha fazla veri üretiyor ve eskiden yıllar alan şeyler artık CRISPR* ile haftalar içinde yapılabiliyor. Bu yeni bir sınır, ama burada sorumluluk kimsede değil."

"Başkan Stokes'la aynı fikirde misin?"

"Bunu söylemedim. Eleştirmenler, Başkan Stokes'un yürütme yetkisinin sınırlarını anayasanın ötesine genişlettiğini söylüyor. Biyogenetik ne kadar tehlikeli olabilirse, otoriter eğilimleri olan bir başkan da o kadar tehlikelidir."

"Peki kim haklı?"

"Bilmiyorum. Mahkemede değilim."

Sesindeki kızgınlığı fark eden Jared, "Bana dava hakkında başka ne söyleyebilirsin?" dedi.

"Normal ideolojilerin hiçbiri dayanamadı. Yargıçlar sorgulama sırasında her yerdeydi. Temel konu, Exon-Florio Değişikliğiydi. Ulusal güvenlik çıkarlarının Amerika'nın yabancı yatırıma olan ilgisine karşı dengelenmesi gerekiyor."

Konusuna ısınan Avery öne doğru eğildi. "GenWorks'ün başkanı Nigel Cooper, Başkan'ın geçerli bir ulusal güvenlik kaygısı olmadığını, ancak geçen yıl imzaladığı ticaret anlaşmasını bozduklarından beri Hindistan'a misilleme olarak koruma-

* Clustered Regularly Interspaced Short Palindromic Repeats: Düzenli aralıklarla bölünmüş palindromik tekrar kümeleri. (ç.n.)

cı davrandığını iddia ediyor. Hindistan birkaç ticaret yolunda Çin'le anlaştı ve altı ay sonra Stokes Hindistan tarihinin en büyük teknoloji anlaşmasını engelledi. Ulusal güvenlik açısından dava hızla takip ediliyor, işte böyle."

"Bu tür bir teknolojiyi yabancı bir ülkeyle paylaşmanın ulusal güvenlik sonuçları olduğunu kabul ediyorsun. Başkan Stokes pisliğin teki olabilir ama haksız değil."

"Nigel Cooper da değil, ama onun başkanla olan aleni düşmanlığı, ikisine de güvenilirlik konusunda yardımcı olmuyor. GenWorks onun bebeği olabilir, ancak Nigel Cooper son seçimde GOP'u* yenmek için süper bir siyasi eylem komitesine milyonlar akıttı ve yine iş başında. Birleşme gerçekleşirse bir gecede yeni milyarderler ortaya çıkacak. Teknolojileri gerçekten işe yararsa Nigel bir trilyoner olabilir."

"Ya da tehlikeli teknolojiyi düşmanın eline vererek ulusal güvenliğimizi zayıflatırız."

Avery, "Hindistan bizim düşmanımız değil," diye uyardı.

Jared'ın ifadesi pek teselli sunmuyordu. "Evet, değil ama Hindistan artık kesinlikle müttefikimiz olmayan diğer ülkelerle dost. Jeopolitik karışıma, DNA'yı değiştirebilen, yanlış ellere teslim eden ve kâr için silah hâline getirilebilecek türden bir teknolojiyi ekleyince... Ya da hayatımı kurtarabilecek bir teknoloji."

Avery, "Birçok hayat kurtarabilir," diye onayladı. "Bu net bir konu değil, bu yüzden insanlar bu kadar çelişkili."

"Peki sence birleşme devam etmeli mi, etmemeli mi?"

Rolünü hatırlayan Avery, dikkatli bir şekilde yanıt verdi: "Fikrim yok."

"Peki. Farz edelim ki oylar ikiye bölündü, o zaman ne oluyor?"

"Mahkemenin eşit olarak bölünmesi ve karar vermeyi reddetmesi durumunda, alt mahkemenin kararı geçerli olur."

* Grand Old Party. ABD'de Cumhuriyetçi Parti için kullanılan bir kısaltma. (ç.n.)

"Ya söz konusu olan GenWorks davasıysa?"

"Alt mahkeme Başkan'la aynı fikirde olduğundan birleşme başarısız olur."

"Yargıç aradan çekildiğinde, olasılıklar Başkan'ın lehine dönüyor, değil mi?"

"Öyle düşünebilirsin ama bu o kadar da kesin değil. Bölünme söz konusuysa veya bir karar vermeyi reddederlerse –çünkü bu da bir seçenek– Başkan kazanır. Fakat mahkeme davaya devam edebilir ve bir sonraki oturuma kadar karar vermeyebilir. Yargıçlar isterlerse davaya yeniden bakıp süreci yeniden başlatabilirler. Bir dizi seçenek var. Bu bir satranç maçı." Sözcükler dudaklarından dökülürken düşünceleri hızla akmaya başladı. Lask Bauer. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı?

Jared, "Bu tam da yargıca göre," diye mırıldandı. "Keşke hangi taş olduğumu veya tahtanın neresinde durduğumu bilseydim."

Lasker Bauer. Aklında düşünceler dönmeye devam ederken, Avery aniden ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece gitmem gerek." Jared'a dikkatle bakarak, "Lasker Bauer," dedi.

"Ne?"

Jared kafa karışıklığı dışında başka hiçbir tepki göremedi. Daha da yaklaştı. "Lasker Bauer?"

"Avery, neden bahsediyorsun?" Kafa karışıklığı, yerini endişeye bıraktı.

"Satranç oynar mısın?"

Jared kafasını iki yana salladı. "Çocukluğumdan beri oynamadım. Yargıç oynamayı öğretmişti ama sadece onu mutlu etmek için oynardım. Beni gönderdikten sonra da bir daha asla satranç tahtasına bakmak istemedim."

"Ama az önce taşlardan ve tahtalardan bahsediyordun."

"Yargıcın geçen gece bana söylediği bir şey. Bana tahtanın

neresinde olduğuma dikkat etmemi ve tüm taşlara göz kulak olmamı söyledi."

"Peki Lasker ve Bauer isimleri?"

"İkisini de tanımıyorum." Jared duraksadı. "Avery, zor bir gün geçirdin ve ben de seni zorluyorum. Saat neredeyse sabahın biri, eve gitmelisin." Masanın üzerine birkaç banknot fırlattı. "Hadi, seni bırakayım."

İliklerine kadar işleyen bitkinlik dalgası, itiraz etme içgüdüsünü bastırdı ve kabul etti. Restorandan çıktılar ve Avery'yi bloğun aşağısına park etmiş siyah bir 67 Corvette'e yönlendirdi. Avery yumuşacık koltuğun üzerinden kaydı ve vücudunun gevşediğini hissetti. Jared sürücü tarafına geçtiğinde ona adresi söyledi.

"Güzel araç."

"Teyzemle enişte mindi. Her hafta sonu üzerinde çalışırdık. Yirmi beşinci doğum günümde bana verdiler. Kullanılmış Honda Accord'umun canı cehenneme."

Avery, "Bir keresinde 68 Charger kullanmıştım," dedi mayışık bir sesle. "Şimdiye kadarki en iyi çalıntı araba gezimdi."

"'Çalıntı araba gezisi' mi?"

"Bunu söylediğimi unut."

Gecenin bu saatinde sokaklar boştu ve ıssız bloklar yanlarından sessizce geçip gidiyordu. Avery birdenbire dairesindeki güvenlik ekibini düşündü, çıkarken onlardan gizlenmişti. Ön kapıya bir arabayla geldiğini görürse onu kesinlikle Başyargıç'a bildirirdi.

Evi, 15. Cadde ile Q Caddesi'nin köşesindeydi. Apartman bloğuna yaklaştıklarında, "Bir tur atıp ara sokaktan aşağı iner misin? Eve ön taraftan gitmek istemiyorum," dedi. Jamie Lewis'in solgun cesedi gözünün önünde belirince ürperdi.

Jared ona anlayışla baktı, soru sormak yerine köşeyi döndü, farlarını söndürdü ve dar sokaktan aşağı indi. Arabasını gölge-

de park etti ve Avery'nin kapısını açmak için indi. İtirazına rağmen ona yangın çıkışına kadar eşlik etti. "Gizli saklı hareketinin ön taraftaki polis ekibiyle bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

"Nasıl–"

"Askeri istihbarat Avery."

"Evet. Teşekkürler." Anahtarını bulmak için çantasını karıştırdı. "Sana daha fazlasını söyleyemediğim için üzgünüm."

"Henüz söylemedin. Ama bir şeyler hatırlayabilirsin." Cevap vermesine fırsat vermeden elini kaldırdı. "Ben onu senin tanıdığın şekilde tanımıyorum. Ama korkuyordu; ve sen de korkuyorsun. Yardım etmek istiyorum."

Avery tereddüt etti, sonra tekrar çantasına uzandı. "Kartımı al."

"Teşekkürler." Elini bir kez sıktı ve arabasına doğru döndü.

"Bekle." Avery bir anda çantasını karıştırıp bir kalem aradı. Kartı elinden aldı ve arkasına bir numara karaladı. "Cep telefonu numaram."

"İyi. Seni tekrar bulmak için telefon şirketini *hack*lemem gerektiğini düşünmüştüm."

Avery sırıttı. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette."

Avery tereddüt etti, sonra karta ikinci bir numara karaladı. "Bugün tanımadığım bir numara tarafından arandım. Saat dört buçuk civarında. Cep telefonumu aradı, mahkeme hattını değil. İzlemenin bir yolu var mı? Kimin aradığını bulabilir miyiz?"

Jared lamba ışığında başını salladı. "Ne yapabileceğime bir bakarım."

Avery minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkürler Jared. Ve eve sağ salim vardığında bana haber ver, tamam mı?"

Jared, nabzını hızlandıran yavaş, hafif çarpık bir sırıtışla karşılık verdi. "Veririm. Kendine iyi bak Avery... Bu gece benimle buluştuğun için teşekkürler." Yanağına kibarca bir öpücük kon-

durdu ve başka bir gülümsemeyle yangın merdivenini işaret etti. "Sen içeri girene kadar bekleyeceğim."

"Teşekkürler." Aptalca bir şey yapamadan, Avery yangın merdiveninin üç katını tırmandı ve holdeki kilitli olmayan pencereden apartmana girdi.

Köşeyi dönerken durdu. "Rita. Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba bebeğim." Koyu kızıl saçları yağlı tutamlar hâlinde solgun, alacalı yüzüne dökülen annesi güçlükle yerinden kalktı, kızıyla paylaştığı yeşil gözleri donuktu ve etrafı kızarmıştı. "Seni bekliyordum. Bir saattir kapıyı çalıyorum. Neredeydin?"

"Seni ilgilendirmez." Avery anahtarını cebine attı ve girişi kapattı. Rita bu daireye hiç girmemişti, kolayca satılacak taşınabilir nesneler için burayı inceleme fırsatı olmamıştı. Avery bunun böyle olmaya devam etmesini planlıyordu. Bacaklarını sıktı, dümdüz bir sesle sordu: "Beni nasıl buldun?"

Cilveli gülümsemesi dağıldı. "Saklandığını bilmiyordum."

"Nasıl buldun?"

"Sana söylemek zorunda değilim."

Avery yakın zamanda uyuşturucu aldığını fark edebiliyor ve iyi cevaplar alamayacağını zaten biliyordu.

"Ne istiyorsun? Konu paraysa, şu anda sıfırı tüketmiş durumdayım."

"Her zaman para için gelmem tatlım." Kıkırdadı.

Avery birkaç santim uzaklaştı ama Rita, gözleri kalın rimel katmanlarıyla savaşırken aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözlerinin bir zamanlar parlak olan yeşili, donuk bir zeytin tonuna dönüşmüştü. Aniden bitkin hisseden Avery, ilerlemesini engellemek için elini kaldırdı. "Rita. Bu da ne?"

Giyilemeyecek kadar aşınmış topuklu ayakkabılar üzerinde sallanan Rita somurttu. "Sadece bebeğimle konuşmak istedim. Bütün gece bekledim." Siyah uçlu tırnaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. "İçeri girip oturamaz mıyız? Burası sert ve hızlı bir duş alabilirim. Varsa akşam yemeği belki?"

Avery açgözlülüğün parıltısını gördü. Kapıyı açarsa, hafta sonuna kadar evinde hiçbir şey kalmazdı. Onu dünyaya getiren zavallı kadını reddetmeye kendini hazırlayarak içini çekti. "Geç oldu ve yarın işim var. Git buradan, Rita."

"Git buradan mı? Annenle böyle mi konuşuyorsun?"

"Eğer annem sensen, kesinlikle böyle." Keskin karşılık, Avery kendini tutmayı başaramadan ağzından kaçmıştı.

Rita, Avery'nin yanağına hızla bir tokat atarak karşılık verdi ve ardından pişmanlıkla inledi. Donup kalan kızına sarılmaya çalıştı. "Ah, tatlım, üzgünüm. Sadece kendimi kaybettim. Bebeğim, çok üzgünüm."

Sonra tam zamanında ağlama geldi. Gözyaşları kötü bir şekilde allık sürülmüş yanaklarından aşağı aktı ve içtenliğini Avery'nin zonklayan tenine damlattı. Bir deri bir kemik kalmış kollara sarılmış, burnu yıkanmamış saçların ekşimiş kokusuna gömülmüş Avery, kalbinden umutsuzluğun geçtiğini hissetti. Bu kadından, bu anneden bir ömür boyu sürecek bir kaçışı dikkatlice planlamıştı ama onu asla sarsamayacaktı.

Ah, diye düşündü küstahça, *Jared Wynn olmak*. Her ikisi de ebeveynlerinden birinin ölümünü görmüştü ama Jared diğer ebeveynin ilgisizliğiyle kutsanmıştı. Neden otobüs kazası ona canını veren adam yerine kadını almamıştı? Geniş omuzlu, kahverengi tenli ve güçlü kahkahalı, yakışıklı adamı hatırladı. Beyaz bir annesi ve siyah bir babası olması konusundaki alaylarını sessizce ortadan kaldıran oydu. Rita'nın değişken doğasını ve hızlı satranç oyunlarındaki ani huysuzluklarını kim açıklamıştı? Başkaları ona ucube dediğinde onun tuhaf hafızasını kim kutsamıştı? Babasıyla ilgili en zayıf anıları bile Rita'nın olduğu en iyi günlerden daha parlaktı.

Kollarını kaldırdı ve Rita'nın yılan gibi sarılışından kurtuldu. Plastik bilezikler hareketle şakırdadı. "Sana verebileceğim hiçbir şey yok. Lütfen git, Rita. Sadece git."

"Pekâlâ ama benim, senin için bir şeyim var!" Anne sevgisi iddiası ortadan kalktı. Kıskançlıkla güçlendirilmiş tehdit, yumuşak ve pratik bir şekilde ortaya çıktı. "Dairene giremeyebilirim ama nerede çalıştığını biliyorum. Yarın gelip ziyaret etmemi ister misin? Belki patronuna bir merhaba derim. Onlara gerçek Avery Keene'den bahsederim."

"Seni içeri almazlar," diye tersledi Avery, kendi sesindeki korkuyu duymazdan gelerek.

Ama Rita yine de duydu. "Burası bir kamu binası bebeğim. Ve onlara acil bir durum olduğunu söylediğimde, beni doğruca gösterişli ofisine götürmek zorunda kalacaklar. Büyük hukuk firmaları anneni nasıl terk ettiğini öğrenince ne hissedecek sanıyorsun? Ya da belki onlara esrar almama nasıl yardım ettiğini anlatırım. Bunu hatırladın mı, Avery?"

Yakıcı, dondurucu anılar içini kapladı. Kimse bir açıklamayı beklemezdi, hele köklü firmalarsa, hiç. Onların dikkatlerini çekmek için yarışan bu kadar tertemiz aday varken, uyuşturucu bağımlısı annesiyle birlikte geçmişi lekeli siyahi bir avukata ihtiyaçları yoktu. Bir skandal kokusu yayıldığında Yale Hukuk diploması geçersiz bir belge hâline gelirdi. Tek görebildikleri, yükselen bir yıldız değil, Rita'nın daha koyu tenli bir versiyonu olan potansiyel uyuşturucu bağımlısı olurdu.

Bitkin olan Avery, "Yirmi dolar versem buradan kaybolur musun?" diye sordu.

"Keşke senin kanepende yatabilseydim. Ama muhtemelen gecenin bu geç saatinde kalacak bir yer bulmam gerekecek. Yüzlük versen yeter."

"Üzerimde yüzlük yok."

"Ayrıca hiç nakdin olmadığını da söylemiştin," diye hatırlattı ona sinsice. "Dairende vardır. Muhtemelen bir kitabın içine sıkıştırmışsındır."

İçeri girer girmez daha güvenli bir yere taşınacaktı. Avery çantasını açtı, cüzdanını tuttu ve çantanın içinde sakladı. "Sek-

sen dolarım var Rita. Yapabileceğimin en iyisi bu." Parayı kaldırdı ve bekledi.

Rita, Avery'nin parmaklarındaki banknotları kaptı ve asansöre doğru döndü. Stilettolarının üzerinde sallandı, başını çevirip omzunun üzerinden baktı. "Umarım bir gün senin gibi bir kızın olur. Senin için fazla iyi olduğunu düşünen soğuk bir kaltak."

Avery hiçbir şey söylemedi, koridorda öylece durdu, gözleri asansör okunun parlayan ışığına dikildi. Yavaş yavaş oluşan gözyaşını silme dürtüsüne direndi. Kapılar açıldığında Rita'nın içeri yalpalamasını izledi. Kapılar kapanırken alçak sesle dua eder gibi, "Hoşça kal Rita," dedi.

ON YEDİ

Avery, dairesinin kapısını iterek açtı ve ardından tekmeleyerek kapattı. Işığı yaktı, anahtarlarını masaya bıraktı ve sürgüleri çevirmek için döndü. Ling, vardiyayı gece devralmıştı bu da Rita'nın bu sabah Avery çıktıktan saatler sonra daireye geldiği anlamına geliyordu.

Avery, o günkü olaylar hakkında bilgi vermek için onu aramayı düşündü ama bu düşünce bile yorucuydu. Sessize alınmış telefon yanıp sönen mesaj ışıklarıyla aydınlandı.

"Yine ne var?" diye mırıldandı. Çantasını açtı ve Yargıç Wynn'in bilgisayarından yazdırdığı sayfaların bulunduğu zarfı sehpanın üzerine fırlattı. Kanepe görevi gören şiltenin üzerine çöktü, ayaklarını masaya dayadı ve mesajları yazmak için not defterini aldı.

Bip. "Bayan Keene. Ben Rebecca DeHart, Dokuzuncu Kanal. Yargıç Howard Wynn'in vasisi olarak görev yapmak üzere yakın zamanda atanmanız hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Lütfen en kısa zamanda cep telefonumu arayın. (202) 555-0105."

Bip. "Avery Keene, ben Talk 1280'den Wendy Kavanaugh. Yarın ötenazi etiğini tartışmak için yayında bize katılmanızı istiyoruz. Özel konuklarımız arasında Dr. Azzie Preston ve Dr. Barb Marston yer alacak. Sabah saat yedide yayına başlıyoruz. O zaman bu numarayı arayacağım."

"Saçmalık." Kalemi kucağına bırakarak gözlerini ovuşturdu.

Bip. "Avery, tatlım. Spelman'dan Ayanay Ferguson. Haberin var mı bilmiyorum ama ben artık *The Harris Hour*'da yapımcıyım. Sunucumuz Michael Holloman'la baş başa görüşmeyi kabul edersen benim için büyük bir iyilik olur. Yargıç Wynn'le arkadaşlığınızı ve hayatıyla ilgili nihai kararları vermek üzere neden seni seçtiğini tartışmak istiyor. Üniversiteden beri pek konuşmadı-

ğımızı biliyorum ama umarım sana güvenebilirim. Sabah seni ararım, cep telefonunu alıp alamayacağıma bakacağım. Çav!"

DC bölgesindeki her radyo, televizyon ve internet yayınına ve dört ulusal sabah programının hepsine gelmesi için yalvaran mesajlar yağıyordu. Ölüm tehditlerine gelince kalemi odanın diğer ucuna fırlattı. Avery telefonu yuvasından kaptı ve saatin kaç olduğunu düşünmek için duraksamadan tanıdık bir numarayı tuşladı.

Uykulu bir ses cevap verdi: "Avery, on sekiz arabalık bir kaza ve çift nöbetin ardından ilk molamı veriyorum. Ev yanıyor olsa iyi olur."

"Haberleri gördün mü?"

"Delinmiş bir dalak, kopmuş bir başparmak, Jimi Hendrix'e benzemek için kendisine estetik ameliyat yapmaya çalışan bir adam gördüm ve gün doğumunu da iki kez gördüm ama hayır, bugün televizyon seyretmedim."

"Üzgünüm. Anlatacaklarım bekleyebilir. Daha sonra tekrar ararım–"

Ling onun sözünü kesti: "Artık uyanığım. Bana neler olduğunu anlat."

Avery bacaklarını altına sıkıştırdı, hikâye ağzından dökülmeye başladı. "Yargıç Wynn komada ve beni yasal vasisi olarak atadı. Oğlu onların hayatını kurtarmam gerektiğini düşünüyor, diğer yandan da karısı onun yaşam desteğinden çıkarılmasını istiyor. Hemşiresi öldü ve binlerce muhabir ev numaramızı biliyor. Artı, Rita daireyi buldu ve–"

Ling, sözcük selini durdurmak için son açıklamaya kilitlendi. "Rita bizi buldu mu? Bir şey aldı mı?"

"Hayır, ön kapıdan ileriye geçmedi." Avery, tecrübesiyle savaşan bir utançla gözlerini kapattı. "Sinirlendi. Ona biraz para verip gönderdim."

"İyi. Şimdi, bana tekrar neler olduğunu anlat – yavaşça."

Yerine oturan Avery, gününü anlatmaya başladı. Sabah saatlerinde Rita'nın peşine düşmesinden Jared Wynn'le yediği garip akşam yemeğine kadar. "Mesajlarımı kontrol ediyorum ve tüm basın teşkilatı hikâyeyi biliyor. Bu delilik." Gözleri kapandı ve başını duvara yasladı. "Ben sadece–"

"Bunaldın," dedi Ling. "Bunalmakta haklısın. Ayrıca sen aptalsın."

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Sen aptalsın," dedim.

"Sana az önce anlattıklarımı duydun mu? Bunun tam olarak hangi kısmı benim hatam?"

"Beni aramak için sabahın ikisine kadar beklediğin için aptalsın."

"Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm."

"İşte bu yüzden aptalsın."

"Desteğin için teşekkürler."

"Bunun için buradayım." Ling, dar bir hastane karyolasında yüzüstü döndü, telefonu kulağına dayadı. Avery Keene'le arkadaşlık hiçbir zaman sıkıcı olmamıştı. Avery ikinci sömestrde okullarından ayrılmıştı ama Ling inatla iletişim hâlinde kalmış ve nereye giderse gitsin onu takip etmişti. Herkesin aksine, kendisinin bir kenara itilmesine izin vermezdi. Avery'nin ona ihtiyacı vardı. "Sonuç ne?"

"Hemşire Lewis'in mesajında geçen 'Lask Bauer'in ne olduğunu anladığımda Jared'la birlikteydim. Bu bir satranç göndermesi. Sanırım Yargıç Wynn benim oyundaki kilit taşlardan biri olduğumu ve diğerini bulmam gerektiğini söylüyordu."

"Tamam. Peki, eğer önemliysen, bu iyi bir haber, değil mi?"

Avery biraz bekledi. "Lasker Bauer'in yeniliği, fillerin ölümüydü. Oyunu kazanmak için o taşları feda etmişti."

"Seni mi kastediyoruz?"

"Muhtemelen."

"O hâlde vekâletnameyi reddetmek zorunda kalacaksın."

"Saçmalama. Bunu reddetmiyorum."

"Birisi bir hemşireyi öldürdü ve seninle gizli telefon görüşmeleri yapıyor. Patronun senin tek kullanımlık bir satranç taşı olduğunu düşünüyor. Bu senin savaşın değil. Wynnlerden uzak dur."

"Yargıç Wynn benden yardım istedi," diye kesin bir şekilde yanıtladı midesindeki burkulmayı görmezden gelerek. "Bunu bitirmem için bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu her neyse. Çekip gidemem. Henüz değil."

"Senin gözden çıkarılabilir olduğunu söylemiş kadar olmuş Avery. Akıllı ol." Ling doğru sözcükleri arayarak durakladı. "Yargıç Wynn seni kullanıyor. Tıpkı Rita gibi. Onun iyiliğini kendi iyiliğinin önüne koyacağını biliyor çünkü yaptığın şey bu. Kurtarıcı kompleksin, annenle ilgili suçluluk yılların ve sevginin bir baba figürüne aktarımı arasında sen bir şamar oğlanısın."

Avery, "Psikolojik rotasyon saçmalıklarını bırak," diye karşılık verdi. "Yargıç Wynn'e yardım etmeye karar verirsem, bunun nedeni yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmem olacaktır. Bir baba kompleksi değil."

"Kendini tehlikeye atsan bile mi? Ve beni?" Sonra hatırlattı: "Bir uyuşturucu bağımlısı seni bulabildiyse, Avery, o kadını öldüren de bulabilir."

Buna verecek cevabı yoktu. Derin bir nefes alarak, "O hâlde bir süre burada kalmasan daha iyi olabilir," dedi.

"Beni kendi evimden mi atıyorsun?"

"Geçici bir çözüm." Avery başını eğdi, elinin içini alnına sımsıkı bastırdı. "ABD Kolluk Kuvvetleri binanın etrafında dört dönüyor. Başyargıç'tan kapının hemen önüne bir tane yerleştirmesini isteyeceğim."

"Dışarı çıkmayacak mısın?"

"Mesajını yanlış anlıyor olabilirim. Tehlikede olup olmadı-

ğımı bilmiyoruz."

Ling, "Bulmacaları yanlış anlamıyorsun Avery," diye karşılık verdi.

"O zaman benden istediği için ona yardım edeceğim. Başka kimseye güvenmiyordu."

"Görünüşe göre sana o kadar güvenmiş ki, bir avuç anlaşılmaz ipucu ve yangın alarmını çalan deli bir adam bırakmış." Alay daireye açıkça yayıldı ancak Avery cevap veremeden Ling, "O senin sorumluluğun değil. Ona sadakat borçlu değilsin," dedi.

Avery metro peronunu ve şövalyelik ânını düşündü. Gözleri kapandı ve başı kanepeye düştü. "Yanılıyorsun. Ona borçluyum. Sadece ne istediğini bilmiyorum."

Nigel Cooper, Avery Keene hakkındaki dosyayı inceledi. DC'deki çoğu kişi gibi, Avery'nin de zayıflıkları kolayca fark edilip kullanılırdı. Kongre liderleriyle yaptığı toplantılar iyi geçmişti ama o kendi payına düşeni yapmak zorundaydı. Hediyesi sayesinde Avery'nin doğru seçimi yapmasını umuyordu.

Bilgisayar ekranında onay sinyali belirdiğinde Nigel suç ortağını aradı.

"Nigel."

"Gönderdiğim bilgileri aldın mı?"

"Aldım." Bangalor'da ay ışığı, karanlık sulardaki durgun dalgalarda ışıltılı yollar oluşturuyordu. Patikanın yanındaki mermer bir banka oturdu. O saatte, yolda dolaşan birkaç kişi, Amerikan yaratıcılığının peşinde koşan çağrı merkezlerinin ve laboratuvarın genç çalışanlarıydı. Sis, şehrin üzerinde asılı duruyor, İndira'yı hem sıcakla hem de ilerlemenin kalıntılarıyla sarıp sarmalıyordu. "GenWorks'ün mükemmelleştirmekte ol-

duğu kısıtlama enzimi dizisi, dizilimi için model olarak Boursin'inkine benzer bir hastalığı kullanıyor." Nigel'ın yanıt vermemesi, İndira'yı tiksintiyle iç geçirme isteğini bastırmaya zorladı. "Bilim insanı olmadığını unuttum."

"Ben bir finansörüm ve mucizeler yaratırım," diye yanıtladı Nigel. "Sana Wynn'in tıbbi kayıtlarını getirdim, böylece bana durumu anlayacağım terimlerle açıklayabilirsin."

"O zaman gayet açık ifade edeceğim. Advar ve GenWorks'ün çalışmalarını birleştirelim ve hastalığı iyileştirelim." İndira'nın parmakları bankın pürüzsüz taşında kıvrıldı. "Potansiyel gen terapileri, haplogrupların* kullanımına dayanacak."

"Tigris?"

"Aynen öyle."

"Kahretsin."

"Kesinlikle. Aşil topuğumuz aynı zamanda Yargıç Wynn için umut kaynağı."

"Onu kurtarabilir miyiz?"

"Hayır, birleşik teknolojimiz ve kaynaklarımızla bile onun durumu çok ileri. Ancak Boursin, babadan oğula geçen kalıtsal bir nörolojik hastalık. Jared Wynn otuz bir yaşında. Henüz semptomları göstermeye başlamamıştır ama belirteçler halihazırda vardır."

Nigel, "Wynn, Hygeia'yı biliyordu," dedi. "Ama Tigris'i öğrenmiş olması mümkün değil. Ekibinin bununla ilgilendiğine dair bana güvence vermiştin."

"Doğru." İndira göletin karşı tarafına baktı. "Yargıç Wynn'in bilmesi gereken tek şey, oğlunu iyileştirmenin muhtemel bir yolunun olduğuydu. Yüksek Mahkeme'deki bağlantısı ona bu bilgiyi zaten vermişti."

"Şu anda bizim için iyi olan çok şey var. Tabii vasisinin aptal-

* Benzer haplotip gruplarında ortak atadan gelen aynı tek nükleotid polimorfizmi mutasyonuna sahip gen serilerinin oluşturduğu grup. (ç.n.)

ca bir şey yaparak Yargıç'ı tamamen oyunun dışında bırakmasını engelleyebilirsek."

"Bu senin alanın. Kurul tarafından yetkilendirilen fonları transfer ettim. Bunlar yeterli olmalı."

"Her şey hazır."

"Bir şey daha, Nigel. Wynn'den kan örneği alabilir misin?"

"Tıbbi kayıtlarının tamamı sende var."

"Kendi testlerim için daha yeni bir kan örneğine ihtiyacım var."

"Neden?"

"Yeni bir sorun olacağını düşünmek istemiyorum ama eğer haklıysam başka bir sorunla karşı karşıyayız demektir," dedi. Durakladı. "Kan örneğini ayarla. Aramaya devam edeceğim."

ON SEKİZ

20 Haziran Salı

Avery altı buçukta uyandı, zihninde bir ifade yankılanıyordu. Lasker Bauer. Gerçek satranç meraklıları bu maçı ve oynanan kumarın ne kadar çılgınca göründüğünü biliyordu. Onu arayan adam Yargıç Wynn'le bağlantılıysa belki Ani'nin kim ya da ne olduğunu biliyor olabilirdi.

Ondan haber alana kadar Yargıç Wynn'in mesajının geri kalanını deşifre etmeye çalışacaktı. Gözleri şişmiş hâlde mutfağa girdi, mısır gevreği ve sütten oluşan kahvaltısını etti. Bir kutu diyet kola aldı ve mutfak tezgâhının yemek yemek için ayrılmış kısmındaki bir tabureye oturdu. Dikkatsiz hareketlerle kâseye mısır gevreği ve süt koydu ve kolasından büyük bir yudum alınca kafeinin etkisine minnettar oldu. Günlük haber dozu için hazırdı, televizyonun düğmesine bastı. Ve kola kutusunu formika kaplamanın üzerine düşürdü.

Jared'la birlikte yangın merdiveninde çekilmiş bulanık fotoğrafının altındaki manşette, büyük harflerle RAPORTÖR VE YARGICIN OĞLUNUN GİZLİ İLİŞKİSİ yazıyordu. Jared'ın dudakları Avery'nin yanağında, eli de omzundaydı. Gülümseyen profili, gizli fotoğrafçının bakış açısından gayet net görünmüştü.

Ekranda Scott Curlee kameraya konuşuyordu: "Dün bu haber için Bayan Keene'le röportaj yapmaya çalıştım ama soruları yanıtlamayı reddetti." Hastanede karşılaştıkları anlar kameralara yansıdı. "Kaynaklar, Avery Keene'in hem Yargıç Wynn'le hem de oğluyla romantik bir ilişkide olduğunu bildiriyor. Bu fotoğ-

raf, ağır hasta hukukçu için vasi olarak hizmet etmeye uygunluğu konusunda ciddi şüpheler uyandırıyor."

Matt Brewer mikrofonun önünde belirdiğinde Avery'nin nefesi kesildi. Görüntüsünün altında KEENE'İN MAHKEMEDEN İŞ ARKADAŞI yazıyordu.

"Avery gerçekten hırslı. İçe kapanık ve iş arkadaşlarıyla nadiren arkadaşlık kuruyor. Keşke arkadaşlık ve rekabetin bir arada bulunamayacağını anlasaydı. Ona acıyorum. Burada, yani mahkemede değerli arkadaşlar edinme fırsatını kaçırdı. Bu bir trajedi."

Curlee devam etti: "Bayan Keene, Yale'deki sınıf arkadaşları tarafından da mesafeli biri olarak hatırlanıyor. *Law Journal*'da iki yıl görev yapmasına rağmen, bu haber için temasa geçilen ve hukuki zekâsına hayran olan kişilerden sadece bir tane kişisel anekdot alabildik. Aile üyelerini bulma girişimleri de başarısız oldu. Mahkemenin basın sözcüsü herhangi bir yorumda bulunmadı."

Haber, yerini bir idam mahkûmunun yeniden yargılanma talebine bıraktı. Tam o anda telefonun tiz sesi daireyi doldurdu. Avery uyuşmuş bir şekilde tezgâhın üzerinde tuttuğu ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba?"

"Avery, ben Başyargıç'ın ofisinden Debi. Seni hemen ofisinde görmek istiyor." Ses tonu canlı ve mesafeliydi. Dönemin sonuna doğru, Başyargıç genellikle sabah altı buçukta gelir ve diğerlerinden çok daha geç ayrılırdı. Ama sabah yedide çağırılmak Avery için bir ilkti.

"Yargıç Wynn'in durumunda bir değişiklik var mı?"

Sorusunu görmezden gelen Debi, "Ne zaman burada olabilirsin?" dedi.

"Duş alıp hazırlanmam gerekiyor. Şoför dün beni sekizde almayı planladığını söylemişti."

Debi bu yanıtı birine fısıldadı, kelimeleri boğuktu. Avery bekledi, onları aramaya iten şeyin, açtığı her kanalda görebildiği haber olduğundan emindi.

"Avery?"

Kulağındaki sese odaklandı. "Evet hanımefendi?"

"Başyargıç seni alması için bir araba gönderiyor. Lütfen yirmi dakika içinde dışarıda ol." Onay beklemeden telefon kapandı.

Avery artık yumuşacık olmuş mısır gevreğini bırakıp duşa girdi. Son birkaç saniyesini de saatini takıp eteğini düzelterek geçirdi. Asansör arızasını göze almak istemediğinden merdivenlere yöneldi.

Aşağı inip ön kapıdan dışarı çıktı. Bir dizi kamera onun fotoğrafını tekrar tekrar çekerken, flaş ışıkları yanıp söndü. Muhabir yığınının bağıra çağıra sorduğu sorulardan kurtulup vadedilen arabayı bulmak için çaresizce sokağı taradı. Kaldırıma uzun, siyah bir sedan park etmişti ve Avery kalabalığı yararak ilerlemeye başladı.

"Jared Wynn'le ilişkiniz olduğu doğru mu?"

"Yargıç Wynn öldüğünde size ne miras kalacak?"

"Jared Wynn'le birlik olup üvey annesi Celeste Turner-Wynn'i mirastan mahrum bırakmak için komplo mu kuruyorsunuz?"

Bağırılarak sorulan sorular her yönden geliyordu. Avery arabaya ulaştı ve kapıyı açarak çantasını içeri fırlattı. Arkasından gelen bir mikrofon yanağını sıyırdı ve bir muhabir sordu: "Yargıç Wynn'le sevişmek mi daha güzel yoksa Jared'la sevişmek mi? Baba ve oğulla birlikte olmak nasıl bir duygu?"

Bronzlaşmış bileğini ve mikrofonu itti, arabanın içine girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Sessiz motoru çalıştıran sürücü kaldırımdan uzaklaştı. Muhabirler peşine düştü, Avery onların gözden kaybolmasını hayretle izledi. Araba ve sessiz sürücüsü,

Washington'ın sabahın erken saatlerindeki trafiğini yararak ilerledi. Radyoda NPR, daha müstehcen suçlamaları dışarıda bırakarak hikâyeyi anlatıyordu.

Yorgunluk intikamla geri döndü. Sürücünün kısacık saçlı kafasına bitkin bir şekilde baktı ve asker tıraşını o an fark etti. "Affedersiniz?"

Sürücünün gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Evet?"

Dikiz aynasından ona daha iyi bakma fırsatı yakaladı. "Ajan Lee?" Şoförü, önceki gün onu sorguya çeken FBI ajanıydı. Avery koltuğa çöktü. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Adam hiçbir şey söylemeyince, "Gözaltında mıyım?" diye sordu.

Alaycı gözleri aynada Avery'nin gözleriyle buluştu. "Henüz değil."

Sessizce mahkemeye gittiler. Güvenliği geçtikten sonra Ajan Lee sedanın kapısını açtı, Avery'nin kolunu sıkıca kavradı ve onu mahkeme binasına yönlendirdi. Avery, esaretten kurtulmak için kolunu çekiştirdi ama boşunaydı. Bu şekilde tutulmaktan bıkmıştı.

Rekor bir sürede, FBI ajanı Avery'yi güvenlikten geçirdi ve Başyargıç'ın ofisine girdiler. Binbaşı Vance her zamanki görevinde, dün baktığı pencerenin yanında canlı bir payanda gibi sessizce onu izliyordu. Pencerelerden içeri güneş ışığı sızıyordu ama Vance köşelerde kalan gölgelerde duruyordu.

Ajan Lee onu masaya doğru yönlendirirken Başyargıç Roseborough başını kaldırdı ama koltuğundan kalkmadı. Avery, Başyargıç'ın masasına hızlıca göz atınca Jared'la birlikte olduğu kahrolası fotoğrafı gördü.

Başyargıç buyurgan bir şekilde başını sallayarak oturması gerektiğini işaret etti. "Avery."

"Sayın Başyargıç." Avery, Ajan Lee'ye hızlı bir bakış attı. "Göründüğü gibi değil."

Şef, abanoz dalları düzgünleştirmek için zarif bir hareketle elini kaldırdı. "Dün belirttiğinin aksine, Jared Wynn'i tanıyor gibisin."

"Dünden önce onu tanımıyordum." İtirazı kendine bile zayıf geldi. Tekrar denedi: "Yani, Jared'la dün öğleden sonra hastanede tanıştım ve dün gece onunla buluşmamı istedi. Başka bir şey olmadı."

"Bahsetmeyi unuttuğun bir buluşma isteği. Polis memurlarına göre yangın çıkışından sıvışmış olmalısın. En azından fotoğrafların gösterdiği şey bu."

Avery yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum."

"O konuya geleceğiz." Başyargıç, Ajan Lee'ye bir göz atarak, "Mali durumun nasıl Avery? Bir sıkıntı var mı?" diye sordu.

"İhtiyacım olanı alıyorum efendim. Mahkeme çok cömert."

"Kumar oynar mısınız?" diye sordu Ajan Lee.

Avery neredeyse gülecekti ama Ajan Lee'nin onun espri anlayışını muhtemelen takdir etmeyeceğini fark etti. "Üniversitede kâğıt oynadım ve March Madness sırasında birkaç basketbol bahsine girdim."

"Ya yaklaşık elli altı bin dolar kazandığın dört Las Vegas gezisi?"

"Yasadışı bir şey yoktu. İyi oynadım ve kazandım. Vergilerimi öderken bunu da gelir olarak gösterdim."

"Kazandıklarını nasıl harcadın?"

Annemi hapisten kurtardım. Beşinci, yedinci ve sekizinci rehabilitasyonu için para ödedim. "Arkadaşlarımla savurganlık yaptım, bazı borçları ödedim."

"Hiç borcunuz yoktu Bayan Keene," diye düzeltti Vance ofisin diğer köşesinden.

"Kesinlikle," diye onayladı Avery. "Onları ödedim."

"Hayır, öğrenci kredileri dışında hiç borcunuz olmadı de-

mek istiyorum." Vance elinde bir dosyayla gölgelerin arasından çıktı. "Kredi raporlarınıza bakılırsa kredi kartı borçlarınızı hep tam zamanında ödediniz. Peki o zaman kazandıklarınızla tam olarak hangi borçları kapattınız?"

Avery başını kaldırdı. "Kusura bakmayın Başyargıç ama mali işlerimin, buradaki işimle bir ilgisi yok. Bana burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Başyargıç Roseborough başını iki yana salladı. "Soruları cevapla Avery."

"Cevaplanacak bir şey yok." Önce Vance'e, sonra Lee'ye baktı. "Üniversitede kumar oynadım, biraz para kazandım ve harcadım. Hukuk okurken Vegas'a gittim ve şansım yaver gitti. Vergilerimi ödüyorum ve işe zamanında geliyorum. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"Jared Wynn'le ilişkiniz nedir?" diye sordu Ajan Lee.

"Az önce söylediğim gibi, dün onunla hastanede tanıştım. Daha sonra benden babasının durumunu ve vekâlet kararını konuşmak için kendisiyle görüşmemi istedi. Bir iki saat konuştuk, sonra beni eve bıraktı."

"Ya bu fotoğraf?" Başyargıç'ın zarif parmağı lanet olası fotoğrafa hafifçe vurdu.

"Yanağıma minnetle konan kibar bir öpücük."

"Ne için?" Potansiyel olarak müstehcen bu soru, nefret etmeyi çabucak öğrendiği Vance'den gelmişti. "Jared Wynn, doğuştan hakkını ve babasını çaldığınız için neden size minnet duysun?"

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye çıkıştı, öfkesini kontrol etmesi zorlaşmıştı. Midesi kaygıyla kasılmaya başladı ki bu ruh hâlinin yeni bir göstergesi sayılırdı. Bu sabahki komuta gösterisinin bir amacı vardı. Destek için Başyargıç'a bakarak ona durumu hatırlattı: "Yargıç Wynn benden bunu yapmamı istedi ve ben de nedenini anlamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Jared artık bunu anlıyor ve onunla konuşmaya istekli olmamı takdir ediyor. Hepsi bu kadar."

"Pek sayılmaz." Başyargıç ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. "FBI'ın Yargıç Wynn'in kararının geçerliliği ve senin rolün hakkında bazı soruları vardı. Seni bu sabah şüphelerini yatıştırmak için buraya çağırdım. Ama güvenlik ekibinden kaçmanın ya da bu fotoğrafın hiç faydası olmadı." Maun kenara yerleşti ve öne doğru eğilerek bakışlarını Avery'yle aynı hizaya getirdi. "Dün olanlarla ilgili meşru soruları var."

Vance araya girdi: "İtiraf etmelisiniz Bayan Keene, gücünüzdeki ani yükseliş ve Yargıç Wynn'in oğluyla ilişkiniz endişe uyandırıyor. Öldürüldükten sonra hemşiresinin cesedini kolayca bulmanızdan hiç bahsetmiyorum bile."

Avery öfkeyle ona doğru döndü. "Gücümdeki yükseliş mi?" diye kekeledi. "Gerçekten Hemşire Lewis'i benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Bu odadaki herkes neyin muallakta olduğunu biliyor." Vance, yan tarafından ona yaklaştı.

"Hemşire Lewis'i ya da Yargıç Wynn'i inciterek elde edeceğim hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi?" Vance'in sorusu bir şüphe emaresinden daha fazlasını içeriyordu. Bir tuzak kokuyordu, çelik dişli ve tehditkâr bir tuzak.

Bundan kaçınamayan Avery sert bir şekilde yanıt verdi: "Ben sadece Yargıç Wynn'in istediğini yapıyorum."

"O zaman bu sabah saat dörtte banka hesabınıza beş yüz bin dolarlık bir havale gelmesini de açıklayabilirsiniz."

Tuzağın çelik dişleri kapandı.

ON DOKUZ

"Beş yüz bin dolar mı?" diye kekeledi Avery. "Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok." Ama bunun önemi yoktu. Fikri olsa da olmasa da besbelli ki o para hesabına gelmişti. Birinden, bir yerlerden. "Havaleye dair bilgim yok."

Vance dosyanın kapağını açtı ve ince bir sayfa çıkardı. Sayfa, Başyargıç'ın yanına, masanın üzerine indi. En üstteki banka adı tanıdıktı. "Bu, bankanızdan bu sabah alınan bir işlem kaydı. Jared Wynn'le randevunuzdan hemen sonra bir denizaşırı hesaptan beş yüz bin dolarlık elektronik havale."

Afallamış gözlerini kaldırıp Başyargıç'a baktı. "Bunu daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadı. "Yemin ederim, bunun nereden geldiğini bilmiyorum." Şüphelerin aynı olmadığını düşündü.

"Para transferinin kaynağının izini sürdünüz mü?" diye sordu Başyargıç.

"Henüz değil. Parayı kim yatırmışsa, kimliğini gizlemek için büyük çaba sarf etmiş." Özel Ajan Lee de biraz daha yaklaştı ve Avery, şüphe ve inançsızlık dolu bir üçlünün arasında kaldı. "Bayan Keene, bizimle işbirliği yaparsanız baskıyı minimumda tutmaya çalışabiliriz. Belki de hukuk lisansınızın iptalinden kurtulmak için..."

Endişe teröre dönüştü. "Lisansımın iptali mi? Hangi gerekçeyle?"

"Öncelikle dolandırıcılık." Vance, Avery'nin başının üstünde konuşurken, kasvetli bariton sesinde kaçınılmazlığı ifade eden bir tını vardı. "Jared Wynn'le işbirliğini babasını dolandırmak veya Yargıç'ın maksadını bozmak için yaptıysanız..."

Ajan Lee, "Ve eğer Jamie Lewis'in ölümüyle bir ilginiz var-

sa, bir cinayet suçlaması da eklemeye çalışırız," diyerek Vance'in sözlerini tamamladı.

Başyargıç Roseborough, "FBI, soruşturma süresince seni idari izne ayırmamı istedi," diye ekledi. "Şu an itibarıyla bu isteğe karşı gelmek için hiçbir neden göremiyorum."

Avery, bu soğuk konuşmanın ardında açıklama için kendisine açık kapı bırakıldığını fark etti. Çok isteyip de yapamadığı bir açıklama için... Yarım milyon bir kenara, hesabında bin dolar bile olmamalıydı.

Ajanın tehditleri bir girdaba dönüştü. *Lisansının iptali. İdari izin. Sahtekâr. Cinayet.* Başı dönen Avery, kendini kontrol edip zihnini odaklanmaya zorladı.

Herhangi bir suçlama kariyerinin sonu anlamına gelirdi. Temize çıksa bile, eğer şanslıysa alabileceği en iyi iş kırmızı ışıkta geçenleri ve teşhircileri savunmak olurdu. Güçlü ilişkiler olmadan doğduysanız sahip olduğunuz tek şey itibardı.

Avery ayağa kalktı ve ellerini masaya koyarak, "Başyargıç Roseborough, lütfen. Birini öldürdüğüme inanamazsın. Yargıç Wynn hakkında ne bildiğini öğrenmek için dairesine gittim. Ve benden istediği için Jared'la buluşmak üzere gizlice dışarı çıktım, ayrıca endişelenmiştim ve kafam karışmıştı."

"Parayı açıkla," diye böğürdü Lee. "Bize paranın nereden geldiğini ve kimin için olduğunu söyle. Bu ödeme amacına ulaştığın için mi geldi?"

"Tanrım, hayır!" Avery geriye çekildi. "Ben kimseyi öldürmedim ve rüşvet kabul etmedim."

"Sana inanmıyorum." Ajan Lee kâğıdı kaptı ve bir kez salladı. "Jüri de sana inanmayacak."

Başyargıç da ayağa kalktı. "Avery, bize biraz açıklama yap. Herhangi bir şey."

"Bilseydim yapardım. Ben yanlış bir şey yapmadım efendim," diye tekrarladı titrek bir sesle. Yine de –odadaki diğerleri

kadar– suç ve ceza arasındaki zayıf bağlantıyı anlamıştı. İddia genellikle fazlasıyla yeterliydi. Suçu kanıtlanana kadar masum olmak bir şehir efsanesiydi. Dehşetle, "Dün sabah bir raportördüm," diye mırıldandı.

"Avery, üzgünüm. Ama elim kolum bağlı." Başyargıç duraksadı, yüzü soğukkanlıydı. "Şu andan itibaren geçerli olmak üzere idari izne ayrıldın."

Ajan Lee ekledi: "Yeni keşfedilen servetinizi açıklayana kadar, devlet mülküne erişiminizi kısıtlamaktan başka seçeneğimiz yok Bayan Keene. Rozetinizi teslim edeceksiniz ve mahkeme sistemlerine erişiminiz askıya alınacak."

Avery'nin FBI eğitiminde öğretildiğini varsaydığı tatsız bir etkisi olan o kısıtlamaları ezberden okudu. Avery dinlemeye çalıştı ama kelimeler bir ses bulanıklığının içinde dönüyordu. *Bizi kurtar. Şunu bitir. Yargıç Wynn'i koru. Meydanda.* Bunların hiçbirini parmaklıklar arkasından yapamazdı.

Onu kimsenin tutuklamadığını ancak o zaman fark edebildi. Bölge mahkemesindeki bir kâtip, ona federal mahkemedeki oyunun kurallarını öğretmişti. Ajan Lee'ye doğru bir adım attı ve FBI'ın kuru sözlerini kesti. "Gözaltına alınıyor muyum?"

"Henüz değil."

"Aleyhimde dava açıldı mı?"

"Hayır." Ajan Lee, Binbaşı Vance'e bir bakış attı. "Daha fazla bilgiye sahip olana kadar beklemek niyetindeyiz."

Vance, "Ancak vekâletinizi Bayan Turner-Wynn'e bırakmanızı bekliyoruz. Bunu yaparsanız, ne Ajan Lee ne de ben bu konunun peşine düşeceğiz."

İki adamı da inceledi. "Hayır."

Ajan Lee ona doğru bir adım atarak, "Bu bir talep değil Bayan Keene," dedi. "Soruşturma altındasınız ve bu konuda yetki kullanmanız doğru olmaz. Teklifi kabul edin."

Avery başını salladı. "Yargıç Wynn için bir tehlike olduğumu

ya da beni ataması için onu zorladığımı kanıtlamadığınız sürece vasiliğim üzerinde hiçbir yetkiniz yok. Ya beni tutuklayın ya da rahat bırakın."

"Başyargıç Roseborough?" Ajan Lee, yardım beklentisiyle Başyargıç'a döndü. "Bayan Turner-Wynn kocasının vekâletnamesini almalı."

Başyargıç, "Howard'ın karısıyla olan ilişkisinin gayet farkındayım," diye itiraz etti. "Hukuki konular veya sağlık meseleleri üzerinde kontrolü ona vermek, Howard'ın çıkarlarına veya isteklerine uygun olmaz."

Yanıta şaşırdığı belli olan FBI ajanı, "Öyleyse ne önerirsiniz?" dedi.

"Avery'nin söylediği şekilde yapmanızı tavsiye ederim. Ya onu tutuklayın ya da rahat bırakın."

"O zaman bize başka seçenek bırakmıyorsunuz." Vance, FBI ajanına elini salladı. "Ajan Lee, Bayan Keene'i tutuklayın."

Lee, Avery'ye doğru hareket etmeden kollarını kavuşturdu. "Bekleyin Binbaşı, elimizde..."

"Gerekçe yok," diye araya girdi Başyargıç Roseborough. "İşte bu yüzden böyle bir şey yapmayacaksınız. Avery'yi soruşturmanız ve görevi kötüye kullandıysa bunu kanıtlamanız için idari izne ayırmayı kabul ettim."

"Tutuklamak için bir nedenimiz olmadığına katılıyorum... şimdilik. Kusura bakmayın ama bizim de istediğimiz bu değildi. Derhal fesih talep ettim. İdari izin bir uzlaşmaydı. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ve dürüstlüğüne ya da muhakemesine güvenmekte zorlanıyorum."

Başyargıç, "Siz ne önerirsiniz?" diye sordu.

"Ajan Lee'nin onu en azından önemli bir tanık olarak gözaltında tutmasını," diye önerdi Vance. "Ve eğer Bayan Turner-Wynn doğru kişi değilse, velayeti üçüncü bir şahsa bırakması. Çünkü kaçma riski var."

Avery onlara sertçe, "Tam burada duruyorum," diye hatırlattı. "Hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum."

Binbaşı Vance parmağıyla lanet olası dosyayı işaret etti. "Birkaç gün içinde oldukça büyük bir güç ve küçük bir servet topladınız. Hat-trick yapmanızı bekleyebileceğimizi hiç sanmıyorum."

Avery, Başyargıç'a yalvarmak için döndü. "Size yemin ederim kaçmak için hiçbir nedenim yok. Bunların hiçbirini istemiyordum ama Yargıç Wynn'in benden istediği şeyi yapmak istiyorum. Lütfen."

Başyargıç onu inceledi ve kararını verirken herkesi geri adım atmaya zorlayarak ayağa kalktı. "Bu konuda FBI'la kesinlikle işbirliği yapacağım ama mahkeme çalışanlarının idaresi sizin alanınız değil. Avery idari izinde olacak ama Howard'ın vekâletnamesine sahip. Baş tanık emrine karşı da ısrar ediyorum Ajan Lee."

Vance itiraz için harekete geçtiğinde Lee bir kez başını salladı. "Mahkemenin bu konudaki işbirliğini takdir ediyoruz Sayın Başkan." Avery'ye döndü. "Benimle Hoover Binası'na gelmeniz gerekecek."

"Hayır."

"Affedersiniz?"

"Hayır dedim." Avery eğilip çantasını aldı. O sabah takmayı ihmal ettiği rozetini çıkardı. Güvenlik kontrolünden Özel Ajan Lee ile birlikte geçtiği için ihtiyacı olmamıştı. Rozeti masaya vurdu.

"Başyargıç Roseborough, zorunlu izne çıkmayı kabul edeceğim. Kısıtlı erişim konusunda da yapabileceğim fazla bir şey yok. Ama suç işlediğime dair bir kanıtları olana kadar evimden başka bir yere gitmeyeceğim."

Ajan Lee, "Hayatınızı çok zorlaştırabiliriz," diye uyardı.

"Bu haftaya kadar çok rahat bir hayatım vardı sanki." Avery

boğazındaki düğümü ve kelepçelenmeyi beklerken büyüyen çarpıntısını bastırarak konuştu ve haklı öfkesi de ona destek oldu. FBI ajanından uzaklaştı. "Efendim, ben Yargıç Wynn'in raportörüyüm. Sivil özgürlüklerin sınırlarını biliyorum ve onları aşmaya zorlanmayacağım. Yargıç Wynn bunu istemezdi ve siz de istememelisiniz." Başyargıç Roseborough onu sessizce izledi, sonra alçak sesle kıkırdadı. "İstemeyeceğim. Seni iyi eğitmiş Avery. Çıkabilirsin."

Avery haysiyetini geri alarak ofisten çıktı ve Başyargıç'ın sekreterlerinin meraklı bakışlarının yanından geçti. Asansöre binip lobiye inerken soğukkanlılığını korudu. Bir raportör grubu metal dedektörlerinin yanında sırada bekliyordu.

Keskin bir yüze ve aşırı muhafazakâr ruha sahip esmer biri, "Hey, Avery! Yanlış yöne gidiyorsun, değil mi?" dedi.

Hayatı mahvolmuştu. Onu mahkûm edecek bir şey bulsalar da bulmasalar da, zorunlu bir idari izin ve Jared'la ifşa olmaları onun DC'deki hayatına son verecekti. Ama bunu henüz kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Yargıç Wynn adına bu işlerle ilgilenmek için biraz izin kullanacağım."

IQ'su *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girmiş kısa boylu, iri yarı bir adam, "Umarım iyi olur," dedi. "Onu destekliyoruz."

"Teşekkürler." Avery ağır cam kapıları itmeye başladı ama esmer olan onu durdurdu.

"Bekle," dedi Avery'ye. "Akbabalar kameralarıyla dışarıda kamp kurmuş durumda. Bak bakalım diğer çıkışı kullanmana izin verecekler mi?"

Rozetiyle bunu yapabilirdi ama artık mahkemeden biri değildi. Dışlanmıştı. Yine de Rita'dan birkaç numara öğrenmişti. Güvenlik görevlileri ve sekreterler dâhil, dünyayı yöneten insanlara karşı her zaman nazik olun. Raportörler asansöre bindikten sonra en sevdiği güvenlik görevlisini buldu.

"Sizin için ne yapabilirim Bayan Keene?"

"Vince, basın dışarıda beni bekliyor. Yargıç Wynn hakkında konuşmak istiyorlar."

"Yani başka bir çıkış yoluna ihtiyacın var."

"Ve bir taksi," diye ekledi yalvarırcasına.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Vince, meslektaşına metal dedektörü devralması için işaret verdi ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Beş dakika sonra da bir taksi aramasına yardım etti.

"Buna gerçekten minnettarım."

Zevkle kızardı. "Siz sadece Yargıç'la ilgilenin. O iyi bir insan."

"Evet, öyle."

Güvenlik görevlisi, Pensilvanya Bulvarı'nda trafiğe çıkan ve kuzeye doğru gitmeye başlayan taksinin tepesine vurdu. "Nereye hanımefendi?"

Şoföre ev adresini verdi. Adrenalin onu bir anda terk etti ve koltuğun kopuk dokumasına yaslandı. Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken eli ağzına gitti.

Onun için her şey bitmişti. Hayatının işi bir anda ellerinden kayıp gitti. Her şey, onun varlığının zar zor farkında olan bir adam içindi.

FBI ve İç Güvenlik birlikte çalışacak; birkaç gün, hatta birkaç saat içinde gözaltında olacaktı. Scott Curlee, hikâyeyi kablolu televizyonda ilan ederdi ve Avery'nin işi biterdi. Yargıç Wynn'in aptalca etik kuralları sayesinde başka hiçbir firmaya başvurmamıştı. İş yoksa para da yoktu.

Harcamayacağı ve harcayamayacağı yarım milyon haricinde...

Ling'in önceki geceki öğüdü kafasının içinde yankılandı: *Vekâletnameyi reddet... Patronun senin tek kullanımlık bir satranç taşı olduğunu düşünüyor. Bu senin savaşın değil. Wynn'lerden uzak dur.*

Howard Wynn ona tuzak kurmuş ve basit bir açıklamaya

bile gerek duymadan tüm hayatını tehlikeye atmıştı. Oda arkadaşı eve gelmekten korkuyordu ve yabancı adamlar onu tıpkı tahtadaki bir satranç taşı gibi manipüle ediyorlardı. Yararsız güç ve sınırlı hareketlerle dolu talihsiz bir fil gibi...

Howard Wynn için mükemmel bir raportör ve sadık bir çalışan olmuştu.

Ona daha fazlasını borçlu değildi.

Şoför sabahın yoğun saatinde yoluna devam ederken, Avery cep telefonunu çıkardı ve Yargıç Wynn'i temsil eden hukuk firmasını aradı.

"Noah Fox."

"Bay Fox, ben Avery Keene."

"Evet, Bayan Keene. Yargıç Wynn'in miras bilgilerini gözden geçirmek için dün bizimle buluşamadığınız için üzgünüz."

Avery buz kesmişti ama ihanet hissini görmezden geldi. Kendine bakması gerekiyordu. Rita ona yıllar önce kimsenin öğretemeyeceği şeyi öğretmemiş miydi? "Bay Fox, konuyu şu an tartışmak için müsait misiniz?"

"Elbette."

"İyi o zaman. Oraya geliyorum."

On dakika sonra Avery parlak ofis binasına ulaştı ve asansörle üst kata çıktı. Lobide Noah Fox'la tanıştı. Noah elini uzatarak onu karşıladı. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, ama keşke farklı koşullar altında olsaydı."

"Keşke."

Bir koridoru işaret etti ve yürümeye başladılar. "Hepimiz çok umutlu olsak da, sizin önemli bir sorumluluğunuz var."

Avery, "Biliyorum," diye kabaca onayladı.

Bunu daha önce fark etmemiş olsa bile, şimdi kesinlikle anlamıştı. Sorun şuydu ki, sorumluluğu istemiyordu. Hayatını kayıp bir ruhla ilgilenerek geçirmişti; geleceğini bir başkası için riske atmazdı. FBI'dan gelen bir rüşvet veya dolandırıcılık

suçlaması öylece ortadan kaybolmazdı. Bir cinayet suçlaması, federal bir yüksek güvenlikli hapishanede çürümediğini varsayarsak, hiçbir baroya başvuramaması anlamına gelirdi.

Yargıç'ın başına gelen her şey, vereceği her karar bir komplonun kanıtı olacaktı. Mükemmel tuzak. Onu canlı tut ya da öldür, her iki eylem de suçlu bir zihni kanıtlayacaktı. Daha da kötüsü, her geçmiş kontrolünde tehlike işareti, her dosyada bazı kısımları sansürlenmiş belgeler olacaktı. Onu temize çıkaran büyük bir jest yapmadığı sürece hukuk kariyeri mahvolmuştu.

Bir koridordan geçtiler ve Avery avukata baktı. "Bay Fox, yardımınıza ihtiyacım var."

"Tabii ki." Ciddiyetle başını salladı. "Yargıç Wynn dikkatli talimatlar bıraktı ve eminim onun vasisi olarak ne yapılması gerektiğini çözebiliriz."

Avery durdu, döndü. "İşte konu bu," dedi açıkça. "Vasi olmak istemiyorum."

"Affedersiniz?"

"Çok basit Bay Fox. Bırakıyorum."

YİRMİ

Noah Fox, Avery'yi küçük bir konferans odasına aldı. Yargıç Wynn'in miras planlamasının özeti masaya yığılmıştı. "Bayan Keene, istediğiniz şeyin bu olduğundan emin misiniz?"

"Yapmayı düşündüğüm şey bu," diye düzeltti masanın karşı tarafına geçerek. Bir kalemle birlikte bir not defteri ve bir şişe de su konmuştu. "Yetkimden feragat etmek ve onu derhal geçerli olmak üzere Başyargıç Teresa Roseborough'ya devretmek istiyorum. Yargıç Wynn'i uzun zamandır tanıyor ve onun tıbbi kararlarını vermek için daha uygun biri."

İlk düşüncesi yetkisini Jared'a vermek olmuştu ama FBI zaten ikisinin birlikte komplo kurduklarından şüpheleniyordu. Başyargıç suçlamanın üzerindeydi. Mükemmel bir çözüm. "Uygun belgeleri bugün hazırlayabilir misiniz? Onları imzalamak için burada bekleyebilirim."

"Vasiliği gerçekten reddetmek istiyor musunuz?"

"Evet," diye ısrar etti, kendisi de buna inanmaya başlayarak. Wynn'in bu isteği çok şeye mal olmuştu. "Vekâletini reddediyorum."

Cam kaplı masanın karşısındaki sessizlik uzadı. Sonunda Noah, "Üzgünüm Bayan Keene. Vasilik görevinizi Başyargıç Roseborough'ya devredemezsiniz," dedi.

Avery kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yargıç Wynn bu konuda kati düzenlemeler yaptı. Onun yasal vasisi olarak görev yapmamanız durumunda kontrol Bayan Turner-Wynn'e geçiyor."

"Celeste mi? Hayır, bunu yapmaya niyetlenmiş olamaz. Vesayet ona geçemez."

"Vekâletnameyi reddederseniz geçebilir."

"Onu öldürecek."

"Bayan Turner-Wynn, Yargıç Wynn'i yaşam desteğinden çıkarmayı seçerse, doktorlar onu durdurmak için tıbbi bir neden sunmadıkça, bu onun seçimi."

Ama FBI ve İç Güvenlik'in şüphelerini yatıştıracak bir şey yapmazsam her şeyimi kaybederim, diye hatırlattı Avery kendine. Hepsi ölü bir adamı kurtarmak için.

"Bir yolu olmalı Bay Fox. Bir boşluk."

"Yok. Sizinle incelemeyi planladığım kâğıtlardan biri de vekâletnamesinin şartlı eki. Ek, vekâletnameyi reddederseniz Celeste Turner-Wynn'in kontrol edeceğini açıkça belirtiyor."

"Bunu neden yapsın? Ona güvenmiyordu." Konuşurken bile nedenini biliyordu. Celeste'yi kasten seçmişti piç kurusu. Hizmet et ya da lanetlen.

"Bu hükümler konusunda çok ısrarcıydı. Bir düzine taslağı yırttı." Noah, Yargıç Wynn'in nihai amacının ne olduğunu anlamamıştı ama tahmin yürütüyordu, diğer avukatların da Yargıç Wynn'in son altı ayda imzaladığı yığınla belge konusunda yaptıkları gibi. Her biri farklı bir isme, farklı bir amaca sahip olan bir ek vasiyetname labirenti ve kalıcı vekâletnameler... Bu, yeni bir ismin ortaya çıktığı ocak ayının sonlarına kadar sürmüştü. Avery Keene.

Yargıç Wynn, Noah'nın en sevdiği müşterisi değildi, özellikle de iğneleyici sözlere olan tutkusu düşünüldüğünde. Firmanın tröst ve emlak grubundaki üçüncü yılında Wynn'e atanan Noah, bu başarısından çok etkilenmişti. İlk karşılaşmalarına kadar… Wynn'in, Noah'nın hukuk diplomasını bir ilçe panayırından aldığını söylemesini hatırlamak hâlâ ürkütücüydü. O zaman Howard, Wynn'e hizmet etmenin, T&E grubunun bezdirme taktiği olduğunu keşfetmişti. Ondan sağ kurtulursan ortaklığa giden yolda olursun.

* * *

Noah, koridorun sonundaki bir konferans salonunda gerçekleşen son görüşmelerini hatırladı. Bu olay için çoktan hazırlanmış, ortadan ikiye bölünmüş bir ansiklopedi büyüklüğünde bir kâğıt tomarı çıkarmıştı. Sayfalardan sadece kırk tanesi Yargıç Wynn'in orijinal vasiyetnamesine aitti. Geri kalanı, ölümünden sonra teslim edilecek çok sayıda kod, sataşma ve alaydan ibaretti. Bugünün revizyonu, Bay Howard Wynn'in son vasiyetnamesinin son eki olacaktı.

"En baştan başlayalım mı?"

"Bunun için zaman yok," diye böğürdü Wynn. "Meraklı cadı beni eve götürmek için birazdan dönecek. Ona güvenmiyorum."

"Karınız mı efendim?" Noah onun ofise gelmesini beklemiyordu ve adını güvenliğe vermesi gerekecekti. Bir sürücü Wynn'i bırakmış ve dışarıda beklemişti. "Ne zaman gelecek efendim?"

"Cadı dedim, fahişe değil," diye düzeltti Yargıç Wynn iğneleyici bir şekilde. "Benim için çalışıp çalışmadığını bilmiyorum."

Noah bir huzursuzluk hissetti. Yasal olarak Yargıç Wynn, demans belirtileri gösterirse vasiyetini tekrar değiştiremezdi. "Efendim, sizin için çalışan kim?" diye nazikçe sordu.

"Hemşire Lewis, seni pirinçle kaplı şarlatan. Onu bir şey almaya gönderene kadar peşimden gelen cadaloz," diye açıkladı öfkeyle. "Lanet kadın evime gizlice giriyor, her dolabıma ve sırrıma burnunu sokuyor. Bir insanın sırlarını kendinden saklamaya mecbur bırakılması doğru değil."

"Kendinden mi?"

Yargıç Wynn'in gözleri sabırsızlıkla parladı. "Söylediğim her şeyi tekrarlamaya devam edecek misin? Eğer öyleyse, odana geri dönebilirsin. Bir papağana tefecilik ücreti ödemem."

"Sadece ne istediğinizi anladığımdan emin olmaya çalışıyorum Sayın Yargıç."

"Anlayışını istemedim," diye karşılık verdi. Konferans odası sandalyesinde kıpırdanarak, sıktığı yumruğunu dolgulu deriye indirdi. "Adalet mekanizmasını ve başkalarının onu engellemek için ne kadar ileri gidebileceğini muhtemelen anlayamazsın. Bu nedenle, çocuksu zihnini sana verdiğim küçük görevlere odaklasan iyi edersin. Söylediklerimi yaz, saatine beş yüz yirmi dolar kazandıracak kelimelerle süsle ve sonra belgeleri imza için bana getir."

Noah karşılık verme dürtüsünü bastırdı. Adam, Yargıç Wynn'e cehenneme gitmesini söylemeyi ne kadar istese de, son altı ayda faturalandırılabilir saatlerini dörtte bir artırmıştı. Yanağının içini kemirerek, "Tam olarak neyi değiştirmek istiyorsunuz?" dedi.

"Her şeyden önce, kalıcı bir vekâletname gerekiyor. Ve harekete geçmeyi reddetmesi durumunda bir yedeğe ihtiyacım olacak.

* * *

İradeyi değiştirmek ve beklenmedik durumlar için olasılıklar ayarlamak için konferansta üç saat harcamışlardı. Bu süre zarfında Noah, tröst ve emlak hukuku hakkında sınıfta veya işte öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Gecenin sonunda, ortaya çıkan belgeler imza ve tanıklık için Yargıç Wynn'e sunuldu. Daha sonra Noah, şirketteki en iyi arkadaşıyla yargıcın raportörüyle olan ilişkisi hakkında yorumlar yapmıştı.

Şimdi söz konusu kadınla otururken, yargıcın seçimini muhtemelen anladığını hissetti. Avery Keene dergi kapaklarında görülen güzeller gibi değildi ama çılgınca kıvır kıvır saçları, dolgun dudakları ve keskin yeşil gözleriyle her yaştan erkeğin ilk bakışta kapıldığı çarpıcı bir görüntüye sahipti.

"Bayan Keene, Yargıç Wynn bana sadece iki seçenek sun-

mam için özel talimat verdi. Ya her konuda onun vasisi olmayı kabul edersiniz ya da bu ayrıcalık ayrı olduğu karısına geçer. Oğlunu veya yakın bir arkadaşını kullanmayı sordum ama reddetti."

"Oğlu ondan nefret ediyor ve çok az yakın arkadaşı var."

"O da öyle dedi."

"Peki Jared? İddiasını desteklersem vesayet davası açabilir mi?"

"Hayır. Üzgünüm Bayan Keene ama–"

"Avery deyin."

"Avery," diye tekrarladı görev duygusuyla. "Jared Wynn dava açabilir ama dava açarsa ve sen itiraz etmezsen, vasilik Celeste'yi verilir."

Avery inatla, "Bunu aşmanın bir yolu olmalı," diye itiraz etti. "Mahkemeler kesinlikle Jared'ın uygun olup olmadığını değerlendirebilir ve Celeste'nin herhangi bir hareketini durdurabilirler."

"O kadar basit değil. Benim yükümlülüğüm Yargıç'ın isteklerine uymaktır. Oğlunu ya da Başyargıç'ı istemedi. Seni istedi. Reddedersen veya Jared dava açarsa ve itiraz etmezsen, Bayan Turner-Wynn'i temsil etmek zorunda kalacağım." Durdu ve ekledi: "Biz bu işte oldukça iyiyiz, Yargıç Wynn de öyle."

Hayal kırıklığına uğrayan Avery, masanın üzerine dizilmiş kâğıtlara baktı. Her şeyi düşünmüş olamaz. "Burada tam olarak ne var? Yargıç Wynn hangi belgeleri hazırlamanızı istedi?"

Etiketli bir yığına uzandı. "İşte kalıcı vekâletname. Ocak ayında imzaladığı bu."

Avery artık tanıdık gelen belgeye zar zor baktı. "Onu gördüm. Başka?"

"Son vasiyeti. Temel olarak, Jared'ı birincil yararlanıcı olarak adlandırıyor."

"Hepsi bu mu?" Elini sayfa yığınının üzerine koydu. "Malını

mülkünü oğluna bırakmak için bu kadar belge gerekmez. Başka ne diyor?"

Noah içini çekti. "Yargıç yaşamı boyunca vasiyetinin birkaç versiyonunu yapmıştı. Orijinal olanda, ilk karısını yararlanıcı olarak belirlemiş. Jared doğduktan sonra bir ek vasiyet hazırlanmış. Otobiyografisini yazdığında gelirini fona yatırmış." Bir dizi kâğıt aldı ve büyüyen yığına koydu. "Ardından, ölümünden sonra karısının servetini Jared'a verdi. Dosyalarımıza göre, payına düşeni reddetti ve tüm mülk Jared'a geçti." Kadının vasiyetini Noah da onlarca kez okumuştu. İlk Bayan Wynn, ailesine on milyon dolardan fazla para ve birkaç parça mülk bırakmıştı. Yargıç Wynn, Georgia'daki bir ev dışında her şeyi Jared'a vermişti.

Avery, oğlunu on bir yaşındayken annesinin parasıyla teyzesi tarafından büyütülmeye acımasızca terk ettiğini fark etti. "Jared ne zaman yararlanıcı oldu?"

Bir sonraki ek metni çıkaran Noah, "Beş yıl önce," diye yanıt verdi. Avery hemen hesabı yaptı. Bu, Jared'ın donanmadan tıbbi terhis olduğu zamanlara denk gelirdi. "Bu hangi ek vasiyetti?"

"On üç numara. Arada bir, yeni alıcı olarak rasgele bir hayır kurumu seçerdi." Sayfaları çevirdi. "ACLU. La Raza. NAACP. Amerika Birleşik Çiftlik İşçileri. Erkek ve Kız Kulüpleri. Bir hayır kurumunun adını söylüyorsun ve o kurum, kendisini bu eklerden birinin içinde buluyor."

Avery listeyi gözden geçirdi. "Sizi oyalıyordu."

Noah, "Onun yalnız saatlerine eşlik ediyordum," diye mırıldandı. Avery'ye baktı ve bir an için üzüldü. "Her neyse, birincil hak sahibi olarak Jared'ı seçtikten sonra, listesine hayır kurumlarını eklemeye devam etti."

"Fark edilebilir bir model var mı?"

Noah, "Dosyasını ilk aldığımda bir çizelge hazırlamıştım," diye itiraf etti. "Muhalefet ettiği bir kararda davayı kaybeden her grubu vasiyetine koydu."

"Yok artık!"

"Mahkeme tarafından soyulduğunu düşündüğü kuruluşları ekleyerek her yıl yeni bir ek hazırlatıyordu. On beş ek."

"Ya Bayan Turner-Wynn? O da eklerden birinde mi?"

"Hayır." Noah belgeleri karıştırdı. "Jared babasından önce ölürse, vasiyetindeki tüm mülk kuruluşlar arasında eşit olarak paylaştırılır ve vasisine, yani sana önemli bir maaş ödenir. Karısına hiçbir şey miras kalmıyor."

Bir çivi daha, diye düşündü Avery umutsuzca. "O biliyor mu?"

"Şüpheliyim," dedi. "Dün siz hastanede buluştuktan sonra aniden buraya geldi. Mirasla ilgili belgeleri görmek istedi. Kabul etmeyince de beni kovmakla tehdit etti."

"Vasiyete hiç eklenmiş miydi?"

"Hayır." Noah ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve sonunda son açıklamasına geldi. "Ama bir sorun var Avery."

"Ne?"

Yirmi sekiz numaralı ek metni masanın üzerine kaydırarak kendisini ve kıdemli bir T&E ortağını sıkıntıya sokan sayfayı çevirdi. "Orijinal vasiyeti ile bu sonuncusu da dâhil olmak üzere yirmi yedi ek metnim var."

"Yirmi yedi mi? Burada yirmi sekiz numara yazıyor."

"Yirmi yedi numara kayıp. Yirmi sekiz numarada atıfta bulunmasına rağmen, taslağını ben yapmadım ve hiç görmedim." Ortaklara Yargıç Wynn'in son revizyonlarını gösterdiğinde bir kargaşaya neden olan paragrafı işaret etti. "Felaketle sonuçlanacak bir olay durumunda avukatlarının eylemlerini yöneten bir kanuna atıfta bulunuyor. Ne demek istediğini sorduğumda, 'kendi lanet olası işime bakmamı ve dikte ettiği gibi yapmamı' söyledi."

"Ekin nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu verdi mi?"

"Evet. Bir tane." Noah onun sorgulayan bakışını yakaladı ve kendinde tuttu. "Nerede olduğunu senin bildiğini söyledi. Ve zamanı geldiğinde onu bize vereceğini."

YİRMİ BİR

Avery haberi sindirirken cep telefonu bipledi. "Affedersin." Ekrana baktı ama numarayı tanıyamadı. "Alo?"

Karşıdaki ses, "Hediyemi aldın mı?" diye sordu. "Oyunda kalmak için biraz teşvike ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Umarım ödemenin faydası olur."

Avery aceleyle konferans odasının diğer ucuna gitti. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Gönülsüzlüğünün mali teşvikle hafifletilebileceğini düşündüm."

"Her kimsen, 'hediyen' yüzünden FBI tarafından soruşturma altındayım," diye açıkladı sertçe, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Şimdi de Yargıç Wynn'e zarar vermek için biriyle komplo kurduğumu düşünüyorlar."

"Görevin konusunda hevesli görünmüyordun, Avery. Howard Wynn'i hayatta tutmak pek çok insan için kritik öneme sahip. Sadece, biz en iyi hareket tarzını belirleyene kadar mevcut durumunu koruyacağınızdan emin olmak istiyoruz. Ayrıca biraz istihbarat toplaman gerekebilir."

"Senin için çalışmıyorum."

"Duyduğuma göre artık mahkeme için de çalışmıyorsun. Açık konuşalım. İdari izin, endişelenmen gereken şeylerin en küçüğü."

"Yargıç Wynn'in oyu üzerinde hiçbir kontrolüm yok," diye ısrar etti. "Sana yardım edemem."

"Henüz ne istediğimi bilmiyorsun ki."

"Umurumda değil. Vekâletten vazgeçiyorum. Eşi vasi olacak."

"Bunu yapmayacaksın."

"Neden yapmayayım? Senin yüzünden işimi ve muhtemelen itibarımı kaybettim."

"Hayır, sadece onları tehlikeye attım," diye düzeltti yavaşça. "İşbirliği yaparsan, bu dönemden parlak bir şekilde ve hatırı sayılır bir banka hesabıyla çıkacaksın."

"Tek istediğim avukatlık yapmak ama şu an bunu neredeyse imkânsız hâle getirdin."

"Yargıç Wynn'i koru ve bana bilmek istediklerimi söyle, ben de hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmamanı sağlayayım."

"Hayır."

"Ona sadakat borçlu değil misin?"

Yargıç Wynn'le yaptığı konuşma kafasında yankılanınca telefonu daha sıkı tuttu. "Yapmaya karar verdiğim şey, benimle Yargıç Wynn arasında. Paranı geri al ve beni rahat bırak."

"Yargıç Wynn'i hayatta tut ve beladan uzak dur, hepimiz mutlu olalım."

"Cehenneme kadar yolun var." Telefonu kapattı ve elini boğazına bastırdı.

Daha önceki yerine dönerken Noah, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Avery soruyu geçiştirdi. "Başka talimatı var mıydı?"

Noah eşya yığınına uzandı. Bej renkli bir zarf, sıkıştırılmış ve bantlanmıştı. Üstündeki mühür, Wynn'in, Lowry Kihneman'ın ofisinde kaldığı süre boyunca hiçbir şeyin kurcalanmadığını tasdik eden karalamalarını taşıyordu. "Şehirdeki evinin anahtarları olmalı. Kapı ve kasa kodları da zarfın içindedir. Belki de ek belge kasasındadır."

"Belki," diye yanıtladı çekimser bir tavırla. Yargıç Wynn'in ne demek istediği ya da onun ne bildiğini sandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Görünen o ki Yargıç Wynn, Avery'nin karanlıkta, elleri arkasından bağlı hâlde çalışmasından hoşlanıyormuş. "Başka bir şey var mı?"

"Senin için vasiyetlerin ve diğer belgelerin kopyalarını çıkardım." Halı kaplı zemindeki küçük mavi-beyaz bir kutuyu işaret etti. "Ayrıca firma aracılığıyla yürüttüğü çeşitli sözleşmeler ve anlaşmalar var. Ben de seninle onların üzerinden geçmeyi planlamıştım."

"Belki başka zaman." Zarfa uzandı. İçindekiler Wynn'in evine girmesini sağlarsa cevabı orada arayacaktı. Sözünden yarın dönmesiniyse hiçbir şey engellemeyecekti. Bir gün daha. "Bugün benimle buluştuğun için minnettarım Noah. Bütün bu melodram için özür dilerim."

"Şok geçirdin. Sana söylemediğini bilmiyorduk." Ayağa kalktı ve bir kâğıdı not defterinin üzerinden kaydırdı. "Belirttiğim hüküm ve koşullara tabi olarak onun vekâletini elinde tutma sorumluluğunu kabul ettiğini gösteren bu formu imzalamanı istiyorum. Acele etmene gerek yok." Avery tek kelime etmeden basit formu okudu ve Yasal Vasi kelimelerinin üzerine imzasını attı.

İmzalarken ona yalan söylemediğini kendine hatırlattı. Herhangi bir iyi avukat, bir imzanın geri alınabileceğini bilirdi. Wynn'in kasasının içinde ne olduğunu görünce seçimini yapacaktı.

Kalemi toplantı masasının üzerine koydu. "Kutuyu bir süre daha burada tutabilir misin? Yapmam gereken bazı işler var ve her yere taksiyle gidiyorum."

"Tabii." Noah elini cebine atıp bir kartvizit çıkardı. "Avery, bunu bir anda sindirmenin çok zor olduğunu biliyorum. Umarım herhangi bir sorun olduğunda beni ararsın."

Avery kartı kısa bir baş sallamayla kabul etti. "Teşekkürler."

"Ne demek." Masanın etrafından dolandı ve onu konferans odasından çıkarıp asansöre götürdü.

Asansör geldi, Avery içeri girip düğmeye bastı. "Yardımın için minnettarım. Yakında tekrar haberleşiriz." Asansör lobiye vardığında, bir taksi çağırmak için sokağa çıktı. "Georgetown lütfen. R ve Wisconsin."

Taksi trafiğin içine girdi ve Avery zarfı yırttı. Kucağına bir anahtarlık düştü ve tek bir kâğıdı çekip çıkardı. Kâğıtta Yargıç Wynn'in el yazısıyla karalanmış üç grup sayı vardı.

Alarm: 9-1-8-7-4

Kasa: 2-5-7-1-1-6-3-8-2 (Caro incelemesinin arkasında)

VGK: 3-1-0-7-7-4

* * *

Avery kâğıdı katlayıp çantasına tıkıştırdı, sonra anahtarları kaldırıp onlarla oynadı. Taksi onu Yargıç Wynn'in şehirdeki evinin önüne bıraktı. Avery şifresini girip alarmı devre dışı bıraktı. Önceki ziyaretlerini hatırlayarak çalışma odasına yöneldi. Kitaplar yerleşik raflara dizilmiş ve her düz yüzeye de konulmuştu. Görevine odaklanarak batı yönündeki uzak duvara yürüdü ve oradaki yazılara göz attı. Dikkatle, Robert Caro'nun ağır dosyalarını çıkarıp parke zemine koydu.

Kısa süre sonra kasanın çelik çerçevesi görüş alanına girdi. Etrafına baktı, sonra sayıları girdi, kola uzandı ve kilidi açmak için kaldırdı. İçeride, kasanın duvarına yaslanmış, bir deste parayla desteklenmiş kalın, siyah bir klasör vardı. Paranın arkasından gümüş kadife bir kutu görünüyordu ve klasörle duvar arasına daha ince bir dosya sıkıştırılmıştı.

Avery önce klasöre uzandı. Onu kurtardığında, dosyanın önüne siyah bir çakmağın bantlanmış olduğunu gördü. İçinde siyah harflerle yazılı tek bir sayfa bulunan dosyayı açtı. Kâğıt dayanıksızdı, neredeyse şeffaftı ve tutarlılığı hemen fark etti. Nitroselüloz.

"Çok zekice Yargıç Wynn." Nitrik asit ve sülfürik asidin bir karışımı olan nitroselüloz, basit bir yok olma numarası için sıradan kâğıda uygulanabilirdi. Aldığı eğitimin hakkını veren her kimya öğrencisi bunu mutlaka denerdi.

Sihirbazın flaş kâğıdı olarak da bilinen kâğıda yazdığı notu okudu. Üstte çiziklerle İNCELENDİKTEN SONRA YAKIN kelimeleri vardı. Aşağıda, bir dizi harf, sayı ve sembol vardı. Karmakarışık metni hafızasına kaydetmeye çalıştı ama biraz daha ihtiyatlı davranmaya karar vererek telefonuyla fotoğrafını çekti.

e4c5Gf3d6Ob5+Od7Oxd7+Vxd7c4Gc6Gc3Gf600g6d-
4cxd4Gxd4Og7Gde2Ve6!?Gd5Vxe4Gc7+Kd7Gxa8Vx-
c4Gb6+axb6Gc3Ha8a4Ge4Gxe4Vxe4Vb3f5Og5Vb-
4Vf7Oe5h3Hxa4Hxa4Vxa4Vxh7Oxb2Vxg6Ve4V-
f7Od4Vb3f4Vf7Oe5h4b5h5Vc4Vf5+Ve6Vxe6+Kxe-
6g3fxg3fxg3b4Of4Od4+Rh1!b3g4Rd5g5e6h6Ge7Hd1e-
5Oe3Rc4Oxd4exd4Rg2b2Rf3Rc3h7Gg6Re4Rc2Hh1Rf-
5b1=VHxb1Rxb1Rxg6d2h8=Vd1=VVh7b5?!Kf6+Rb-
2Vh2+Ka1Vf4b4?Vxb4Vf3+Kg7d5Vd4+Kb1g6Ve4V-
g1+Kb2Vf2+Kc1Rf6d4g71–0

Yargıç Wynn, sanki bir John le Carré romanından fırlamış gibi, okuduktan sonra yakılmasını talep ettiği bir kâğıda anlamsız sözler yazmıştı. Bir eliyle kâğıdı tutarken diğer eliyle çakmağı serbest bıraktı.

Talimatlarının paranoya düzeyi son yirmi dört saatin saçmalığına uyuyordu. Sonra Jamie Lewis'in vücudunun görüntüsü gözünün önünde belirdi ve sayfayı buruşturup çakmağı ateşledi. Dönüp kâğıdı yakındaki bir masanın kenarına koydu ve ateşi değdirdi. Bir anda, kod yanıp söndü ve kayboldu.

"İlk görev tamamlandı." Sonra ne olacağını merak eden Avery, klasörü ve çakmağı kasaya geri götürdü, dosyaya uzandı ve plastik kapağı açtı. Merakla içindekiler tablosuna baktı. Sayfada bir dizi şirket adı vardı. *Hygeia. GenWorks. Advar. Remar İlaç. Genei Biyohizmetler.* Toplamda dokuz isim saydı. İçindeki belgeler, her konu için plastik ayırıcılarla birlikte önce

şirket adına göre etiketlenmiş ve dosyalanmıştı. *Mali Tablolar. Ürünler. Patentler. Ve son bir kategori: Finansman Kaynağı.* Yargıç Wynn için yaptığı araştırmadan birkaç şirketi tanıdı, ancak hepsini değil. Dosyada, bazı dosyaların yalnızca bir veya iki, diğerlerininse çok daha fazla sayfası vardı.

İçeriği tarayarak, alışkanlıktan ayrıntıları kataloglad. Ülkelerini de Yargıç Wynn not etmişti ve şirketlerin Amerikan, İngiliz, Çin ve Hint menşeli olduğunu kaydetti, bu da bilgi eşitsizliğini açıklıyordu. Çinli şirketler neredeyse aşılmazdı ve açık ekonomisine rağmen, Hindistan henüz çok kolay okunabilecek bir hâle gelmemişti.

Yoğun ayrıntılara göz gezdirirken, Avery bilgileri kimin topladığını merak etti. Yargıç Wynn nadiren kendisi için araştırma yapardı. Matt'i bu konuda görevlendirmediyse, ki bundan şüphe ediyordu, tüm bilgileri kendisi toplamış olmalıydı. Tarih ve sayı dolu sayfaları karıştırırken yüzlerce sayfa bulunduğunu hayretle fark etti.

Ani hava üflemesi tepki veremeyeceği kadar hızlı geldi. Bir ses çıkaramadan, renkli ağrılardan oluşan bir kaleydoskop kafasında patladı. Bilincini yitiriyordu, bir saldırgan tarafından yakalandığının belli belirsiz farkında olarak yere yığılırken dizlerinin çözüldüğünü hissetti.

Belli belirsiz sözler: "Efendim, kız baygın."

* * *

Dakikalar sonra diğer evlerin görüş alanından çıkarak arka kapıdan eve adım attı. Yine de, ekibinin geri kalanı, hepsi bir nakliye şirketinin personeli gibi giyinmiş olarak hızla içeri girdi. Anında itaat etmeye alışmış adamlara bağırarak emirler yağdırdı: "Çevreyi izlemeye devam edin. Castillo'yu anneye gönderin. Hata yapmayın."

"Evet efendim." Tıknaz emir subayı silahını değiştirdi.

Kariyerini politikacıların arkasını temizlemekle geçiren adam, isteksizce Avery'nin bedeninin üzerinden atladı ve açık kasaya uzandı. Halkın dikkatini çekmesi, kalıcı olarak imha etmeyi daha da zorlaştırmıştı. Onu öldürmek yerine takip etmeye ve gözlemlemeye karar vermişti.

Kasanın içinde kadife bir kutuda bir kadının pırlanta yüzüğünü ve buna uygun alyansını, platin bir zemine damla taşların yerleştirildiği bir çift safir küpeyi ve özgünlüğün parıltısıyla parıldayan inci bir gerdanlığı buldu. Mücevherleri ve parayı bu amaçla getirdiği bir sırt çantasına tıkıştırdı. İçinde boş bir dosya ve çakmak vardı, ama hiçbir değeri yokmuş gibi görünen basit bir dosyaydı.

Dosyayı el çantasına tıkıştırarak harekete geçti ve Avery'nin yanında duran çantayı aldı. İçine tek bir sayfa sıkıştırılmıştı ve alarmın, kasanın ve şifreli VGK'nin kodlarını alabilmek amacıyla bir fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı.

Saatine bakarak kızın yakında uyanacağını hesapladı. Tekrar çantanın içine uzandı ve telefonunu çıkardı. "Yedi dakika daha, sonra buradan gitmemizi istiyorum," dedi, kasayı kapatıp hatırlatma notunu çuvalın içine tıkarken Phillips'e. "Ne olduğunu merak edecek. Soygun süsü ver, ben de seninle sahada buluşurum."

"İcabına bakarız."

Cep telefonunu uzattı. "O baygınken şunu kopyala. Yaptığı her şeyi, nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu bilmek istiyorlar."

"Peki efendim."

Talimatlarına uyulacağından emin olarak ekipten ayrıldı. Arabası bitişikteki bir otoparkta bekliyordu. Arabayla uzaklaşırken şifreli aramasını yaptı.

Bir ses hemen cevap verdi. "Elinde neler var?"

"Konuyla ilgili eksiksiz bir klasör ve dosyalar."

"Ne kadarını biliyorlar?"

"Düşündüğümüzden daha fazlasını. Ama kimseye söylemeyecek, efendim. Günün sonunda, kızın ne bildiğini öğreneceğiz. Bunu kısa sürede sona erdirme kabiliyetine sahip olmalıyız."

"Öyle olsa iyi olur. Zaman tükeniyor."

YİRMİ İKİ

Avery bir anda kendine geldi. Çakısını çekti, elini zonklayan kafatasına uzattı. Dengesini sağlamaya çalışırken oda baş döndürücü şekilde etrafında dönüyordu. *Neredeyim*?

Panik kendini gösterdi ama Avery, endişe ve dehşet dalgalarını bir kenara itti. Nefes nefese kalmıştı, oksijeni içine çekti, kalp atışının yavaşlamasını ve hafızasının geri gelmesini diledi. *Odaklan*, dedi. *Nerede olduğunu hatırla.*

Hafıza parçaları her yana dağılmıştı, düzene girmeyi reddediyorlardı. Avukatla görüşme. Haberleri izleme. Kasayı açma. Başyargıç'ın ofisinde dikilme. Havada bir tuhaflık ve yüksek, sağır edici bir çıtırtı. Parmak uçları, kafatasının arkasındaki şişliği yokladı.

Biri ona vurmuştu. *Sertçe.* Avery dizlerini kendine çekti ve çenesini dizlerine dayadı. Kaçması gerektiği düşüncesi aklından geçti ama hareketsiz kaldı. Eğer biri daha fazla zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapmış olurdu, diye düşündü. Hayır, kıpırdamadan oturup ne olduğunu çözmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Etrafı kitaplarla sarılıydı. Yargıç Wynn'in çalışma odası. Her biri birer dönemin başında olmak üzere bu odada iki kez kokteyl içmişlerdi. Yerde, halının üzerine çeşitli biyografiler saçılmıştı. Kasayı açmadan önce onları istiflemişti.

Avery, hareketlerine eşlik eden ve giderek artan mide bulantısını görmezden gelerek hızla ayağa kalktı. Kasaya geçti, kapı şimdi sımsıkı kapalıydı. Titreyen parmaklarla kodu tekrar girdi. İçi boştu. Avery'nin midesi bulandı. Nakit para ve mücevher kutusu gitmişti. Daha da kötüsü, dosya ve görevine ilişkin ipuçları da ortadan kaybolmuştu.

Yargıç Wynn soyulmuştu.

Hızlı hareket ederek çantasını kaptı ve kodları aradı. Kâğıt kaybolmuştu. Hırsızlar onu Yargıç Wynn'in evine kadar izlemiş ve Yargıç'ı da Avery'yi de soymuşlardı. Eli hâlâ çantasının içindeyken yeniden halıya çöktü, bu benim hatam diye düşündü.

Kapıyı kilitleseydi, alarmı tekrar çalıştırsaydı içeri girmezlerdi, her şeyi almazlardı. Hırpalanmış kafası yere eğilmiş, gözleri acı kadar pişmanlıkla da kapanmıştı. Başarısızlığın ikinci günü... Ne istediğini ve neden orada olduğunu bilmediği bir gün daha.

Biraz aklı varsa, tek kredi kartını da alıp Antigua'ya uçardı. Dönem bitene kadar saklanırdı. Hayal kurarken parmaklarıyla cüzdanı okşadı. Yedi saat içinde bikinisiyle plajda olabilirdi.

Cüzdanı!

Avery parmaklarını sert deriye kenetledi ve kapağını açtı. Kredi kartı, banka kartı ve acı verecek kadar küçük fatura koleksiyonu tam olarak bıraktığı yerdeydi. Ne tür bir hırsız sayılarla dolu bir kâğıt parçasını çalıp cüzdanı bırakırdı?

Odaya yeniden, daha dikkatli şekilde baktı. Kasanın içindekiler gitmişti ama Yargıç Wynn'in masasındaki antika saate dokunulmamıştı. Tıpkı karşı duvardaki pahalı görünümlü yağlı boya tablo gibi. Hırsız sahneyi iyi bir şekilde kurgulamıştı ama kayıp kâğıt bu sahnenin hiçbir yerine sığmıyordu. Tabii bu hırsız, işten para kazanmak istemeyen türden değilse... Avery ayağa kalktı, telefonunu aldı ve bir numarayı tuşladı.

"Jared, seni hemen görmem gerekiyor." Çantasını omzuna astı ve ön kapıya koştu, buradaki alarmı sıfırlayıp kilidi devreye soktu. Kodları kim aldıysa, Avery sistemi yeniden programlamadan önce geri dönebilirdi, ama bahse girerdi ki almak istedikleri şeyi zaten almışlardı.

"Benimle Wisconsin, Otuz Dördüncü Cadde'deki Starbucks'ta buluş." Yüksek topuklu ayakkabılarına ve dar eteğine al-

dırış etmeden caddede koşuyordu, bir cevap bile beklemeden telefonu kapattı.

Biri ona vurmadan önce dosyanın birkaç sayfasını taramıştı. Çok uzun bir süre değil ama gördüklerini hatırlaması için yeterli bir süre. Dünyanın dört bir yanından şirketler. Bir e-posta hesabındaki kullanıcı adları: justicewon@ariesworld.com ve tigrislost@gmail.com. Ve yaktığı karışık bir kod.

Kalabalık caddede hızla koşarken ikinci bir numarayı tuşladı. "Noah, ben Avery Keene. Meşgul müsün?"

"Avery, her şey yolunda mı? Ne oldu?"

"Benimle hemen Georgetown'da buluşabilir misin?" Takip eden birini gösteren bir iz var mı diye omzunun üzerinden baktı ve ona konumunu söyledi. Sokağı dolduran turist ve komşuların arasından tüm gücüyle geçerken nefesi kesildi. "Bir an önce gelebilirsen gerçekten minnettar olurum."

"Tabii ki gelirim. İyi misin?"

"Hayır, değilim." Bir dadı ve bebek arabasıyla çarpışmaktan kaçınarak bir dizi yürüyüşçünün yanından geçti. "Noah, lütfen nereye gittiğini kimseye söyleme."

"Polisi aramama gerek var mı?"

"Kimseyle konuşma. Sadece gel." Telefonu kapatarak kalabalık kafeye girdi ve masa bulmak için alanı taradı. Bir koltuk ve bir sandalyenin bulunduğu kuytu bir oturma köşesi, geriye tanıdık bir kahverengi şekerleme torbası ve bir tomar peçete bırakmış olan önceki sakinleri tarafından terk edilmişti. Bacakları büküldü ve koltuğa çöktü.

Jared ve Noah'yı aramanın riskleri vardı ama başka bir alternatif görmüyordu. Her iki adam da onun umutsuzca ihtiyaç duyduğu bilgilere sahipti. Başkasına güvenmek, kendine güvenmekten daha pahalıya patlardı ama köşeye sıkıştırılmıştı. Yargıç Wynn, oğlu ve avukatı dışında ona açık bir müttefik bırakmamıştı.

Jared Wynn'i çok az tanıyordu ama onun bilgisayar becerileri şu an işine yarayabilirdi. Noah ise Yargıç Wynn'in çevirdiği dolapları herkes kadar iyi anlıyordu. En azından Yargıç Wynn'in stratejisini anlamadan önce onu federal hapishaneden uzak tutmaya yardımcı olabilirdi.

Oturamayacak kadar gergin olan Avery tezgâha doğru ilerledi. "Buzlu beyaz çikolatalı mocha Frappuccino. Orta boy." Kafatasının alt tarafındaki sızlama keskinleşince siparişini değiştirdi. "Aslında büyük boy olsun. Ekstra köpüklü."

Barista siparişini yazarken, Yargıç Wynn'in evine başka kimin erişiminin olduğunu merak etti. Belki de onu takip etmemişlerdi. Belki de çoktan içerideydiler. Bekliyorlardı.

"İsminizi alabilir miyim lütfen?"

"Celeste," diye fısıldadı, birden bu isim aklına gelince.

"Hanımefendi?"

Avery gözlerini kırpıştırdı. "Evet?"

"Adınızı sordum ama ne dediğinizi duymadım." Bir karton bardak ve bir keçeli kalemi elinde tutuyordu. "Selste'nin nasıl yazıldığını söyler misiniz?"

"Selste mi? Ah, hayır. İsmim Avery. Affedersiniz."

Genç kız ona garip bir şekilde baktı, sonra kartonun üzerine ismi karaladı ve fişi uzattı. "Siparişiniz hazır olduğunda seslenecegiz. İyi günler."

Avery yoldan çekildi ve kafasındaki yumruyu ovuşturdu. "Çok geç," diye mırıldandı.

Yeni bir devamlı müşteri içeri girerken kapıdaki çan tıngırdadı. Avery başını kaldırdı ve gözleri dehşetle açıldı. Özel Ajan Robert Lee girişte durmuş etrafına bakınıyordu.

O gidene kadar kadınlar tuvaletinde saklanmayı düşündü. Ama kaçmak istemedi. Nefes vererek dükkânın diğer tarafına yürüdü. Adamın önünde durdu ve başını kaldırdı. "Ajan Lee."

"Bayan Keene, yalnız mısınız?"

"Muhtemelen cevabı zaten biliyorsunuz."

"Buraya biriyle buluşmak için geldiğinizi varsayıyorum." Elini gözlerine siper ederek Starbucks'ı taradı. "Sizi ekti mi?"

"Kim?"

"Jared Wynn."

"Buzlu beyaz mocha!" diye bağırdı barista.

"Bu benim siparişim. Affedersiniz." Avery döndüğünde Lee kolunu tuttu. Avery eline baktı, sonra gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Gözaltında mıyım?"

Lee başını hayır anlamında salladı ama tutuşunu gevşetmedi. "Sizinle konuşmalıyım."

"Havadan sudan konuşmak dışında bir şey istiyorsanız izin almanızı öneririm." Küçümsemeyle adamın parmaklarını kolundan uzaklaştırdı. Bir an onun kendisine saldıran kişi olup olamayacağını düşündü ama bu fikri aklından çıkardı. FBI'ın bir yere girmek için birinin kafasına vurması gerekmezdi. Kendilerine içeri girme izni verirlerdi.

Arkasını döndüğünde durdu. Ajan Lee kimin yaptığını biliyor olabilirdi. "Ne zamandır beni takip ediyorsunuz?"

Bakışlarını omzundan ayırdı. "Bu bilgiyi açıklama yükümlülüğüm yok, Bayan Keene. Sizin de bildiğiniz gibi."

"Doğru, yükümlülüğünüz yok. Yine de benden birazcık bile olsa işbirliği yapmamı bekliyorsanız, açıklamaktan zarar gelmez." Siparişini ikinci kez söylediklerini duydu. "Şuradaki masaya geçin."

Yavaşça tezgâha yürüdü, kahvesini buldu ve koca bir yudum aldı. Kafeinin ilk zerresi, bir serum hassasiyetiyle damarlarına çarptı. İfadesiz yüzü değişmeden Ajan Lee'ye döndü. "Beni mahkemeden Lowry Kihneman'a ve oradan da yargıcın evine kadar takip ettiğinizi varsayıyorum."

"Sizi takip etmiyorum Bayan Keene." Elini, onun işaret ettiği koltuğa uzattı. "Yargıç Wynn'in evindeki alarm sistemine

bir sinyal yerleştirdik. Güvenlik şirketi siz giriş yapar yapmaz aradı."

"Ama orada biriminiz yoktu, öyle mi?"

"Hayır. Neden?"

Bu, kimsenin saldırganları teşhis edemeyeceği anlamına geliyordu. Ajan'ın bu hırsızlıktan da haberi yoktu. Avery onu izlemek için biraz kaykıldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Evden büyük bir aceleyle çıktınız... Neredeyse panik içinde diyebiliriz." Bir tepki bekledi. "Neler oluyor?"

Baş ağrısı bu söz üzerine iyice alevlendi ama, "Geldim, gördüm, gittim," dedi.

Ajan içini çekti. "Bir de şöyle deneyelim. Bana evde ne bulduğunuzu söyleyin."

"Sadece etrafa bakıyordum," diye karşılık verdi.

"Tamam, madem soruları yanıtlamak istemiyorsunuz, o zaman dinleyin." Yavaşça etrafına bakındı, gözlerini kafedeki her yüzün üzerinde gezdirdi. "Bayan Keene, tehlikede olabileceğinize inanmak için her türlü nedenim var."

Avery sırıttı, ağzı gergindi. "Şu an tehlikedeyim, öyle mi? Oysa daha bu sabah rüşvet alan ve muhtemelen bir kadını öldüren bir avareydim. Bence teorinizi açıklığa kavuşturmanız gerekiyor."

"Hâlâ uygunsuz bir şekilde etkilendiğinize inanıyorum," diye karşılık verdi. "Ama bu sizin tehlikede olma ihtimalinizi ortadan kaldırmaz. Bayan Lewis'in ölümüyle hiçbir ilginiz yoksa, bu sizi denklemin yanlış tarafına koyar. Korkarım bir sonraki hedef siz olabilirsiniz."

"Kimin hedefi?"

"ABD Yüksek Mahkemesi'nde davası olan herkesin," diye basitçe yanıtladı. "Muazzam miktarda güce sahipsiniz Bayan Keene. Yargıç Wynn'e yakın bir kişi çoktan öldü. Hayatına son verme ve mahkemede bir yer açma yetkiniz var. Daha azı için insanlar birbirini öldürüyor."

"Yargıç Wynn'i öldürmüyorum," diye itiraz etti. "Jamie Lewis'e zarar vermedim. Tek yapmak istediğim onun ne istediğini anlamak."

"Ya para? Tesadüf mü?"

Avery, "Evet," diye yalan söyledi. İkisi de inanmadı.

İlerleme kaydedemediğini anlayan Ajan Lee ayağa kalktı. "Ben bu işte taraf değilim. Benim işim, yüksek mahkeme de dâhil olmak üzere adalet sistemini korumak."

"Kimin yönetimine göre?"

"Başsavcı Walters'ın ta kendisi." Defterini cebine geri koyarak bir kartvizit çıkardı. "Yardımıma ihtiyacınız olduğunu anladığınızda beni arayın."

"Şu an, Yargıç Wynn'in evinin son altı aylık telefon kayıtlarını almanızın bana yardımı olurdu."

"Polis dizileri mi izliyorsunuz?"

"Hayır, Baltimore'da bir bölge mahkemesi yargıcının yanında raportörlük yapıyorum. Sanıkların arama detaylarının ve yerel kullanım verilerinin yasallığına itiraz ettiği birkaç davamız oldu."

"Peki, bir mahkeme kararına ihtiyacım olduğunu biliyorsunuzdur öyleyse."

"Onun vasisi olarak soruyorum. Mahremiyet sorunu ya da arama iznine gereksinim yok. Yardımcı olmak istiyorsanız..."

"Bilmiyorum."

Avery küçümseyen bir bakışla, "İyi," dedi. "Beni tutuklamasa bile kovdurmaya çalışan adamın yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

"Öyleyse sizi hayatta tutmaya çalışacak olan adamdan yardım alın." Kartı masaya bıraktı. "Bunu yapamam ama sizin düşmanınız değilim. Yine de kendinize aslında kimin size düşman olduğunu sormak isteyebilirsiniz." Uzaklaşmaya başladı, sonra ona döndü. "Ve kafanızı da bir doktora göstermelisiniz."

Avery o gidene kadar kıpırdamadan oturdu.

* * *

Yaklaşık yirmi dakika sonra Noah, Starbucks'a girdi. "Avery? Hemen geldim. İyi misin?"

"Şimdilik." Pencereden dışarı baktı.

"Başka birini mi bekliyorsun?"

"Jared Wynn."

"Jared mı? Tamam."

Birine söylemesi gerektiği için sessizce ekledi, "Yargıç Wynn'in evindeyken saldırıya uğradım. Biri kafama vurdu ve kasasını boşalttı."

"Sana biri mi saldırdı? İyi misin? Polisi aradın mı?" Noah korkmuş görünüyordu. "Wynn'in oğlunun işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Avery zayıf bir şekilde gülümsedi. "Şiddetli bir baş ağrısı dışında iyiyim. Polisi aramadım. Ve Jared'ın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ama kimin yaptığını bulmama yardım edecek bir şeyler biliyor olabilir."

"Bunu yapan, yani suçları çözen insanlar var. Polis diyorlar hani."

"Polisin karışmasını istemiyorum." Noah itiraza başladığında kafasını salladı, neredeyse inleyecekti. "Konu pazarlığa açık değil."

"O zaman en azından bir doktora görün."

Öneriyi reddetti. "Kafamda şişlik var diye mi?" Kafası gerçekten yarılmadığı sürece hasta sıfatıyla bir hastanenin yakınına gitmeye hiç niyeti yoktu. "Sadece bana aspirin almamı ve iyi bir gece uykusu çekmemi söyleyecek bir pratisyen hemşire bulmak için acil serviste saatlerimi geçirmem gerekir."

"Ya da sana beyin sarsıntısı geçirdiğini ve gözetim altında tutulman gerektiğini söyler."

Yaklaşarak gözbebeklerini inceledi. "Başın döndü mü veya görüşünde bulanıklık oldu mu?"

"Hayır, Dr. Fox," dedi yüzünü buruşturarak. "Uykulu ya da sersem değilim."

"Ama tamamen huysuzsun." İzin istemeden elini ensesine uzattı ve başını öne eğdi. "Üniversitede acil tıp teknisyenliği yaptım; yarana bir bakayım."

Avery başının öne düşmesine izin verdi, saçları aşağı doğru inip yüzünü örttü. "Kafana göre takıl."

"Sen bunu gayet iyi yapıyor gibisin," diye karşılık verdi Noah. Dikkatli parmaklarıyla şişmiş bölgeyi nazikçe yokladı. Kan, yarılmış derinin üzerinde topaklanmıştı. "Görünüşe göre biri sana dar, sert bir cisimle, belki bir silahın dipçiğiyle vurmuş."

"Sanki silahın tamamını kullanmış gibi hissettim," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Kalıcı bir hasar var mı?"

"Bilemem." Noah, Avery'nin başını geriye attı ve tekrar gözlerini kontrol etti, odaklanması iyileşiyordu. Koltuğa iyice gömüldü. "Neler oluyor Avery?"

"Yargıç Wynn, hiç sana kasasının içine bakma izni verdi mi?"

Noah ona inanamayan gözlerle baktı. "Eve bir kez girebildim, o zaman da antreye kapatıldım. Ne çaldılar?"

"Mücevherler, nakit para ve notlarla dolu bazı dosyalar." Başını salladı ve bu hareketinden hemen pişman oldu. "Tüm bu bilgileri Yargıç Wynn için kimin topladığını bulmaya çalışıyorum. Benim bir araya getirdiklerimden daha fazlası."

"Belki işyerindeki arkadaşlarından biridir?"

"Şüpheliyim." Ensesine masaj yaptı, aklı seçenekler arasında gidip geliyordu. "Dosyalar birkaç şirketle ilgili bilgiler içeriyordu. Başkan Stokes'a karşı açılan GenWorks davası üzerinde çalışıyoruz, ancak dosyalarda davanın parçası olmayan şirketler de var. Onun için hiç araştırma yaptın mı? Kayıtdışı olarak?"

"Yargıç Wynn, hazırladığı vasiyetnameleri yeniden yazmam

konusunda bile bana zar zor güveniyordu." Öne doğru eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Bak, tekrar sormam gerekiyor. Altı yıldır saçma sapan zenginler için tröst ve emlak avukatlığı yapıyorum, Avery. Milyonlarca doları miras alma olasılığı, insanlara çılgınca şeyler yaptırıyor. Haberlere göre Jared Wynn senin en yeni arkadaşın oldu, değil mi?"

Avery'nin ifadesi sertleşti. "Bu ona Yargıç Wynn'e saldırması için bir sebep verir, bana değil."

"Ne var ki onunla mirası arasında duran tek şey sensin. Haberler her yerde, Avery. Jared, Yargıç Wynn'i yaşam desteğinden çıkarırsan, her şeyin ona miras kalacağını biliyor."

"Senin söylediğine göre Jared annesinden on milyon dolar aldı. Sırf beni yoldan çıkarmak için hapse girme riskini göze alacağını hayal bile edemiyorum."

Aniden bir figür, sandalyelerden birini çekti ve rahat kanepenin karşısına oturdu. Jared, Avery'ye bakarak ilgisizce, "Güven oylamasını takdir ediyorum," dedi. Noah'ya bir bakış attı. "O kim?"

Avery, "Babanın avukatı," diye yanıtladı. "Gelmesini ben istedim."

Jared, *erkek arkadaş* demediği için bir rahatlama hissetti. Ancak rahatlaması hızla kayboldu. "Benimle konuşmak için Yargıç'ın avukatına ihtiyacın yoktu, Avery. Ben de benimkini getirmeli miydim?"

Avery soruyu geçiştirmek için elini salladı. "Tabii ki hayır. Dinleyin, ikinizden de gelmenizi istedim çünkü bilgiye ihtiyacım var. Hemen. Jared, babanın evine gittim ve içerideyken biri beni bayılttı. Her kimse, kasasındaki tüm eşyaları çalmış." Bardağından bir yudum aldı. "Kimin ondan bir şeyler çalmak için bir nedeni olabilir?"

Adamların ikisi bir ağızdan, "Celeste," dedi.

Noah şüpheyle Jared'a baktı. "Eğer sana saldıran kişi şu an

burada olan Jared değilse, böyle bir şey için geçerli nedene sahip ikinci kişi Celeste olurdu. Vasiyetinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyor."

Avery, "Ben de onu düşündüm," dedi "ama üstüme bir haydutu değil de bir avukatı salacak türden bir kadın olduğu izlenimini veriyor. Ayrıca muhtemelen alarm kodlarına ve kasaya erişimi vardır. Celeste kasadakileri istediği an alabilirdi."

Avery bir sonraki sorusunu Jared'a yöneltti: "Yargıç Wynn'in çeşitli şirketlerle ilgili notlarla dolu bir dosyası vardı. Gördüğüm isimlere göre, bazıları biyogenetikle ilgili gibi görünüyor. GenWorks ve Advar dışındaki şirketler. Seni görmeye geldiği gece elinde dosyaya benzer bir şey var mıydı?"

Soru bir anıyı canlandırdı ve Jared yavaşça başını salladı. "Şimdi sen sorunca aklıma geldi, evet. Yanında kalın siyah bir defter vardı." Bu anıyı bir küfür izledi.

"Sorun nedir?" diye sordu Avery.

"Bana bir şey göstermek istediğini söyledi ama ben reddettim."

Noah araya girdi. "Sana içinde ne olduğunu söyledi mi?"

"Bardaki ilk geceydi. Sonra bir daha gündeme getirmedi." Jared duraksadı, ardından yeni bir küfür mırıldandı. "Bakmadım bile."

YİRMİ ÜÇ

"Sorun değil Jared. Nereden başlayacağımızı biliyoruz." Çok da bilmiyordu ama kırıntıları takip edecekti. "Kasada ikinci bir dosya vardı," diye devam etti.

Noah elini kaldırdı. "Kasa konusuna gelmeden önce, şu anki görüşmeyi vasiliğe devam ettiğin şeklinde yorumlayabilir miyim? Ofisimden ayrılırken pek emin görünmüyordun."

Avery dudağını ısırdı. "Kâğıtları imzaladım."

"Anlaşmalar bozulur Avery. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Jared kaşlarını çattı. "Vasilikten neden vazgeçecekmişsin? Dün gece bundan bahsetmemiştin."

"Dün gece kapımın önünde kamp kuran muhabirler ve telefonumda binlerce mesaj yoktu," diye kendini savundu. "Ya da emrine amade olup aramam için bana yarım milyon teklif eden bir yabancı."

"Ne?" dedi Jared.

Avery aramayı ve Başyargıç'ın ofisindeki görüşmesini çabucak anlattı. "Yani ne yapmak istediğimden emin olmadığım için beni bağışla. Noah ve ben bugün alternatifleri tartıştık ve görevi Başyargıç'a verme olasılığını gündeme getirdim."

"Neden bana değil?"

Noah, "Yapamaz," diye yanıtladı. "Baban vasi olarak Avery ya da Bayan Turner-Wynn'i belirledi. Başka hiç kimse olamaz."

"Onunla ilgilenmeme izin vermeyi reddettiğini mi söylüyorsun?" Kimse cevap vermeyince, "Elbette," diye mırıldandı.

"Baban beni zorlamaya çalışıyor Jared. Hepsi bu."

Jared uzun, kederli bir bakış attı. "Bunu Yargıç için mi yapacaksın? Yabancılar tarafından saldırıya uğramakla ve basın tarafından taciz edilmekle onun için mi mücadele edeceksin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü benden bunu istedi." Detaylandırmayı reddederek konuyu değiştirdi. "VGK'nin ne olduğunu bilen var mı?"

Noah, "VGK mi?" dedi. "Hiç duymadım."

Avery, Jared'a baktı. "VGK? Bunu babandan hiç duydun mu?"

Baş harfleri üzerinde düşündü ama başını salladı. "Hayır, tanıdık değil. Ne anlama geliyor?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum." Bozulmuştu, koltuğa biraz daha gömüldü. "Bu harfler, Noah'nın bana ev için verdiği zarfın içindeki erişim kodları listesindeydi," diye açıkladı, aklında olasılıklar dönüp duruyordu. "Kodların biri alarm içindi. İkincisini kasayı açmak için kullandım. Ancak üçüncü kod az önce bahsettiğim VGK içindi. Mahkemede bu kısaltmayla alakalı hiçbir şey yok ve duyduğum hiçbir bankaya da benzemiyor. Bu kodun neyi açtığını çözmemiz gerekiyor."

Jared sessizce, "Kâğıdı görebilir miyim, Avery?" diye sordu.

"Hayır."

"Haydi ama." Dudakları gerildi. "Yemin ederim ki sana saldırmadım ve kodları çalmayı da düşünmüyorum." Öne doğru eğildi, yüzünü yaklaştırdı, doğruca gözlerine baktı. "Şimdi ya da başka bir zaman onun evine girmekle kesinlikle ilgilenmiyorum."

"Hayır, kâğıdı göremezsin demek istedim çünkü bana vuran kişi onu çantamdan çalmış."

Jared, "Yani hiç kodumuz yok ve kodların neyi açtığına dair de hiçbir fikrimiz yok," diye özetledi. "Ya da VGK'nin ne olduğunu anlamanın herhangi bir yolu..."

"Aslında bende kodlar var." Her iki adam da ona beklentiyle baktığında, Avery belirsiz bir şekilde açıkladı: "Bakın, çok iyi bir hafızam var. VGK'nin ne anlama geldiğini bulabilirsek, bizi içeri sokabilirim."

"Başlamak için önereceğin bir yer var mı?" diye merakını dile getirdi Jared, şüpheciliği aşikârdı. "Yoksa karanlıkta mı ilerleyeceğiz?"

"İkisinden de biraz olduğunu söyleyebilirim," diye itiraf etti, konuşurken planı şekilleniyordu. Keşler zulalarını ve aletlerini saklamayı severdi. Biraz paranoyadan, biraz da bencillikten. Gizli yerleri nasıl araştıracağını ve kaçak malları nasıl ortaya çıkaracağını öğrenmişti. Ölmekte olan bir adamın bir şeyler saklamak için seçtiği yeri bulmak da farklı olmamalıydı. "Jared, annenin eşyaları kimde?"

"Neden?"

"VGK ya kişisel ya da profesyonel bir referanstır. Kişiselse, şu an seçebileceğimiz en iyi yer başlangıçtır. Fotoğraflar, mektuplar, bize ipucu verebilecek her şey."

Kederli bakış geldi ve neredeyse fark edilmeden gitti. "Yargıç'ın gönderdiği kutuların çoğu Laurette teyzemdeydi. Onları Arlington'daki evinin tavan arasında saklardı." Bir kez başını salladı. "Şimdi giderim."

"Noah, vasiyetname ve ekleri taramanı istiyorum. Baş harfleri VGK olan herhangi bir yararlanıcıyı ara. Ayrıca Virginia'daki bir bankada kiralık kasası olmadığını doğrulayalım. Kahretsin, hazır başlamışken Vancouver'ı deneyelim ya da" –koridordaki ulusal parkların görüntülerini hatırlayarak duraksadı– "ya da baş harfleri bu olan herhangi bir eyalet ya da federal parkı dene. Yakındaki bankaları veya sahip olduğu herhangi bir mülkü arayalım."

"Saatlerce sürecek bir işten bahsediyorsun Avery. Birkaç günlük bir çalışma bu, gerçekten."

Avery tek kaşını kaldırdı. "Lowry Kihneman'ın sofistike dosyalama işlerini yapan yarım düzine ücretli yazlık çalışanı var. Onları gerçekten para kazandıracak saatler yaratacak bir vakaya ata." Sürecin nasıl işlediğini bildiği için sihirli sözleri söyledi:

"Yargıç Wynn'in vasisi olarak buna izin veriyorum. VGK'yi bulmak önceliğimiz olmalı. Hızlı çalışalım."

* * *

Avery, kafenin önündeki kaldırımdan indi ve taksiye elini kaldırdı. Bir araba durdu, bindi ve gideceği adresi söyledi. Taksi trafiğe karışınca telefonuna uzanıp numarayı tuşladı. "Bayan Starnes?"

"Avery?" Debi Starnes, Mary'nin dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. "Avery, tatlım, Yargıç Wynn'e yardım ederken izin kullanmaya karar verdiğini duyduk."

Avery, "Evet, hanımefendi," diye onayladı. "Yeni sorumluluklarım zamanımın çoğunu alacak ve dönem sonu bu kadar yakınken, Başyargıç eksikliğimin hissedilmeyeceği konusunda benimle aynı fikirdeydi."

"Elbette hissedilecek," diye itiraz etti Debi sadakatle. "Ben de Mary'ye senin Yargıç Wynn için ne kadar değerli olduğunu söylüyordum. Senden ona göz kulak olmanı istemesine şaşmamalı."

Şaşmamalı mı? Bu tam bir muamma, diye düşündü Avery alayla. "Güveniniz için teşekkür ederim. Endişelenmem gereken bir şey duyarsanız lütfen bana haber verin."

"Veririm." Mary bir kâğıdı kaldırdı ve üzerine karaladığı sözcükleri işaret etti. Debi söyleyip söylememek arasında kararsız kalarak dudaklarını büzdü. Mary patlamaya yakın göründüğünde, Debi pes etti. "Şey, Avery, tatlım?"

"Efendim?"

Kötü haber vermekten nefret ediyordu. Dedikodu yapmakla bir felaketi bildirmek birbirinden farklı hisler veriyordu. "Öğle yemeği vaktinde buraya bir kadın geldi. Bir bakıma güzel denebilir, koyu kızıl saçlı. Üstü başı gerçekten darmadağınık, biraz

da akşamdan kalma, anlatabildim değil mi?"

Avery haberlere hazırlandı, baş ağrısı artık bir kreşendoya ulaşmıştı. "Kimmiş?"

"Annen olduğunu söyledi tatlım." Debi, Başyargıç'ın kapalı kapısına kaçamak bir bakış attı. "İnisiyatif aldım ve Başyargıç'a bildirdim. Onu göndermek üzereydiler, ama şu olanlardan sonra bildirmenin daha iyi olacağını düşündüm. Başyargıç kabul etti, ofisinde harıl harıl konuşuyorlar."

"Aman Tanrım." Karşı taraftan duyulamayacak kadar alçak bir sesle küfretti. Rita ve ABD Yüksek Mahkemesi'nin başyargıcı. Bu kâbusu daha önce de görmüştü ama her seferinde uyanmıştı. "Ne zamandır... ne zamandır konuşuyorlar?"

"Belki on beş dakika," diye yanıtladı Debi. "Başyargıç'a senin için endişelendiğini söyledi. Hepimiz endişeleniyoruz."

Başındaki yumru zonklamaya başladı. Nefesi kesildi ve paniğe kapılmamak için kendini zorladı. "Beni Başyargıç'a bağlayabilir misin?"

"Araya mı gireyim?"

"Evet. Şu anda." Avery, ilkokuldan beri ürettiği bahaneler koleksiyonunu gözden geçirdi. Donuk gözleri alerjiden. Çok solgun yüzü zatürreden. "Lütfen Bayan Starnes."

Başka bir tereddütten sonra: "Bekle lütfen."

Avery hikâyelerini sıraladı ve boşluk olup olmadığını kontrol etti. Evet, dün gece bir uyuşturucu bağımlısına para vermişti ama Rita ona fazla bir seçenek bırakmamıştı. Hayır, arayıp hayatını mahvetmekle tehdit eden bir adam dışında, 500.000 doların nereden geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Listeyi tamamlamadan önce Başyargıç konuştu: "Alo."

"Başyargıç."

"Konferansta olduğumu bildiğine inanıyorum." Başyargıç, altın rengi lekeli bir saten pantolon ve bilekleri düğmeli büyük beden bir gömlek giymiş, perişan hâldeki kadına nazikçe gü-

lümsedi. Bir zamanlar güzel olan yüzün solgun teni, ihmalin tahribatını gösteriyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size söylediği her şeyi açıklamama izin verin." Kafasının güzel olması ya da yoksunluk çekiyor olmasına göre Rita'nın hikâyeleri Avery'yi ya bir aziz ya da onu bir kenara atan nankör bir evlat olarak gösterirdi. "O çok hasta bir kadın ve sık sık kafası karışıyor."

"Bana oldukça aklı başında görünüyor. Bence onun söyleyeceklerini duymalısın." Başyargıç Roseborough, onun onayını beklemeden hoparlörü açtı. "Avery."

"Ah, Avery!" Rita yumuşak minderli koltuğa oturdu ve sesini odayı dolduracak kadar yükseltti. Onu gece boyunca taşıyan sarhoşluk o sabah erkenden etkisini yitirmiş ve kızına saldıran bir dünyaya karşı tetikte kalmıştı. Bir sığınağa gitmiş, duş almış, ardından en temiz kıyafetini giymişti. Normal olduğunu, anne olduğunu hatırlayan yanı, onu metroya binip mahkemeye gelmeye zorlamıştı. Titreyen eli, manşetindeki düğmelerle oynuyordu. "Kulakların çınladı mı bebeğim?"

Avery, "Rita. Benim işyerimde ne yapıyorsun? Bunu konuşmuştuk."

"Gazeteyi gördüm ve televizyondaki pislik insanları duydum." Rita, sekreterin Başyargıç'ın masasına koyduğu zarif fincanı almak için titreyen elini uzattı. Soluk kehribar rengi, ismi kulağa hoş gelen içeceği isteği üzerine şekerle doldurulmuştu ama o içmekten korkmuştu. Çayın ayaklarının altındaki pahalı halıya dökülebileceğinden korkuyordu. Yolculuk sırasında planladığı konuşmayı unutacağından korkuyordu. Vücudunun, içtiği şeyin içinde rom olmadığını fark edeceğinden korkuyordu. Ama ellerinin yapacak bir şeye ihtiyacı olduğu için fincanı aldı.

Porselen sallandı ve Rita iki eliyle onu ağzına götürdü. Dilini ıslatmak için bir yudum aldı. "Senin hakkında söylediklerini duydum bebeğim ve gelip olası yanlış anlamalar için açıklama yapmam gerekiyordu."

"Tamam," dedi Avery. "Ben icabına baktım."

Rita başını salladı. "Asla kendinle övünemezsin. Hayır, çocuğunu korumak bir annenin görevidir."

"Rita."

Başyargıç araya girdi: "Annen çok yardımcı oldu, Avery."

Rita telefona yaklaştı. "Patronuna senin ne kadar akıllı olduğunu söylüyorum. Nasıl da dürüst olduğunu." Çayın tatlı tadından memnun olarak daha fazla yudumladı ama bunun yerine bir şey yemeyi tercih ederdi. "Tucson'da yazarlık ödülünü kazandığın zamanı hatırlıyor musun? Sana yanlışlıkla yüz dolar verdiler ama sen sadece elli dolar kazanmıştın. Evden atılmak üzere olmamıza rağmen onlara bir mektup gönderip parayı geri vermiştin."

Avery olayı net bir şekilde hatırladı. Uçmuş bir kokainmanla on bir yaşındaki bir çocuk arasındaki şiddetli tartışmayı... "Benim param değildi."

"Doğru," diye gururla yanıtladı Rita, parayı elinde tutması için Avery'yi nasıl tehdit ettiğini ve kandırmaya çalıştığını unutarak. "Doğru olanı yaptın." Sert yeşil gözlerini Başyargıç'a odakladı. "Bebeğim ne olursa olsun her zaman doğru olanı yapar. İnsanlar onu hayal kırıklığına uğrattığında veya onu incittiğinde bile. Etrafta fahişelik yapmasına ya da o hasta adamı incitmeye çalışmasına imkân yok. O iyi bir kız, benim Avery'm."

Başyargıç Roseborough, masanın üzerinde titreyen elini tutmak için elini uzattı. Nemli cildi boyunca uzanan pürüzlü izler sıcaklığı tutamıyordu sanki. Yüksek sesle, "Size katılıyorum Bayan Keene," dedi. "Avery'nin dürüstlüğünden şüphe etmem için hiçbir sebep yok. Ve ne olursa olsun, kendi kararlarımı kendim veririm." Başyargıç parmaklarının altındaki kırılgan kemikleri hafifçe sıktı. "Okuduğum veya duyduğum her şeye inanmamak gerektiğini bilecek kadar uzun süredir buralardayım."

"İyi. İyi." Rita endişeli bir nefes verdi. İçki arzusunun azaldığı

nadir anlardan biriydi ve Başyargıç'ın elini tutmak için elini çevirdi. "Avery hayatı boyunca çok çalıştı. Bir yalan yüzünden her şeyini kaybetseydi ne yapardım bilmiyorum."

Roseborough, gözleri gurur ve pişmanlık karışımıyla parıldayan Rita'ya, "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye güvence verdi. "Avery, anlıyor musun?"

"Evet... evet, efendim." Taksinin arka koltuğunda otururken minnet duygusunun bir kaya gibi göğsüne yerleştiğini hissetti.

"Rita..." Boğazı, annesinin bu neredeyse unutulmuş hâline nasıl söyleyeceğini unuttuğu sözlerle sıkıştı. "Teşekkürler." Sıcak fısıltı boğazını yaktı. "Anne."

"Sorun değil bebeğim."

Ofisindeki kadının boş yere cihaza sarılmasını izleyen Başyargıç ahizeyi kaldırdı. "İhtiyacın olan bir şey mi vardı, Avery?"

Avery aramasının nedenine odaklanmak için kendini zorladı. "Şey, annemle görüşmeyi bitirdiğinizde mahkemedeki durumum hakkında konuşmak istiyorum."

"İznin pazarlığa açık değil." Başyargıç, koltuğunda kıvranan kadını inceledi ve sesi yumuşadı. "Bunun hayatını ne kadar zor ve karmaşık hâle getirdiğini anlıyorum ama elim kolum bağlı."

"Efendim, ben rüşvet almadım ve Bayan Lewis'i vurmadım."

"Sana inanıyorum. Belki Ajan Lee de inanıyordur."

"Ama Binbaşı Vance inanmıyor."

"Hayır inanmıyor, ama daha fazla kanıtı olana kadar onları tutacağım." Tereddüt etti. "Adımlarına dikkat et, Avery. Onlar adımlarını izliyor."

"Evet efendim. Ve efendim…"

"Evet?"

"Gelmesini ben istemedim. Yemin ederim."

"Bundan hiç şüphem yok." Böylesine ağır yükleri taşıması istenen narin genç kadını düşündü. Sonra Avery'nin itibarını yok etmeye kararlı güçlü adamlarla yüzleşmesini hatırladı. Bel-

ki de Howard onun sandığından daha fazlasını anlamıştı. Yine de mahkemeyi düşünmesi gerekiyordu.

Pişmanlıkla, "Haberleşiriz. Şu andan itibaren benim seni aramam muhtemelen en iyisi olur," dedi.

Avery sitem ve vicdan azabını duydu, parmakları eteğinin kenarını kıvırdı. "Anladım." Tek başınaydı.

YİRMİ DÖRT

Avery, Lowry Kihneman binasının yirmi üçüncü katındaki boş bir ofiste bilgisayar ekranına bakıyordu. Ofise giderken önce Yargıç Wynn'i kontrol etmek için hastaneye uğramıştı. Daha önce olduğu gibi, bir dizi monitöre, serumlara ve makinelere bağlı olarak odasında sessizce yatıyordu. Avery onun öfkeyle doğrulup lanet olası yatağından kaldırılmayı talep etmesini bekliyordu ama sessizlik devam etti. Yarım saat boyunca başucunda oturdu, dönüşümlü olarak makinelerin ritmik seslerini dinledi ve ona yanıt alamadığı sorular sordu. Ardından, Yargıç Wynn'in bilgisayarından yazdırdığı sayfaları almak için eve döndükten sonra Lowry Kihneman'ın ofisine gitti.

Son birkaç saattir Avery tüm zamanını anahtar kelimelerin birden fazla permütasyonunu arayarak harcamıştı, ama nafileydi. Kâğıtlar bölme boyunca üst üste yığılmıştı, her bir yığın, klasöründe listelenen bir şirketle ilişkiliydi – onun kasasındaki dosyaları yeniden yaratma girişimi. Yargıç Wynn bu şirketleri rastgele seçmemişti. Nehirler, meydanlar ve Ani kelimesiyle ilgili referanslar için onları çoktan gözden geçirmişti.

Doğuya baksın. Nehre baksın. Arasında. Öne doğru eğildi, alnını ovuşturdu ve mırıldandı. Birçok şirketin Manhattan'da üsleri olmasına rağmen New York'taki East River'ı çoktan elemişti. "Ani. Hintçe bir isim. Bir şirket? Doğu? Hindistan? Çin?" Sonra e-posta adreslerini hatırladı ve neredeyse küfredecekti. "Kahretsin. E-postasında vardı." Dönerek onun bilgisayarından yazdırdığı sayfaları aldı. Yığının tepesinde TigrisLost'la e-posta alışverişi vardı. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırabilirdi? "Tigris'i, yani Dicle Nehri'ni kastetmişti. Ortadoğu."

Şirketlere karşılık gelen yığınları çekti. "Tamam Yargıç

Wynn. Dicle Nehri'ne ve şirketlere bakıyorum. Genei Bioservices'in merkezi Pekin'de. Remar İlaç ve Hygeia Hintli. Remar Haydarabad'da ve Hygeia Mumbai'de. Advar'ın merkezi Bangalore'da. Ortadoğu'dan hiçbir şey yok."

Durakladı. Advar. GenWorks'le birleşecek olan şirket hakkında düzinelerce özeti inceleyen Avery, tüm şirket biyografisini ezberden okuyabilirdi. Yargıç Wynn bunu bilirdi. Bazı dosyaları bir tarafa kaydırdı. Şimdilik yeni adamlara odaklanacaktı.

Genei Bioservices'in zayıf bir özgeçmişi ama ilginç bir kurumsal yönetim ekibi vardı. Üyelerinden en az ikisi, alt mahkeme işlemleri sırasında GenWorks adına ifade vermişti. Biri Nobel ödüllü, diğeri bir MacArthur dehasıydı. Her ikisinin de GenWorks'ün Huntington ve Parkinson gibi genetik hastalıkların tedavisinde devrim yaratmanın eşiğinde olduğunu savunduğunu hatırlıyordu. Birleşmeyi durdurmanın Jonas Salk'u öldürmek gibi olacağını iddia etmişlerdi.

Hindistan merkezli bir şirket olan Remar Pharmaceuticals'ı hızlı bir taramak, ana fon sağlayıcısının GenWorks'ten Nigel Cooper'dan başkası olmadığını ortaya çıkardı. Remar, kök hücre ve klonlamanın riskli araştırma alanıyla ilgileniyordu. Bir Amerikan şirketi olarak GenWorks, kök hücre dizilerinin kullanımıyla ilgili yasaklarla karşı karşıya kalmıştı. "Bay Cooper parasını denizaşırı ülkelere gönderiyor ve biyoteknoloji araştırmasını denizaşırı ülkelerde yapıyor," diye mırıldandı Avery. "Gizlemeye bile çalışmıyor," diye fark etti. "Başkan Stokes'un ondan nefret etmesine şaşmamalı."

Çinli firmalar –Qian Ku ve Shen Fu– bol miktarda devlet fonundan ve bilgi üzerindeki sıkı kontrollerden yararlanmıştı. Yargıç Wynn'in dosyalarının inceliği kendi araştırmasıyla örtüşüyordu. Az bulunan sayfaları bir kenara bırakarak listede bir sonraki şirkete döndü.

"Bana ne söyleyebilirsin Hygeia?" İndirilen sayfalar, üst dü-

zey araştırmalara yönelik bu kısa ömürlü girişim için kuruluş ve satın almanın kuru ayrıntılarını anlatıyordu. Hygeia'daki laboratuvar dehaları, belirli bir kromozomal hedefte uzmanlaştılar: kromozom konsorsiyumu. Avery ilk kez geçici bölümler listesine biyolojiyi eklemediği için pişman oldu.

"Belki Ling bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir." Sayfayı açtı ve okumaya devam etti. Hygeia, birkaç yıl boyunca övülen araştırmalar üretmiş ve yenilikleri uluslararası ilgiyi Mumbai'nin en son cevherine çekmişti. Dünyanın dört bir yanından girişim sermayesi akın etmiş ve kurucusu, Davos ve Clinton Global Initiative'e davetler almıştı.

Sonra Hygeia aniden kapandı. Hindistan basınında çıkan haberlerin kupürleri, Hygeia'nın varlıklarının Advar Biogenetics'e satıldığını bildiriyordu. Avery makaleleri gözden geçirdi. Herkes aynı hikâyeyi anlatmıştı: Yükselen yıldız olan bu şirket dünyaya çakılıyor. Her şey GenWorks/Advar birleşmesine geri döndü.

"Avery?"

Başını kaldırdığında kapıda duran Jared'ı gördü. Bilgisayarın saatine baktığında ne kadar geç olduğunu fark etti. "Jared... merhaba. Zamanla bağımı kopardım."

"Endişelenme. Noah'yla konuştum ve bana burada dosyaları okuduğunu söyledi. Bir şey yakaladın mı?"

"Pek değil." Avery, boynunda ve omzunda bir düğümün oluşmaya başladığı noktaya masaj yaptı. "Senden ne haber?"

"Sanırım VGK Georgia'da." Jared, "Annemin tüm kutularını karıştırdım ve bir fotoğraf albümü buldum – annem, babam ve benim aslında bir aile olduğumuz zamanlardan kalma bir sürü eski fotoğraf." Sesi yorgun geliyordu, eşiğe yaslanırken duygusal olarak bitkin görünüyordu. Alçak sesle devam etti: "Yılda bir kez, o ölmeden önce, annemle babam birlikte balığa çıkarlardı. Ben doğduktan sonra da geleneği sürdürdüler. Kuzey Georgia

dağlarındaki Black Rock Gölü'ne gitmiştik. Yıllık aile yolculuğu. Annem kulübeye saklanma yeri derdi."

Avery'nin gözleri parladı. "Annenin adı Vivian'dı. Vivian'ın Georgia'daki Kulübesi." Jared başını salladı ve tahminini onayladı.

"Baban oyunları severdi," dedi. "Her şey bir satranç maçıdır – hamle, karşı hamle. Ona göre, biz sadece tahtayı geçmeye çalışan taşlarız."

"Oyunu bırakmak mı istiyorsun?"

Kısa, kederli bir kahkaha attı. "Hayır, benim de oyunları sevdiğimi biliyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyor."

"Seni neden seçtiğini anlıyorum." Jared ofise girdi. "Ayrıca istediğin gibi telefon kayıtlarını da çıkardım. Bilinmeyen numarayı bulmaya çalıştım."

"Ve?"

"Seni kim aradıysa, numarayı birkaç uydudan sektirmiş. İzi dolambaçlıydı ama çözülmesi imkânsız değildi. Bulduğum bilgiye göre arama Kuzey Carolina, Raleigh'de sonlandırılmış."

"Raleigh mi? Emin misin?"

"Evet, orasıydı. İstihbarattan bir arkadaşım benim araştırmamı iki kez kontrol etti. Oradan biri saklanmak için büyük bir zahmete girmiş, sadece veri izinde bir işaret bırakmış." Jared tereddüt etti. "Ama uyduları bu şekilde ayarlayabilen biri işin en sonunu bu kadar baştan savma getirmez. Kilidini kurcaladığım bir arka kapı daha var. Yakında bir kimlik elde edebilirim."

"Hayatını bu işle mi kazanıyorsun? Elektronik kilitleri açmak ve uyduları takip etmek?"

"Sam Amca sağ olsun, bir dizi özel yeteneğim var ve artık hizmet edemesem de onlar hâlâ benimle çalışmaya istekli."

Noah, Jared'ın arkasında belirdi. "Neler oluyor?"

"Jared, VGK'nin ne anlama geldiğini keşfetti. Vivian'ın Geo-

rgia'daki Kulübesi." Ayağa kalkıp saatlerce oturmaktan kasılan kaslarını açtı. "Siz ikiniz yolculuğa hazır mısınız?"

"Kastettiğinin bu olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Noah. "Georgia, hazine avı oyunu için gidilemeyecek kadar uzak bir yer."

"Kastettiği bu olmalı."

Jared ona baktı. "Neden?"

"Çünkü diğer türlü sıkışıp kaldım demektir." Yorgunluktan gözlerini kapattı. "Yargıç Wynn arasına bakmamı söyledi. Başlayacak başka bir yerim yok."

"Ne?" İki adam da aynı anda soruyu sordu.

Jared, "Neden bahsediyorsun Avery?" diye ekledi.

Kaybedecek bir şeyim yok, diye düşündü teslimiyetle. "Dün işyerindeki telesekreterimde hemşiresinden bir mesaj vardı." Öğrendiklerini hızlıca anlattı.

"Bayan Lewis'i aradın mı?" diye sordu Noah. "Onun kendisini gizlice dinlediği konusunda bir paranoyası vardı. Belki de şüphelenmekte haklıydı. Hemşire ipuçlarını çözebilir."

Avery titremesini bastırdı. "Hayır, çözemez. Dün öğleden sonra dairesine onu görmeye gittim. Cesedini buldum. Başından vurulmuştu."

"Tanrım," diye mırıldandı Jared. "Polis herhangi bir ipucu bulmuş mu?"

"Bilmiyorum. Bu sabah beni tutuklamaya çalışmak dışında FBI da İç Güvenlik de pek açıksözlü davranmıyor. Ama ölümü Yargıç Wynn'le bağlantılıysa, nedeni telesekreterimdeki şey olabilir."

"Babam başka ipucu bıraktı mı? VGK ve dosyalar dışında?"

"Bilgisayarında Hindistan'a gönderilen birkaç SMS mesajını içeren dosyalar buldum. Chessdynamo.com oyununa atıfta bulunuyordu. İki mesaj vardı. *Ani Nehrin İçindedir. Ani'yi bul.* Başka bir kod: WHTW5730. Mesajların birçoğunun konu kısmında 'Meydanda' yazıyordu."

"WHTW5730?" Jared kısa bir kahkaha attı. "Ben çocukken, babam kendisini William Howard Taft'la karşılaştırmayı severdi. Tahmin edecek olsaydım, kodun onun adını ve görev süresini içerdiğini varsayardım. William Howard Taft, Wynn ve rakamlar Taft'ın doğum ve ölüm tarihleri: 1857'den 1930'a." Kalem almak için Avery'nin masasına gitti. "Ani'yle ilgili ifadeleri anlamıyorum ama WHTW5730 bir oyuncunun kullanıcı adına benziyor."

"Chessdynamo.com. Meydanda." Avery koltuğuna oturmak için masanın etrafından dolandı. Çabucak çevrimiçi oyunu buldu. Üç boyutlu bir piyon havada süzülüyor ve bir kutu, kullanıcının adını soruyordu. "Bu kadar kolay olamaz."

Jared ve Noah, onun kullanıcı adı kutusuna WHTW5730 yazmasını izlemek için etrafından dolandılar. Parola sorulduğunda Jared'ı ve doğum tarihini tekrar denedi. Ekran girişini reddetti. Sanki bilgisayar sırlarını ifşa edecekmiş gibi bakarak ekranı yeniledi. Veya Wynn'in sırlarını. Onun bir şeyler bulmasını istiyordu, bu yüzden ipuçlarını imkânsız hâle getirmeyecekti. Dudağını ısırdı ve onun zaten açığa vurmuş olduğu şeyi gözden geçirdi. Zihninde kendine şans dileyerek AniNehrinİçindedir yazdı. Oturum açma bölmesi kayboldu ve ona giriş izni verdi.

Noah "Girdin!" diye bağırdı. "Ama ne arıyorsun?"

"Bir keresinde bana bu oyundan bir sebeple bahsetmişti. Belki oynadığı maçlara bakarsam bana bir şeyler söyler. Yaptığı diğer her şey kadar mantıklı." Bir avatar, halihazırda devam etmekte olan bir oyuna geri dönmek isteyip istemediğini sordu. Bir sonraki hamlesinden emin olmadığından "evet"i seçti. Ona bir masada oturma teklif eden bir oyun ekranı açıldı.

"Oyna," diye ısrar etti Jared sessizce.

"Tamam." Bir geri sayım saati, oyunun bir sonraki hamleyi bekleyerek birkaç haftadır durduğunu gösterdi. "Rakibinin geri döneceğini düşünmüyorum"

Jared yaklaşarak ekranı inceledi. "Yargıç bana öğretmeye çalışsa da oyunu hiç umursamadım. Hangi pozisyonda oynadığını söyleyebilir misiniz?"

Avery siyah bir piyonu hareket ettirmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı. "O beyaz. Sıra onda." Beyaz bir piyonu hareket ettirdi ve ekran karardı. GEÇERSİZ HAREKET. Avery ekrana kaşlarını çattı. "Bu hamle kurallara uygundu." Fareyle ikinci kez piyonu ilerletmeye çalıştı ve ekran yine onu reddetti. "Anlamıyorum. Piyonumu f4'e taşımaya çalışıyorum ama buna izin vermiyor."

Noah, "F4?" diye sordu.

"Tahtadaki pozisyon. Satranç oyuncuları hamleleri bu şekilde takip eder. Cebirsel gösterim—satırı ve boşluğu belirtir."

"Satranç oyuncularının bu kadar analitik olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Analitik ama yavaş. İki gün oldu ve ben onun ne istediğini ya da onu nasıl bulmam gerektiğini öğrenmeye yaklaşmış bile değilim." Gözlerini kapadı ve içini çekti. "Yargıç Wynn beni hiçbir anlamı olmayan ipuçlarıyla oynayamayacağım bir satranç oyununa sürükledi. Ama benim kimyayı sevdiğimi ve görsel bir hafızam olduğunu hatırladı."

Jared, "Zihnin dağılıyor Avery," diye uyardı. "Neden bu gecelik burada bırakmıyoruz? Sabah yine buradan devam ederiz. O zaman kimya ve hafızan hakkında konuşabiliriz."

Bir düşünce ona dürttü. Yüksek sesle düşünerek sandalyesini ekrana doğru çevirdi. "Kimya okuduğumu hatırladı. Bu yüzden flaş kâğıdı nasıl yakacağımı biliyordum."

Jared kaşlarını çattı. "Flaş kâğıdı mı? Neden bahsediyorsun?"

"Bugün erken saatlerde, hırsızlar beni yakalamadan önce. Kasasına yanıcı bir kâğıt ve bir çakmak koymuştu. Kâğıtta bir dizi rakam, harf ve noktalama işaretleri vardı ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tanıdık geliyordu ama tam olarak değil."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Tabii." Bilgisayara geri döndü ve bir kelime işlemcisini açtı. Hızlıca yazarak, kısa süre sonra tüm diziyi yeniden yaratmıştı:

e4c5Gf3d6Ob5+Od7Oxd7+Vxd7c4Gc6Gc3Gf600g6d-
4cxd4Gxd4Og7Gde2Ve6!?Gd5Vxe4Gc7+Kd7Gxa8Vx-
c4Gb6+axb6Gc3Ha8a4Ge4Gxe4Vxe4Vb3f5Og5Vb-
4Vf7Oe5h3Hxa4Hxa4Vxa4Vxh7Oxb2Vxg6Ve4V-
f7Od4Vb3f4Vf7Oe5h4b5h5Vc4Vf5+Ve6Vxe6+Kxe-
6g3fxg3fxg3b4Of4Od4+Rh1!b3g4Rd5g5e6h6Ge7Hd1e-
5Oe3Rc4Oxd4exd4Rg2b2Rf3Rc3h7Gg6Re4Rc2Hh1Rf-
5b1=VHxb1Rxb1Rxg6d2h8=Vd1=VVh7b5?!Kf6+Rb-
2Vh2+Ka1Vf4b4?Vxb4Vf3+Kg7d5Vd4+Kb1g6Ve4V-
g1+Kb2Vf2+Kc1Rf6d4g71–0

Arkasını dönüp ekranı işaret etti. "Kâğıtta yazan buydu."

"Bütün bunları hatırladın mı? Peki." Jared yaklaştı ve yazıları okudu. "Bilgisayar kodu olabilir gibi görünüyor, ama bildiğim herhangi bir dilde değil."

Tekrar bakan Avery alnını ovuşturdu. "Ne demek istediğini biliyorum. İlk gördüğümde bana satranç notasyonunu hatırlattığını sandım ama bazı harfler yanlış."

Noah güldü. "Bu satranç mı?"

"Hemen hemen." Avery gülümsedi. "Gerçekten cebirsel gösterimler olsaydı, bu dizi bütün bir oyunu gösterirdi." Mesajın ilk bölümünü işaret etti. "Burayı gördünüz mü? E4c5? Bu, her iki taraftaki piyonların iki kare ilerlediği bir satranç açılış hamlesidir. Ancak oyuncular piyon için P kullanmaz ve iki hamle bir boşlukla ayrılır." Göstererek boşluğu yerleştirdi ve ardından c5'ten sonra enter tuşuna bastı. "Her hamle çifti numaralandırılacaktı. Bu açılış sekansı."

İkinci satırı işaret etti. "Öyleyse G nedir?"

Avery başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Satranç notasyonlarında G yoktur. Taşlar K, Q, R, B ve N'dir. Şah, vezir, kale, fil ve at. Piyonlarınsa harfi yoktur."

"Atın sembolü neden N?"

"Çünkü şah en önemlisidir ve K'yi alır. Bazı oyuncular Kt'yi at için kullanır, ama bu nadirdir."

"Bir şeye bakayım," dedi Jared, Avery'nin etrafından klavyeye uzanırken. Sandalyesini yana kaydırdı ama o zaten yazmakla meşguldü. Bir sayfa açtı ve aşağı kaydırdı. "Avery, ne düşünüyorsun?"

Ekranda, satranç taşları için çeşitli dilleri ve notasyonlarını gösteren bir çizelge vardı. Jared'ın parmağı Hintçe dilinin yanındaki ekrana dokundu. "R, V, H, O, G, P. İşe yarıyor mu?"

Avery ekranı notlarına çevirdi, aramaya ve değiştirmeye başladı. Sessizlik içinde boşluklar ve sayılar ekleyerek sıra sıra hareketler yarattı. Toplam altmış iki. "Harikasın."

"Teşekkürler," dedi Jared.

Göz kırparak ona baktı. "Ah, sen de, ama ben aslında babanı ve rakibini kastetmiştim. Bence oynayan diğer kişi Ani'ydi."

"Nehirde olan mı?" diye sordu Noah.

"Ve o beni arayıp beş yüz bin dolar gönderen gizemli kişi de olabilir." Oyun notasyonunun satırlarına dokundu. "Bu oyun dizisi, Gary Kasparov'u dünyanın geri kalanıyla karşı karşıya getiren bir model oyun. Taşları ve kodlamayı dönüştürdüler ama oyun sıralaması en üst seviyede."

Noah bölmeden indi ve bilgisayarın diğer tarafında durmak için geldi. "Peki onunla ne yapıyorsun? Gerilim beni öldürüyor."

"Yapılacak tek şey oynamak." Avery, Chessdynamo sitesine ve devam eden oyuna geri döndü. Tahtayı taze gözlerle inceledi. "İşe yarayıp yaramadığını görelim. Zaten oyunun içindeler. Burada. Kendim olarak oynuyordum. Oyunlarını takip edelim." Avery çevirdiği diziyi takiben bir piyonu ilerletmeye çalıştı. Ey-

lemini yasaklayan vızıltı yerine, bilgisayar hareketi kabul etti ve parçanın yakalanmasına izin verdi.

Noah, "İşte bu," diye haykırdı. "Ama Ani'yi beklemen gerekmeyecek mi?"

"Ani'nin geri döneceğini sanmıyorum. Bu da benim de onun taşlarını hareket ettirebilmem gerektiği anlamına geliyor." Bir sonraki hamleleri tam olarak belirtildiği gibi hızla yaptı.

On dokuz dakika sürdü. Ofiste kimse konuşmazken, Wynn'in üst üste hamleler kaydettiği oyunu eşleştirdi. Her iki rolü de oynadığı için oyun hızlı ilerledi. Son pozisyonda Avery'nin piyonu g7'deydi. Ardından ekran gelen bir mesajın sinyalini verdi: *Benimle meydanda buluş.*

Jared, ekranın üst kısmında asılı duran küçük bir kutuyu işaret etti. "Şu simge." Avery, parmağını oyuncuların canlı sohbet etmesine izin veren mavi bir kutuya kadar takip etti. "Oraya tıkla."

Fare tıklamasıyla yeni bir kutu açıldı. Jared Avery'nin etrafından uzanarak sohbet menüsünde gezindi. "Hiçbir şey yok."

Avery, "Ne arıyorsun?" diye sessizce sordu.

"Emin değilim." Parmaklarını klavyeye vurdu. "Oyuncular iletişim kurmak için bu oyunların sohbet işlevlerini kullanıyor."

Noah, "Bu, BlackBerry kullanan bir adam için biraz fazla teknolojik olur gibi geldi," dedi. "Ama belki de oynadığı kişi yöntemi seçmiştir."

Jared yeni bir ekran açtı ve sohbet odasının URL'sini aldı. "Merak ediyorum." Parmakları tuşların üzerinde gezinmeye başladı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ekran önce mavi, sonra beyaz renkte yanıp söndü.

Ardından, sürekli satırlar hâlinde karıştırılmış metinle dolup taştı.

Noah, "O nedir?" diye sordu.

"Arşivler. WHTW5730 ve TigrisLost arasındaki arşivlenmiş

sohbetler." Başka bir komut daha verdi ve tek bir isim parlak bir şekilde parladı.

Memnun olmuştu, geri çekildi. "Avery, Ani ile tanış."

YİRMİ BEŞ

"Binbaşı Vance?"

Kendisine seslenilmesini kulak arkası eden Vance, önüne yaydığı, Avery Keene, Jared Wynn ve Noah Fox'un hayatları üzerine yoğunlaştırılmış bir incelemeyi içeren dosyayı çevirdi.

"Binbaşı Vance?"

Sabırsızlıkla başını kaldırıp kapının üstündeki saate baktı, akşam sekizi çeyrek geçiyordu. Okumasını yarıda kesen kadına odaklanarak, "Evet Johnson?" dedi.

Yönetici asistanı ofise girdi. "Bir süre önce, müsteşarlık tarafından yetkilendirilen araştırma ödenekleriyle ilgili herhangi bir çağrı gelip gelmediğinin bildirilmesini istemiştiniz. Yönetim ve Bütçe Ofisi'nden bir görevli bu öğleden sonra beni görmeye geldi."

"Ve?"

"Betty Papaleo'nun odasında. Dr. Papaleo'nun cuma günü Meclis Bütçe Komitesi'ne bir bilim ve teknoloji raporu sunması planlanıyor." Camille notlarını karıştırdı. "Müsteşarın talimatına göre, bu yıl için kredi risk derecelendirmelerinden bahsedilen kısmı yeniden düzenledik ve Dr. Papaleo bunun neden yapıldığını öğrenmek istiyor."

Müsteşarın yayımladığından haberinin olmadığı talimatlar... Vance soğuk bir tavırla, "Dr. Papaleo'ya bu konuda ketum davranılması gerektiğini çünkü müsteşarın öyle istediğini söyle," dedi.

Camille, "Evet efendim," diye yanıtladı. "Görevli ayrıca Yargıç Wynn'in yakın zamanda benzer bilgiler talep ettiğinden bahsetti. Başyargıçla görüşmemi ister misiniz?"

"Hayır. Ben hallederim."

* * *

Gece Pennsylvania Bulvarı'na hafif hafif iniyordu. Beyaz Saray'ın resmî yemeklere ayrılmış büyük yemek salonunda Başkan Stokes, Brie peynirini ısırdı ve ziyareti sırasında özel bir görüşme bekleyen hırslı bir Fransız büyükelçisinin hediyesi olan Château d'Yquem'den bir yudum aldı. Payetli, kişiye özel dikilmiş önlükler odanın etrafında dönüyordu, akkor renkler yalnızca en yuvarlak formu bile geliştiren özel dikim smokinlerin sessiz siyah ve beyazı tarafından kesintiye uğratılıyordu. DC'deki son skandalla ilgili çılgınca gevezeliğin ortasında Binbaşı Vance, Başkan'a dirsek mesafesinde görev başındaydı.

"Zavallı Howard için ne büyük utanç," dedi koyu morlara bürünmüş, kusursuz üreme ve sorgulanabilir renk bilgisine sahip orta yaşlı evli kadın. Amerikan soylularının hazır bulunduğu her törensel görevde yaptığı gibi, Başkan Stokes'un yanında geziniyordu. Ailesinin Beyaz Saray'la olan bağlarının her başkanla birlikte azaldığının farkında olarak, sevgiyi kan sporu hâline getirmişti.

Yüzüklü bir el şarabın sapını kavrarken, diğeri göğsüne gitti. "Zavallı Celeste'ye nasıl davrandıklarını düşününce midem bulanıyor. Oğlum bana, kendi kocasını ziyaret etmesinin engellendiğini söyledi."

Başkan Stokes hafif bir ilgiyle onu destekledi. "Oğlunuz mu? Garrett herhalde?"

Hatırlamasına şaşıran kadın sırıttı. "Evet Sayın Başkan. Doktor Garrett Forster. Kardiyolojide, ama hastanelerde haberler çabuk yayılıyor. Görünüşe göre o kız, ondan izin alınmadığı sürece kimsenin içeri girmesine izin vermiyormuş. Celeste bunu hastanenin avukatından duymak zorunda kaldı. Hayal edebiliyor musunuz?"

Kocası Arizona Eyaleti'nde öğrenci birliği başkanlığına aday

olduğundan beri onunla birlikte olan sağlam, at düşkünü bir kadın olan First Lady Fontaine Stokes, "Ah, bu bir rezalet," dedi. Forster denen kadının kocasını nasıl kızdırdığının gayet iyi farkındaydı, ama onun sahte ilgisinin Celeste'den söz edildiğinde nasıl keskinleştiğini de fark etmişti. Bu da daha fazlasını öğrenmesi için bir işaretti. "Avukat ne söylemiş?"

"Garrett'a göre, avukat ona ziyaretin onun elinde olmadığını ve konuyu mahkemeye götürmesi gerektiğini söylemiş."

"Peki ya Jared?" diye ısrar etti Bayan Stokes, kocasının en ufak ifadesini bile dikkatle takip ederek. "Söz hakkı var mı?"

"Duyduğum kadarıyla yok." Sesini, küçük gruplarının çok ötesine taşımak için perdelenmiş, komplocu bir fısıltıya indirdi. "Her şey çok acıklı."

Vance, Bayan Forster ile Başkan Stokes'un arasına girdi. "Sayın Başkan, sözünüzü kesebilir miyim?"

"Müsaadenizle." Başkan Stokes, Vance'i güvenli bir ofise kadar takip etti ve toplantıyı Fontaine'e bıraktı. "Haber mi var?"

"Hastanede Wynn çevresindeki güvenlik, beklediğimiz gibi sıkılaştırıldı. Hemşiresinin ölümü herkesi tedirgin etti. FBI, Keene'i herhangi bir şeyle suçlamaya pek yanaşmadı."

"İç Güvenlik'tensin. Onu tutuklamalarını sağla."

"Bu benim ilgi alanım dışında Sayın Başkan. Ve konumunuzdan böyle bir eylemde bulunmak, istenmeyen soruları gündeme getirir."

"Kız, yaşlı adam hakkında ne yapmak istediğini belirtti mi?" diye sordu Başkan sessizce. "Belki de ölümün kahrolasıca onuruna inanan, büyükbabasını öldüren liberallerden biridir."

"Pek olası değil efendim." Vance ellerini arkasında kavuşturdu. "Ona oldukça sadık."

"Sadakatin sınırları vardır. Teşviklere açık mı?"

"Bir tıp asistanıyla iki yatak odalı bir daireyi paylaşıyor, ani bir düşüş dışında banka hesabına dair kayda değer bir şey yok,

raportörlük sonrası için kendine kalıcı bir iş ayarlamamış ve annesinin tek yasal mali destek kaynağı gibi görünüyor."

"Paranın kaynağı hakkında bir ipucu var mı?"

"Grand Caymans'taki bir hesaptan gelmiş; teknisyenlerimiz İsviçre'ye kadar takip ettiler, menşe hesap ise Macao'daymış, İrlanda'da kurulmuş paravan bir şirkete kayıtlı. Kurucularını öğrenebilmek için İrlanda hükümetiyle görüşmeler yapıyoruz. Fonların dondurulmasını istedik. Yakında onun ulaşamayacağı bir yerde olacaklar."

"Daha yaratıcı ol Vance. Kız harekete geçmeye ikna edilemezse, onu tamamen itibarsızlaştırmamız gerekebilir. Oğlunun dâhil olduğu o numarayla bizim için süreci çoktan başlattı." Başkan Stokes parmağıyla Vance'in omzunu kızgın bir şekilde dürttü. "Wynn ay bitmeden ölürse, mahkemede boş bir koltuğum olacak." Başkan şarabından bir yudum daha aldı. "Parayı serbest bırak ve kızın parayı nasıl harcayacağını izle. Bize karşı küçük bir zafer kazandığını varsayacak ve biz de onun harcamalarını takip aracı olarak kullanabiliriz."

"Kararı FBI ve Hazine'ye bildireceğim," dedi.

"Ayrıca, bana öyle geliyor ki, muhtemelen Yargıç Wynn'in ruh hâli hakkında pek çok rapor yazan bir hemşiremiz var. Deliliğe giden bir yol haritası. Bu kayıtları saklamak israf gibi görünüyor."

"O kayıtları yayımlarsak, efendim, Bayan Lewis'in ölümü herkes tarafından öğrenilir. Şu anda hastanedeki polis memurlarına bilgi verildi ama haberin daha fazla yayılmasını geciktiriyoruz."

"FBI biliyor, bu yüzden zaten yakında kamuoyu duymuş olacak. Sızıntı konusunda bir elekten bile daha beterler. Suç mahalli ters giden bir soyguna benziyor, değil mi?"

"Evet."

"O hâlde birinin hemşirenin evinde herhangi bir not var mı

diye bakması yararlı olur. Mahkemede, bu notları elinde tutan perişan hâldeki bir dul kadının savunmasına dostça yaklaşacak iyi bir muhafazakâr yargıç tanıyorum. Anlaşıldı mı?"

"Elimden geleni yapacağım, efendim."

Son içkisini de içen Başkan Stokes, Vance'e şu talimatı verdi: "Şenliklere geri dönme zamanı. On bire çeyrek kala buradan çıkmak istiyorum."

Bardağı Vance'e doğru itti. "Ulusal bir acil durum oluştur ve beni alıp götür, tamam mı?"

"Elbette." Birlikte koridor boyunca yürüyüp yemek salonuna döndüler. Özgür dünyanın liderinin yanında kalabalık yaratmamak için Vance arkasına geçti, içeri sırayla girdiler.

Başkan Stokes, planından memnun bir şekilde misafir kalabalığının arasına daldı. Yakın zamanda devrilmiş bir diktatörlüğün başbakanıyla sohbet ederken, bir gölgenin düştüğünü hissetti. Hafifçe döndüğünde Ken Neighbors'ı dirseğinin dibinde buldu. İçinden küfürler savurarak takdim etti. "Başbakan Lamb, lütfen Çoğunluk Grup Başkanı, Connecticut'tan Ken Neighbors'la tanışın."

Neighbors, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamladı, geniş, yanık alnına her zamanki gibi dökülen gerçek siyah saç tutamını geriye çekerken. Boşta kalan elini başkana uzattı. "Sayın Başkan, biz de sizden bahsediyorduk."

Stokes en samimiyetsiz gülümsemesini takındı ve başını salladı, bu da ona Neighbors'ın dümdüz bakışlarıyla karşılaşmak için boynunu yana yatırma fırsatı verdi. Acayip dev, 1,98'lik şekilsiz bir Gulliver gibi belirmişti ve Başkan'ın saygın 1,80'lik boyunun üzerinde hantalca duruyordu.

Başkan, Oval Ofis'teki bir toplantının yükseklik açısından eşdeğerliğini, ayakta kokteyl turundaki dikey dövüşe tercih etti. Ama iktidara gelme yolunu da ağaçlara eğilerek elde etmemişti. Teke tek kaldıklarında, "Umarım iyi şeyler söylüyorsunuzdur," diye yanıt verdi.

"Sadece en iyisini."

Başbakan, Başkan'ın çalışanlarından birinin gözetiminde sürüklendi ve Çoğunluk Grup Başkanı'yla istenmeyen bir yakınlık içinde baş başa kaldı. "Nasılsınız?"

"İyiyim Sayın Başkan. Bazılarından daha iyi."

"Marguerite bu gece burada mı?" diye sordu Başkan Stokes, adamın ufak tefek yazar karısının, alkolizmin yan etkilerini tedavi eden bir yeme bozukluğu kliniğinde yer ayırttığının gayet iyi farkındaydı.

Grup Başkanı'nın çileden çıkma titreşimi zar zor görülüyordu. "Marguerite yıllık izninde. Sanatsal mizacını biliyorsunuz."

"Şey, Bayan Stokes ve ben ikinizi gelecek ay Camp David'e davet etmeyi düşünüyorduk. Tatili o zamana kadar biter mi?"

Çoğunluk Grup Başkanı, bıçağın taze yaraya kolayca saplanmasını takdir etti. Brandon Stokes ona hiçbir zaman federal yasanın veya Washington toplumunun sosyal âdetlerinin gerektirmediği bir davette bulunmamıştı. Gerçekten de, onun eyalet görevlerindeki varlığı Stokes'a ve yalnızca yasama gündemi üzerindeki neredeyse mutlak kontrolüne rağmen ve en iyi arkadaşının, Stokes'un ikinci bir donuk dönem için yaptığı saçma çağrı döneminde Demokrat rakibi olarak anketlerde yer almasına saygı duyduğu için gerçekleşmişti.

Bunu bilerek, zorbaya karşı cömert olmayı göze alabilirdi. "Planları şimdilik esnek tutuyoruz. Birkaç hafta içinde kongre tatili yaklaşırken batıya, çiftliğe gitmeyi düşünüyoruz. DuBose'un Montana'da sahibi olduğu yerden çok da uzakta olmayan bir yer satın aldık. İyi bir yatırım amaçlı gayrimenkul."

Brandon Stokes'un Ken Neighbours'tan daha fazla nefret ettiği tek kişi meclisteki mevkidaşı, Alabama doğumlu ve Yalebred Meclis Sözcüsü DuBose Porter'dı. Başkan Stokes, hırçınlığını gidermek için kasıtlı olarak şaraptan bir yudum aldı. "Kulağa güzel geliyor. DuBose'un ailesi de size katılıyor mu?"

"Tabii ki." Neighbors onun içmesini görmezden geldi ve mesajını iletmeye odaklandı. "O ve ben Wynn hakkındaki bu haberi tartışıyorduk. 4 Temmuz tatilinin kısaltılması gerektiğini düşünüyoruz ve belki de ağustos tatilini yeniden gözden geçirmeliyiz. Meclis üyelerinin anlayacağından emin."

Stokes neredeyse boğuluyordu. Hava yolu açılınca tekrarladı: "İkiniz de adli tatili ertelemeye hazırsınız, öyle mi? Seçim yılında mı? Üyeler, kampanya yürütememeleri konusunda ne hissedecekler?"

Neighbors kibarca, "Ulusun iyiliği için her şey tartışılabilir," diye tehdit etti. Pek çok başkanın kendi yolunu çizmek için kullandığı usule ilişkin bir numara olan adli tatil görevi olasılığı, gününün altı saatini doldurmuştu. Stokes, kongre tatildeyken bir yedek yargıcı gizlice sokmak ve böylece bir adaylık sürecini atlatmak konusunda sonsuz bir strateji geliştirmişti – tabii Wynn zamanında ölme lütfunda bulunsaydı. "Zamanı gelirse harekete geçmeye hazır olmak istiyoruz."

"Bunu parti grubunuzla tartıştınız mı?"

"Henüz değil," diye sessizce kabullendi Neighbors, onları atlatmak rüşvet ve zorbalık gerektirecekti. Ama o ve DuBose suda kan kokusu almışlardı. Stokes'un kanı. "Yargıç Wynn'in hastaneye kaldırılması ve vasisi hakkındaki bu söylentilerle işler çok hızlı ilerliyor. İşin yapılması gerekiyorsa şehir dışına çıkma konusunda dikkatli olmayı amaçlıyoruz."

"Ne gibi?"

"Ah, biliyorsunuz Sayın Başkan. Hiçbirimiz bu kelimeleri kullanmak istemiyoruz çünkü hepimiz Howard için en iyisini diliyoruz. Hâlâ–"

"Hâlâ mı?"

"Koma genellikle kötüye işarettir. Ve kongrenin tüm ağırlığını koymasını isteyeceğiz. Bu bir senato işi ama ülkenin iyiliği için birlik olmamız gerekiyor, değil mi?"

Son yorum, aralarında uyarı ve söz olarak asılı kaldı. "Pekâlâ Ken, sanırım hepimiz duruma göre davranmalıyız." Stokes topukları üzerinde döndü ve odanın diğer tarafına bakan Ken, Meclis Sözcüsü Başkanı Porter'la göz teması kurdu. Ken, hoş bir sütunlu girişe açılan iki kanatlı kapılara doğru başını salladı.

Kısa süre sonra Meclis Sözcüsü cam kapılardan çıktı. DuBose, "Sizi ve Başkan'ı sohbet ederken gördüm," diye alay etti. "Dışlanmış hissettim."

"Merak etme. O yılanın güvenebileceğin hiçbir şey söyleyeceği yok zaten."

DuBose geçen hafta bıraktığını hatırlamadan önce bir sigaraya uzandı. Eli yan tarafına düştü. "Yargıç Wynn hakkında bir haber var mıydı?"

"Hiçbir şey yok," diye cevapladı Ken. "Ama adli tatili ertelemekten bahsettiğimde Stokes'un küçük dilini yutacağını sandım." Beraberinde gelen kahkahalar özenle bakım yapılmış çimenlikte duyuldu. "Nigel Cooper haklıydı. Joker'in o Yüksek Mahkeme koltuğu için bir planı var. Stokes muhtemelen biz dışarıdayken moruğun geberip gideceğini ve sonra da biz oy dilenirken sağcı yandaşlarından birini kıçımıza sokacağını düşünüyor."

"Cooper amacı konusunda haklı olabilir ama burada sonsuza kadar kalamayız. Senato senin bebeğin, benim değil. Onaylar senin etki alanında," diye hatırlattı DuBose ona ciddi bir şekilde. "Adamın bu konudaki yardımını ne kadar takdir etsem de, büyük resmi anlamış gibi görünmüyor. Tüm parti grubum yeniden seçilmek üzere ve bu insanlardan bazılarının zorlu yarışları var."

"Zorlu yarışlar mı? Yargıç Wynn'in yerine muhafazakâr bir acemi geçince dünyanın nasıl bir hâl alacağını düşünüyorsun? O pislikle yaşamak yeterince zor. Ya Sekizinci Daire'den Rahip Donaldson biz yokken çağrılırsa? Ömür boyu randevusu olan bir adamı hayal edebiliyor musun? Ve başkanlık üssünün kasım

ayında ne kadar heyecanlı olacağını? Zorlu yarışlar problemlerinizin en küçüğü olacak."

Korku, Meclis Sözcüsü'nü dondurarak sessizliğe sevk etti. Yargıç Wynn'in gitmesiyle, mahkemenin hassas dengesi önemli ölçüde sağa kayacaktı. Seçmenleri dehşet nöbetlerine girecekti. "Kahretsin."

"Kesinlikle." Çoğunluk Grup Başkanı çevrelerindeki alanı taradı, sonra sesini komplocu bir fısıltı hâline getirdi: "Yine de seçeneklerimiz var."

"Seçenekler mi?"

"Hukuk müşavirine göre, Yargıç Wynn ölmedikçe görevden alınamaz. Cooper haklıysa, hani şu onlarca yıldır süren komalardan birinde. Adamlarım buna anayasal kriz diyor. Dörde dört. Neredeyse bir nesil boyunca bölünmüş bir mahkeme. Eminim düzenleyicilerin aklındaki şey bu değildi."

"Lanet olsun, yasayı oluşturanların zamanında solunum cihazlarımız, suni beslenmemiz ve canlı iradelerimiz yoktu." Ken etrafına bir kez daha baktı, eğilirken sesi daha da yumuşaktı. "Ama kurucular, kongreye mahkemenin boyutunu büyütme yetkisi verdi."

DuBose'un kaşları kalktı. "Mahkemeyi büyütmek mi? Çözümün bu mu?"

"Daha iyi bir yol görüyor musun? Bunu düşün. Halkı kızdırmak için duruşmalar düzenliyoruz, sonra Stokes'a uzlaşma teklif ediyoruz. Mahkemeyi on bire genişletiriz. Wynn ölene kadar orası onun yeri olarak kalır. Başkan, Donaldson'ı üzerimize salar ve biz de kendi adamımızı ekleriz. Temiz bir sağlık raporu olan otuz beş yaşında harika bir çocuk."

"Kulağa hoş geliyor ama matematiğin berbat. Dörde dörtteyiz. İki eklediğinde de hiçbir şey değişmeyecek, yine eşit olacağız."

"Adamımız Beyaz Saray'ı kazanana kadar. Bringman yıllar-

dır oraya çıkıyor ve Roe-Wade rekabetini bozmayı umarak katıksız inatla takılıyor. İkinci yılda hayaletten vazgeçecek ve biz de onun yerine bizimkilerden birini koyabiliriz. O zaman avantaj bizde olur. Yargıç Wynn istediği kadar kalabilir – iki farkımız olacak ve yaşlı adam ölürse üç sayı öndeyiz demektir. Bu dâhice DuBose."

Dikkati çekilen Meclis Sözcüsü, "Ve bunu kendi tarafında geçirmek için gerekli oylar hazır mı?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye yalan söyledi çekinmeden. Elli dörtlük marjı, eyaletler tarafından seçilen ve Cumhuriyetçilerden bıkmış ancak henüz liberal seçkinleri kucaklamaya hazır olmayan birkaç muhafazakâr Demokrat'ı içeriyordu. Ama işe yaramasını sağlayacaktı. "Yargının duruşmalar yapmasını sağlayacağım ve işimiz bittiğinde, insanlarımızın her biri ABD Yüksek Mahkemesi'ni kurtarmak için bir platformda kampanya yapıyor olacak. Ama DuBose, meclis de aynısını yapmalı ve Stokes'un oyun oynaması ihtimaline karşı ortalıkta dolanmalı. Var mısın?"

"Duruşmanın doğru yol olup olmadığını bilmiyorum Ken. Haritanın her yerinde silahlı çatışmalar var. Adamlarımın C-SPAN'de* puan kazanmayı ummamaları için sahada kampanya yürütmeleri gerekiyor." Senato üyeleri kendi seslerini duymayı seviyorlardı ama meclisin işi farklıydı. Aslında insanlarla konuşmaları gerekiyordu. "Onları eve göndermem gerekiyor. Ateşi körüklemelerine izin vermeliyim. Yargıç Wynn'in koltuğu boşalırsa, bunu çekişmeli bir konu hâline getirebiliriz. Sonra erkenden döneriz ve uzlaşmaya zorlarız."

Neighbors, "DC'den ayrılıyoruz ve o orospu çocuğu bir şeyler yapacak," diye ısrar etti. "Yargıç Wynn'den kurtulacak ve adli tatil randevusu alacak. O zaman mahvolduk demektir."

"Onları burada tutabileceğimden emin değilim, ama gerekirse Stokes'u oyalayacak bazı usul hilelerim var. Sonra geri gelip öğle yemeğinde Stokes'u yiyeceğiz."

* ABD kablo televizyon ağı. (ç.n.)

YİRMİ ALTI

21 Haziran Çarşamba

Avery, okurken uyuyakaldığı kâğıtların üzerinde sürünerek kolsuz bluzunu ve şortunu çıkarıp banyoya gitti, duşun altına girip başını eğdi. Sıcak su, beynini sarmalayan sisi dağıttı, sonra çabucak giyindi. Mikrodalga fırının saati sabah 6.23'ü gösteriyordu. Mısır gevreği kutusundaki kalıntıları bir kâseye boca etti, buzdolabından süt aldı. Yemeğini yerken dairenin kapısı açıldı ve Ling yalpalayarak içeri girdi.

Bir tıbbi çanta sert bir gümlemeyle yere düştü, ardından sehpanın üzerine düşen anahtarların sesi geldi. Ling yorgun bir şekilde gözlerini ovuştururken kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Apartmanımızın önünde kamp kuran muhabirlerin yakın zamanda ayrılma ihtimalleri var mı?"

"Bütün bunlar için üzgünüm. Ama git yat. Uyanınca konuşuruz."

"Uyanınca olmaz," dedi Ling ve esnedi. "Bana bir kola getir ve sızıp kalmadan önce bedenimi kafeinle doldur."

Avery kolayı ona uzattı ve son yirmi dört saatin olaylarını anlattı.

Ling saldırının hikâyesine kilitlendi. "Başın ne durumda?"

"Beyin sarsıntısı geçirmiyorum."

"Emin misin? Çünkü yargıcın evinde saldırıya uğramanın üstünden bir gün geçti ama sen hâlâ onun vasisi olmaya devam etme niyetindesin." Ling derin bir nefes verdi. "Ona olan sadakatini takdir ediyorum tatlım ama ona hayatını borçlu değilsin."

"Kafamda bir şişlik var, başka da bir şeyim yok. Ve ne is-

tediklerini öğrenene kadar, vekâleti bırakmanın daha güvenli olduğundan emin olamam."

"Boğazıma atlama riskini göze alarak soruyorum, dost canlısı FBI ajanından yardım istemeyi düşündün mü? Ya da belki İç Güvenlik'ten gelen iri yarı devden? Bu tür bir entrika onların alanı değil mi?"

Avery tam olarak bunu yapmayı düşünmüştü ama dikkatli olması onu durdurdu. "Yargıç Wynn'in onların yardımını istemek için bir nedeni yoktu. Daha fazlasını öğrenene kadar, ikisini de dâhil etme riskini alamam. Ayrıca FBI konusunda böyle bir şey yapmama gerek yok. Peşime taktıkları bir adam şehrin her tarafında beni takip ediyor ve sokağın karşısında da kamp kuran bir adam var."

"Ya İç Güvenlik'in görevlisi?"

"Ona güvenmiyorum." Aslında, bu sabah vaktini Binbaşı Will Vance hakkında araştırma yapmak için kullanmaya karar vermişti. Daha da iyisi, bu görevi Jared'a verecekti. "Yetkilileri henüz dâhil etmemeyi tercih ederim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi Ling, "bundan hoşlanmadım."

"Ders vermeyi başka zamana sakla." Sohbeti başka bir konuya yönlendiren Avery, "Yoğun olduğunu biliyorum, ama sana e-postayla gönderdiğim isimlerle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Evet. Bir duş alıp biraz kestireyim, sonra senin için çıktısını alırım."

"Öyle de okuyabilirim."

"Dün gece mikrobiyoloji ve genetik çalışmadıysan okuyamazsın. Garip şeyler."

"Ne buldun?"

"Önce uyu, sonra James Bond'culuk oynayacağız." Ling kolasını yudumladı ve yatak odasına yöneldi. "Çıkıyor musun?"

"Mahkemeden men edildiğim ve hem polis hem de FBI korumasına sahip olduğum için buraya takviye kuvvetler getiriyorum." Avery tereddüt etti. "Bana bağırma ama yarın izinsiz olarak Georgia'ya gideceğim." Ling yatak odasına giderken durdu. "Georgia mı?"

"Yargıç Wynn'in Atlanta yakınlarında bir kulübesi var. Orada, onun motivasyonlarıyla ilgili bazı cevaplar bulmayı umuyorum."

"Jared Wynn de seninle geliyor mu?"

"Evet."

"Fotoğrafındaki kadar sevimli mi?"

Avery gözlerini devirdi. "Başlama yine. Ben babasına yardım ediyorum, Jared da bana bu konuda yardım ediyor. Hepsi bu. Dün gece yapbozun bir parçasını daha bulduk. Bugün gidecektim ama bu öğleden sonra Ajan Lee ile Jamie Lewis ve para transferi hakkında başka bir görüşmem var."

"Yani neler olup bittiğine dair iyi bir fikrin olmasına rağmen yine FBI'a yalan söylemeyi mi planlıyorsun?"

"Başka seçeneğim yok."

Ling yatak odasının kapısını açtı ve başını salladı. "Bir seçeneğin var Avery. Sadece yanlış olanı yaptığından korkuyorum." En iyi arkadaşının gerçekten yanıldığından emin olmayan Avery, yatak örtüsüne saçılmış sayfaları toplamak için odasına döndü. Geceyi Yargıç Wynn ile Ani arasındaki arşivlenmiş sohbetleri, deşifre edilebilir konuşmalara dönüştürmeye çalışarak geçirmişti.

Şu âna kadarki incelemelerinden, bir yıldan uzun bir süre önce, Boursin sendromu hakkında daha fazla bilgi için internette arama yaptığı sırada tanıştıklarını öğrenmişti. Ayrıca satranca karşı ortak bir takıntıları olduğunu da... Görünüşe göre Ani saklanıyordu ve hayatının tehlikede olduğundan korkuyordu. Bir mesajda, Yargıç Wynn'i potansiyel bir tedavi hakkındaki

bilgisini açıklamaması konusunda uyarıyordu.

Sohbetlerinde artan histeri, rahatsız edici bir ortak paranoya şablonunu gösteriyordu. Kendisine benzer bir ruh bulan ve sanrılarının onu intihara sürüklemesine yol açacak kadar çılgın bir komplo teorisi üreten bir adama yardım etmek için geleceğini riske atıyor olabilirdi.

Öte yandan Jamie Lewis'in oturma odasının zeminindeki ölü görüntüsü ve kendi banka hesabındaki 500.000 dolar, bunca deliliğin ortasında en az bir parça gerçeklik olduğunu gösteriyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama anlayacaktı.

Kâğıtları toplayıp oturma odasına yöneldi. Yargıç Wynn, planları hakkında mesajlarının arasında bir yere gizlenmiş bir ipucu bırakmıştı. Dava notlarının ve içindeki tamamlanmamış notların muhtemelen mahkemedeki başka biri tarafından asla okunmayacağını bilerek, özlemle evrak çantasına baktı. Sonra başını salladı. Mahkeme için yapabileceği en iyi şey, masasında duran mesajlarda saklıydı.

Ling uzun bir uykudan uyandığında oturma odasına girdi ve Avery'yi ön kapıyı açarken buldu. Esneyerek, "Avery, beni misafirlerimizle tanıştır," dedi.

"Jared Wynn, Noah Fox, bu benim oda arkadaşım Dr. Ling Yin."

Ling mutfağa girerken kayıtsızca el salladı. "Yemek sipariş ediyorum. Tayland yemeği herkese uygun mu?"

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Avery dalgın dalgın. "Jared, e-posta adresi konusunda ilerleme kaydettin mi?"

Jared, Avery'nin daha önce görmediği bileşenleri takarak dizüstü bilgisayarını masaya kurdu. Onun sorgulayıcı bakışını yakalayarak, "*Hack*lemek karmaşık bir iştir. Bu sabah yargıcın kişisel hesabına girdim. Ama okuduğumu anladığımdan emin değilim. Son altı ayda TigrisLost veya Ani'yle e-posta alışverişi olmuş. Okumakta olduğunuz Chessdynamo sohbet odası me-

sajlarıyla aynı içerik. Ancak e-postalar değiş tokuş ettikleri birkaç dosyayı da içeriyordu."

Ekranları açtı. "İletişimlerinin çoğu, DC'de havanın güneşli mi yoksa Tigris'in yaşadığı yerin soğuk mu olduğuyla ilgili, ama belli ki havadan bahsetmiyorlardı. Sonuç olarak Ani, birinin onu öldürmeye çalıştığına inanıyordu."

"Aynısını sohbet odasında okudum. Her ikisi de sözde suikastçılar nedeniyle korkudan donup kalmışlar."

Jared belirli bir mesaj için ekrana dokundu. "Ani, birinin iş arkadaşlarından birkaçını öldürdüğünü düşünüyormuş."

"İş arkadaşları mı? Hangi şirketten?" diye sordu Avery kâğıt tomarına uzanırken. "Kasadaki firmaların hiçbirinde Ani'yi bulamıyorum. Baban nehre bakmamı söylemişti. Tigris, yani Dicle, Türkiye ve Irak'tan geçiyor ama Ani Hintçe bir isim. Babanın belirlediği şirketler Hintli, Çinli ve Amerikalıydı. Türk veya Irak firması yok."

"İnternet servis sağlayıcısının izini sürmeye ve trafik analizi kullanmaya çalıştım ama bu TigrisLost denen adam işini biliyormuş. Sinyalini henüz elektriği bile olmayan ülkelerden geçirmiş." Bu şaşkınlığını paylaşmasının üzerinden biraz süre geçince konuşmaya devam etti. "Bildiğim kadarıyla konumunu gizlemek için bir dizi yönlendirici, düzenleyici, uydu beslemesi ve şifreleme protokolü kullanmış. Oyun arşivlerini de kesinlikle saklamış ve senin için bu testi kurmuş."

Ling içkilerle döndü ve Noah not defterine uzandı. "Jared bana Hemşire Lewis'in bulutundan *hack*lediği notları gönderdi. Ona göre, Yargıç Wynn hızlı nefes alıyormuş – herkesin beklediğinden daha hızlı."

"Notlar onun ve Ani'nin ne üzerinde çalışıyor olabileceklerini açıklıyor mu?"

"Hayır. Çoğunlukla, onun artan paranoyasını ve Başkan Stokes'a olan takıntısını anlatıyor. Epey düşmanca şeyler, tabii ki

Amerikan Üniversitesi'ndeki eleştirisiyle doruğa ulaşıyor."

Avery, "Başka iyi haber var mı?" diye odadakilerin hepsine sordu.

Ling bir an için ortadan kaybolmuştu ve şişkin bir dosyayla geri döndü. "Bana gönderdiğin isimler listesine baktım ama sadece patent araştırmalarına ve makalelerine odaklandım." Öne uzanarak sayfaları çevirdi. Avery'nin incelemesi için bölümlere ayırdığı makaleleri çabucak çıkardı. Avery göz gezdirirken Ling, "Esas olarak, herhangi bir şirketi Boursin veya benzeri hastalıkların araştırmasıyla ilişkilendiren tıp dergilerinde herhangi bir bilgi aradım."

Jared kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Boursin'in kimsenin dikkatini çektiğini fark etmemiştim."

Ling özür diler gibi bir sesle, "Hastalık kendi başına çok önemli sayılmıyor," diye açıkladı. "Bununla birlikte, Boursin sendromunun genetik belirteçleri bazı benzersiz özelliklere sahip. Parkinson ve Huntington'da olduğu gibi, bazı biyogenetikçiler, DNA'yı yeniden sıralamanın veya sendromları tetikleyen hatalı kromozomları hedeflemenin bir çare olduğuna inanıyor."

Noah, "Tıp fakültesine gitmeyen bizler için bunu dilimize çevirir misin?" diye yalvardı.

"Anlamı şu," diye yanıtladı Ling gülümseyerek, "bir gen tedavisi belirli kromozomları hedef alıyorsa, Boursin'inki gibi belirli belirteçlere sahipse, süreci diğer genetik belirteçlere uygulamak için teknikler geliştirilebilir." Tek tip kafa karışıklığı ifadelerine baktı ve daha fazla açıklama yaptı: "Örneğin Hygeia adlı bir şirket umut verici bir iş yapıyordu."

Avery, "Yargıç Wynn'in Hygeia hakkında birkaç sayfalık bir dosyası vardı," diye hatırladı. "Bir süre önce Advar tarafından satın alındı."

Ling, "Şaşırmadım," diye yanıtladı. "Genetik araştırmalarda en son teknolojiyi geliştiriyorlardı. Yine de çok tartışmalı te-

oriler." Kalın bir klasör klipsi bulmak için sayfaları karıştırdı. "İlginç bulduğum şey, Hygeia'nın Y haplogrupları hakkında çok araştırma yapmış olmasıydı."

Noah, "Herkes ilginç bulmuyor mu?" dedi duygusuzca.

Ling, açıklamadan önce ona bir bakış attı. "Y haplogrupları, belirli coğrafi dağılımlarla karakterize edilen genlerdir. Temel olarak, DNA kodlamanıza dayanarak, atalarınızın dünyanın hangi bölgesinden geldiğini belirleme şansımız yüksektir. Hygeia bu genlere odaklanma konusunda uzmanlaştı ve ekipleri bir dizi patent aldı."

"Ne geliştirdiler?" diye sordu Avery.

"Pazara sunulan hiçbir şey yok, ancak gen patentleri yeni bir alan. Patent sahiplerine çapraz referans verdim ve aynı araştırmacı isimleri gelmeye devam etti. Sonra da patentler durdu."

Avery başvuruların tarihlerini gözden geçirdi. "Patentler, Hygeia'nın Advar'la birleşmesinden kısa bir süre önce sona eriyor. Bu da bizi Advar ve GenWorks'e geri götürüyor."

Jared, "Bu teknoloji firmalarının satın alınması alışılmadık bir durum değil," dedi. "Genellikle beyinler, yeni efendileri için üretir."

Ling başını sallayarak, "Listedeki en üretken mucide bakın," dedi.

"Dr. A. K. Ramji." Avery patentleri daha yavaş çevirdi. "Her bir listede var. İşine devam etmek için başka bir şirkete mi gitmiş?"

"Bunu düşündüm ama araştırmalarını takip eden yeni bir patent yok. Daha da ilginç olan ise patentlerin konusu. Zamanla Dr. Ramji, çalışmalarını belirli Y haplogruplarını manipüle etmeye odaklamış. Grup L ve H. Sonra bir dergi makalesi odak noktasını sorgulamış ve yayımlamayı bırakmış. Bir daha da esamisi okunmamış."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık on sekiz ay önce, aşağı yukarı." Belgelerini karıştırdı, yığından onun son makalesini aldı. "Bunu geçen mayıs ayında yayımlanan adenovirüs vektörlerinin uygulamaları üzerine yayımlamış ama bu muhtemelen onu bir yıl kadar önce yazdığı anlamına geliyor. Bugün daha derine inme şansım olmadı."

"A. K. Ramji. Gizemli Ani olabilir." Jared klavyeye komutlar yazdı. "Artık nereye bakacağımızı bildiğimize göre, neler çıkarabileceğimi bir görelim. Diğer mucitlerin isimleri neler?"

Ling, destesinden bir sayfa kopardı. "Hygeia veya benzer bir odak noktası olan başka herhangi bir şirket tarafından güvence altına alınan tüm patentleri listeledim. Çinli firmaların patent sürecimize karşı daha az sabrı var."

"Ramji'nin araştırması özellikle Boursin'e mi odaklanmış?" Avery, Ling'in önüne ittiği bilimsel makalelere baktı. "Yargıç Wynn bu şirketleri ve araştırmalarını incelemek için çok zaman harcadı. Boursin'in tedavisi üzerinde çalışmıyorlarsa, neden bu kadar kapsamlı dosyalar oluşturduğunu anlamıyorum."

"Dediğim gibi, Boursin gen terapilerinin tedavi edebileceği hastalık türlerinden biri. Ancak biyogenetik araştırma tamamen zararsız değildir. Bir dizi biyoetikçi, gen terapisinin silah hâline getirilmesinden endişe duyuyor."

"Nasıl?"

"Farklı şekillerde. Bir insanı daha güçlü yapan bir proteinle belirli genleri hedefleyebildiğinizi hayal edin. Sporcular arasındaki gen dopinginin ardındaki temel fikir budur. Bunu ordulara uygularsanız çok az uykuya ve daha az donanıma ihtiyaç duyan süper güçlü savaşçılarınız olur."

"Bunu tersine çevirebilir miyiz peki?" diye sordu Avery kısık sesle. "Bir şekilde bir orduyu hedef alıp onu zayıflatabilir miyiz?"

"Gen tedavisi şu anda bir özneyle yakın mesafeden temas gerektiriyor. Sense doğru kimyasal kombinasyonla mikrosko-

bik hedefleri vurmaktan bahsediyorsun." Ling'in cevabı dikkatliydi. "Genetik silahlaştırma bir sınır alandır. Saygın bilim insanlarının çoğu bu türden herhangi bir şey üzerinde çalıştıklarını asla kabul etmez."

Bilgisayarı Avery'ye çevirirken, "Onu buldum!" dedi Jared. "A. K. Ramji, Dr. Ani Kandahar Ramji'ymiş. Bir buçuk yıl önce yayımlamayı bırakmış ve aynı sıralarda genetik silahlaştırmanın kötülükleri üzerine internette yazılar yazmaya başlamış," dedi Jared. "Kullandığı yazar adını tahmin et."

Avery masanın üzerine dağılmış e-postalara baktı. *Nehre bak.* "TigrisLost."

YİRMİ YEDİ

"Aynen öyle." Jared klavyeye daha fazla komut yazdı. "İlk gönderiler, gen patentlerinin tehlikeleri ve araştırmanın yönü hakkında uyarıda bulunuyor. Devamında yazar, Hygeia'nın biyomedikal bilimi kitle imha silahlarına dönüştürmek için yetkisiz araştırmalara karıştığını iddia ediyor. Hygeia ve diğer bazı şirketlere karşı suçlamalarda bulunuyor. Yeni bir biyolojik savaş biçimi geliştirmek için işbirliği yaptıklarını iddia ediyor."

"Hepsini yazan TigrisLost mu?" Avery, Jared'ın arkasında durmak için kıpırdandı ve omzunun üzerinden baktı. "Göstersene."

"Bana bir saniye ver." Bir dizi komuta dokundu, sayfalar sırayla hızlı hızlı açıldı. Sonra açılan sayfalar aynı hızla kayboldu. Jared daha hızlı yazdı, içinden küfrediyordu. "Ne oluyor be?"

Avery ekrana yaklaşarak omzunun üzerinden okumaya başladı. "Sorun ne?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı sayfalar kaybolurken. Süreci durduramadı, değişmeden önce birkaç sayfanın ekran görüntüsünü aldı. Bir dakikadan az bir sürede bütün belgeler kayboldu. Jared hayal kırıklığıyla yumruğunu masaya vurdu. "Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Oturmaya dayanamadığından ayağa kalktı. "Benzer dili veya ilgili internet servis sağlayıcılarını kullanan tüm gönderileri bulmak için bir önbellek kurtarma programı kullandım." Boş ekranı işaret etti. "Sayfalar görünmeye başladığında, görünüşe göre bir virüs devreye girdi ve sayfalar yok oldu."

"Bir şey kurtarabildin mi?" diye sordu Ling.

Jared bilgisayarın başına geri döndü ve sandalyenin üzerine eğildi. "Birkaç ekran görüntüsü aldım, hepsi bu."

"Yani elimizde hiçbir şey yok."

"Henüz yok."

Avery, onun komutları girmesini ve alışılmadık bir teknolojiyi bilgisayarına bağlamasını sinirli bir sessizlikle izledi. Bu sessizlik, Jared memnuniyetle içini çekene kadar yaklaşık yarım saat sürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Avery.

"Biri TigrisLost'a yapılan atıfları saklamak için çok zahmete girmiş. Yakın zamanda Dr. Ramji veya hemşerilerinin görüldüğü herhangi bir şey bulamıyorum." Jared sandalyesini arkaya yatırarak kaykıldı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Ling'in listesinden birkaç ismin girişini yaptım. Mucit olarak listelenen her bilim insanı ve ortak mucit olarak görünen Dr. Ramji ölmüş."

"Nasıl ölmüş?" Noah ekrana yaklaştı.

"Bu, kazaya çok yatkın bir bilimsel ekipmiş. Dr. Farooq Kuthrapali, altı ay önce Mumbai'de bir araba kazasında ölmüş. Bijapur'da Dr. Jaya Gupta bir evde çıkan yangında can vermiş. Dr. Sangeetha Malhotra, Haydarabad'da bir soygun sırasında vurulmuş. Ve Dr. Pria Sen Endonezya'da tatildeyken boğulmuş."

Avery kollarını ovuşturdu, aniden ürperdi. "Ani'den ne haber?"

"Yargıcın satranç partneri olduğunu varsaymak dışında, Dr. Ani Ramji artık yok. Birleşmeden önce Haydarabad'da kiraladığı bir daire ve birkaç yıl önce internetten satın aldığı bazı şeyleri buldum ama bunun dışında şebekede ona dair bir iz yok."

"Uluslararası veritabanlarını bu kadar çabuk kontrol edebiliyor musun?" diye sordu Noah.

"Doğru becerilerle, evet. Para daima iz bırakır. İzini sürmesi en zor olan nakit paradır, ama onun da bir yerden gelmesi ge-

rekir ve ben genellikle çıkış noktasını bulabilirim. Başka bir ülkede olabilir, ancak Hindistan'daki banka bilgileri ve elektronik varlığı fiilen ortadan kaybolmuş."

"Öyleyse gitmiş?" Avery konuşurken Ling elini onun omzuna koydu. "Onu kaybettik öyle mi?"

Jared hafifçe başını sallayarak onayladı. "Şimdilik. Ama hiç kimse elektronik parmak izlerini tamamen gizleyemez. Belirli arama terimlerine bir etiket koydum. Başka birinin aynı bilgileri aramaya başlayıp başlamadığını bileceğiz. Kredi kartı kullanması veya çevrimiçi hareket etmeye çalışması ihtimaline karşı veri madenleri yerleştirdim. Ya da onu arayan başka biri varsa, sohbet etme şansımız olabilir."

Avery, ölen bilim adamlarını ve kayıp ortaklarını düşündü. Yargıç Wynn'in arkasında bıraktığı ekmek kırıntılarının izi doğrudan Ani Ramji'ye gidiyordu. Geri kalanı muhtemelen Georgia'da bir kulübedeydi. "Bence onu aramalıyız. Fiziksel olarak."

"Hindistan'a mı gideceğiz?"

"Henüz değil. 'Meydanda' ile neyi kastettiğini bulmalıyız. Anahtar Ani ise, Yargıç Wynn bizden onu bulmamızı bekliyor. Ama hâlâ Hindistan'da olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bunu çok iyi planlamışlar. Onu bulmak için Hindistan'a gitmemiz imkânsız olurdu. Onu bulmamız gerekiyorsa, o burada, ABD'de olmalı."

Jared, "Pasaport girişlerini ve uçuş manifestolarını kontrol ettim. Ani Ramji geçen yıl ülkeye girmemiş. Tabii ki bir takma adla seyahat etmiş olabilir ve eğer öyleyse, onu takip etmemin hiçbir yolu yok."

"Neden bir ilan vermiyorsunuz?"

Herkes dönüp öneride bulunan Ling'e baktı. Omuz silkti. "Onu dijital olarak takip ettiyseniz, neden bir bahis oynamıyorsunuz? İlan verin ve sizinle buluşmasını isteyin. Meydanda."

Noah, "Çünkü hâlâ nereyi kastettiğini bilmiyoruz," diye hatırlattı ona.

"Avery çözecektir. Bu arada iletişim kurmak için sosyal medyayı kullanın. Burada olduğunu varsayın, ardından birden fazla kanala ilan verin ve ipuçlarının bazılarını anladığınızı bilmesini sağlayın. Sizinle buluşmasını söyleyin."

Noah, "Bir adamın izini sürmek için dijital ilanlar mı yayımlayacağız?" diye sordu. "Piyasayı bununla doldurmak istiyorsak bu inanılmaz derecede pahalıya mal olacak."

"Başka ne seçeneğimiz var? Somut bir şeye ihtiyacımız var ve o bizim en büyük umudumuz." Noah'nın karşı çıkışını durdurmak için elini kaldırarak ekledi: "Evet, dijital reklam yayımlamak pahalı olacak, ama şimdi cimrilik etme zamanı değil. Mahkemede dönem sonuna iki haftadan az bir süre kaldı. Bu yüzden elimizde yarım milyon doların olması iyi bir şey."

Avery, Noah'ya döndü. "İlanlar için kurumsal bir takma ada ve bir sosyal medya hesabına ihtiyacım var: ChessdynamoDC. Ben olduğumu tahmin edemezler. Yarın yapabilir misin?"

"Tabii. İlanlar için ayarlamaları yapacağım ve ardından profilleri oluşturacağım. Bu, şu anda üzerinde çalıştığım araştırmadan daha heyecan verici. Mesajımız ne olacak?"

"Chessdynamo DC. Meydanda. Seni bekliyor."

"Bu kadar mı?"

"Çevrimiçi satranç oynayan veya satrançla ilgili bilgi arayan veya Yargıç Wynn hakkında bilgi arayan herkesi etiketleyen dijital reklamlar yayımlayalım. Kendini oyuna göründüğü kadar adadıysa, bunu görecektir. Umarım Dr. Ramji anlayış gösterir ve benimle Wynn'in oyunu veya ChessdynamoDC özel mesaj kutusu aracılığıyla iletişime geçer."

"Ya geçmezse?"

Masanın etrafına baktı. "Daha iyi bir fikri olan varsa dinlemeye hazırım."

"Dijital reklamlarla ava çıkarken," dedi Jared, "birkaç pop-up ayarlayacağım. Kişiler, motorların çoğunda doğru arama terimleri sırasını girerse, bizimle bağlantı kurmak için bir davet alacak."

"Peki ya ekran görüntülerin? Ne diyorlar?"

Bir tanesini açıp genel fikri kavrayarak hızla okudu. "TigrisLost, kötülüğün ilerlemesine karşı konuştuğu için işini kaybetmesinden bahsederek başlıyor. Sansad'ı harekete geçmeye çağırıyor."

Noah yardımsever bir tavırla, "Hindistan parlamentosu," diye açıkladı. "Ne için harekete geçmeye?"

"Yaptıkları nedeniyle dünyanın Hygeia'nın zulmünü öğrenmek üzere olduğunu iddia ediyor. Ancak tam bir soruşturma başlatılamadan Advar, Hygeia'nın çoğunluk hissesini satın aldı. Tüm patentlerini ve verilerini aldı. Advar'ın hükümete gerçeği gömeceğine dair söz verdiğini iddia ediyor."

Jared başka bir ekran görüntüsüne geçti. "Bu birkaç ay öncesine ait. TigrisLost, Hygeia'nın bazı kişileri garip faktörlere dayalı olarak işe aldığını iddia ediyor."

"Mesela?"

Ekrana gözlerini kısarak, "L1, L3, R2, HM69 için bir eğilim," diye okudu.

Noah, "Onlar ne?" diye sordu. "Hayalet bir satranç oyunu için daha fazla cebirsel gösterim mi?"

"Pek sayılmaz." Ling, Jared'ın yanında duruyordu. "Haplogruplar. Bu sayılar, genetik ve arkeogenetik haritalamanın kodudur."

Avery eğilerek Jared'ın ekranına baktı. "Neyin haritalaması?"

"Kromozomal DNA belirteçleri. Anasoylu olan mtDNA yerine Y kromozomu. Belirteçler, annenin veya babanın DNA'sına dayanan belirli menşe bölgelerine atıfta bulunuyor. Araştırmacılar, etnik gruplar arasında daha yüksek prevalansa sahip bazı

hastalıklar olduğunu biliyorlar. Afrika kökenlilerde orak hücreli anemi veya İskandinav ülkelerinde Sjögren-Larsson sendromu gibi."

"Peki oradaki sayıların anlamı nedir?"

Doktor, Jared'ın bilgisayarına uzandı. "Müsaade eder misin?" Jared tek kelime etmeden dizüstü bilgisayarı kaydırdı. Ling yazarken, "Ben genetikçi değilim. Ama genetik gruplar olan Y haplogruplarını izleyen ve belirli bölgelerdeki sıklıklarını ölçen bir insan evrimi projesi var. Bu, size atalarınızı anlatmak amacıyla DNA testlerinin dayandığı şeyin bir parçası," dedi.

Noah, "Bunu yirmi dolarlık bir testten bile öğrenebiliyorsan ne önemi var ki?" diye alay etti.

"Soy testleri yüzeyseldir, ancak temel bir öncül kullanırlar. Y kromozomu babadan oğula büyük ölçüde mutasyon olmadan aktarılır ve rekombinasyondan kurtulur, bu nedenle soy gösterme konusunda en iyi yeteneğe sahiptir."

Noah, "'Babasının oğlu' ifadesine yepyeni anlamlar veriyor," diye güldü.

"Kesinlikle." Ekranı dikkatle okurken sustu. "Aaa. Bu ilginç."

Avery, "Nedir o?" diye sordu.

"Emin değilim. Bana bir saniye ver." Ling kaydırmaya devam etti, ardından başını salladı. "Bu haplogruplar. Bahsettiği atamalar. Hindistan ve Pakistan'da bu işaretlere sahip belirli gruplar var."

"Hangi kısımlarında?" diye sordu Avery.

"Pakistan'ın Burusho halkı. Lodhalar. Hindistan'ın Keşmir, Assam ve Batı Bengal eyaletleri."

Noah, "Hintli bir bilim insanının kendi coğrafi bölgesindeki grupları incelemesi mantıklı, değil mi?" dedi. "Belki alt kıta için 23andMe'nin* en yeni sürümünü geliştiriyordu."

* Bir biyoteknoloji şirketi. Kullanıcılar şirkete tükürük örneği göndererek sağlık durumları, soylarına dair bilgiler ve genetik yatkınlıklarını içeren bir rapor alabilmektedir. (ç.n.)

Jared gruba, "Tüm meslektaşlarının ölmesiyle bir ilgisi varsa, hayır," diye hatırlattı. "Fakat Pakistan ve Hindistan, İngilizler 1947'de onu bölene kadar tek ülkeydi. Hindistan'da Hindular ve yeni kurulan Pakistan'da Müslümanlar vardı. Tabii ki hiçbir şey bu kadar basit değil. Aile bağları, tarihsel ittifaklar... bunların hepsi, temiz bölünmenin hiç olmadığı anlamına geliyordu. Etnik grupların ortak bir şeylerinin olması mantıklı. Bu neden çalışmaya değer olsun Ling?"

Ling cevap veremeden Avery araya girdi. "Bölünme, daha karmaşık bir soruna jeopolitik bir çözümdü. Baktığımız bu grupların, onları genetiğin dışında birbirine bağlayan dikkate değer bir özelliği var." Noah ekrana baktı. "Nedir?"

"Bölünmenin sebebini bir düşün – bir zamanlar aynı ulusta yaşayan etnik ve dini grupları ayırmak." Avery arkadaşlarına baktı, gözleri endişeliydi. "Yanılmıyorsam tüm bu insanlar Hindistan'da kalan Müslüman azınlığın bir parçası."

YİRMİ SEKİZ

Odaya soğuk bir sessizlik çöktü.

Noah inanamayarak sordu: "Hygeia Müslümanlar üzerinde deney mi yaptı?" Avery, grupları birbirine bağlayan bağa dair bizzat yaptığı keşfe itiraz etti. Yargıç Wynn, dinî deneyler için böyle bir potansiyel olduğunu bilemezdi ve hiçbir şey söylememişti. Elini kaldırarak onlara hatırlattı, "Yavaşlayalım. Bazı araştırmaların ekran görüntüleri, açmaza sürüklenmiş bir birleşme ve kayıp bir bilim insanı var. Bir avuç gerçek. Birincisi, TigrisLost Hygeia için çalışan bir bilim insanıydı. İkincisi, Dr. Ani Ramji muhtemelen TigrisLost. Üçüncüsü, Başkan, Hygeia'nın gen terapisi deneyleriyle uğraşması yüzünden bu birleşmeye itiraz ettiğini söylüyor."

"Dördüncüsü," diye ekledi Jared, "deneklerin dünyanın kromozomal bağlantısı olan bölgelerinden seçilmesi. Beşincisi, Dr. Ramji'ye yardım eden herkesin artık ölmüş olması."

Noah ensesini ovuşturdu. "Hindistan'ın ortasındaki bir biyoteknoloj şirketi, genetik belirteçler ve Müslümanlar üzerinde çalışıyordu. Kulağa biraz uğursuz geliyor."

Ling ellerini kaldırdı. "Durun. Bu bölgelerde ayrıca Hıristiyan nüfus, Yahudiler ve Hindular da var. Belirteçlerin ne için kullanıldığını bilmiyoruz. Sizi uyardım, ben genetikçi değilim."

"Dediğim gibi elimizde veri var ama kanıt yok. Bu yüzden daha fazla bilgiye ihtiyacımız var." Avery sandalyesini masadan itip uzağa ayağa kalktı. "Jared ve ben, Yargıç Wynn'in bunu açıklamamıza yardımcı olacak daha fazla bilgi bırakıp bırakmadığını görmek için sabah Georgia'ya gideceğiz. Ling ve Noah, bu şirketleri araştırmaya devam edebilir misiniz? Bulabildiğiniz her şeye bakalım. Yargıç Wynn'in defterini yeni baştan oluş-

turmak istiyorum. Ve bu dijital ilanları da verelim. Dr. Ramji'ye ihtiyacımız var."

Noah, "Yazlık çalışanları görevlendireceğim," dedi. "Hindistan'daki meslektaşlarımızı da arayacağım. Bakalım Dr. Ramji'yi başka bir şekilde bulabilecek miyiz?"

"Olmaz!" Avery, onu arayan ölmüş hemşireyi düşündü. Kayıp bilim insanını, ölmüş yurttaşlarını ve kendisinin pek de gizli olmayan hayranını... "Şimdilik sadece dördümüz bilelim. Başka hiç kimse olmasın." Sırayla herkesin gözlerine baktı.

"Kabul mü?"

Koro hep bir ağızdan: "Kabul edildi."

Beyaz Saray'da Başkan Stokes akşam haberlerini açtı. Yirmili yaşlarında, sıradan bir güzellikteki bir sunucu, haberleri teleprompterden okurken yapay bir sevimliliğe sahip, etnik olarak tanımlanamayan yardımcı sunucusu da ona eşlik ediyordu.

Yardımcı sunucu kameraya bilmiş bir bakış attı. "Mahkeme üyesi Wynn, Yüksek Mahkeme'deki tüm görev süresi boyunca bir muamma oldu. Scott, bize ne söyleyebilirsin?"

Eşit ölçüde karamsar ve heyecanlı görünen Scott Curlee, bölünmüş ekrandan yanıt verdi: "Davis, Yargıç Wynn, kaderine kimin karar vereceği sorusu hâlâ yanıtlanmadan komadaki üçüncü akşamına giriyor. Mahkeme gözlemcileri arasında tartışmalı konularda hızlı oylama yapan biri olarak bilinir ve tahmin edilmesi çok zor biridir."

Yayının sunuculuğunu yapan kadın, "Scott, halihazırda yargıcın vereceği oyun çok önemli olabileceği davalar var mı?" diye sordu.

"Evet Phoebe, Yargıç Wynn'in uluslararası GenWorks–ABD davasında belirleyici oyu vermesi bekleniyordu. Aylardır bildir-

diğimiz gibi, bir Amerikan biyogenetik firması olan GenWorks, Hindistan merkezli büyük bir biyoteknoloji şirketi olan Advar'la birleşmek istiyor. Şirketin önümüzdeki yıl muazzam bir büyümeye imza atması bekleniyor. Advar, geleneksel tedavilere bağışık olan ölümcül hastalıkları tedavi edebileceği iddia edilen yeni bir gen terapisi uygulamasının patentini aldı. Ne var ki Yargıç Wynn'in ani hastalığı, her iki şirketin de geleceğini karartabilir. Birleşmede, her iki ülkede de ağır izler bırakacak bir nakit ve hisse senedi takası olması bekleniyordu. Başkanlığın itirazı devam ederse, bu, gelecekteki uluslararası birleşmelere ağır bir darbe olabilir."

"İtirazın nedeni ne?" diye sordu Davis.

"Amerikan Dış Ticaret Yasası Exon-Florio Değişikliği uyarınca, başkanın ulusal güvenlik tehdidi oluşturan bir şirketin herhangi bir yabancı satın alımını askıya alma veya yasaklama yetkisi var. Başkan George W. Bush'un Florida'daki bir limanın Ortadoğulu bir şirkete satışını durdurmak için neredeyse aynı hükmü kullanmak üzere olduğunu hatırlarsınız."

Phoebe, "Başkan Stokes Hintli bir şirketin aynı riski taşıdığına inanıyor mu?" diye sordu.

"Bu iyi bir soru. Hiçbir başkan, ticari anlaşmalarda bir anlaşmazlık noktası olarak görülmek istemez."

Davis başını salladı. "Ve Başkan Stokes temelde onun iznini almaları gerektiğini söylüyor. Bu daha çok Putin'in söyleyeceği bir şeye benziyor."

Scott ona azarlayıcı bir bakış attı. "Tam olarak değil. Başkan Stokes, GenWorks ile Advar arasında paylaşılan biyokimyasal ve biyogenetik teknolojinin ulusu tehlikeye atacağını, çünkü bu birleşmenin sonucunda varlığını sürdürecek olan tarafın Hintli şirket olacağını iddia ediyor."

"Ama Nigel Cooper, Amerika'daki bölümün başına geçme niyetinde olduğunu söylemişti."

"Öyle diyor, ama geçmişte bu tarz birleşmeleri izleyen her-

kes, vadedilenlerin mutlaka gerçekleşmediğini bilir. Başkan Stokes, genetik testlere ve kök hücre araştırmalarına itirazı konusunda tutarlıydı."

Phoebe görünmez izleyicilere gülümsedi. "Hindistan, insan genetiği testleri hakkındaki uluslararası tartışmada önemli bir oyuncu hâline geldi ve ABD'den çok daha hoşgörülü davrandılar. Bazı kongre üyeleri, yürüttükleri genetik araştırma türünü suç sayan yasa tasarıları çıkardı. Başkan Stokes, birleşmeye izin vermenin kendisini seçimden hemen önce biyoetik konusunda zor bir duruma sokacağından korkabilir."

Davis araya girdi. "Hindistan parlamentosu, Başkan Stokes'un ağır bir şekilde teşvik ettiği bir ticaret anlaşmasını onaylamayı reddettiğinden beri, Başkan ile Hindistan arasında da büyük bir gerilim var. Başkanın kararı aynı zamanda itibarını tehlikeye atan bir anlaşmayı reddetmelerinin intikamı mı Scott?"

"İçeridekiler bu konuda spekülasyon yaptı, ancak ben hiçbir kanıt görmedim."

"Başkan Cadres'ın böyle tartışmalı bir karar vereceğini düşünüyor musun?" diye kışkırttı Phoebe.

Scott başını iki yana salladı. "Geleneksel bilgelik hayır diyor. Başkan Cadres muhafazakârdı ama geçirdiği ölümcül kalp krizi bunun cevabını asla bilemeyeceğimiz anlamına geliyor. Başkan Stokes, dış ilişkiler konusunda kesinlikle daha agresif, ama madalyalı bir savaş kahramanından başka ne beklerdik ki? Hindistan, Amerikan ticaret politikasına kızan ülkelerle aynı safta yer almakla suçlanıyor. Başkan Stokes açıkça bunun kendi sorumluluğu olduğuna inanıyor."

Davis bilgece başını salladı. "Teşekkürler Scott." Muhabirin yerini alacak yeni birini gösteren ikinci bir ekran açıldı. "Aramıza ünlü siyaset bilimci ve hukuk alanında akademisyen Dr. Christina Greer katılıyor. Bize katıldığınız için teşekkürler."

"Burada olduğum için mutluyum."

"Yüksek Mahkeme'nin bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra, 30 Haziran'da adli tatile girmesinden önce GenWorks ve Advar hakkında bir karar vermesi bekleniyor, değil mi?"

Greer, "Dördüncü Daire, başkanın kararını onayladı ve GenWorks temyize gitti. Yüksek Mahkeme mart ayında davayı ele aldı ve sözlü tartışmaları dinledi. Wall Street bu kararı bekliyor, ancak gidişatı tam bir muamma."

"Peki hastalanmadan önce Yargıç Wynn'in yönelimi ne yöndeydi?"

"Sözlü yargılamalardaki sorgulama tarzı, GenWorks'e sempati duyduğunu gösteriyordu. Yargıç Wynn'in görev yapamaz hâle gelmesiyle, mahkemenin ikiye bölündüğü söylentisi var. Bu durumda alt mahkeme kararı geçerlidir ve Başkan Stokes kazanır."

Phoebe kameraya doğru kaşlarını çattı. "Peki diyelim ki Yargıç Wynn hayatını kaybetti, o zaman ne olur?"

Dr. Greer kısa ve hüzünlü bir bakış attı, ardından ciddi bir tonla fikrini bildirdi: "O zaman Başkan Stokes'un kararı onaylanabilir ve doldurulması gereken bir koltuk boşalabilir. Dualarımız Yargıç Wynn ve ailesiyle ama kulağa ne kadar ürkütücü gelse de, bir koltuğun boşalması Başkan'ın itibarını ve bu yılki seçimlerin önemini kayda değer ölçüde artırıyor."

"Ya Mahkeme karar veremezse?" diye sordu Phoebe.

"O zaman dava aktif kalır. Bu birleşme, birkaç GenWorks hissedarı ve çalışanı arasından bir anda milyarderler çıkaracaktır. Nigel Cooper, Başkan Stokes'u zaten kötü giden ekonomide işleri öldürmekle suçluyor ve şikâyetleri etkili de oluyor."

"Yargının durumuyla ilgili bir gelişme oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı Phoebe," diye yanıtladı Dr. Greer.

"Teşekkürler Kristina." Phoebe'nin yüzü ekranı doldurdu.

"Bu destan gelişmeye devam ederken mahkemeyi, hastaneyi ve borsayı yakından izleyeceğiz. Geciken bir kararın sonuçları hakkında daha fazla haber için finansal analistimiz Harold Faub'a dönelim."

Harold bölünmüş bir ekranda yayına katıldı. "Teşekkürler Phoebe."

Başkan Stokes, Faub'un ne söyleyeceğini zaten bildiği için sessize alma düğmesine bastı. Mahkeme GenWorks'ün lehine karar verirse, riskli bir başkanlık yarışına girerken başka bir şaşırtıcı kayıpla karşı karşıya kalacaktı. Mahkeme GenWorks aleyhine karar verirse, Beyaz Saray genetik deneylere karşı büyük bir zafer kazanırdı.

Onun için bir zafer olurdu ama piyasalar isyan ederdi. Kaos, piyasayı desteklemenin bir yolunu bulana ve kongreyi kendisine yardım etmeye zorlayana kadar, her zaman olduğu gibi kısa bir süre hüküm sürerdi.

Bir ustalık hamlesiyle kendi yarattığı krizi çözecekti. Kasım seçimi için tam zamanında.

* * *

Bir zamanlar kimyager olan ve Bilim ve Teknoloji Direktörlüğü'nün şu anki Strateji, Politika ve Bütçe Başkanı olan Dr. Elizabeth Papaleo, cuma günü Temsilciler Meclisi'ne açıklaması için alt bölümünün çağrılacağı, kısaltmalar ve maliyet aşımlarıyla dolu bir elektronik tablonun üzerine eğildi. "Hızla Değişen Küresel Ortamda Bilim ve Teknoloji Harcamalarında Verimlilik Kazanılması" başlıklı bir oturum olacaktı. Tüm bunları düşünmek bile başını ağrıtıyordu. Hazırlanan açıklamalar çoktan emir komuta zincirinden müsteşara gönderilmişti ve düzeltilmiş metin Betty'nin dirseğinin yanında duruyordu. Yasama organları tarafından asla görülmemiş, usulüne uygun olarak

onaylanmış bütçe tahsisleri, Meclis Bütçe Komisyonu önünde dinlenemezdi.

Ulusal güvenliğin bütçe işlevi altında harcanan vergi mükellefi fonları, bir mahremiyet kalkanından yararlanırdı ki, bu kalkanın altını yalnızca herhangi bir normal seçilmiş memurun çok üzerinde yetki seviyelerine sahip kadın ve erkekler görebilirdi. Dosyası, *Araştırma, Geliştirme, Test ve Değerlendirme* gibi daha zararsız ifadelere dönüşen tahsislerin daha derinine dalmayı içeriyordu. Bunlar, Meclis Bütçe Komitesi ve onun dolar savunma şahinleriyle tartışılan girişler olacaktı. Ve Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'nden gelen talebe göre, dosya cuma günü kurumlarında birisiyle görüşülecekti.

Bilim-teknoloji bölümünün bodrum katında, depo odasının zeminine bağdaş kurarak oturdu. Tozların içinden sürükleyip getirdiği tomarlarca raporu yukarıda titreşen yetersiz floresanın ışığında taradı. Onun alanında, yeşil-beyaz nokta vuruşlu çıktılar müzelere gönderilmemişti. Bunun yerine hesabı sorulacak milyarlarcası, sıkışık, yetersiz aydınlatılmış dolaplarda ve gölgelerle dolu bodrum katlarında kendilerine geçici evler buldu. Rapor kutularını saklandıkları yerden çıkarmıştı, göğe kadar yükselen bir samanlıkta iğne aramaktı bu.

Betty çıktıları, her biri bir önceki yılın tarihiyle süslenmiş bütçe defterleriyle karşılaştırdı. Toplamda beş. Vurgulanan satırlarıyla işaretlenmiş sayfaları dikkatle inceledi. Boş odaya sesli olarak, "Kromozomal araştırma bursları," dedi, onlarca yıllık yalnızlıktan sonra gelişen bir alışkanlıktı bu. "Hiçbiri yirmi beş milyon doları geçmeyen hibeler düzinelerce ödemeye bölünmüş durumda. Ancak hibelerin yayımlandığını, verildiğini veya rapor edildiğini gösteren herhangi bir evrak bulamıyorum. NOFA da yok."

Devlet tarafından finanse edilen bilimsel araştırma dünyasında NOFA, yani Finansman Bulunabilirliği Bildirimi krallığın

anahtarıydı. Bu, hükümetin tüm dünyaya "Gelin, alın" demesinin yoluydu. Bir NOFA'nın yayımlanmasından sonra, paralar araştırma ve kullanılışını gösterme projelerine ve bu projelerin değerlendirme protokolleri üzerine yapılan incelemelere harcanırdı. NOFA olmadan kasadan bir dolar bile çıkması nadirdi. Bir şeyi gözden kaçırdığından emin olarak tedarik kayıtlarına uzandı. Belki fonlar hizmet için ödeme olarak gitmişti.

Bulduğu şey, finansman ve hibe kategorisine karşılık gelen ödemelerin bir listesiydi. Ancak NOFA'lar veya hizmet sözleşmeleri veya 8(a) ödülleri yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece arka kapıdan sızan ve yerini tespit edemediği hesaplara giren para. Beş yılda kromozomal araştırma için 300 milyon dolardan fazla harcanmıştı.

Betty, etrafına konfeti gibi dağılmış kâğıtlarla bir zafer çığlığı attı. Transferler bir düzine farklı yöne gitmişti ama bölümün başına geçtiği süre içinde bir iki numara öğrenmişti. Para, federal hükümet dışında hemen hemen herkes tarafından aklanabilirdi. Her parçayı kapatmak, arkasında bir iz bırakırdı – doğru izleyici için bir resim oluşturabilecek küçük bir bilgi işareti. Tek yapması gereken bakmaktı.

YİRMİ DOKUZ

Avery'nin dairesinden bir blok ötede bir sedan park etmiş, ışıklarını ve motorunu kapatmıştı. Direksiyonun arkasındaki adam sessizce izliyordu ve gelişigüzel bir şekilde binanın girişine yakın konuşlanmış FBI ajanını fark etti. Kısa bir süre sonra, güvenlik ekibinden bir ABD polisi geldi ve ajanla yer değiştirdi. Aracı gece boyunca kaldırım kenarına park etmiş arabaların arasına sıkışan ziyaretçiden ikisinin de haberi bile yoktu.

Belirlenen saatte, Castillo o gün için verilen şifreli telefonu tuşladı. Pencereleri, en ufak bir esintiyi içeri kabul edecek ve sigara dumanının durgun, yoğun havaya süzülmesine izin verecek şekilde indirilmişti. Konumu gözlerden uzaktı, yalnızca gece yaratıklarının sıçrayışı tarafından kesintiye uğratılıyordu. Ama pencereyi kaldırdı çünkü ocak ortasında toplanan bu pis işler ekibinin her üyesine karşı önlem alınmıştı. Hepsi eski askerlerdi, hükümet kollarını aşan bir sadakatleri ve komutanlarına karşı bir savaş alanı bağlılıkları vardı. "Dört hedef hâlâ içeride. Konuşmayı duyduğunu varsayıyorum."

"Jared Wynn'in bilgisayarının içeriğini görebiliyor muyuz?"

"Hayır efendim. Güvenlik duvarları askeri düzeyde. Kızın ağına bağlanmadı. Ama onların bildiklerini bizim bildiğimize inanıyoruz."

"Evet. Ani Ramji ve Tigris'i teşhis ettiler." Adam, beyninde bir kreşendo oluşturan hüsran ve mantığı bastırmakla tehdit eden bir kakofoniyle sandalyesini arkaya yatırdı. "Bu gece Yargıç Wynn'in odasına gideceksin. Phillips gözetimi devralması için birini görevlendirecek. Hâlâ anneyi takip ediyor muyuz? Onu koz olarak kullanmamız gerekebilir."

"Evet efendim."

"Ya hemşirenin ölümüyle ilgili soruşturma? Orada da bir hareket olmadığını varsayıyorum."

"Bütün vaka notlarını kopyalıyoruz. Yerel polis kocasını arıyor, ama sizin emrinizle, Wargo yerini tespit etti ve adamdan kurtuldu. Ajan Lee teorilerini paylaşmak istemiyor ama polisler bunun FBI'ın saçmalıklarından başka bir şey olmadığını düşünüyor. Herhangi bir şeyden şüpheleniyorsa, endişelerini saklıyor demektir."

"Anladım. Tangier takipte mi?"

"Evet efendim. Ben de Atlanta'ya gece uçağıyla gideceğim."

"Olmaz. Çok gizli bir uçuş olup olmadığını kontrol et. Jared Wynn'in izini sürebileceği bir kaydın olmasını istemiyorum. Bulgularını Phillips'e bildir."

"Anlaşıldı."

* * *

Telefonu kapatan Binbaşı Will Vance, Phillips'i ofisine çağırdı. Beklerken de Ulusal Güvenlik'ten alınan raporların bir kopyasına göz attı. Fonları dikkatli bir şekilde dağıtması, neredeyse beş yıl boyunca fark edilmemişti, yalnızca bir DC arka ofisindeki aşırı hevesli bir bürokrat tarafından neredeyse bozulacaktı.

Sayfalar elinin altında buruştu. Phillips odaya girdiğinde Vance, "Betty Papaleo'yu vazgeçirme konusunda ne durumdayız?"

"Hâlâ aynı yerde ama İç Güvenlik telefonunu ve kişisel cep telefonunu dinliyoruz."

Bürokratlar, teknolojinin ne kadar savunmasız olabileceğini bilmelerine rağmen mahremiyet mitine inanırlardı. İşleri, aksini gösteren birçok kanıt olmasına rağmen, Amerikalıların hükümetleri hakkında kendilerine anlattıkları peri masallarına dayanıyordu. Gözetim. Gizli araştırma. Hedeflenen intikam.

Hepsi Vance ve Başkan Stokes gibi adamlar tarafından anlatılan hoş hikâyelerle gizlenmişti. "Hastanede bir değişiklik var mı?"

"Kan testi her an Quantico'dan gelebilir. Takipteyim, Wynn'in ne yuttuğunu belirledikleri anda bize haber verilecek."

"Castillo, Georgia yolunda. Onu rahatlatmak için daireyi izleyecek yeni bir ekip gönderin ve onlar da Avery ve Jared yola çıktığında ona haber versinler."

"Anlaşıldı."

Vance bir sonraki araması için ofisten ayrıldı. Akıllı telefonu, ABD topraklarındaki ileri gelen yabancıları kaçırma fikrinin uygun bir kariyer seçeneği gibi göründüğünü düşünen bir grup üniversiteli morona karşı düşük seviyeli bir sinyal iletmişti. Yargılar arası bir görev gücünün yardımıyla genç adamlar, portföylerini çeşitlendirmek isteyen Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin yarattığı sahte bir partiden, ATF tarafından sağlanan sahte bir kredi kartıyla etkinleştirilen bir grup kullan-at telefon satın almışlardı.

Onun departmanının buradaki rolü, derinin altına mikroskobik vericiler yerleştiren deneysel bir sistem kullanarak sözde yerli teröristleri takip etmekti. Dört yıllık FBI emektarı olan elebaşı, çekirdek grubu eşleşen dövmeler yaptırmaya ikna ettiğinde, her denek farkında olmadan prosedüre rıza göstermişti.

Bilim Müdürlüğü, Bond'un Q'sunu* kıskandıracak ve biraz merak uyandıracak türden bir teknoloji geliştirmekten keyif almıştı. Vance, başarılı bir manevrayı sessizce kutlarken, bir avuç akıllı telefonu daha sonra konuşlandırmak üzere tahsis etmişti. Cihazlardan üçü, Siber Güvenlik Bölümü tarafından geliştirilen anti-hack teknolojisiyle donatılmıştı. Şimdi diğer ikisi binlerce mil ötede onun aramasını bekliyorlardı.

Birden fazla mahremiyet alanı bulunan Jefferson Anıtı'na

* James Bond serisinde Britanya Gizli Servisi'nin araştırma ve geliştirme departmanını idare eden kişi. (ç.n.)

gitti. Son hareketine kulak misafiri olmak için uygun bir başkan.* Telefonun ilk çalışında karşı taraf cevap verdi.

"Evet?"

"Bilim insanını ve projeyi belirlediler. Yerini bulabildin mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Hayır. Elimizde onun ülkede kaldığını söyleyen ipuçları var ama yerini tam olarak belirlemek zor."

"Daha çok uğraş. O sizin çözmeniz gereken bir sorundu, yine de bir Yüksek Mahkeme yargıcıyla gizli görüşmeler yapabildi. Tartışmalarının arşiv kayıtları ortaya çıkarıldı."

"Ramji'nin onlar için geri döneceğini varsayarak tartışmaları yem olarak kullanmaya çalışmıştık. Tetiklendiklerinde indirmelerini durdurduk. Maalesef alarmı çalıştıran Ramji değilmiş."

"Yani daha yakın değilsin."

"Hayır, ama ekibinin geri kalanı gitti."

"Diğerleri umurumda değil. Hiçbiri gizli bilgileri bir satranç oyununa yerleştirmedi. Bunu Ramji yaptı."

"Bitireceğiz," diye yanıtladı adam. "Arkadaşlarıyla, ailesiyle, izlediğimiz herhangi biriyle bir daha temas kurmaya çalıştığında onu yakalayacağız."

"Hayır, yakalamayacaksın. Ona tuzak kurdular. Yaklaştığı zaman yakalarız."

"Bu benim sorunum. Onu ben hallederim." Vance'in ses tonu düz ve kontrollüydü. "Dr. Ramji'yi idare etmenin pek de sana göre olmadığını kanıtladın. Onu bana bırak."

İlkinden daha derin ve daha düşmanca bir başka sessizlik. Sonunda: "Hepsi bu kadar mı?"

"Nigel Cooper'ı sustur. Çok fazla dikkat çekiyor. Capitol Hill ve Beyaz Saray'ı karıştırıyor."

"Kalıcı hiçbir şey yapamam. Şüpheleri artırmış olurum."

"Yaratıcılığını kullan. Ama bir şekilde sustur onu."

---

* Thomas Jefferson, ABD'nin üçüncü başkanıdır.

"Elimden geleni yapacağım."

Vance okyanusun ötesinden cümlesini düzeltti: "Başarılı olacaksın."

* * *

Saatler sonra, Castillo kiralık arabayı ıssız otoyoldan kulübeye giden yola sürdü. Yol boyunca uzanan evler yolun çok gerisindeydi, dağın yamacı boyunca düzensiz, uzak bir şerit hâlinde ilerliyorlardı. Hedefine yaklaşırken GPS buyurgan bir şekilde bipledi; sonra talimatlar sessizleşti, sinyal menzilinin dışında kaldı.

Ezberlediği haritayı kullanarak zifiri karanlıkta yol aldı. Görev gezileri sırasında, yalnızca aracının farlarının rehberliğinde ilerlemeye, dar geçitlerde ışığın olmamasına alışmıştı. Kısa süre sonra garaj yolundan yukarı çıktı ve parka geçti. Ağustosböceklerinin ve ağaç kurbağalarının huzursuz cırlamaları dışında çıt çıkmıyordu. Yanındaki koltukta duran alet çantasını topladı. Kilit açma aletleri, el feneri ve bir misafir olması durumunda kullanmak üzere yarı otomatik silah... Telefonu daha önce cebine koymuştu, sinyali GPS'ten daha iyi değildi. Acil durumlar için bir uydu telefonu taşıyordu ama daha sonra kullanacaktı.

İhtiyatlı adımlarla ve sadece ay ışığının rehberliğinde ön kapıya yaklaştı. Gözlerden kaçma çabalarına rağmen, basamakların çürümüş tahtaları ayaklarının altında gıcırdadı. Hızla hareket ederek sahanlığa sıçradı ve yumuşak bir gümbürtüyle indi. Kapıya bu kadar yaklaşmışken, vahşi yaşamın suyun uğultusu ve farelerin tırmalamalarıyla birleşen gevezeliklerini duyabiliyordu. Castillo fenerini aldı ve terk edilmiş yapıyı çevreleyen sundurmanın etrafında döndü. Derisine örümcek ağları yapışmış ve bakımsızlık nedeniyle biriken çer çöp de botlarına dolanmıştı. Ama yalnızdı.

Ön kapıya dönüp diz çöktü. Telaşlı hareketlerle kilidi eline aldı, mekanizmanın içindeki pası kazıdı. Kilit kırıldı. Ayağa kalktı, aslında kendisine verilen kodu girmeye hazırdı: 3-1-0-7-7-4. Ama kulübede alarm şöyle dursun, elektrik bile yoktu.

Talimatlarını biliyordu, uydu telefonunu etkinleştirdi ve Bluetooth kulaklığını kulağına yerleştirdi. Phillips telefona cevap verdi.

Castillo alçak, kısık bir sesle, "Alarm kodu yok," dedi. Kulağındaki kulaklık, mesajı kolayca aldı ve açık hücre hattı boyunca iletti. "Arama başlatılıyor."

DC'deki Phillips, "Bir kasa veya kilitli kutu ara. Her ne bıraktıysa muhtemelen oradadır," dedi.

"Anlaşıldı." Castillo açık ana odayı dörde böldü, her yüzeyi ve saklama deliğini aradı, ama nafile. Uzun süre önce unutulmuş kutu oyunları, toz katmanlarının altında duruyordu. Eski televizyonun gizli bölmeleri yoktu ve altındaki çekmeceler de kolayca açılıyordu. "Burada hiçbir şey yok." Banyoyu taradı ve kayda değer bir şey bulamadı.

"Yatak odası." Oturma odasının yarısı kadar olan ikinci odaya geçti. Bir zamanlar rahat olan alan, çok uzun süre havalandırılmadan bırakılmıştı. Tam boy bir yatak, bir şifonyerin yanında ve bir dolabın karşısında duruyordu. On beş dakikalık sonuçsuz araştırmadan sonra, "Mutfağa geçiyorum," diye bildirdi.

Oradaki sobayı kontrol etti ve bulduğu tek şey, rahatsız edildiği için keyfi kaçan fareler oldu. Buzdolabında gizli bir kasa yoktu, küçük kuzinenin kapaklarının arkasında da. "Olumsuz," diye bildirdi. "Çatı katını kontrol ediyorum."

Üst kattaki dar çatı katı bir oğlan çocuğunun yatak odasına dönüştürülmüştü. Tek, ağır bir meşe yatak, koyu renk çarşaflarla ve başka pek az şeyle süslenmişti. Yukarıda mavi ve beyaz boyayla yıldızlardan oluşan bir takımyıldız çizilmişti. Döşeme tahtalarının gizlediği herhangi bir gizli alan yoktu ve yatağın

altındaki alan da boştu. Kutu yok, kasa yok, hiçbir şey yok.

"Ev temiz."

Phillips, "Tekrar kontrol et. Kod bir işe yarıyor olmalı. Başka bir tur at ve sonra dışarıya bak," dedi.

"Anlaşıldı." Castillo aynı yerleri tekrar gezdi ama daha önce gördükleri dışında hiçbir şeye rastlamadı. Dışarıdaki sundurma düşen dallar ve kuruyan yapraklarla doluydu. Çürüyen kulübe döşemesinin altındaki boşluğu incelemek de dâhil olmak üzere dışarıyı incelemeye yirmi dakika daha devam etti.

Pis ve nemli bir hâlde evin altından dışarı fırladı. "Her yeri kontrol ettim efendim. Burada hiçbir şey yok."

Phillips yavaşça nefes verdi. Yargıç Wynn'in, Avery ve Jared'ı Georgia'ya göndermesinin bir nedeni vardı ve Vance onlardan önce bulunmasını bekliyordu. "Bir şeyi kaçırıyoruz. Atlanta'ya dön ve sabah onları kulübeye kadar takip et. Sabah altı uçağında yer ayırttılar."

"Evet efendim." Castillo sundurmayı eski hâline getirdi ve kullanılmadığı için donmuş gibi görünsün diye kilidi sıkıştırdı. Daha sonra arka kapıya döndü ve aynısını yaptı. Bir sonraki ziyaretçilerin içeri girebilmek için kulübe hakkında bildiklerini ifşa etmesi gerekecekti. "Emriniz?"

"Buldukları her şeyi emniyete al ve asla DC'ye dönmemelerini sağla."

"Tamam."

OTUZ

22 Haziran Perşembe

Çakıllı, tekerlek izleriyle kaplı, yılan gibi kıvrılan yolda ilerleyen kiralık SUV, asfaltsız yolun her çukuruna uyumlu bir şekilde sekiyordu.

Sabahın ilk ışıklarında alçakta asılı duran bulut demetleri, şafakla birlikte tül gibi solgun görünüyordu. Jared arabayı sürerken, Avery tabletini, internette takip edilebilecek izler bırakmak için kullandı. Bulabildiği her satranç uygulamasını indirerek WHTW5730 olarak oturum açtı ve TigrisLost'la oynamak için bir davet gönderdi. Jared'ın çabalarıyla birleştiğinde, kayıp halkaları ortaya çıkarmak çok uzun sürmezdi. Bulunmak istiyorsa…

Kısa süre sonra, kamyon bir tepeye ulaştı ve basit bir üçgen çatılı, ahşap kulübe onları bekliyordu. Jared şeritte ahşap yapıya doğru manevra yaparken tekerleklerin altından kırmızı toz parçaları fışkırdı. Avery'nin gözünde sığınaktan çok çöplüğü andıran Vivian'ın Georgia'daki Kulübesi, düzenli aralıklarla dizilmiş kalın ahşap kirişlerle sağlamlaştırılan, etrafını çevreleyen sarkık bir sundurmaya sahipti. Pencereler örümceklere yuva olmuştu, tozla kaplı camları örümcek ağları örtüyordu. Jared, kamyonu sertleşmiş kilden oluşan çorak bir alanda durdurdu.

Motor rölantide çalışmaya devam ederken Avery sessizce bekledi. Jared, Atlanta'ya inip kiraladıkları aracı teslim aldıklarından beri hemen hiç konuşmamıştı. Avery'nin konuşma girişimlerine homurdanarak verdiği yanıtlar, gergin bir sessiz-

liği doğurmuştu. Elleri direksiyon simidini sıkı sıkı kavradı ve gevşedi. Avery ihtiyatlı bir şekilde uzandı ve elinin arkasına dokundu.

"Hazır mısın?"

Ön camdan dışarı, çürüyen kulübeye baktı. "Annem öldüğünden beri buraya gelmedim. Bir kez bile." Kaçamak cevaplar verirken kollarını direksiyon simidinin üzerinde gezdirdi. "Buraya geldiğimiz zamanlar, Yargıç'a en yakın olduğum zamanlar olurdu. Her yaz sert ve mesafeli olmayı bırakacağı birkaç hafta... Bana oltaya nasıl yem takılacağını öğretti. Nasıl izleyeceğimi... Burada yargıç değildi." Jared acıklı bir şekilde kıkırdadı. "Ona sadece buradayken baba derdim. Biz mutluyken. Burada."

"İstersen içeri ben gireyim. Sen de beni beklersin."

Başını iki yana sallayarak bir eliyle alnını ovuşturdu. "İyiyim. Sadece bunu beklemiyordum."

"Neyi beklemiyordun? Nostaljik hissetmeyi mi?"

"Hayır. Kaybı hissetmeyi. İlk defa babamı kaybettiğimi anlıyorum. Bir kez daha." Kontağı kapatmak için anahtarı çevirdi. "Hadi gidelim."

Avery arazi aracından indi ve killi zeminin ortasında aniden başlayan kaldırım taşı dizili yolun boşluklarına girmiş, karışık yabani otlara bastı. Aradan geçen yıllarda taşlar, sundurmaya çıkan tahta basamaklar gibi ayrılmıştı.

Kulübenin temelinin sağlamlığına karşı temkinli davranarak, çürümüş tahtalarda dikkatli adımlarla ilerledi. Pastan çürümüş menteşeler, palamarlarında sarhoş gibi asılıydı. Termitler, sundurmanın kalaslarında ziyafet çekmiş, fareler de süpürgeliklere uzmanlıklarını eklemişlerdi.

Jared yanına geldi. Avery geri çekildi ve Noah'nın verdiği anahtarı ona uzattı. Kilide sokmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Birkaç denemeden sonra Avery'ye döndü. "Geri çekil."

Bir ayağı üzerinde dönerken diğer topuğuyla topuzu hedef-

ledi ve güçlü bir tekme attı. Çürüyen tahta kırıldı ve kapı sonuna kadar açıldı.

Jared eşiği geçti. "Vivian'ın Georgia'daki Kulübesi'ne hoş geldin."

Kırık kapı sövesine göz atarken, "Görünen o ki kapıda alarm yok," diye mırıldandı Avery. "Kod başka bir şeyi açıyor olmalı."

"Önden buyur."

Toz her yüzeye yerleşerek tekli kanepeyi, büyük boy sandalyeyi ve sehpayı kaplamıştı. Avery yaklaşınca gardırobun üzerindeki toz katmanlarında çizgiler fark etti. Kapılar, menteşelerin üzerinde gıcırdayarak sallandı. Küçücük izler, içerideki bulmacaların ve oyunların hareket ettirildiğini gösteriyordu. Doğruldu. "Birisi buradaymış. Tozda oluşan desenlere bakılırsa yakın zamanda buradaymış."

"Emin misin? Bir saniye burada bekle." Jared ana odadan geçti ve gözden kayboldu. Döndüğünde ön kapının yanına çömeldi. Telefonunu çıkardı ve el fenerini kapı koluna tuttu. "Arka kapı kolu sıkışmıştı, tıpkı bunun gibi. Paslanmış gibi görünüyor ama bilmiyorum." Ayağa kalkarak, "Oyunlara bak ve bu sayıları kullanabileceğimiz bir yer olup olmadığını görmeye çalış. Ben de mutfağı arayacağım. Misafirimiz varsa hızlı hareket etmeliyiz."

Menteşesi veya kapağı olan her şeyi açarak sessizce çalışıyorlardı. Yirmi dakika sonra oturma odasında bir araya geldiler.

"Burada hiçbir şey yok. Kesinlikle kodu yazabileceğimiz hiçbir şey yok." Jared tahta zemin boyunca yürüyerek ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

"Yukarıda ne var?"

"Ebeveynim buradaki tek yatak odasını kullanırdı. Eskiden çatı katında ranzada yatardım." Adımlarını hızla attı.

Avery merdivenleri çıktığında, Jared tavanın eğiminin altında, duvara yaslanmış tek kişilik bir yatağın yanında duruyor-

du. Çatı katı alanı sıkışıktı ve büyük bir kısmı da rustik karyola tarafından işgal edilmişti. Dar bir pencerenin altına bir erkek çocuk şifonyeri sığdırılmıştı.

Tepede, lacivert badanada beyaz noktalar vardı ve bu noktalar ince, dikkatli çizgilerle birbirine bağlanmıştı.

"Bu da ne?"

"Beş yaşında olduğum yaz, babam tavana takımyıldızları çizmeme yardım etti," diye mırıldandı. "Çok kötü öksürüyordum ve çok uzun süre dışarıda kalamıyordum. Resimleri bir kitaptan çizdik ve o her gece benimle birlikte yıldızları sayardı. Ben unutmuştum."

"Kulağa pastoral bir yaz gibi geliyor."

"Yazlarımız hep öyleydi. Yedi yaşımdayken bana isimlerini öğretti," dedi Jared usulca. "Denizcilerin yıldızlara göre nasıl yol aldıklarını anlattı. Adamları eve götürmek için onlara rehberlik eden kümeler."

"Donanmaya bu yüzden mi katıldın?"

Bağlantıyı daha önce hiç kurmadığını fark etti Jared. "Belki öyledir. Her gece yıldızları saymak, Koç'ta, Orion'da ve Tekboynuz'da kaç nokta olduğunu bilmek..."

"Tekboynuz mu?"

"Takımyıldızlardan biri. Tekboynuz'da dört yıldız var ama onları yazın çıplak gözle göremezsin. En çok kışın görünürler," diye açıkladı Jared yukarıyı işaret ederek. "Yanında Orion var. Yedi yıldız. Sonra yedi yıldızla Boğa var."

Avery boynundaki derinin gerildiğini hissetti. "Jared, üç yıldızlı bir takımyıldız var mı?"

"Üçgen. Ve Koç. Koç'un aslında iki takımyıldızı var. Biri üç yıldız, ikincisi on yıldız."

Dizlerinin üstüne çökerek kirli döşeme tahtalarına rakamlar çizdi. Rakamlara bakarken, "İşte bu!" diye haykırdı Avery: 3-1-0-7-7-4. Sayfadaki kod. Bir kasa ya da alarm sistemi için değildi.

Bu bir ipucu. Senin için – bizi burada yönlendirmen için. Takımyıldızların yıldızları: 3-10-7-7-4."

"Ne hakkında bir ipucu?" diye sordu Jared, ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Bir yer... baban kulübeye gelmemizi istedi. Ve sana yıldızları öğrettiği bir yaza karşılık gelen sayıları kullandı. Başka ne olmuştu?"

"Fazla bir şey yok. O yaz annem yiyecek arama, geri dönüşüm ve gübrelemeyle uğraşıyordu. Babamı deli etti. Düşen kütükleri almak için bizi ormanda yürüyüşe çıkarırdı." Hatırlayınca gülümsedi. "Ben de işin içine girdim ve babamı bulduğumuz iyi çam kerestesinden bu yatağı yapmama yardım etmesi için ikna ettim. Bütün hafta şikâyet etti ama bana nasıl yontulacağını, delineceğini ve zımparalanacağını öğretti."

"Yargıç Wynn'in bir çocuk yatağı yaptığını hayal edemiyorum."

"Ama benim yapacağımı biliyordu." Jared onun önünden geçti ve ailesi dağılana kadar her yazı üzerine uzanıp hayal kurarak geçirdiği, çam ağacından yapılmış yatağına gitti. "Çerçevesini kaldıracağım." Jared homurdanarak ağır yatağı kaldırdı, öne doğru çekti ve sonra yukarı kaldırdı. "Bir şey görüyor musun?"

Avery kendini yere bıraktı ve karyolanın altına süründü. Bir boşluk ya da bir açıklığa işaret eden bir ses umarak tahtaları tırmaladı ve tıklattı. "Maalesef."

"Yayların arasını kontrol et. Oraya arabaları saklardım."

Avery sırtüstü döndü ve seslendi. "Burada bir şey var!"

Masif çerçevenin altına bantlanmış, bakmasını bilmeyenin göremeyeceği bir zarfta kalın, siyah harflerle yazılmış iki kelime vardı:

Avery için.

OTUZ BİR

Avery hava kabarcıklı zarfı yerinde tutan bandı dikkatlice sıyırdı. Girdiği yerden sürünerek çıktı. Jared yatağı indirdi ve akabinde yere, Avery'nin yanına oturdu. Tek kelime etmeden Avery zarfı ona uzattı ama Jared elini salladı.

"Üzerine senin adını yazmış."

Koli bandı kalıntıları sıyrıldı ve içindekileri kucağına atarken zarftan gümüş iplikler sarktı. Katlanmış beyaz sayfalar ve sarı yasal kâğıt düştü, yazı aciliyet hissi ve azimle sıkışık sıkışık yazılmıştı. Avery sarı sayfaları cılız ışığa kaldırdı ve yüksek sesle okumaya başladı:

> Sevgili Avery,
>
> Bu geziye çıkmanıza yol açan casusluk oyunları için özür dilerim; ama sen ve Jared birlikte, umduğum gibi buraya gelmek için yeterli ipucunu çözdünüz. Bir oğlun ihmalkâr bir babayla ilgili anıları, üzerine umudumu asabileceğim ince bir kamış gibi.
>
> Doğanın beynimin dokumasında ve örgüsünde başlattığı şey, hiç şüphesiz daha bilinçli bir yola girdi. Jared, seni bulma isteğimi dikkate aldı. Şimdi bunu bitirmek ikinize düşüyor. Bunu sadece kendimden değil, beni izleyen, üzerime atlayıp tahttan indirmeyi bekleyenlerden de saklıyorum. Zihnimin berraklığının son günlerini benim kontrol ettiğimi anlayacaklar, onların değil.
>
> Ayrıca son günlerimi beni bitiren ve oğlumun geleceğini tehdit eden hastalığa cevap aramak için harcadım. Bu süreçte fırsatçılar, Frankenstein'lar ve ikincil önemde krallar tarafından söylenen yalanlardan oluşan bir labirentin içine düştüm. İfşa daha basit bir seçim gibi görünebilir ama doğruyu söylemek

gerekirse, oğlumu bu lanet olası kadere terk edemezdim. Onu bir kez terk ettim zaten. Bunu tekrar yapmayacağım. Bu yüzden araştırmamı incelemeniz için bıraktım, benim gördüğümü göreceğinizden eminim. Keşfedilmeyi riske atamaz ve onurumu kaybedemezdim, ama ona hizmet ederek kanunu yüzüstü bırakırsam ne şerefim olurdu ki? Hayatta kalmak için tek umuduna ihanet ederek oğlumu hayal kırıklığına uğratırsam?

Sonum yakın ve size bu azalan saatlerden ne beklediğim sorulacaktır. Yatağımda yatan engerek yılanına da vereceğim bir buyruk hazırladım. Ekteki sayfalar size güç verir, ama yalnızca dönem sonuna kadar. İstediğimi yerine getirmediyseniz, o zaman benim değerim sona ermiştir. Ben de…

Öte taraftan, talimatlarım ve nihai kanıtım benden bile saklanıyor. Bulun onları. Beni dünyanın bağlarından kurtarmanın zamanı gelecek, ama siz işimi bitirene kadar olmaz. Şunu unutmayın: Saçmalığı kabul etseydim ve çocuğuma çiçek hastalığı bulaştırsaydım, bugün onun yasını tutmayacaktım ve bu vahşet yaşanmayacaktı.

Gerçeğime daha önce tanık oldunuz ve onu olduğu yerde, aradaki boşlukta bulacaksınız.

Saygılarımla,
Howard Wynn

Avery mektubu Jared'a uzattı ve kenevirden yapılmış zarfı kolunun altına sıkıştırarak beyaz sayfaları açıp hızla okudu.

"Ne diyor?" diye sordu Jared, mektubu yeniden okumayı bitirirken. "Sana başka hangi şifreli saçmalıkları bırakmış?"

"Noah ile tanıştığımda, babanın vasiyetinde yaptığı değişiklikleri bana göstermişti. Kayıp bir ek vardı – yirmi yedi numara. Noah'ya bunun felaketle sonuçlanacak bir olay olması durumunda yol göstereceğini söylemişti. Bence bu, o. Baban bir ön tıbbi direktif imzalamış. Aslında iki. İlkinde yaşam desteğinden çıkarılması kararını vasisine bırakıyor."

"Ya ikincisi?"

"Onu yaşam desteğinden belirttiği zamanda ayırma emrini açıkça veriyor."

Avery talimatları yeniden okumak için durakladı.

"Belirttiği zaman derken?"

"Yüksek Mahkeme'nin bu yılki dönemi dolduğunda, emrini iptal eden belgeyi ibraz etmezsem yaşam desteğinden çıkarılacağını söylüyor." Jared'la göz göze geldi. "Bilmecelerini çözemezsem, Celeste'nin onu öldürmesine izin verilecek."

"O zaman ikinciyi at."

"Yapamam." Sayfaları masaya bıraktı. "Harekete geçmeyi reddetmem durumunda ikincisinin Celeste'yi teslim edilmesi için talimat bıraktığını söylüyor. Lasker Bauer."

"Kim?"

"Jamie Lewis'in bana bıraktığı mesaj. On dokuzuncu yüzyıldan ünlü bir satranç maçına gönderme yapıyor. Emanuel Lasker oyunda itibar kazanmaya yeni başlıyordu. Johann Bauer'e karşı oynadığında, onu yeni yetme olarak dikkate almadılar. Maçta, önceki bir turnuvada başarısız olan çift fil fedasını kullandı. Ama Lasker, iki kritik taştan vazgeçip yine de kazanabileceğini biliyordu."

"Bunun bir ön direktifle ne ilgisi var?"

"Oyunda, veziri oyuna sokmak için bir fili feda ediyor."

"Onun Celeste olduğunu mu düşünüyorsun?"

Avery oyun sekansını zihninde canlandırdı. "Lasker, şahı ifşa etmek için bir piyon aldı ve çifte fedakârlığı oluşturan da buydu. Bu aynı zamanda veziri bir ara kontrol ayarlama pozisyonuna da sokuyordu – oyunu almaya sadece birkaç adım kalmıştı."

"Ben babam değilim ama oyunu biraz biliyorum." Jared kaşlarını çattı ve "Ya sen fil değilsen? Ya sen Lasker'sen? Sana talimat veriyor. Bence babam, şahı ifşa etmek için kurban edilecek fillerden biri. Tereddüt edeceğini biliyor, bu yüzden seni Celeste'yle tehdit ediyor."

"Talimata karşı çıkmamı imkânsız kılıyor. Baban bunu tahmin ederdi. Muhtemelen onu uygulayacak olan başka bir hâkime gönderecektir. İkincisinin tarihi ilkinden bir ay sonra. Eğer direnirsem kontrol ona geçer."

"Kahretsin."

Avery, "Babanın fillerinden biri olduğu konusunda hemfikir olalım," dedi. "Ben onlardan biri değilsem, diğeri Ani Ramji olmalı." Ofisindeki tartışmalarını hatırladığında öfkeyle, "Bunu parkta hızlı satranç gibi planladı," dedi.

"Nasıl?"

"Mahkemenin görev süresi... koması. Bu onun satranç saati versiyonu. Ben Lasker'im, onun hamlelerini yapıyorum. Jamie Lewis'in öldürülmesi. Evine saldırı. Karşı hamleler."

"Tamam. Sen Lasker'sin. Ama soru şu ki, bu boktan oyunda Bauer kim? Belki de sana para gönderen gizli şahıstır. Belki de birleşmeyi isteyen Nigel Cooper. Kahretsin, belki de babam onun Başkan Stokes olduğunu düşündü, Tanrı aşkına."

"Asıl amacı senin hayatını kurtarmak. Ona kim karşı çıkar?"

"Amacının bu olduğunu düşünüyorsun. Ama o komada, dedi Jared kısaca. "Parlak bir hukuk tanrısı olduğunu biliyorum ama bu çok saçma. Çılgınca. Ve bu şantaj. Bilmecelerini çözmezsen ölmesine ve beni öldürmesine izin vermiş olacaksın. Bu doğru değil."

"Haklısın, ama ne kadar hızlı hareket etmem gerektiğini bilmemi sağlıyor," diye onayladı sessizce. "Dışarıdaki bir şey veya biri, mahkemeyi GenWorks lehine karar vermeye zorlar ve böylece hayatını kurtaracak tedaviyi geliştirebilirler. Gerekirse ilkini kullanabilirim, ama başarısız olursam sıra ikinciye gelir. Ayrıca bunu mahkemeyle paylaşmadığım için muhtemelen kovulacağım."

"Babam hastaydı Avery. Vicdanını yatıştırmak için ayrıntılı bir fantezi kuran paranoyak bir adam." Elindeki buruşuk mek-

tubu salladı. "Çiçek hastalığından bahsediyor, kahretsin!" Ayağa kalkıp "Hadi gidelim. Artık bu oyunu oynamayacağız," dedi.

Avery kıpırdamayı reddetti. "Bu bir oyun değil ve o da deli değildi. Sana yardımcı olabilecek araştırmayı elde etmenin tek yolu bu."

"İslam dinine inandıkları için insanları öldürmeye yönelik olabilecek araştırmalar. Kulağa ne kadar saçma geldiğini anlıyor musun? Babam ve haydut bir bilim insanı, var olduğundan emin olmadıkları bir tedavi yaratmak için mahkemeyi kandırmaya çalışıyorlar."

Avery yumuşak bir sesle, "Çaresizdi," dedi. "Ayrıca biraz çılgın." Yönergeleri içeren zarfa baktı ve başka bir zarf gördü, bu seferki ince ve beyazdı. Jared'a uzatarak, "Sıra sende," dedi.

Tereddüt ederek elini yumruk yaptı. Avery uzatmaya devam edince zarfı aldı, açtı ve bir kâğıt çıkardı. Hızlıca okuyarak, "İç Güvenlik'e yazılan bir mektubun kopyası," dedi. "Yargıç Wynn, Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası talebinde bulunmuş."

"Ne için?"

"Amerika Birleşik Devletleri hükümeti tarafından son beş yılda verilen kromozomal araştırma hibeleri."

"Bunları görmedim. Tekrar sormamız gerekecek." Avery, alt kata bakan çatı korkuluğuna gitti. "Jamie Lewis bildiği bir şey yüzünden öldü. Vazgeçemeyiz Jared. Dönem bitene kadar olmaz. Bir hafta daha."

Jared mektuba bakarak sessiz kaldı. Sonra tavandaki takımyıldızlara baktı. Dünyası sona ermeden önceki son yazlardan biri... Gerçek bir babasının olduğu zamanlar... Karyola direği boyunca ahşabın damarlarının izini sürerek sesli bir şekilde nefes verdi. "Şimdi ne yapacağız?"

Kabul ettiği için minnettar olan Avery, "Çiçek hastalığıyla ilgili satır. Sanırım hatırlıyorum."

"Nereden?"

"Bilmiyorum."

Jared kaşlarını çattı. "Fotoğrafik hafızan ne durumda? Eidetik hafıza şeyi."

"İnsanların düşündüğü gibi değil. Görüntüleri hatırlayabiliyorum, evet, ama genellikle küçükken hatırlayabildiğim kadar uzun süre değil. Pek çok insandan daha fazla bilgi hatırlıyorum ve anılarım genellikle doğrudur. Ama ben bilgisayar değilim."

Vasiyetnamenin ekini ve notu avucuna vurdu. Cevap zihninde kilitliydi ve anahtar hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bana bildiğim bir şeyi, beynime sakladığımı düşündüğü bir şeyi hatırlatıyor. Sen ve yatak gibi." Korkuluğa yaslı yumruğuna hüsranla baktı. "Ama hatırlamıyorum."

Jared, iri, hüsrana uğramış gözlerindeki yorgunluğu ve gerginliği gördü. Yüzünü ona çevirerek ellerini nazikçe omuzlarına koydu. "Bulacağız... çözeceğiz. Ama buradan daha fazla bilgi alabileceğimizi sanmıyorum. Cevaplar DC'de."

"Biliyorum." Avery, gözlerinde nezaket gördü ve vücudunun da Jared'ın rahatlatıcı ellerinin dokunuşu altında bir an gevşediğini hissetti. "Teşekkürler Jared."

Zarfları ve mektupları çantasına koydu, merdivenlerden indiler. Jared kırık kapıyı yerine itti, ardından bazı aletler bulmak için arka verandaya çıktı. Kapı pervazını tekrar çerçeveye çaktı. Kusursuz bir iş değildi ama düzeltmesi için birini bulana kadar böyle kalabilirdi.

Birlikte evin içinden geçip mutfağa girdiler. Jared, Avery'yi dışarı çıkardı ve kilidi çevirdi. "Her şeyi aldığına emin misin?"

"Her şey tamam."

Kapıyı tatmin edici bir sarsıntıyla çekti. Kulübenin arkasında, Blue Ridge Gölü'ne doğru hızla giden geniş su akıntısının içine uzanan küçük bir rıhtım vardı.

Avery sessizce, "Daha erken bir uçuş ayarlayıp ayarlayamayacağımıza bakacağım," dedi. "Bir süre daha takılmak istemiyorsan tabii."

"Teşekkürler, ama hayır. Eve dönmeye hazırım. Çok fazla nostalji ve temiz hava..."

"Temiz havadan bahsetmişken, önce iskeleden aşağı inebilir miyim? Hemen dönerim." Bir saniye kafasını boşaltmak istedi.

"Tabii." Aşırı büyümüş çimlerin ve çürüyen ahşabın üzerine attığı adımı izledi. "Dikkatli ol. Bastığın yere dikkat et." Annesinin onu sürekli uyarması ve üçünün kıyıdan balık tuttukları görüntüler parlak ve net bir şekilde bir anda gözünün önünde belirdi. Babası ona sabırla olta iğnesini kullanmayı öğretiyordu. Annesi, suyun kayaya damlaması kadar güzel gülüyordu. Daha genç, daha mutlu bir Jared, ailenin kalıcılığında güvende olduğunu hissediyordu. Anılara karşı gözlerini kapattı.

"Bu senin..." Avery arkasına döndü ve kulübenin köşesinde yüzünü siyah bir kar maskesiyle gizleyen bir adam gördü. "Jared, dikkat et!"

Avery'nin çığlığı, ıslık sesi çıkaran bir kurşun başının yanından geçip kulübenin ahşap çerçevesine saplanmadan birkaç saniye önce Jared'ın verandada çömelmesini sağladı. İleri atıldı ve saldırgana çarptı. Yukarıdan bir homurtu yükseldi ve ikinci bir el ateş edildi. Adam hızlı bir dönüşle Jared'ı başının üstünden fırlattı.

Avery, bulduğu bir kano küreğini alarak veranda korkuluğunun üzerinden atladı. Silahlı adam ona doğru döndü, silahı yeni bir atış için doğrulttu. O tepki veremeden Jared fırladı ve adamı yakaladı. Saldırgan kendine gelmeye çalışırken bedenler büküldü, tabanca karanlık bir gölge oldu. Jared homurdanarak silahlı kişinin elini itti ve silahı Avery'den uzaklaştırmaya zorladı. Bir yumruk Jared'ın şakağına çarptı ve Jared yere doğru eğildi. Bu da karşıdaki adama tekrar vurması ve Jared'ı tutup kaldırması için fırsat verdi. Nefesi kesilen Jared bacaklarıyla adamın böbreğine vurdu ve kendisini yere bırakmaya zorladı.

Jared, "Koş, Avery!" diye bağırırken adam da öfkeyle kük-

redi, Jared adamı boynundan yakaladı. Birlikte rıhtıma doğru sendeleyerek ilerlediler ve silahlı adam dirseğini Jared'ın göğüs kafesine geçirdi.

Jared silahın donuk siyah metalinin kendisine doğru yükseldiğini gördü ama Avery aniden kano küreğini maskeli yüze doğru savurmaya başladı. Yüksek bir pat sesi duyuldu ve adam soğuk suya düştü.

Jared bir an onu takip etmeyi düşündü ama yere düşen adamın elindeki silahı hatırladı. Bunun yerine, Avery'ye uzandı ve onu kaygan, kıymıklarla dolu tahta üzerinde ileri doğru çekti. Avery'yi güvende tutması gerekiyordu. Önüne doğru itti ve "Hadi!" diye bağırdı.

Araçlarına koştuktan sonra Jared anahtarı kontağa soktu. Bir kurşun, camı paramparça etti. Jared'ın kullandığı araba aniden dar bir daire çizdi, tekerlekler çakıllı yola saplandı ve araç şeritte yalpaladı. Şerit sonunda bir ilçe yoluyla birleşti ve çakıllı bir kaldırım başladı.

Gözleri endişeyle arkalarındaki yola dikilmiş Avery, "Bizi takip eden kimseyi görmüyorum," dedi.

"Önemli değil." Jared hız kazandıkça motor devrini yükseltti. "Kulübede bizi nasıl bulacağını biliyordu. Her kimse, bizi tekrar takip edecek."

OTUZ İKİ

Betty Papaleo ofisine gizlenmişti, uykusuzluğun etkisiyle etrafını donuk ve bulanık görüyordu. Veriler arasında gezinirken, yanlış izler ve tehlikeli ipuçlarından oluşan katmanları keşfetti. Holding şirketleri ve keyfî olarak ortaya çıkan ve ortadan kaybolan banka havaleleri...

Ama ısrarcı biriydi ve bu anormallik, işte geçirdiği on iki yıl boyunca karşılaştığı her şey kadar merak uyandırıcıydı.

Yorgun parmaklar, Hazine'den topladığı verileri açmak için bilgisayar klavyesine dokundu. Binlerce kayıt geçti ve bir fincan bayat kahveden bir yudum aldı. Sonra onu gördü. Dikkatini çeken bir ismi. *Hygeia*.

Bu ismi daha önce nerede görmüştü? Betty başka bir ekran daha açtı ve federallerden banka havalesi almasına izin verilen çeşitli yabancı satıcılara göz attı. FDA'in* bir bölümü tarafından incelenen şirketin adı ortaya çıktı. Garip bir şekilde, yetki notu mühürlenmiş ve gizlenmişti.

"Bu hiç de standart bir prosedür değil," diye mırıldandı boş ofisine. "FDA'in neden askeri güvenlik iznine sahip bir belgesi olsun ki?" Aklına gelen her giriş portunu deneyerek kodlarını girdi. Ancak nota bir türlü ulaşamadı.

Betty ayağa kalktı ve saatlerce kambur durmaktan kasılan uzuvlarını gevşetti. Kariyeri boyunca hükümetle çalıştığından sırları saklamanın zor olduğunu anlamıştı. Bilgiyi halktan saklamanın en iyi yolu saklamamaktı, bu da kanunları çiğneyip dikkatleri üzerine çekerdi.

Hayır, bilgiyi saklamanın en iyi yolu, onu her yıl kongre-

* U.S. Food and Drug Administration – Amerika Birleşik Devletleri Gıda ve İlaç Dairesi. (ç.n.)

nin yönlendirmesiyle dağıtılan milyonlarca rapordan birinde yayımlamaktı. Politikacılar bir krize rutin olarak başka bir denetim veya rapor ya da denetlenmiş rapor talep ederek yanıt verirdi. Dalkavuklar ve siyasi olarak atananlar, kapalı odalarda haftalarca toplanarak imkânsız mükemmellik görevinde başarısız olan teşkilat hakkındaki aşağılamayı çözümlerdi. Sonra, bürokratların yanılabilir insanlar olduğu ve yasaların basit olanı sonsuz derecede karmaşık hâle getirdiği bulgularını içeren bir rapor yayımlanırdı. Raporun altın mühürlü mavi veya kırmızı bir kapağı olurdu. Kayıtsız halk, dramatik gerçeği görmezden geldikten sonra çöpe atılacak kâğıt yığınları...

Yine de her rapor bir yerde kendine bir yuva bulurdu. Bulmak zorundaydı. Telefonuna uzanarak asistanını çağırdı.

"Patron?" dedi başını kapıdan uzatarak. "Çok kötü görünüyorsunuz. Dün gece burada mı uyudunuz?"

"Öyle diyebiliriz," diye homurdandı Betty. "Mike, İç Güvenlik'teki en büyük inek kim? Kasabada bir Star Trek etkinliği olsaydı kesin gidecek olan kişi."

Mike güldü. "Gerçekten mi? Burada mı? Gitmeyecek kişileri saymak daha kolay." Omzunu kapı pervazına dayadı. "Ne arıyorsunuz?"

"Aslında buraya gönderdikleri raporların kopyalarını tutan, devlette çalışan bir komplo teorisyeni."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Aaa, bu çok kolay. Benim o."

Betty kaşlarını çattı. "Sen mi?"

"İç Güvenlik'te çalışan erkek bir sekreterim. Bizi izlediklerini biliyorum ve cephanemin olması da hoşuma gider." İçeri daldı. "Ne arıyorsunuz?"

"Hindistan veya Çin'deki biyogenetik araştırmalardan bahseden herhangi bir rapor. Tercihen son üç yılda yazılmış. Var mı böyle bir şey?"

"Asya'daki Potansiyel Biyolojik Silah Tehdidiyle ilgili Dooley Komisyonu Raporu'nu arıyorsunuz."

Betty'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Alabama'dan kongre üyesi Pat Dooley'nin birkaç yıl önce bir alt komitesi vardı ve bir görev gücü atamıştı. Arkadaşım da araştırma yapmakla görevlendirilmişti. Çılgın şeyler buldu, size anlatırım."

"Görebilir miyim?"

"Elbette." Kapı eşiğinden ayrıldı ve birkaç dakika sonra ciltli bir raporla geri döndü. "Arkadaşımdan bir iyilik istedim. Araştırma notlarını da bana e-postayla gönderiyor."

"Kimin sorduğunu söyledin mi?"

Mike kızmış gibi baktı. "Hayır."

"Üzgünüm," dedi gülümseyerek. "Aşırı hassaslaştım."

Yürüdü ve yığını masasının üzerine koydu. "O zaman bu şeyler size kâbuslar yaşatacak."

İki saat sonra Betty de aynı fikirdeydi. Ne kadar çok okursa, o kadar geriliyordu. Görünüşe göre Hygeia, insan genomundan para kazanmanın yollarını aramaktan fazlasını yapmıştı. Askeri araştırmaların kazançlı yan projesini de üstlenmişlerdi. Rapora göre, genetik tedavilerin doğruluğunu haplogruplara dayalı gruplar üzerinde test etmeye başlamışlardı.

Betty dirseğini masaya dayadı, ruju silinmiş dudaklarıyla endişeli parmaklarını çiğniyordu. Kimya eğitimi ona bilimsel verileri gözden geçirme yeteneği veriyordu ama genetik konusu onu aşardı. İhtiyacı olan şey üçüncü bir gözdü. Kromozom araştırması hakkında bilgisi olan ve verilere bakabilen biri...

"Tamam. Hükümet bilgilerini hükümetten alamazsam, yapılabilecek ikinci şeyi deneyeceğim," diye yüksek sesle düşündü. Devlet veritabanları bilgi almak için tasarlanmıştı, paylaşmak için değil. Gerçeğe giden yolda ayağınızın takıldığı çılgınlıklara ve saçma sapan işlere aldırmazsanız, internet gerçek bir araştırma için çok daha iyiydi.

Kendi kendine sırıtarak bilgisayarda açık pencereleri değiş-

tirdi ve bir web tarayıcısı açtı. Tanıdık arama kutusu belirdi. İlk sorgu yalnızca üstünkörü bilgiler verdi. Hygeia, Hindistan'ın Mumbai kentinde, Amerika'nın kendi entelektüel laboratuvarlarında eğitilmiş harika bir çocuk tarafından yönetilen küçük bir genetik şirketiydi. Memleketi Hindistan'a dönmüş ve girişim sermayesi tarafından finanse edilen, amacı insan genomundan nasıl para kazanılacağını keşfetmek olan biyoteknoloji şirketini kurmuştu.

Yüzlerce makalenin eşlik ettiği kısa kurumsal biyografi, basında çıkan aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatıyordu. Önbelleğe alınmış olarak listelenen sayfalar, bozuk bağlantılara ve kapanmış web sitelerine gidiyordu. Silinmiş yaklaşık yüz atfı inceledikten sonra, Hygeia'nın Advar tarafından satın alındığını duyuran bir iş dergisine rastladı.

Makaleyi takip etti, ancak hiçbir şey çıkmadı. Farklı bir yol izlemeye karar vererek *Hygeia, Advar* ve *Haplogrouplar* kelimelerini yazıp enter tuşuna bastı.

Bilgisayar ekranı karardı.

"Ne oluyor be?" Faresini kıpırdattı ama nafile. İmleç bile kaybolmuştu.

Homurdanarak bilgisayarı yeniden başlattı ve kendine gelmesini bekledi. Neredeyse iki gün aralıksız çalıştıktan sonra, kapatmanın kaçınılmaz olduğunu düşündü. Sistem nihayet işlevsel hâle geldiğinde tarayıcıyı açmaya çalışırken masaüstüne şöyle bir baktı. Parmağı farenin üzerinde durdu.

Masaüstünde tanımadığı bir simge belirmişti. Simge soru işareti şeklindeydi ama dans ediyormuş gibi görünen gözleri vardı.

Betty, İç Güvenlik'teki üst düzey yönetimin katılmak zorunda kaldığı her bir bilgisayar seminerini düşündü. İhlaller, virüsler ve solucanlarla ilgili protokoller hafızasına kazınmıştı. Ne

var ki güler yüzlü soru işareti, bu eğitimi görmezden gelmesi ve içgüdülerini dinlemesi için ona yalvarıyordu.

Tıkladı.

* * *

Atlanta Havaalanı'nda Jared, birkaç dakikada bir dizüstü bilgisayarına eğilip bir sorun var mı diye kontrol ediyordu. Avery gergin bir hâlde, okuyormuş gibi yaparak yanındaki koltukta oturuyordu. Kıl payı kurtulmaları onlara zaman kazandırmıştı ve kimse onları havaalanına kadar takip etmemişti. Monitöründen bir cıvıltı sesi gelince ekranın köşesine baktı. Ve donakaldı.

Birisi terimleri aramış ve internet alarmını çalıştırmıştı. "Avery?"

Başını kitabından kaldırdı. "Ne oldu?"

"Birisi balığa çıkmış. Ünlü bir nehirde," dedi Jared şifreli bir şekilde.

Avery hoş ifadesini korumakta zorlandı. Birisi Jared'ın yemini yutmuş ve biri de onları öldürmeye çalışmıştı. Soru bunların kim olduğu ve aynı kişi olup olmadıklarıydı. "Sana konumu geldi mi?"

"Evet." Daha iyi görebilmek için bilgisayarının yerini değiştirdi. Bir sohbet kutusu açılmıştı ve imleç buyurgan bir şekilde yanıp sönüyordu. "Yazmak ister misin?"

"Tabii." Avery, nabzı hızla atarak dizüstü bilgisayarı aldı. İlk başta, parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Sonunda yazmaya başladı.

MERHABA.

KİMSİNİZ?

Avery bir takma ad aradı. *CASSANDRA, SİZ?*

Ofisindeki Betty çocukluğundaki tüm lakapları düşündü.

Kendi kendine gülümseyerek *WILMA* yazdı.

MERHABA WILMA, NE ARIYORSUN?

YANITLAR.

HANGİ SORULARA?

SADECE BİYOGENETİK VE HAPLOGRUPLAR HAKKINDA BİR ŞEYLER ÖĞRENMEK İSTEDİM.

ÖYLEYSE KONUŞMALIYIZ.

ZATEN KONUŞMUYOR MUYUZ? Betty, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri bulunmadığını söylemesine gerek olmadığını düşündü. *BİLGİSAYAR SAYESİNDE ON NUMARA İŞLER.*

SİHİR GİBİ. ARKADAŞIMI ARIYORUM. YARDIMCI OLABİLİR MİSİN?

FDA İLE HERHANGİ BİR BAĞLANTISI VAR MI?

HAYIR, NEDEN?

GÜVENLİK İZNİN VAR MI?

Avery, Jared'ın görmesi için ekranı eğdi. Jared, soru sormaya devam etmesi için sessizce bir işaret verdi. Ekranın başka bir köşesindeki bir program Wilma'nın IP adresini takip ederken kırmızı ışıklar yeşile döndü. Birkaç dakika sonra gizli anahtarı kimin çalıştırdığını ve dün gece kurduğu anlık mesajlaşma hizmetini kimin tetiklediğini öğreneceklerdi.

Öte yandan Avery'nin yazdığı bilgisayarı arayan herhangi biri, yalnızca birden fazla sanal tünelde dolaşan ve onun güvenlik hizmetlerine erişmiş olan kullanıcılara karşı ping atan yanlış bir adres bulurdu. Donanma tarafından öğretilen ve zamanla geliştirdiği kullanışlı bir yetenek. Avery'ye fısıldadı: "Onu çevrimiçi tut. Neredeyse yakaladım."

Başını salladı, sonra cevap verdi. *GEREKLİ Mİ?*

SENİNLE KONUŞMAMI İSTİYORSAN.

BEKLE. HAPLOGRUPLAR, HYGEIA VE ADVAR. İLGİNÇ BİR KOMBİNASYON. ONLAR İÇİN Mİ ÇALIŞIYORSUN?

BELKİ DE. NE BİLİYORSUN?

Avery elindeki kartlardan birini açmaya karar verdi. *ANİ*

GİTTİ. NEREYE GİTTİĞİNİ BİLİYOR MUSUN?

Betty, Hygeia'daki biyografi sayfalarından birini aldı. Ani Ramji onların en iyi bilim insanıydı ama makalelerin hiçbiri satın alma sırasında ona ne olduğundan bahsetmiyordu. Kendi başına alışılmadık bir durum değildi ama Betty yine de adının yanına bir not karaladı.

DAHA YENİ KONUŞTUK.

SAHİ Mİ? NEREDE?

HİNDİSTAN.

NEREDE OLDUĞUNU BİLMİYORSUN, DEĞİL Mİ? Avery bu numaraya gülümsedi. Wilma ona güvenmiyordu ve o da Wilma'ya güvenmiyordu. Taşları tahtanın etrafında itiyor, birbirlerini hissediyor ve çarpışmaktan kaçınıyorlardı. Kazanan ya da kaybedenin olmadığı bir durum. Yeni bir taktik denedi. *BİLİMİ SEVER MİSİN?*

BİLİME TUTKUNUM. YA SEN?

BİLİM İNSANI DEĞİLİM AMA KESİNLİKLE DAHA FAZLASINI ÖĞRENMEK İSTİYORUM.

NE HAKKINDA?

HİNDİSTAN'DAKİ BİYOGENETİK ARAŞTIRMALARI HAKKINDA. ORAYA GİDİP İŞ ARAMAYI PLANLIYORUM. ANİ'YLE DE BULUŞMAYI UMUYORUM.

BİLGİSAYARIMI KURCALAMAK, İŞ ARAMANIN TUHAF BİR YOLU.

ÇOK, ÇOK İLGİLİYİM. Avery nefesini tuttu ve şansını denemeye karar verdi. *HAPLOGRUPLAR HAKKINDA NE BİLİYORSUN?*

NEDEN?

ÇÜNKÜ ANİ, İNSANLARI İNCİTMEK İÇİN KULLANILDIKLARINI DÜŞÜNÜYORDU. NASIL OLDUĞUNU BİLMEK İSTİYORUM.

SEN KİMSİN?

ENDİŞELİ BİR VATANDAŞ.

HAPLOGRUPLAR HAKKINDA NE BİLİYORSUN?

GENETİK İŞARETLEYİCİLER OLDUKLARINI BİLİYORUM. YANLIŞ AKILLARDA TEHLİKELİ HÂLE GELİR.

VE YANLIŞ ELLERDE.

SİLAH MI?

Betty ofisinde yazmayı bıraktı. Masasının köşesinde, kromozomal araştırma ödenekleriyle ilgili ortaya çıkarmayı başardığı raporlardan biri duruyordu. Bilim ve teknoloji hibelerinin kabul edilen hedefleri arasında Y haplogrup araştırmasının kullanımlarının araştırılması da vardı. Rapor birkaç satıra indirilmişti. Okumasına asla izin verilmeyen sayfalar...

Yeniden siniri bozuldu. Bir yabancıyla sohbet etmek için devlet bilgisayarını kullanarak bir düzine federal yasayı çiğniyordu. Şimdiye kadar herhangi bir gizli bilgi ifşa etmemişti ama midesi kasılmaya başlıyordu, bu kesin bir sorun olduğunun işaretiydi. Bu sorunlardan biri, ondan daha fazlasını bilen biriyle sohbet başlatan tehlikeli bir simgeyle ilişkiliydi. Y haplogruplarını, biyogenetik araştırmaları ve silahları bilen biri. Bilim ve Teknoloji Departmanı'nı.

Betty *SEN KİMSİN?* diye yazdı.

MERAKLI BİRİ, AYNI SENİN GİBİ. TIGRISLOST'U ARAYAN BİRİ. BULMAK ZOR.

SANA YARDIM EDEMEM. GİTMELİYİM.

Tek ipucunu kaybetmek üzere olduğunu anlayan Avery, takibin devam ettiği ekrana dokundu. Jared üç parmağını kaldırarak yalnızca birkaç saniyeye daha ihtiyacı olduğunu işaret etti.

HYGEIA'YI BİLİYORUM. ARAŞTIRMAYI DA.

İmleç boş bir şekilde yanıp söndü. Avery sadece şansını denemişti. *ADVAR VE MAHKEMEYİ DE BİLİYORUM.*

NEYDEN BAHSEDİYORSUN?

GENWORKS, ADVAR VE HYGEIA. YARGIÇ WYNN. HEP-

Sİ BİRBİRİYLE İLİŞKİLİ. AÇIKLAYABİLİRİM.

Avery, Wilma'nın yemi yutup yutmayacağını görmek için bekledi.

YARIN. LINCOLN ANITI. MAVİ SÜTUNLAR. SABAH DOKUZ. KIRMIZI FULAR. YALNIZ GEL.

Sohbet aniden sona erdiğinde bilgisayar çınladı. Avery endişeyle başını sallayan Jared'a baktı. "Yakaladım."

Rahatlayarak bilgisayarı ona geri verdi ve içini çekti. Wilma ile Lincoln Anıtı'nda buluşacaktı. Fuları hangisinin takması gerektiğinden emin değildi ama her halükârda hazırlıklı gidecekti. Avery sessizce izlerken, Jared izleyici programını açtı. IP adresi şifrelenmişti, şifreleme matrisi şimdiye kadar karşılaştığı en karmaşık matrislerden biriydi. Ancak katıksız karmaşıklık düzeyi, birkaç kaynak dışındaki ihtimalleri eliyordu ve bir ihbar protokolü, şüphelilerin geri kalanını ortadan kaldırıyordu. DC'de veri güvenliği çalışırken, hükümet organlarının izlerini tespit etmeyi öğrenmişti. Yetenekliydiler ama tahmin edilebilirlerdi.

Jared, Avery'ye doğru eğilip ağzını kulağına dayadı. "Bir hükümet binasında. Coğrafi etikete göre İç Güvenlik."

Buluşma fikri birdenbire daha az çekici geldi. Yutkunması neredeyse duyulabilirdi. "Binbaşı Vance mi?"

"Ya da onunkilerden biri."

"Görünüşe göre bakmaması gereken bir yere bakan biri." Avery sonuçlar üzerine kafa yordu. Bu bir tuzak olabilirdi ve körü körüne hareket etmek tehlikeli olurdu. "İstersem tekrar ulaşabilir miyim?"

"Evet," dedi. "Bilgisayarın adresini aldım ve ona tekrar ulaşmamızı sağlayacak bir Truva atı buldum."

Onlardan üç metre ötede, bir havaalanı koltuğunda oturan bir adam onların fısıltılarını not aldı ve ayağa kalkıp yanlarına doğru ilerledi. Jared onu hemen fark etti ve gelişigüzel bir şe-

kilde kolunu Avery'nin omzuna attı, başını onunkine yasladı. "İzleniyoruz," dedi yumuşak bir sesle.

Ajan durdu ama gizlice izlemeye devam etti. Altı metre ötede bir gazeteyle oturan başka bir ajana baktı. Tatmin olan Jared, "Evet, Wilma'yla tekrar iletişime geçebilirsin ama İç Güvenlik de diğer istihbarat teşkilatları gibiyse sistemlerini düzenli olarak temizlerler. Bir an önce ulaşmalıyız," dedi fısıltıyla.

Avery ona doğru eğildi ve dudaklarını kulağına çevirdi. "Ben onunla görüşmeden önce Wilma'nın gerçekte kim olduğunu bulsak daha iyi olur."

"Nasıl?"

"Mahkemenin yetkisi." Avery tekrar uzandı ve Jared bilgisayarı ona verdi. Kişisel e-posta hesabını açtı, mahkeme içinde kendisiyle konuşmaya hâlâ devam eden birkaç kişiden birine hızlı bir e-posta yazdı.

"Gary, yardımın gerekiyor. İç Güvenlik Bilim ve Teknoloji Departmanı çalışanlarının bir listesine ihtiyacım var." Yargıç Wynn'in Bilgi Edinme Özgürlüğü talebi onu, "Tercihen finans veya denetim bölümünden. Acil ve önemli. Lütfen," eklemesini yapmaya zorladı.

Gönder düğmesine bastı ve içini çekti. "Sırada ne var?"

Jared ajanlara baktı. "Bekleyeceğiz."

* * *

Betty Papaleo ofisinde çantalarını şimdi mi yoksa sonra mı toplaması gerektiğini düşünüyordu. Elbette İç Güvenlik'in süper teknisyenlerinden biri yakında kapısını çalacak ve kimlik bilgilerini isteyecekti. Tek soru, bugün mü yoksa gelecek hafta mı Leavenworth'te olacağıydı.

Masasında, Watergate'i lise dedikodusu gibi gösterecek bir komplo teorisinin başlangıçları vardı. Ekranındaki simgeye, ne

düşündüğünü biliyormuş gibi görünen dans eden gözlere baktı.

O bile bilmiyordu.

Hükümeti anlıyordu. Bilgi paradan daha güçlüydü ve eğer onu kontrol ederse güvende olabilirdi. Bu, yarınki doğaçlama toplantısından önce bildiklerini bilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Zihninde dağınık yılan balıkları gibi kıvranan düşünceleri yazmak zorundaydı.

Ama ofisinde, güvenliği ihlal edilmiş bir bilgisayarda değil. Dans eden ikon, sığınağının ne kadar güvensiz hâle geldiği konusunda onu uyardı. Betty ayağa kalktı, notlarını topladı ve alt kata, ölü dosyalar odasına ve orada saklanan eski bilgisayara yöneldi. İnternete erişimi yoktu. Doksanlardan kalma bu cihaz, temelde basit bir kelime işlem programı olan çok büyük bir hesap makinesiydi.

Unutulmuştu ve mükemmeldi.

Betty yazmaya başladı, basit notu bir bilimsel incelemeye dönüştü. Parmaklar klavyenin üzerinden geçti ve yalnızca tarihleri çapraz kontrol etmek için raporlara başvurması gerektiğinde durdu. Yazdıkça midesi bulanıyordu. Bir komplodan daha fazlasına rastlamıştı.

Bulduğu şey ölümcül günahtı. Kendisini asla bir dedikoducu ya da hükümet tabiriyle bir muhbir olarak hayal etmemişti. Özensiz ile tehlikeli, kötü ile şeytani arasındaki farkı tartmayı öğrenmeden onun güvenlik izni ve erişim seviyesine ulaşamazdınız. Ama midesine yerleşen çamura benzer his daha da kötüleşmişti. Çünkü bir dedikodudan daha kötü olan tek şey, gerçeği söylemekten korkan bir insandı.

Yorgunlukla çalışmasını yeniden okudu. Belgeyi kaydetmeye zahmet etmedi. Disket sürücüsü yıllar önce çalışamaz hâle gelmişti. Bunun yerine Betty belgeleri yazdırmak için gerekli komutu yazdı. Sayfalar eskimiş yazıcının içinden hızla geçerken, güçlükle fotokopi makinesine gitti ve Mike'ın ona verdiği

yüzlerce sayfayı çoğalttı. Fotokopilerle manifestosunu da yığına ekledi.

Betty, terk edilmiş ofis malzemelerinin raflarını aradı. Parmakları, saklamaya uygun bir kutuya kenetlendi. Birdenbire ne amaçladığının farkına varan Betty, içindeki sayfaları istiflerken biraz uğraştı.

Bu bilgiyi binanın dışına göndermek yasadışıydı ve muhtemelen vatana ihanetti.

Soru şuydu, kime gönderilecekti?

Betty kendini hiçbir zaman çok politik biri olarak görmemişti. Oy verirdi ama parti önemli değildi. İşi onun siyasetiydi ve bir kariyer çalışanı olarak, herhangi bir bağlantının olmamasının en iyi iş güvencesi olduğunu bilirdi. Yine de önünde duran şey, bu hükümetin kimsenin tahmin edemeyeceği kadar kötü şeyler yaptığının olası kanıtıydı. Ve yazdıkları doğruysa, o zaman Tanrı Amerika'nın yardımcısı olsundu.

Ne var ki şimdi, raporu ve notlarını yedeklemesi için gönderebileceği bir müttefike ihtiyacı vardı. Yarın bunu amirlerine teslim edecekti ama hükümette çalışarak geçirdiği on yılı aşkın sürede bazı gerçekleri de öğrenmişti. Kanunlar bir muhbiri koruyabilirdi, ama itibarlarına zarar vermeden kaçanların sigorta poliçeleri vardı. Bu durumda, Başkan'ın gazabından kaçmak için kaynakları olan İç Güvenlik dışında bir kişiye ihtiyacı vardı. Ne keşfettiğini anlayacak ve misilleme korkusu olmadan kanıtlarını sunacak biri.

Gözlerinin arkasında oluşan bir migren ağrısıyla, bu tanıma kimin uyabileceğini bulmak için çabaladı. Neredeyse kendisi kadar güçlü ve bulgularını paylaşmak için bir nedeni olan biri. Ve geçen sonbaharda genetik sınırlar konferansında mükemmel adayla tanışmıştı; bu, aylardır keyif aldığı son boş zaman dilimiydi. Kuzey Carolina'daki Research Triangle'da* geçirdiği

* Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi, Duke Üniversitesi ve Chapel Hill, Kuzey Carolina Üniversitesi'nin bulunduğu bölgeye verilen ad. (ç.n.)

ekimin çok güzel olduğunu düşünmüştü o zamanlar. Neredeyse açılış konuşmacısı kadar çekiciydi...

Ölçüp giden posta kutusuna eklemeden önce adresi üst kattan alacaktı. Bir masadan aşırdığı keçeli kalemle kutunun üzerine Galahad'ının* ismini büyük harflerle yazdı.

NIGEL COOPER'IN DİKKATİNE
GENWORKS, A.Ş.

* Kral Arthur efsanesindeki Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nden biri. (ç.n.)

OTUZ ÜÇ

Vance ofisinde tek başına oturmuş, ekranında Betty Papaleo'nun bilgisayarının yansıtılmış görüntüsüne bakarken kaşlarını çatmıştı. Hızla numaraları tuşladı.

Atlanta havaalanında bir cep telefonu çaldı. Castillo ilk çalışta cevap verdi.

"Alo?"

"Onlarla mısın?"

Castillo, bir sütunun arkasından, uçağa biniş kapısının yanındaki sıra sıra koltuklara kadar uzanan biniş alanına baktı. Alçak bir sesle, "Evet," dedi. "Saat altı uçuşu. Kırk beş dakika sonra uçağa biniyoruz."

"Keene bilgisayarda mı?"

"Olumlu. Jared Wynn'le birbirine sarılmış durumdalar."

Kısa ama etkili bir küfür savurdu. "Erişimi sonlandırabilir misin?"

Castillo kalabalık geçit alanını taradı. "Evet. Yanımda bazı ekipmanlar var."

"Yap." Sonuca bağlanmamış çok şey vardı veya kesilemeyecek kadar hızlı dağılıyorlardı. Masasından kalktı, evrak çantasını kaptı ve ofis kapısını sertçe açtı. Alt kattaki karanlık yeraltı otoparkı, onun havasına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Arabasına binip gaza bastı. Silahının ağırlığını kalçasında hissediyordu ve parmakları harekete geçmek için kaşınıyordu. Çok fazla hata yapılmıştı ve hâlâ yapılmamış çok şey vardı.

Bu onun yolu değildi.

Labirenti andıran tasarımın içinden kıvrılarak geçip birinci kattan aşağı indi. Bir köşeyi dönerken, şans eseri masasındaki dosyada gördüğü kadını tanıdı. Betty Papaleo, garajın güneyba-

tı köşesinde, kolları dosyalarla dolu hâlde, beton zeminde hızla ilerliyordu. Emekli maaşına bahse girerdi ki o dosyalar Hygeia hakkında bilgiler içeriyordu.

Şansının ufacık da olsa dönmüş olması onu memnun etti. Bir kez olsun, operasyon onun programına göre ilerliyordu. Garajdan önce o çıktı ve kadının yapıdan çıkmasını bekledi. Arabaların çoktan yavaşlamaya başladığı öğle sonrası trafiğine karıştı. Arkasındaki iki arabaya yaklaşarak, eski Volvo'yu kolayca görebildi. Betty'nin sarıya yaklaşırken yavaşlama uyarısı da dâhil olmak üzere tüm trafik kurallarına uyduğunu fark etti. Kehribar rengi bir uyarı ışığının altından geçmek yerine arabasını boşa alınca aralarındaki araçlar sıkıntıyla korna çaldılar.

Saha kiti arabasının bagajında duruyordu. Kararı anlık olduğu için doğaçlama yapması gerekecekti. Fakat damarlarında heyecanın yavaş nabzını hissetmek güzeldi. İhtiyacı olan şey kontroldü. Jamie Lewis hatalı aramasını yaptığı anda kontrolünü kaybetmişti. Ama yakında, dizginleri tekrar elinde tutacaktı.

Betty, takip edildiğinden habersiz, trafiğin içinden geçerek otoyolun karşısına, Arlington/DC sınırındaki her yerde bulunan apartman komplekslerinden birine doğru ilerledi. Geçiş kartını taramak için bir güvenlik kapısının önünde durdu ve Vance cadde boyunca devam etti. Bitişikteki bir dizi vitrin kullanışlı bir koruma sağlıyordu ve arabasını binaların arasındaki loş alanlardan birine çekti.

Vance, resmi plakalı sıradışı sedandan ayrılmadan önce, video kameralar için duvarları hızlıca inceledi. 11 Eylül'den sonraki günlerde amatör gözetleme çoğalmıştı ve sıradan olanın hizmetindeki masumlar kayıt altına alınıyordu.

Bununla birlikte, yan taraftaki içki dükkânının ve sandviç dükkânının sahipleri, mallarını üst düzey suçlular için olası hedefler olarak görmemişlerdi. Vance bagajı açtı ve saha kitini çıkardı. Tek hareketle ceketini çıkarıp açık sandığın içine koydu.

Daha sonra bozulmamış beyaz gömleği, kravatı ve kol düğmeleri çıktı, beyaz atletiyle kaldı. Bordo bir sweatshirt'ü kafasından geçirdi.

Saha kiti, görevini tamamlamak için ihtiyaç duyacağı cam şişeleri ve aletleri içeriyordu. Birkaç parça eşya çıkardı, sonra kalanları omuzlarına asacağı siyah bir sırt çantasına doldurdu. Beyzbol şapkasını alnına indirdikten ve yüzünü tamamen gizlemek için etrafı kapalı gözlüklerini taktıktan sonra, ellerine lateks eldivenler geçirdi. Eşofmanın bir cebine, uçlarında metal çubuklar olan ince bir tel parçası, diğer cebine de bir tomar malzeme koydu. Bagaj alçak bir klik sesiyle kapandı ve Vance aşağı doğru yürüyüp ara sokaktan çıktı.

Betty'nin girdiği garaj girişine doğru hızlı adımlarla yürüdü ve onu gördü. Bir başkanı devirebilecek meraklı bir kadın ve başkanın düşüşünü engellemeye yemin etmiş bir adam. Dikkatli bir tarama, yapının bu katında sadece iki kişi olduklarını gösterdi. Yapıyı stabilize etmek için kullanılan devasa bir sütunla sınırlanan bir köşe noktası vardı.

Onun ilerleyişinden habersiz olan Betty, arabasının yolcu kapısına yaslandı, sonra ayağa kalktı ve arabanın üstüne bir yığın dosya koydu. Ev anahtarlarını bulmak için büyük boy çantasını karıştırdı. Çınlama ona nerede olduklarını haber verdi, bulup çıkardı.

Hygeia dosyalarının kopyalarını kollarına yüklerken, Betty zihninde Müsteşar McLean'e yarın yapacağı açıklamayı prova ediyordu. Lincoln Anıtı'ndan döndükten sonra ilk durağı o olacaktı.

Asansöre doğru döndü ve arabanın kapısını kapatmak için kalçasını kullandı. Klasörler sabit değildi, onları ofiste bir kutuya koymadığı için sessizce kendine kızdı. Yeniden ayarlayarak çantasının askısını daha yükseğe çekti; klasörlerden biri kaymaya başladı.

"Aman Tanrım!" dedi nefes nefese, eli boğazına gitti. Park yerinin gölgeli alanında bir adam belirmişti. Gergindi, kendi korkusuna güldü. "Orada biri olduğunu görmemiştim. Tanrım, beni korkuttunuz."

"Sizi ürküttüğüm için üzgünüm, hanımefendi." Araba kapısından beton direğe doğru giderken ona kucağındaki klasörleri işaret etti. "Yardım edebilir miyim?"

Alçak, gıcırtılı ses belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Betty çılgın bir gün geçirdiğini biliyordu. Gölgelere ve yardımsever yabancılara balıklama atlamak... Daha iyi kontrol edebilmek için klasörleri kaydırdı. "Teşekkür ederim ama gerek yok." Bir adım attı ama adam hareket etmeyince kaşlarını çattı. "Affedersiniz."

Adam geri gitmek yerine ileriye doğru tehditkâr bir adım attı.

"Lütfen yolumdan çekilin beyefendi."

"Olmaz." Bir adım daha yaklaştı ve Betty geri çekildi, vücudu artık araba ile beton arasına sıkışmış, yüreği ağzına gelmişti. Konuşurken gülümsemeye çalıştı: "Burada mükemmel bir güvenlik var. Kameralar her yerde."

"İşine yaramaz Betty."

Adını duyunca sesi tanıdı. Kapana kısılmış hâldeyken çığlık attı ve onu yoldan çekmeye çalıştı. Ama Binbaşı Vance hareketsizdi.

Vance hareket etmek yerine sağ kolunu yakaladı, arkasına doğru kıvırdı ve başını direğe dayadı. Kadın donup kalmıştı, tökezledi ve klasörler düştü. Vance onu dik tuttu ve hızla diğer kolunu yakalayıp ilk tuttuğu kola kelepçeledi. Betty kan ve acı hissetti ama kollarını tutmak için hareket ettiğinde bir an için tutuşunun gevşediğini fark etti.

Tekrar çığlık atmaya başladı ama adam başını ikinci kez direğe dayadı. Kadın mücadele edip ona tekme attığında, adam

bacaklarını kıstırdı ve boştaki eliyle ağzına bir şey tıktı. Onu köşedeki gölgelerin derinliklerine doğru itti, cüssesi görmesini engelliyordu, tüm çığlıklar boğuk çıkıyordu. İnce bir tel halka boynuna dolandı, yumuşak, solgun tenine battı.

Gırtlağı ezildi ve birkaç dakika içinde öldü. Vance, hafif hareketlerle hâlâ sıcak olan parmaklarından anahtarları aldı ve sedanın kilidini açtı. Kadının buruşuk vücudunu kaldırdı ve arabasının arka koltuğuna koydu. Sonrasında fikrini değiştirerek cesedi arabanın zeminine doğru itti.

Yere düşen çantayı alıp onu da içeri attı, ardından dosyaları aldı ve sürücü koltuğunun yanındaki konsola yerleştirdi. Direksiyonun arkasına geçti ve çiziği bile olmayan arabayı geri geri götürdü.

Normal bir hızla rampadan aşağı sürdü ve kompleksin dışına çıktı, ilk durağına doğru giderken trafiğe karıştı. Havaalanı yakınındaki terk edilmiş şantiye mükemmeldi. Bitmemiş yapıya doğru ilerlerken, arabanın lastiklerinin altında inşaat demiri ve kir çatırdıyordu. Terk edilmiş moloz yığınlarının arasına park edip dosyalara uzandı. Hızla, gözlerini kısarak bulgularını okudu.

Belki de gerçeği yalnızca kendisinin bildiği düşüncesiyle teselli bularak ölmüştü.

Betonla örtülmüş bu yerde Betty'yi aracın arkasından çıkarıp enkazla dolu yere itti. Dosyaları vücuduna sıkıştırdı. Tanıdık hareketlerle üç şişe çıkardı. İçlerindeki ölümcül kimyasallar, CBIRF* ve hayatlarını ölüm getirmenin yeni yollarını bularak geçiren bilim insanlarıyla geçirdiği zamanların bir avantajıydı.

İlk şişenin kapağı, neredeyse kokusuz bir içeriği mühürlüyordu. Bir zamanlar Betty Papaleo olan cesedi ve onun ortaya çıkardığı sırrın dosyalarını ıslattı. Dikkatlice şişenin kapağını

* Chemical Biological Incident Response Force – Kimyasal ve biyolojik olaylara müdahale gücü. (ç.n.)

kapatıp geri koydu, ardından hızlandırıcıyı ve bir kurutucu olan üçüncü şişenin içindekileri ekledi. Kimyasal kombinasyon her zaman olduğu gibi çalıştı, dokuyu parçalayarak kemiğe dönüştürdü. Açık hava, parçalanan et kokusunu dağıttı. Kâğıt toza dönüştü.

Diş kaydı yok, parmak izi yok. DNA işe yarayabilirdi. Onu bir gün bulsalar bile, o zamana kadar yalnızca spekülasyon ve varsayımdan ibaret kalacaktı.

Arabaya döndü ve havaalanına doğru yola çıktı. Yolcuların arabalarını saklayan tesis dışı bir otoparka döndü. Havaalanı otoparkının aksine, buradaki güvenlik gevşek olurdu. Kasketini indirdi ve bilet almak için yeşil düğmeye basarken başını aşağıda tuttu. İçeride, yakın zamanda kullanılmış herhangi bir arabadan uzakta, gölgelerin toplandığı bir noktaya sürdü.

Arabayı gizledi, garajdan çıktı ve havalimanına yolcu taşıyan minibüsü yakaladı. Bir taksiye hızlı bir transferden kısa süre sonra kendi aracından sadece birkaç blok uzaktaydı. Şoföre parayı ödedi ve araba kalkana kadar bekledikten sonra ara sokağa indi. Memnun olmuştu, ara sokaktan çıktı ve trafiğe karıştı.

Araç telefonunu sesli komutla etkinleştirdi. "Phillips."

"Alo?"

"Betty Papaleo için Meksika'ya bir bilet al. Satın alma işlemi bundan iki hafta önce gibi görünsün ve ikinci bir yolcu ekle: erkek-kocası-Darren Papaleo. Bu gece yola çıksınlar. Bay Papaleo'yu da bulun ve uçağa yetişemeyeceğinden emin olun."

OTUZ DÖRT

23 Haziran Cuma

Ertesi sabah şiddetli bir gümbürtü Avery'yi ayağa kaldırdı ve bacakları çarşaflara dolanmış hâldeyken yataktan yuvarlandı. "Geliyorum," diye bağırdı boğuk bir sesle. Karışmış örtülerden kurtuldu, tişörtünü şortunun üzerine çekti.

Oturma odasında Jared kıpırdandı ve Avery ona tekrar uyumasını işaret etti. Kapıya geldiğinde dağınık saçlarını geriye attı ve anahtar deliğinden baktı.

Noah diğer tarafta duruyordu, elinde bir gazete vardı, arkasında da sert bir yeni ajan dik dik bakıyordu. Avery önce kilitleri, sonra kapıyı açtı.

"Bay Noah Fox," dedi ajan, Noah'nın el konulan kimliğini okuyarak. "Ajan Lee ziyaretçi kabul etmediğinizi söyledi."

Avery aceleyle, "O benim avukatım," diye açıkladı. "Güvenli." Bir tartışmayı önlemek için onu içeri çekti. "Ajan Lee onaylayacaktır."

Kendini Eliza Leighton olarak tanıtan, tıknaz, orta yaşlı bir kadın olan yeni ajanın başı kısa, siyah buklelerle sarılıydı. "Kontrol edeceğim," dedi uyarır gibi. Noah dönüp kimliğine uzandığında onu cebine attı ve bir kez okşadı. "Kontrol edeceğim," diye tekrarladı.

Noah, Avery'yi mutfağa kadar takip etti ve Jared'a anlamlı bir bakış attı.

Avery, "Pijama partisi yaptık," diye açıkladı.

Noah onun kahve makinesini hazırlamasını izledi ve katlanmış gazeteyi tezgâhın üzerine koydu. "Eğlenceli görünüyor."

Kahve demliğe akmaya başladı, Avery de kupa almak için dolaplara uzandı. Mikrodalgadaki saat henüz beş buçuk olmadığını gösteriyordu. "Neden sabahın erken saatlerinde buraya gelmekte ısrar ediyorsun?"

Noah tezgâha yaslandı ve gazeteyi görmesini engellemek için kıpırdandı. "Spor salonuna ve ofise çoktan gittim. Sen benim üçüncü durağımsın."

"Üçüncü mü? Şafak daha yeni söküyor."

"Ben erken kalkan biriyim," diye açıkladı yavaşça. "Konuşmak isteyebileceğini düşündüm."

Şüphe, yüzünü tamamen ona dönmesine neden oldu. "Ne hakkında?"

"Telefonun birazdan çalmaya başlayacak."

"Neden?"

"Bu yüzden." Gazeteye uzanarak, "Kötü göründüğünü biliyorum, ama sadece hikâyeye karar vermemiz gerekiyor, tamam mı?" diye uyardı.

"Bakayım," dedi. Harekete geçmesini beklemeden gazeteyi açtı ve dondu kaldı. "Aman Tanrım."

"Sorun nedir?" Jared ayağa kalktı ve tezgâhın karşısına geçti. Avery ya da Noah'nın cevap vermesine fırsat olmadan gazeteyi kendisine çevirdi. "Ağzına sıçayım. Avery?"

Cevap vermeyi reddettiğinde, Jared tezgâhın etrafında döndü ve ona yakın durdu. "Seni bu işe bulaştırmamalıydı." Gözlerini kırpmadan gazeteye bakışını büyüyen bir endişeyle izledi. "Avery, bir şey söyle."

Ling, Avery'nin durduğu mutfakta hızla onlara katıldı. Gazetenin ön sayfasına bakmak, Ling'in neler olduğunu anlamasına yetti. "Tanrım, Avery. Tatlım, çok üzgünüm."

Washington Gazette'in ön sayfasında üç fotoğraf yan yana duruyordu. Avery ve Jared'ın apartmanın önündeki bulanık görüntüsünün yanındaki ikinci fotoğrafta Avery annesini bir met-

ro durağında kısmen sürüklerken –Yargıç Wynn'le karşılaştığı geceden farklı bir gece– görülüyordu ve üçüncüsünde de çöp kutusu gibi bir şeye yaslanmış Rita'nın yarı baygın yüzü vardı.

Resimlerin altında, çok büyük puntoyla yazılmış manşet şöyleydi: YARGIÇ'IN METRESİ, OĞLUNUN SEVGİLİSİ, UYUŞTURUCU BAĞIMLISININ KIZI – AVERY KEENE KİM?

Avery tezgâhtan uzaklaşırken, "Noah, sana biraz kahve yapabilirim," dedi sakince. "Kahvaltıda da omlet yapayım diyordum."

"Avery, tatlım, bunu konuşmamız lazım," dedi Ling yumuşak bir sesle. Jared gazeteyi aldı ve haberi gözden geçirdi. "Orospu çocukları. *Gazette*'i arayacağız. Tekzip yazsınlar."

"Neden? Bir gazete bir haberi bastıysa, her yere çoktan yayılmıştır. Uyuşturucu müptelası ve kızı." Parmakları tezgâhın altına kıvrıldı ve sunta boyunca sürtündü. Aniden yan yatan dünyada kendini ayakta tutmak için uzun süre parmaklarıyla tutundu. "Başyargıç bu sefer bana inanmayacak."

Noah, "Zaten bir iftira davası hazırlıyorum," dedi. "Bu yaptıkları çizgiyi aşar. Seni itibarsızlaştırmak için tasarlanmış iftira niteliğinde bir yalan bu. Özel dedektiflerimizin bu kadının kim olduğunu bulmasını sağlayacağım ve biz de..."

Avery başını kaldırdı. Yüzünde kırılgan bir gülümseme belirdi. "Fotoğraftaki kadın benim annem. DC sokaklarında yaşayan bir uyuşturucu müptelası." Parmaklarını tezgâhın altına dikkatlice uzattı, sesi de dikkatliydi. Çok gürültülü olursa paramparça olacağından emindi. "Ortadaki fotoğraf, sanırım Gallery Place'deki bir metro kamerasından. Uyuşturucu etkisindeydi, ben de uyuması için onu bir motele götürüyordum."

Sağ elinin işaret parmağına bir yumru çarptı. Elini kaydırarak ucunu yumruya hafifçe vurdu. "Adı Rita Keene. Salı günü Yüksek Mahkeme'yi ziyarete gittiği göz önüne alındığında, sekreterler kimliğini doğrulayacaktır."

"Ara sokakta kendinden geçmiş hâldeki bir fotoğrafını nasıl elde ettiler?" Ling odadaki herkese soruyordu. "Onu nerede bulacaklarını nasıl bilebilirler?"

"Önemli değil. Onu buldular." Avery tezgâhın altındaki çıkıntıyla oynuyordu, sesi kayıtsızdı. "Hikâyesini anlatması için ona para teklif edecekler ve o da kabul edecek. Bir bağımlının rüyaları. Saat on bir haberleri."

"Avery."

Başını salladı. "Ling, yapma. Sen zaten iyi bilirsin." Tezgâhın altındaki çıkıntıyı itti, bastırınca yerinden oynamasına şaşırdı. Nesne yere düştü ve Avery diz çöktü.

Fenalaştığından korkan Jared, onu tutmak için hızla hareket geçti. Tezgâhın etrafından dolandı ve diz çökmüş olduğunu gördü. Ayağa kalkmasına yardım etmek için kıpırdandığında, elindeki siyah, yanıp sönen noktayı gördü.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı gözlerini kısarken.

Jared elini Avery'nin elinin üzerine koydu ve cihazı tuttu. Avery'yi de beraberinde sürükleyerek hızla ayağa kalktı. Cihazı aldı ve ustalıkla tezgâhın üzerindeki bir tabağın kenarının altına kaydırınca cihaz gözden kayboldu, sonra Avery'yi birkaç adım geri çekti. "Bu fotoğrafları nasıl almış olabileceklerine dair tahminlerimizin bir listesini yapmalıyız." Kulağına, "Tepki verme. Burayı dinliyorlar. Sesli, muhtemelen görüntülü olarak," dedi. Avery'nin başını, yatıştırmak ister gibi kendine bastırdı, sonra kendisinden uzaklaştırdı.

Ona doğru eğildi, kollarını beline sıkıca doladı. Avery, "Bırak duysunlar," dedi.

Uzaklaştı ve "Ben iyiyim. Rita'ya gelince, onu pazartesi günü buradan giderken takip etmiş olabilirler," dedi. Avery, Jared'dan ayrıldı ve Ling'e sarıldı. "Burası dinleme cihazıyla dolu," diye fısıldadı. "Noah'ya söylemenin bir yolunu bul."

Ling'den ayrılarak Jared'ın elini çekiştirdi ve onu oturma

odasına götürdü. Televizyona yaklaştılar. "Haberlere bir şey çıkmış mı bakalım."

Ling, Noah'nın koluna dostça sarıldı, eğildi ve hızla mesajı iletti. Birlikte, her haber kanalının *Gazette* manşetiyle dolduğu televizyonun önündeki Avery ve Jared'a katıldılar.

İlk konuşan Noah oldu: "Sadakatin sınırları vardır." Ekranı işaret etti. "Bu kötü niyetli bir buzdağının görünen kısmı Avery. Pazartesi günü, açık mahkemede durup vesayet mahkemesi yargıcı Diana McAdoo'nun önünde kendini ve anneni savunman gerekecek." Eline aldığı gazetenin sayfalarını sehpanın üzerine bıraktı. "Ben Yargıç Wynn'in avukatıyım. Niyetinin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Seni buna maruz bırakmak istemiş olamaz."

Avery, "Bunun bana neye mal olacağı Yargıç Wynn'in umurunda bile değildi," diye düzeltti onu. "Bir hedefi vardı ve bir silaha ihtiyacı vardı. O silah benim. Hedefini vurana kadar rotasında kalacak kör, aptal, sadık bir silah."

Ona yaklaşan Jared, "Senden imkânsızı istedi," dedi.

"Bırakmayacağım." Gazeteyi Noah'nın elinden kaptı. "Ve bu saçmalık dikkatimi dağıtmayacak."

Jared sayfaya parmağını dayadı. "Oku, Avery. Haberi oku ve bana babamın buna değer olduğunu söyle."

Avery sayfaya odaklandı, siyah mürekkep bir an için bulanıklaştı. Haber başka bir sütundan devam ediyor ve sayfanın alt yarısına uzanıyordu. Avery gözlerini alamayarak ön sayfanın en boş alanına sıkıştırılmış daha küçük haberle devam etti.

Maryland'li bir hemşire olan Jamie Lewis, bu hafta başlarında bariz bir haneye tecavüzün kurbanı olarak Tacoma Park'taki dairesinde vurularak öldürülmüş hâlde bulundu. Tacoma Park polisi, şüpheliler hakkında herhangi bir bilgi yayımlamadı. Kocası Thomas Lewis, suçluların tutuklanmasını sağlayacak herhangi bir bilgi için 15.000 dolar ödül vereceğini duyurdu.

Haber baştan sonra yanlıştı, ama hatırlatma ziyadesiyle yeterliydi. Bir kadın, Howard Wynn'i korurken çoktan hayatını kaybetmişti bile.

Avery uzaktan kumandaya uzandı ve televizyondaki sesi kesti. Dinleyen her kimse, bunu duymalarını istedi.

Onu duymalarını...

"Yargıç Wynn'in vasiliğinden vazgeçmeyeceğim. Şimdi olmaz ve kesinlikle gazetedeki bir haber bunu yapmama yol açamaz. Beni gerçeğe götürecek ipuçları bıraktı. Hepsini birbirine bağlayan bir çizgi var." Ellerini yumruk yaptı. "Beni durdurmak için öldürmeye çalışabilirler ama işe yaramayacak. Bu işi bitireceğim."

* * *

"Sert kız." Phillips, Vance'in masasının karşı tarafında oturmuş, ekranda Keene'i izliyordu. "Onu artık devreden çıkarmalıyız."

Vance, kulaklıklarını çıkarırken aynı şeyi düşündü. Basının muamelesi ve ölümle yüzleşen kadın yoluna yine de devam ediyordu. Başka bir hayatta olsalar ona hayran kalırdı ama azmi şu an Vance'i kızdırmaya başlıyordu.

Phillips ofisten ayrıldı ve Vance sandalyesine yaslandı. En az bir saat daha kimse gelmeyecekti. Bu da ona ikinci aşamayı başlatması için zaman verirdi. Dâhili telefonun tuşuna bastı. Diğer hatta bir kadın sert ses tonuyla, "Özel Ajan Robert Lee'nin ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Ben İç Güvenlik'ten Binbaşı Vance. Başkanın irtibat görevlisi."

"Bir saniye efendim."

Operatörün uygun iletim hatlarını bulması için geçen saniyelerde bekleme müziği çaldı. Çok geçmeden Vance bir klik ve ardından bir ses duydu. "Özel Ajan Lee."

"Robert. İç Güvenlik'ten Will Vance. Justice Wynn fiyaskosuyla uğraşıyorum ve duvara toslamaya devam ediyorum."

"Avery Keene'in inatçılığı mı yine?"

Vance kendinden beklendiği üzere kıkırdadı. "Öyle bir şey."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bugünkü gazeteyi gördüğünü varsayıyorum."

Sayfalar Lee'nin darmadağınık masasında açık duruyordu, önemli kısımlar sarıyla vurgulanmıştı. "Bu başlığı kaçıramazdım."

"Başkan bunun Yargıç Wynn'in vasisi olarak yargısını nasıl etkileyeceği konusunda endişeli."

"Anladım. Ne arıyorsun?"

"Dün Georgia'da onu öldürmeye çalıştıklarını duydum."

Ajan Lee kaşını kaldırdı. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Mermiler daha da hızlı yol alıyor," diye yanıtladı düz bir sesle. "Ve orada tek başına olduğu sürece tehlikeye açık."

"Ne önerirsin?"

"İhtiyati gözaltı. Sağlam temellerimiz yok ama FBI zaten bir ilişki ve yetki alanı kurdu. Dışarıda ve ortalıkta dolaştığı sürece, kimin gözünün ona çevrili olduğunu bilmek mümkün değil."

Aynı düşünce Lee'nin de aklına gelmişti ama Avery Keene'in onun korumasını kabul edeceğinden şüpheliydi. Bununla birlikte, ihtiyati gözaltı iyi olabilirdi. Yine de, İç Güvenlik'ten böyle bir öneri gelmesine sinirlenmişti. Bölge savaşları ona göre değildi ama Binbaşı Vance ona duygusal bir karşılık vermiyordu. "Yani onun iyiliği için onu tutuklamamı istiyorsun, öyle mi?"

"Önemli bir varlığın korunmasını istiyorum. Sen yapamazsan ben yaparım."

"Dikkate alacağım." Ajan Lee, Vance'i hafifçe uzaklaştırdı. "Şimdi Bayan Keene'i görmeye gidiyorum. Memnun kalmazsam seni ararım. Onu getirip getirmeyeceğimi sana haber veririm."

"Ondan biz sorumluyuz," diye hatırlattı ona Vance. "Onu güvende tutmalıyız." Ve sessiz.

Ajan Lee defterini topladı ve masasının başına geçti. "Haberleşiriz."

OTUZ BEŞ

Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde, cep telefonu apartmanın içini altıncı kez tiz bir sesle inlettikten sonra, Jared onun çalışma masasının üzerine gazeteyi yaydığı yere doğru yürüdü.

"Neden buna cevap vermeme izin vermiyorsun? Ya da telefona cevap vermeme izin vermiyorsan tamamen kapat."

"Olmaz." Avery telefonu masanın yüzeyinde baş döndürücü bir daire çizerek çevirdi. "Hastaneden arayabilirler."

"Çağrı bilgisi." Jared eğildi ve zil sesini kapatmak için telefonu aldı. Avery ona ters ters baktığında, gözleri ve sesi eşit derecede ayıktı. "Senin için endişeleniyorum."

Dudakları büküldü. "Neden? Bu sabah sinir krizi geçirmediğim için mi?"

"İlk sırada o var."

"Yirmi altı yıl sonra, kötü haberlerle baş etmeyi öğrendim. Rita'yı ilk kez hapisten çıkardığımda on üç yaşındaydım. Alyansını rehin vermek zorunda kaldı. Bir noktada, evimizdeki aletlerin çoğunu alıp sattım." Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Belli ki, baban sonunda bende değerli bir yetenek fark etti."

"Bana neden annenden bahsetmedin?" diye nazikçe sordu.

"Konumuzla ilgisi yoktu. Rita hayatın bir gerçeği. Genellikle, uyuşturucu sonrası etkiler başlayana kadar uzak durur. Böyle bir rutin oluşturduk."

"Babandan ne haber?"

"Ölü." Jared öylece bakınca Avery isteksizce devam etti: "O, hayatının aşkıydı. Üniversitede tanışmışlar ve apartheid'e, nükleer enerjiye ve çevresel ırkçılığa karşı sayıp sövmüşler. Ben altı yaşındayken bir otobüs kazası geçirdiler. Babam öldü. Annem ölmedi."

"O zaman mı kullanmaya başladı?"

"Kazadan sonra bazı kalıcı yaraları oldu – ağrı kesici veriyorlardı ve oradan da devamı geldi. Yine de hissedebiliyordu." Avery parmaklarını büktü ama sesini sakin tuttu. "Ben beşinci sınıftayken, artık en üst seviyeye gelmişti ve oradan oraya taşınmaya başladık."

Jared gazeteyi onlara doğru yaklaştırdı. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Seninle tanıştığım gün." Bulanık fotoğrafa baktı. "Rita o hafta durmadan zıkkımlanmıştı ve sonraki süreci yumuşatmak için paraya ihtiyacı vardı. Ama bu fotoğraf o zaman çekilmemiş. O gün farklı bir elbise giymişti."

"Neden hâlâ onunla ilgileniyorsun?"

"O benim annem." Bir gün tehditkâr bir cadaloz ve ertesi gün kırılgan bir şampiyon. Rita Keene'le hayat böyleydi. Bugün nasıl olurdu? Avery fotoğrafa bakarak merak etti. Uyuşturucu iğne için kendini torbacıya sunmaya istekli, kafası bir dünya olmuş bir fahişe mi? Belki de kızını taciz ettikleri için *Gazette*'i arayıp onlara bağırırdı.

Aniden ayağa kalktı, sandalyesi arkaya devrildi. "Gitmem gerek," diye tısladı, fark ettiği şey nefesini kesmişti. "Nerede olduğunu biliyorlar. Bulmalıyım. Onlar incitmeden önce..."

Jared da ayaklandı. "Nereye bakacağız?"

Ellerinin ayasını kaşlarına bastırdı. "Bu haftanın başlarında Adams Morgan'daydı. Ama onu nasıl bulacağımı bilmiyorum." Dönerek Jared'a doğru bir adım attı ve tişörtünün bir kısmını avucunun içinde sıktı. "Onun fotoğraflarını çekebilmişlerse, ona zarar da verebilirler."

Jared kolunu Avery'ye doladı ve onu kendisine doğru çekti. Avery de ona izin verdi. "Gidip onu arayacağız. Eşyalarını al, ben de ajanı halledeyim."

Avery başını salladı ve yatak odasına koştu. Jared ön kapıyı

çekip açtı ama eşikte duran yeni bir adamla karşılaştı. Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı.

"Bay Wynn, ben Özel Ajan Robert Lee." Görevdeki ajana başını salladı ve kadın merdiven boşluğuna yöneldi. "Sizinle, Bayan Keene ve Dr. Yin'le konuşmak için geldim."

"Avery ve benim halletmemiz gereken işler var," dedi Jared, adamın içeri girişini engelleyerek. "İçeriye giremezsin" mesajını daha da pekiştirmek için de kollarını kapı pervazına dayadı. Ajana ters ters bakarak, "Birkaç saat içinde sorularınızı yanıtlamak için müsait olacak," diye açıkladı.

Jared Wynn ondan en az on santim uzun olsa da Ajan Lee, geçişini garanti edecek silaha elini atma zahmetine girmeden yerini korudu. Şövalyelik girişimini fark etti ve kabadayılığından dolayı Jared'a saygı duydu. Ama zaman akıp gidiyordu. "Bu bir rica değil, Bay Wynn. Siz ve Bayan Keene, bildiğim en az bir suçun önemli tanıklarısınız. Şimdi ikinizle de konuşacağım."

Jared biraz daha fazla yeri kapatacak şekilde durdu. "Gözaltında mıyız?"

"Henüz değil, ama isterseniz ayarlayabilirim," diye makul bir teklifte bulundu Ajan Lee. "İkimiz de onu korumak istiyoruz Jared. Bırakın işimi yapayım."

Jared omzunun üzerinden kontrol etti ama Avery henüz yeniden ortaya çıkmamıştı. Sesini alçaltıp çenesini Ajan Lee'ye yaklaştırdı. "Bu sabah gazeteyi gördünüz mü?"

"Gazeteyi gördüm, haberleri duydum ve dışarıda kamp kuran akbabalardan da haberim var."

"Avery annesi için endişeleniyor. Bizi öldürmeye çalışan kişinin ona zarar verebileceğinden korkuyor."

Ajan Lee başını salladı. "Anladım. Bayan Keene'i bulması ve emniyete alması için bir ajan ve birkaç narkotik görevlisi gönderdim bile." Jared'ın omzunun üzerinden baktı ve Avery'nin yaklaştığını gördü. "Bayan Keene, annenizi arıyoruz ama ikinizle de konuşmalıyım. Derhal."

"Nasıl biri olduğunu biliyorum, onu ben bulabilirim."

"Onu bulmaya çalışıyorsunuz ama bulduğunuzda yanında bir muhabir ya da daha kötü bir şey olacak." Ajan Lee bir kez başını salladı. "Bırakın ben halledeyim. Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Avery, Jared'a başıyla işaret etti ve Jared geri çekildi.

Lee'nin mütevazı daireyi incelemesini izledi. Avery kapıyı kapatırken, "Ah, burası sadece benim çalışma dairem," diye alay etti. "Çatı katı tadilatta. Mermer zeminler ve altın kaplama kapı kolları."

"Sanırım geçen günle ilgili hâlâ hassassınız."

"Hırsızlık ve cinayetle suçlanmam konusunda mı?" Şilteye yerleşti. "Yeni bir gün, yeni bir iftira, Ajan Lee."

"Zor bir hafta geçirdiniz."

"Usta işi bir gözlem bu."

Ajan doğruca Avery'nin gözlerine baktı. "Yardım etmek istiyorum."

Gözetlendiğinin farkında olduğundan vicdan azabı çekmeden yalan söyledi: "Bildiğim her şeyi anlattım."

"Bundan şüpheliyim." O itiraz edemeden, mutfakta duran Ling'e çenesiyle işaret etti. "Neden bize katılmıyorsunuz Dr. Yin? Artık siz de bu işin içindesiniz." Noah'ya başını salladı. "Siz de Bay Fox."

Ling ve Noah, aynı derecede ihtiyatlı gözlerle ana odaya girdiler. "İyi sabahlar," dedi Ling.

Lee kuru bir sesle, "Bu tartışmaya açık bir konu," dedi. Dört inatçı yüz ona boş boş baktı ve Ajan Lee duyulabilir bir iç çekti. Güven kazanmak işin en zor kısmıydı, özellikle de yaptığı gaftan sonra. Odadaki tek askeri hedef alarak, "FBI'a neden katıldığımı biliyor musun Jared?" diye sordu.

"Zayıfları taciz etmek için mi?"

Dirseklerini dizlerine kaydırdı ve parmaklarını gevşekçe

birbirine kenetledi. "Bulmacaları severim. Parça parça bilgi sahibi olmayı ve boşlukları doldurmayı seviyorum." Keskin bakışı Avery'ye kaydı. "Sanırım siz ve Noah'nın avukat olmanızın ve Dr. Yin'in tıbbı seçmesinin bir nedeni de budur."

Etkilenmemiş olan Avery, tepki vermeden bakışlarına karşılık verdi. "Sadede gelin."

"Eh, en sevdiğim bulmacalar, yeniden yapmak zorunda olduğunuz bir resmin olduğu bulmacalar değildi. Bunun hep bir aldatma olduğunu düşündüm. Bulmacayı anlamak için kodu çözmeniz gerekenleri tercih ettim." Bakışlarını Avery'ye sabitledi. "Avery, bence şifreyi çözmenin anahtarı sensin. Bence Yargıç Wynn çok büyük bir şey anladı. Cevapları sakladı ve şifre sensin."

"Soru nedir?" diye sordu Noah.

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti Ajan Lee. "Ama Wynn'in evinde seni Georgia'ya gönderen bir şey buldun."

"Aradık. Ama rapor etmeye değer bir şey bulamadık."

"Bir şeyler sakladığını biliyorum, Avery. Sana yardım etmek istiyorum." Sadece ona baktığında, ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Bak, yanlış bir başlangıç yaptık."

"Birden çok kez," diye hatırlattı Avery. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Artık Washington DC'nin çoğu tarafından paylaşılacak bir görüş…"

"Fikirlerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ben gerçeklerle ilgilenirim. Yani, bana ipucu vermeyeceksen, ne bildiğimizi görelim." Cebinden bir not defteri çıkardı. "Bir gerçek: Sen ve Bay Wynn dün Georgia'ya kısa bir gezi yaptınız. Gideceğinizi kim biliyordu?"

İtiraz etmek nafile gibi görünüyordu, bu yüzden Avery cevap verdi: "Sen hariç bu odadaki herkes." Avery, dairesine dinleme cihazları yerleştiren kişi de dâhil ve bu kişi Lee de olabilir, diye hatırlattı kendine.

"Başka kimse var mı?" Avery başını salladığında Lee onu konuşturmaya çalıştı. "Hiç kimse mi? Nereden bildikleri önemli değil, isimlere ihtiyacım var."

Avery, "Biletleri internetten ayırttım," diye açıkladı. "Artık bir işim yok, bu yüzden işyerinde bunu bilebilecek kimse yok."

"Yolculuğunda yeni bir şey öğrendin mi?"

Avery gözlerini ajandan ayırmadı ve Jared'ın da aynısını yapması için dua etti. Kulübedeki saldırıdan ona bahsederse kapıdaki korumaların sayısı artar ve Wilma'yla olan randevusuna asla gidemezdi. "Yargıç Wynn sayesinde bir çıkmaz sokak daha."

"Jared?"

"Avery'nin dediği gibi, boşa kürek çektik."

"Anlıyorum." Ajan Lee onları birkaç dakika daha sıkıştırdı, sonra defteri bir kenara koydu. "Birisi seni yıldırmak için çok uğraşıyor."

"En azından itibarımı mahvetmek için."

"Kafana aldığın darbenin itibarınla ilgili olduğunu düşünmüyorum," diye düzeltti Ajan Lee. İtiraza fırsat bulamadan, elini kaldırdı. "Bu sabah İç Güvenlik'ten Binbaşı Vance'den bir telefon aldım. Seni ihtiyati gözaltına almamı istiyor."

Sertleşerek, "Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu.

"Düşünmeye değer. Gün ortası haberleri herkesin seni bulmasını sağlayacak. Ayrıca, bu binanın herhangi bir pizza kuryesinin geçebileceği şifreli bir kapı dışında görünür bir güvenliği yok. Tek başına güvende değilsin."

"Binbaşı Vance'in tutuklanmama çok sevineceğine eminim."

"Tutuklama değil. İhtiyati gözaltı. O sadece işini yapıyor." Ajan Lee tereddüt etti. "Teröristler ulusal güvenliğimizi baltalamak için çeşitli yöntemler kullanıyor. Bu tehditleri tahmin etmek Binbaşı Vance'in işi."

"Abartmayalım. Adam bilim departmanında."

Ajan Lee de karşıt görüşte değildi, bu yüzden aralarındaki

mesafeyi kapatmak için eğildi. "İç Güvenlik'in çıkarı ne olursa olsun, ben kendi çıkarım konusunda netim. Jamie Lewis'i öldüren her kimse, ikinci hedefini de ortadan kaldırmadan önce Yargıç Wynn'in senden ne istediğini söylemeye hazır olup olmadığını görmek için buradayım."

Avery o sırada ayağa kalktı, katillerin muhtemelen dinlediğinin gayet farkındaydı. Dayanışma içinde Noah, Ling ve Jared da ayağa kalktılar. "Ajan Lee, dünkü yardımın için minnettarım ve keşke daha fazlasını anlatabilseydim. Ama bildiğim her şeyi anlattım."

Ajan gönülsüzce ayağa kalktı, gitmesini istedikleri açıktı. "Sanmıyorum, Bayan Keene." Jared'a bir bakış attı. "Baban için kendini tehlikeye atıyor. Bir kadının benim için kendini tehlikeye atmasına izin vereceğimi söyleyemem."

Jared tepki veremedi. "Avery'nin kendi aklı var, Ajan Lee."

Ümitsizce, "Sizin beni ihtiyati gözaltına alma şansınız olur mu?" diye sordu. Ne olursa olsun Avery'nin peşinde birkaç ajan bulundurmayı planlıyordu ama onu saklamak daha kolay bir iş olurdu. "Bunu düşünmenizi ısrarla tavsiye ederim."

Avery onu kapıya götürürken, "Düşüneceğim," dedi. Şüphesi kadar endişesi de gerçekti. Diğerini tetiklemeden birini kullanması gerekecekti.

"Bu ajanların kalıcı bir düzenleme olduğunu varsayıyorum?"

"Birini senin peşinde tutmak istiyorum, evet. Yeterince yüksek sesle itiraz edersen, onları geri çekmek zorunda kalacağım ama hiçbir yere gitmiyorlar."

Avery bir nefes verdi. "Peki, o zaman bizi Lowry Kihneman'a bırakabilirler mi? Pazartesi günü hazırlanmam gereken bir velayet duruşmam var ve bugün metroya binmemeyi tercih ederim."

"Olur."

Dakikalar sonra servis asansörünü kullandılar ve apartmandan çıktılar, doğruca ara sokakta rölantide çalışan bir Explo-

rer'a girdiler. Avery, Jared'la birlikte arka koltuğa oturdu. Kısa, gergin bir tartışmanın ardından Ling ve Noah, Noah'nın arabasına yöneldiler ve ön koltuğa bir ajan oturdu. Ajan Lee, SUV'nin yolcu tarafını aldı ve ajana sürüş talimatını verdi.

Explorer uzaklaşırken kimse kırklı yaşlarındaki pasaklı adamın bitişik binanın çatısından aşağı baktığını fark etmedi, telefoto lensi aşağıdaki aktiviteye göre hazırlanmıştı ve görüntülerin çoğu zaten hafıza sürücüsündeydi. Fotoğrafçı, yüzünde dalgalanan bir sırıtışla çatıdaki beton bir çıkıntının üzerine çöktü. Telefonunu çıkardı ve Scott Curlee'ye bir mesaj gönderdi: "Fotoğraflarını aldım – öğlen yayını için mükemmel bir başlık: *Avery Keene FBI tarafından tutuklandı.*"

* * *

Avery cipin içinde Ajan Lee'ye döndü. "Sana güvenmemi ister misin? Yardım etmeye ve istediğimi almaya karar verdin mi?

"Yargıç Wynn'in evinin telefon kayıtları mı?"

"Evet."

"İyi niyetimin bir göstergesi olarak, evet, aldım." Avery'nin inanamayan bakışına sırıtarak elini göğüs cebine attı. Katlanmış kâğıtlar dışarı çıktı ama onları uzatmadı. "Bu adam pek kimseyi aramamış, çok telefon da gelmemiş ve cep telefonunu daha da az kullanmış."

"Fakat?" Sesindeki tereddüdü duyabiliyordu.

"Bir hevesle bir yıl geriye gittim – istediğin altı aydan daha uzun bir süre. Üç aylık bir süre içinde epeyce uluslararası arama yapmış."

Avery heyecanlı görünmemeye çalıştı ama eli sayfalara uzandı. "Numaralar sende var mı?"

"İhtiyati gözaltını kabul edecek misin?"

"Hayır. Numaraları alabilir miyim?"

Lee yarı kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. Katlanmış kâğıtları isteksizce verdi. "Bunların hiçbiri şu an aktif numaralar değil. Çoktan kontrol ettim." Onu incelemek için başını kaldırdı. "Şaşırmadın. Hindistan'da kime ulaşmaya çalıştığını bana söyleyeceğini sanmıyorum."

"Bir hayalet." Avery sayfaları kopardı ve Jared'a doğru başını eğdi. "Biz de hâlâ çözmeye çalışıyoruz."

"Bu benim işim, ki bunda oldukça iyiyim. Madem arabadayız, neden dairende söylemekten korktuğun şeyi bana söylemiyorsun?"

Avery ona baktı, şaşırmıştı. Lee ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dairende dinleme cihazı olduğunu tahmin ediyorum. Hem dinleme cihazı hem de kamera."

Avery başını sallayan Jared'a baktı. "Ekipman yüksek kaliteli. Çok," dedi.

Ajan Lee düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Hazır siz dışarıdayken biz temizleyebiliriz," diye yanıtladı. "Ne zaman öğrendiniz?"

Avery, "Bu sabah cihazlardan birini buldum ama dikkatli davrandık," dedi. Tartışmaya hazırlanırken omuzlarını dikleştirdi. "Onların yerinde kalmasını istiyorum."

Ajan Lee kaşlarını çattı. "Sivilleri yem olarak kullanmayı sevmiyorum, Bayan Keene." Yine de fikrin değeri vardı. Daha da önemlisi, kendi gözetim iznini alması için ona zaman verecekti. "Emin misin? O cihazları yerinde tutuyorsan belanı arıyorsundur."

Avery ona sert bir gülümsemeyle baktı. "Zaten bulduğumu söyleyebilirim, Ajan Lee."

OTUZ ALTI

SUV, Lowry Kihneman binasının önündeki kaldırıma yanaştı ve Ajan Leighton, Avery ve Jared'la birlikte asansöre bindi. Yanlarındaki güvenlik ekibiyle birlikte Ling ve Noah, onları üst katta karşıladı ve hep beraber, Avery'nin Yargıç Wynn'in planlarının ayrıntılarını ilk kez öğrendiği konferans salonuna geçtiler. Meşrubatlar, kahve demlikleri ve suyla dolu uzun bir büfe diğer duvara yaslanmıştı. Leighton kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar çıkmaz Avery gruba baktı ve ellerini cilalı masanın üzerine koydu. "Tamam, konuşalım."

Bir saat sonra Ajan Lee konferans salonunun kapısını çaldı. İçeri girdiğinde Avery dışında herkes kaskatı kesilmişti. Ağır ağır oturdu, oturanların her birini inceledi. Sahte masumiyetin birbirine uyan bakışları onu gerginleştirdi. "Sorun ne?"

Avery, "Ajan Lee, Binbaşı Vance'in geçmişi nedir?" diye sordu.

"İç Güvenlik'teki diğer her şey gibi, bence bu da gizli bilgi." Bir polis memuru hakkında dedikodu yapmak ona pek uymuyordu ama kız, peşinden koşan adamlar hakkında biraz bilgiyi hak ediyordu. Ayrıca ona söyleyeceği herhangi bir şey –ya da o sabah Vance'in aramasından sonra incelediği personel dosyası– Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası talebiyle güvence altına alınabilirdi. "Binbaşı Vance, İç Güvenlik'te başkanın resmî irtibat görevlisi olarak çalışıyor."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kuruluş şemalarını bilemem, Bayan Keene. Bildiğim, Binbaşı Vance'in eskiden Gizli Servis'te ve ondan önce de orduda olduğu. Başkan Stokes başkan yardımcılığına seçildikten sonra Gizli Servis'ten Bilim ve Teknoloji'ye geçti ve belirli İç Güvenlik meselelerinde başkanla doğrudan koordinasyon görevini üstlendi."

"Eğitimli bir bilim insanı mı?"

Ajan Lee, "Lisansı biyokimya, yüksek lisansıysa biyoloji alanında," dedi. Adamın hizmet sicilini çıkarmış ve kendisine rağmen etkilenmişti. "Binbaşı Vance Deniz Harp Okulu'ndan geçti, Deniz Piyadeleri'nde yetki aldı. Onurlu terhisinden önce binbaşı rütbesine ulaştı. Amerika'ya geldi ve Gizli Servis'e katıldı."

"Deniz Kuvvetleri'nde nerede görevlendirilmişti?"

"Gizli bilgi," diye yanıtladı, ardından dişlerini birbirine vurdu. Sohbetin diğer tarafına alışkın bir adam için sorgulama duygusu sarsıcıydı. Sakalının çıkmaya başladığı çenesini okşadı. "Neden Yirmi Soru* oynuyoruz? İkinizin pek uyuşmadığınızı biliyorum ama onu da benim hakkımda bu şekilde sorguya çekerseniz gücenirim."

"Yardımın için minnettarım Ajan Lee. Bütün gün bize bakıcılık mı yapacaksın?"

"Hayır. Leighton devam edecek." Masadan uzaklaştı ve ayağa kalktı. "Gitmeye hazır olduğunuzda ona haber verin."

Ajan Lee odadan çıktıktan sonra o ve Leighton konuşmak için uzaklaştılar ve Jared hızlıca söze girdi: "Pentagon'daki bazı dosyalara eriştim. Binbaşı Vance görevi sırasında FORECON ve CBIRF'e atanmış."

Avery, "CBIRF ne?" diye sordu.

"Kimyasal ve Biyolojik Olaylara Müdahale Gücü." Ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü, sesi alçaktı. "CBIRF, ulusal güvenliğe yönelik kimyasal ve biyolojik tehditlerin so-

* Bir soru-cevap oyunu. (ç.n.)

nuçlarını yönetmek için tasarlanmıştır ve Deniz Piyadeleri'nin stratejik bir birimidir."

"Nerede görevlendirilmişti?"

"Ajan Lee'nin dediği gibi, gizli bilgi ama CBIRF'in son yirmi yıldaki görevlendirmelerinin çoğu, çeşitli despotların kimyasal silah kullanmakla tehdit ettiği Büyük Ortadoğu'ya odaklanmıştı."

Avery sonuçları değerlendirdi. Binbaşı Vance, kendini kimyasal ve biyolojik silah araştırmalarına adamış seçkin bir birimden yüksek rütbeli bir denizciydi ve Başkan Stokes tarafından, dışarıdan girilemeyen İç Güvenlik'te neredeyse hiç bilinmeyen Bilim ve Teknoloji Departmanı'nda irtibat görevlisi olarak hizmet etmekle görevlendirilmişti. Etnik gerilimlerle çalkalanan bir bölgeye atanmıştı. *Hygeia. Ortadoğu. Kromozom araştırması. Biyolojik silahlar.*

Nehre bak.

Noah'ya döndü. "Davada neler oluyor?"

"Pazartesi günkü vesayet duruşması için hazır olduğumuzu düşünüyorum ama Yargıç McAdoo'dan tekrar ertelemesini isteyebilirim."

"Erteler mi? Veraset mahkemesindeki kürsü hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Onun karşısına birkaç kez çıktım. Oldukça adil, ama çantada keklik de değil. Kamuoyunda ne kadar çok tanınır hâle gelirsen, Celeste'nin uygunluğunu tartışmaya açması da o kadar kolaylaşır." Bunun bir tahmin olduğunu göstermek ister gibi omuzlarını kaldırdı. "Erteleme, *Gazzete*'nin haberini çürütmek için bize birkaç gün kazandırabilir. Belki de karşılık olarak *Post*'a seninle özel bir haber yapma fırsatı sunabiliriz."

"Yine de beni Rita'yla tehdit etmeye devam edecek. Uyuşturucu kullanımı ve rehabilitasyon. Onun gibi olabileceğimi ima edebilirler."

"Vesayet, en katı anlamıyla bir yargılama çağrısıdır. Yargıç McAdoo, Yargıç Wynn için iyi seçimler yapma becerinden şüphe ediyorsa, seni vesayetten alma hakkına sahip. Niyetine dair daha fazla kanıtımız olsaydı..."

"Var zaten." Avery eğilerek çantasını kaptı ve içini karıştırdı. "Georgia'da ne bulduğumuzu sana söyleme şansım olmadı. Bence bu aradığımız ek."

"Buldun mu?!"

"Evet." Sayfaları masanın üzerine koydu ve ona doğru itti.

"Dediğin gibi, felaket bir olay olması durumunda verilen talimatlar. İleri sağlık direktifleri bırakmış. Bu işe yarar, değil mi? Yönergelerine uymayı reddetmediğim sürece, Celeste'yi değil, beni görevlendirmek istediğini kanıtlıyor."

Noah kâğıtlara uzandı. Onları bir kez, sonra bir kez daha okudu. Üçüncüden sonra, kendisini izleyen beklentili gözlere doğru başını kaldırdı. "Dönem sonunda ölmek istediğini söylemesi dışında harika bir başlangıç. Bununla ne yapmamı bekliyor benden?"

Avery, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Tabletinden bir şeyler okuyan Ling'in kaşlarını çattığını fark edince, "Rita mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yatıştırdı Ling, "ama bu da iyi değil. Scott Curlee, uyuşturucu kullanımıyla ilgili bir soruşturma süresince Yüksek Mahkeme'den uzaklaştırıldığını bildiren isimsiz bir kaynağa atıfta bulunuyor." Noah'yı görüş alanına dâhil etmek için yön değiştirdi. "Haber, Yargıç Wynn'in komasının Boursin'den kaynaklanmadığını söylüyor. Aşırı doz aldığını söylüyorlar."

Noah alay etti. "Bunu nasıl anlamışlar? Şimdi de uydurmaya başladılar."

"Toksin testi yapıldığını biliyorlar." Ling tableti Avery'ye kaydırdı. "Muhtemelen laboratuvardan sızmıştır. Ne yazık ki doktorları, doktor-hasta mahremiyetini ihlal etmeden bu haberi yalanlayamaz."

"Bir açıklama yapmalı mıyım?" diye sordu Avery, sesi yorgunluğun etkisiyle kısık çıkıyordu. "Vasi ve vesayetini aldığı kişi arasında böyle bir mahremiyet yok. Ayrıca sonuçları yarına kadar almamız gerekiyor."

Noah, "Kıdemli ortaklarla ve halkla ilişkiler ekibimizle görüşmeliyim," dedi. "Mahkemedeki basın sekreteriyle iletişime geçmeye ne dersin? Bak bakalım ne tavsiye edecek."

Avery telefonundaki saati kontrol etti ve fısıldadı: "Çocuklar, dokuzdan önce anıta gitmem gerekiyor. Saat çoktan sekiz buçuk oldu."

Jared, "Yalnız gitmen fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum," dedi uyaran bir ses tonuyla. "Yeniden bağlanabilir ve yeni bir plan yapabiliriz."

"Olmaz." Çantasının üzerine eğilerek cüzdanını çıkarıp cebine attı. "Zaten ürküyor. Yeniden plan yaparsak, başka bir şansım olmayabilir. Bu Betty Papaleo değilse, o zaman gerçekten samanlıkta iğne arıyoruz demektir. Ling, telefonunu ödünç alabilir miyim?"

"Bekle," dedi Jared. "Kapıda, asansörün yanında ve aşağıda ajanlar var. Birinin dikkatini dağıtabilirim ama üçünün birden dikkatini dağıtamam."

"Peki ya merdiven boşluğu?" dedi Ling. "On iki kat yukarıdayız ama sen gençsin ve buradan dümdüz aşağı inersin."

"Ha-ha. Noah, kapıların şifreli olduğunu ama yangın güvenliği için merdiven boşluğu kapılarının şifreli olmadığını varsayıyorum," dedi Avery.

"Doğru ama en alt kattan çıkmak için bir anahtar kartına ihtiyacın olacak. Acil bir durumda kilit devre dışı kalır, aksi durumdaysa yine de çıkış iznine ihtiyacın vardır."

"Bana bir tane ayarlayabilir misin?"

Ayağa kalkıp kapıya yönelirken, "Tabii," dedi Noah. "Bir anahtar kart ve pahalı basın tavsiyesi geliyor."

"Ling, haplogrup araştırmasıyla ilgili bulabildiğin kadarını bilmem gerekiyor, hatta garip söylentileri bile. Şirketler bunu araştırdıysa, deneyler veya en azından tartışmalar olmalı. Tüm bilim insanlarının geçmişini araştır ve araştırmaları ile işverenleri arasında çapraz referans oluştur."

"Elbette Komiser Columbo."

Gülümsemeye çalışarak Jared'a talimat verdi. "Yargıç Wynn'in Bilgi Edinme Özgürlüğü konusundaki talebi. Ne istediğini anlamanın daha hızlı bir yolunu bulabilir misin? Herhangi birimizin rutin bir talebi çok uzun sürer."

"Hâlâ oraya yalnız gitmene ikna olmadım."

"Betty veya Wilma gerçekten bir tehditse, gözler önünde olacağım. Ama birinin daha iyi bir planı yoksa gidiyorum. Hemen."

Avery koridora girerken Ajan Leighton kaşlarını çattı. "Bayan Keene, az önce Bay Fox'la ayrılma konusunda konuştum. Hepinizin bir arada kalmasını tercih ederim," diye ısrar etti.

Avery birkaç metre ötede aralık duran kapıyı göstererek, "Ofisine gidiyorum," diye yanıtladı. "Noah'ya bir sorum var ve biraz yalnız kalmak istiyorum."

Talebi değerlendirdikten sonra Ajan Leighton başını eğdi. Avukatlık ofisi de onun görüş alanındaydı. "Çabuk olun lütfen."

"Anlaştık." Kadın fikrini değiştiremeden Avery konferans salonunun kapısını sertçe kapattı. Koridora yöneldi ve Noah'nın masasında oturduğu ofisine girdi. "Noah, anahtar kartı lütfen."

"Elbette." Plastik diski almak için cebine uzandı.

"Merdiven boşluğu hakkında bir soru daha. İzleniyor mu?"

"Biz alt düzeydeki çalışanlara böyle bir şey söylenmedi."

"Ajan Leighton'ın dikkatini dağıtabilir misin?" diye sordu. "En geç on buçukta dönerim."

"Hallederim. Anahtar kartı, lobiye çıkmana izin verecek. Zemin kattaki kahve dükkânının, insanların sigara içmeyi sevdiği sokağa açılan bir kapısı var. Oradan geçebilir ve ajanlardan uzak durabilirsin."

"Teşekkürler."

Koridora girdiler ve Ajan Leighton'a doğru gittiler. Noah, ses geçirmez camın ardından onlara katılmak için dışarı çıkan Jared'a işaret etti. "Biraz araştırma yapması ve hastaneyle konuşması için Avery'yi bir misafir ofisine yerleştireceğim."

"Ofis nerede?"

"Koridorun hemen aşağısında." Noah koridorun diğer ucunu işaret etti. "Ofis alanı yetersiz ve duruşma da pazartesi."

"Bekleyin, başka bir muhafız çağıracağım." Ajan Leighton bileğini ağzına yaklaştırdı.

Noah itiraz etmeye başladı ama Avery başını hafifçe salladı. "Teşekkürler Ajan Leighton. Sahadan başka bir ajanı çekmenizi takdir ediyorum."

"Hayır, güvenlik görevindeki üç kişiden birini yeniden görevlendiriyorum."

Jared, "Yani lobi korumasız mı olacak?" diye sordu.

"Hiç de bile. Ben asansördeki ajanı Bayan Keene'in bulunduğu yere götüreceğim."

Jared, "Ama deneyimlerime göre asansör bir kör nokta, değil mi?" diye dramatik bir şekilde karşı çıktı. "Tehlikeli bir bölge varsa o da asansördür."

Biraz sinirlenen Ajan Leighton derin bir nefes verdi ve görevinin kontrolünü yeniden ele almaya karar verdi. "Koridorun sonundaki ofise net bir görüş hattım var. Bay Fox, Bayan Keene'e oraya kadar eşlik edecek ve ofisine dönecek. Kimsenin görev yeri değişmeyecek."

Avery ve Noah boş ofise yöneldiler ve Ajan Leighton koridorda Avery'nin pozisyonuna baktı. Noah net bir görüşü engellemek için açısını ayarladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle."

Avery hareketini zamanlayarak, Noah'nın ofis kapısının neredeyse kapatmasını bekledi, sonra dışarı fırladı ve köşeyi dönerek şirketin kütüphanesine girdi. Noah'nın talimatına göre

odanın diğer tarafındaki çıkış kapısını buldu ve aceleyle merdiven boşluğuna girdi.

İlk beş sıçrayışı kolayca yaptı ama onuncu sıçrayışta kot pantolon ve spor ayakkabı seçimi için minnettar oldu. Kapı Noah'nın tarif ettiği gibi kafenin yanına açıldı. Avery sabah müşterilerinden oluşan kalabalığa karıştı ve başı önde ara sokağa doğru ilerledi. Binadan bir blok ötede bir taksi çevirdi. "Lincoln Anıtı lütfen."

Şoför trafiği yarıp geçti ve Avery, Gary Stewart'ın ofisini aradı.

"Gary, ben Avery."

"Yeni telefon mu?" Alışılmadık bir şekilde alkolsüz olan sabah kahvesini içen Gary, sıcak kahveyi yudumladı. "Akıllı hareket. Meşgul bir kız olduğunu görüyorum."

"Değilim–"

"Biliyorum," diye sözünü kesti. "Başyargıç da biliyor. Annenin ziyaretinden sonra konuştuk. Bunun bir sonraki bahane olacağını düşünmüştük."

"Ne yapmalıyım?" Avery arka koltuğa yığıldı. "Uzaklaştırıldığımı biliyorlar."

"Matt Brewer'ın işine de bu yüzden son verildi." Sesindeki memnuniyet tonunu saklamak zordu. "Görünüşe göre, her şeyi anlatan bir röportaj yapmak için paçavradan güzel bir avans almış. Parçaları PolicyNOW'a sızdırmış."

"Ne? O olduğunu nasıl anladınız?"

"Uzun zamandır bu oyunun içindeyim," diye hatırlattı ona melankolik bir şekilde. "Brewer artık yok ama Scott Curlee için endişelenmelisin."

"Endişeleniyorum. Vesayet duruşması pazartesi, Gary. Kendi ifademi vermeyi düşünüyordum. Belki de ortalığı düzeltmek için bir de röportaj veririm."

Gary de aynı fikir üzerinde kafa yormuştu. Daha şimdiden

masası röportaj talepleriyle doluydu. "En mantıklı seçim, hasar kontrolüdür, Avery. Avukatın başka bir erteleme mi istiyor?"

"Deneyecek ama işe yarayıp yaramayacağından emin değilim," dedi. "Yargıç McAdoo'ya hızlı hareket etmesi için Celeste'nin avukatları muhtemelen baskı yapıyordur."

"Orada bana iyilik borcu olan eski bir erkek arkadaşım olabilir," diye sözünü kesti. "Bir arayayım bakalım."

"Teşekkürler..."

"Önce bir arayayım Avery, şimdiden teşekkür etme."

OTUZ YEDİ

Avery, Lincoln Anıtı'ndan bir blok ötede taksiden indi. Yaz sabahı kalabalığının arasından çabucak geçerek sergiye doğru ilerledi. Alana girerken, akın akın gelen ziyaretçilerde kırmızı bir fular ve çevrede mavi bir sütun aradı. Avery önce sütunları buldu. Saatine baktığında 8.59 yazıyordu. *Tam zamanında.* Elini cebine attı ve kırmızı bir kumaş çıkardı. Fularını boğazına sararak cam vitrinlerin içindeki panelleri okuyormuş gibi yaptı.

Ve bekledi.

On dakika sonra Avery yalnız kaldı.

9.30'da artık sabırsızlanmıştı. 9.45'te sabırsızlık endişeye dönüştü. FBI konusunda şansını çoktan zorladığını fark eden Avery, gitmek için arkasını döndü. Sütunların diğer tarafında gezinen bir adama çarptı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Adam kollarını kavrayarak Avery'yi düşmekten kurtardı.

Özür dilercesine, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı ve Betty Papaleo'ya, namı diğer Wilma'ya ne olduğunu merak ederek hızla uzaklaştı.

* * *

Avery içeri girerken Ling ve Jared başlarını kaldırıp baktılar. Ajan Leighton'ın dikkatinin farkında olan Ling, "Üzerinde çalıştığın işi bitirdin mi?" diye sordu.

"Aradığımı bulamadım." Oturup Ajan Lee'yi aradı.

İlk çalışta cevap verdi. "Bayan Yin?"

"Hayır, ben Avery."

"İyi. Gelip seni ziyaret etmek üzereydim."

"İyi haber var mı?"

"Hayır." Ajan Lee, kapalı koridordan ekibine daireden geri çekilmeleri için işaret verdi. "Kameralara yakalanmamak için dışarıdan bir arama yaptık ve Bay Wynn haklı çıktı. Evin bir Noel ağacı gibi, her tarafı tellerle sarılmış."

"Ne zaman içeri girmişler?"

"Bunu söylemenin yolu yok."

"'Onların' kim olduklarını takip etmenin bir yolu var mı?"

"Belki." Ekibi, bir verici bulmak için binayı taramıştı. Binanın içinde veya yakınında hiçbir şey dairesindeki gözetleme cihazlarının bant genişliğini taşımıyordu. Teknik ekibine göre, cihazlar birinci sınıftı ve yanılmıyorsa, federal hükümetin daha gizli kademeleri tarafından ortak kullanımdaydı. Profesyonel casusun pahalı hiper teknolojisi, FBI'a verdikleri türden bir ekipman değildi ama muhtemelen İç Güvenlik'e şeker gibi dağıtılıyordu. "Birkaç gün sürebilir."

"Ajan Lee, benim için birini bulabilir misin?"

"Sana yemin ederim ki anneni hâlâ arıyoruz Avery. Kanundan saklanan birini bulmanın kolay olmadığını biliyorsun."

"Evet, aradığınızı biliyorum ama başka birini daha bulmak istiyorum. Betty Papaleo, İç Güvenlik Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndan."

Hatta bir duraklama oldu. "Onu neden bulman gerekiyor?"

Masanın karşısından Jared'a bir bakış atarak, "Bu sabah benimle buluşmayı kabul ettiğine inanmak için nedenlerim var," diye açıkladı.

"Hukuk firmasında mı?"

"Hayır. Lincoln Anıtı."

"Şirketten çıktın mı?"

Ajan Leighton'ı yakmak istemediği için, "Emirlerine rağmen mi? Bu riske girmezdim. Ama potansiyel bir bağlantıyı kaybetmek istemiyorum."

"Ne bağlantısı?"

"O olası bir ipucu Ajan Lee. Bilgi toplamaya çalışıyorum. Son skandal patlak vermeden önce benimle buluşmayı kabul etmişti. Sadece bazı soruları cevaplamak için."

"Binbaşı Vance'e sormak istemediğin sorular mı var? Ya da onunla ilgili sorular?"

"İlki. Bana yardım edecek misin?"

Ajan Lee, Avery'nin soru şeklinde dile getirdiği az sayıdaki istekten biri olan bu isteğinin tadını çıkardı. "Bana planlarından bahsetseydin, onu seni görmesi için getirebilirdim. Onu aramak işe yaramadı mı?"

"Hayır, ona ulaşamadım. Bugün onunla konuşmam çok önemli."

"Ne olduğunu öğrenmem gerekiyor." Ajan Lee sesindeki aciliyet tınısını ve yanılmıyorsa korkuyu duyabiliyordu. "Neden Binbaşı Vance'in çalışanlarından biriyle görüşüyorsun?"

Avery, "Çünkü bağlantı kurduğumuzda bunu benden o istedi," diye yanıtladı. "Bu önemli."

FBI'dan bir İç Güvenlik çalışanına yönelik bir arama, gözden düşmüş bir avukatın talebinden daha hızlı sonuç verirdi. Avery onu kullanıyordu ama Dr. Papaleo'yu bulursa, Papaleo'nun neden buluşmak istediğini ilk öğrenen kendisi olacaktı. "Senin için daha iyisini yapacağım. Gidip onu kendim alacağım. Onu hukuk firmasına getiririm."

Avery gerildi. Betty nasıl tanıştıklarını açıklarsa, Ajan Lee'nin işbirliği muhtemelen bir anda ortadan kalkacak ve ona şu anda sahip olduğundan daha az şey bırakacaktı. Bir devlet çalışanıyla bağlantı kurmak için internette bir uyarı tetiklemek yasadışı değildi ama Ajan Lee güvenlik meselelerinde katı biriydi. Bu yüzden Avery tedbirini aldı: "Lütfen yap, ama onu korkutmamaya çalışman mümkün mü? Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, FBI'ın gelip seni alması pek de arkadaşça bir şey olmuyor."

"Bir centilmen gibi davranacağım, Bayan Keene."

* * *

Vance, Phillips ve ekibinden gelen son raporu dinledi. Şimdiye kadar, Betty Papaleo ve kocasının ölümleri polis veya basın tarafından fark edilmemişti. Polis henüz terk edilmiş Volvo'yu ortaya çıkarmamıştı ve sahte tatilleri soruları en az bir hafta boyunca uzak tutacaktı.

Castillo, Keene'i hiçbir şey bulamadığı Lincoln Anıtı'na kadar takip etmişti. Geri kalan hareketleri FBI'ın ağırlığıyla kısıtlanmıştı – geçici bir çözüm ama yine de ilerleme. Curlee kamuoyu baskısını sürdürürse, Celeste pazartesi sabahı velayeti kazanır ve hafta ortasında zengin bir dul olurdu.

Yarım kalan tek bir şey vardı. "Rita Keene nerede?"

"Bütün gün uyuşturucunun etkisindeydi."

"Şimdi nerede?"

"Wisconsin'de bir pansiyonda uyuyor."

"FBI'dan bir ekip onu arıyor. Takipte kal ve bana işe yarar malzeme bulmaya çalış. Eğer becerebilirsen, uyuşturucu karşılığı seks mükemmel olur."

Kadın çok da fena görünmediği için Phillips yine omuz silkti. "Ne yapabileceğime bir bakarım."

Phillips gitti ve Vance, Ajan Lee'nin numarasını tuşladı.

"Özel Ajan Lee."

"Ben Vance."

"Kızımızı kontrol etmek için mi arıyorsunuz?"

"Bugün çok popüler. Televizyonu açıp da o fotoğrafları görmediğim bir an bile yok." Phillips işini yaparsa bu fotoğrafların yerini yenileri alırdı.

"Bayan Keene ihtiyati gözaltını kabul etti mi?"

"Henüz değil."

"Yargıç Wynn hakkında başka bilgi verdi mi?"

"Salı günü duyduğumuzdan daha fazla bir şey yok."

"Fotoğraflar? Herhangi bir açıklama yaptı mı?

"Sormadım. Annesini ikimiz de biliyorduk, Vance. Bugün o haberde gördüğümüz yeni bir şey yoktu."

"Kamunun haberdar olması dinamikleri değiştirir." Vance, hayal kırıklığıyla yumruk hâline getireceği avcunu masaya bastırdı. Lee'nin yardımına ihtiyacı vardı ve gaddarlık işe yaramazdı. "Annesinin tercihleri ve kendi geçmiş alışkanlıkları nedeniyle bir güvenlik riski oluşturduğu konusunda anlaşmıştık. Gözaltından kendi isteğiyle vazgeçme fikrini tekrar gözden geçirebileceğini ummuştum."

"Bir şey yapılamaz. Şu anda tam savunma modunda. Yargıç Wynn'in onu seçerek bir hata yapmadığını kanıtlamaya kararlı."

"Bunu nasıl başarmayı planlıyor?"

"Bilmiyorum. Arkadaş değiliz ama işaretleri okuyabiliyorum. Bir fikri var. Hazır olduğunda bize haber verecek."

Vance'in geniş parmakları iradesi dışında kıvrıldı. Ajan Lee, söylediğinden daha fazlasını biliyordu ve üslubuna bakılırsa Lee bu dengesizliğin tadını çıkarıyordu. Lee'ye kazandığının çok üstünde bahislerle uğraştığını haykırma dürtüsüyle birlikte boğazında bir küfür büyüdü.

Ne var ki Lee, açıkça düşmanın lehine bir pozisyon belirlemişti. Masumiyet görüntüsüyle baştan çıkan ilk kişi o olmayacaktı. Her nasılsa, Avery'nin çabalarında asalet bulacaktı. Belki de araya girmeye çalışacaktı.

Olası yarım kalmış işler listesine bir federal ajanı ekleyen Vance, bir pişmanlık sancısı hissetti. İkisi de aynı gölgelerde çalışsalar da, Ajan Lee ona ulusal güvenliğin nüanslarını veya mutlaklıklarını anlamayan bir adam izlenimi veriyordu. Lee yerli bir askerdi, oysa Vance'in böyle bir lüksü yoktu. Başkomutan ona emirler vermişti. Bundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

"Umarım beni haberdar edersin," dedi Lee'ye. "Burada hepimiz körü körüne ilerliyoruz."

"Tabii ki. Tekrarlamaya değer bir şey duyar duymaz haberin olacak."

OTUZ SEKİZ

İndira telefonuna, "Yargıç Wynn'in kan örneği nihayet ulaştı," dedi. Yorganı kenara çekti ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Görmezden gelmeyi öğrendiği sürekli acı tüm vücuduna acımasız bir güçle yayılmıştı. Duraksayarak numunelerin paketlenip mühürlendiği masaya doğru yürüdü. "Hastane testindeki bilinmeyen maddeyi belirlemek için bugün analizi hızlandıracağım."

Nigel sabırsızlıkla, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Birkaç saat içinde ilk sonuçları alırız." Ancak bileşimin kökenini açıklamayacaktı. Nigel'ın hastaneden çaldığı notların taranması, şüphelendiği şeyi çoktan ortaya çıkarmıştı. Yargıç Wynn, Advar tarafından oluşturulan bir ilacı almış ve kötü test sonuçları nedeniyle ilacı bırakmıştı. Dr. Ani Ramji'nin formüle ve yan etkilere erişimi vardı. Buna "Uyuyan Güzel" ilacı adını vermişlerdi. Geri dönüşümsüz koma ama stabilize yaşamsal belirtiler... Sesini gerçek gibi çıkması için zorlayarak, Nigel'a, "Elimde bir şey olur olmaz ilk öğrenen sen olacaksın," dedi.

"Peki ya senin tarafında yarım kalan işler?"

"Hiç yok," diye geçiştirdi İndira.

Nigel, "Her zaman yarım kalmış işler vardır," diye uyardı. "İşin sırrı önce onları bulmaktır. Görmediğim herhangi bir belgen var mı? Bizi suçlayacak herhangi bir şey?"

"Sana söyledim, biz temiziz."

"Sana inanmıyorum," diye sert bir şekilde karşılık verdi Nigel. "Ne saklıyorsun?"

İndira cevap vermek yerine meydan okudu. "GenWorks'ün yattığı yataklar konusunda tamamen açık sözlü olduğunu sanıyorum?"

"Senin başını yakmaya çalışmıyorum."

"Sorun biz satın almadan önce Hygeia'ya ne olduğu değil, Nigel. Bunu tartışmıştık." Stokes ilk hamlesini yaptığında ona pek çok ayrıntıyı anlatmıştı. Yine de, yalnızca şimdiye kadar güvenmişti. "Hesap defterinin seni ilgilendiren tarafında yaptığın şeyleri sorgulamadım."

Nigel yavaşça sallandı. "Başkan basın konferansımdan memnun olmadı. Bu akşamki yayın için Colbert'de olacağım."

"Aşırıya kaçma, Nigel," diye uyardı İndira. "Stokes'u savaş yolunda değil savunmada istiyoruz."

"Ne yaptığımı biliyorum." Dövüşü Stokes'a götürür ve pazarlıkta puan kazanırdı. "İndira?"

"Evet?"

"Gelmeyi düşünmelisin. Yakın zamanda."

"Olur."

Nigel biraz rahatsız olarak telefonu kapattı. İndira ondan uzak duruyordu. Ne olduğundan emin değildi ama onu çok iyi tanıyordu. Acaba neyi gözden kaçırıyordu?

"Bay Cooper?"

Nigel başını kaldırıp asistanına baktı ve ekranda akan manşetlerden uzaklaştı. Kurtuluşu olacağını umduğu kadının görüntüleri ekranda belirdi ve annesi olarak tanımlanan dağınık bir yaratığın hareketsiz fotoğrafları ona eşlik etti. Avery Keene'in Yargıç Wynn'in hayatı üzerindeki zayıf kontrolü gün geçtikçe daha da sarsılıyordu. İçini kaplayan hayal kırıklığıyla homurdandı: "Ne var?"

"Size bir paket geldi," diye açıkladı asistanı tereddütle. "Açacaktım ama İç Güvenlik'ten geliyormuş." Elinde bant ve kırmızı pullarla sarılı kahverengi bir kutuyla odaya girdi. "Sizin açmanız gerektiği yazıyor."

Nigel ayağa kalktı ve masanın üzerinden uzandı. "Teşekkürler Merian." Odayı terk etmesi için can atarak kutuyu elinden

kaptı. Kapı kadının arkasından kapanır kapanmaz, geniş ofisinin köşesindeki yenilenmiş antika meşe masaya doğru yürüdü. Kâğıtlar, bu yeni ödül lehine göz ardı ettiği düzenli yığınlar hâlinde duruyordu.

Kutuyu dikkatlice yere bıraktı ve bir mektup açacağı almak için kısa bir süre masasına döndü. Hızla bandı ve güvenlik mührünü yarıp geçti. Kutu memnuniyet verici bir kolaylıkla açıldı ve kapaklarını geri çekti.

Üstünde bir mektup vardı, kelimeler makine yerine elle yazılmıştı.

> Sayın Bay Cooper,
>
> Bu kutuda yer alan bilgiler, Başkan Stokes'a karşı süren davanızı etkileyebilir. Bugün yaptığım şey vatana ihanetle eşdeğer olabilir ama başka çare göremiyorum. Tanrı'ya yanılmış olmak için dua ediyorum.
>
> Betty Papaleo

Mektubun altına bir de not daktilo edilmişti ve hızlı göz gezdirmesinden sonra sıkışık, kararlı satırlarla yaklaşık on sayfanın numaralandırıldığını gördü. Sarı ve mavi kapaklı raporlar ve uzun, gayrıresmî isimler notun altına yığılmıştı.

Ekteki not, gözleri yazıları hızla tararken Nigel'ın kendini yastıklı bir sandalyeye bırakmasına neden oldu. Masadan ayrılmadan önce bir saatten fazla zaman geçti. Masasında, saat farkına aldırış etmeden onun numarasını ikinci kez tuşladı.

Bağlantı kurulur kurulmaz, "Biri biliyor," dedi.

İndira ani duyurulara alışmıştı. "Tam olarak neyi?" diye yanıt vermeden önce ofisinden arkadaşlarına el salladı.

"Her şey. Başkan, Hygeia, Tigris fonları. Parçaları birleştirmişler."

Midesi yavaşça kasıldı. "Tamamen mi?"

"Hemen hemen." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "İç

Güvenlik'ten bir bilim insanı, fonlar ve Hygeia'ya ne olduğunu açıklayan bir not yazmış. Bunu kontrol altına almalıyız."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Bana gönderdi ve Tanrı bilir bunun bir kopyası daha başka kimlerin elindedir. Kahretsin."

İndira uzun saniyeler boyunca konuşmadı. Sonra içini çekti. "Ona söyle."

"Kime neyi söyleyeyim?"

"Evcil hayvanın olan avukata. Gerçeği ortaya çıkarmak için onu kullan."

"Delirdin mi? Hygeia'nın Müslümanları öldürmek için genetik bir virüs üretmeye çalıştığını –araştırmanın ABD hükümeti tarafından yasadışı bir şekilde finanse edildiğini– ve halefi olan şirketin şimdi benim şirketimi devralmak istediğini mi söyleyeyim? Bunun lanet olası birleşmemize zarar vereceğini düşünmüyor musun?"

İndira cevap verme isteğiyle gözlerini kapattı. Ama o tek sırrı, şimdi bile paylaşamayacak kadar yakın tutmuştu. Hasar kontrolünün zamanı gelmişti. Gerisi gömülü kalacaktı. Hafifçe, sessizce nefes verdi. "Kaybedecek neyimiz var Nigel? Ya Bayan Keene, Stokes'u durdurmak için söylediklerini kullanır ya da Stokes kavga etmeden kazanır."

"Bu büyük bir risk. Mahkeme bu olmazsa lehimize karar verebilir."

"Hayal görüyorsun." İndira boş boş bacağını ovuşturdu ve kaslarını gerdi ama rahatlık hissetmedi. "Bu bilgiye sahipsen, başka biri daha sahiptir. Kaybettik Nigel. Yargıç Wynn son umudumuzdu. Şimdi sadece düşmanımızı yok etmemiz gerekiyor."

"Ben intihar bombacısı değilim."

"Bugün öylesin." İndira ofisinin camından ve parmaklıklarından dışarı baktı. Eğer dikkatlerini kimsenin konuşmak istemediği o bariz gerçeğe odaklasalardı belki de böyle olmayacaktı. "Yarın Kuzey Carolina'da olacağım."

OTUZ DOKUZ

Ajan Leighton o akşam onları daireye geri bıraktı ve güvenlik işini de Ajan Foster'a devretti. Suskun adam onları içeri aldı ve akşama kadar ayrılmamaları konusunda uyardı. Sıkışık odalara rağmen kimse eve gitmeye istekli değildi. Avery ve Jared fazla konuşmadılar, Ling ve Noah da mesajı aldı. Mahremiyetten emin olana kadar açıklama olmayacaktı.

Pizza yerken televizyonu açtılar. Akşam saat on civarında, Avery'nin cep telefonu çaldı. Telefonu temkinli bir şekilde kontrol etti ve numaranın gizli olduğunu fark etti. Ekrandaki NUMARA YOK yazısı, onun dünyasında genellikle hükümetten birinin aradığı anlamına gelirdi. Betty Papaleo olmasını umuyordu. "Alo?"

"Mesajlarını gördüm."

Bu bir erkek sesiydi. Avery dondu. Jared kurnazca banyoyu işaret etti ve Avery anladığını göstermek için hafifçe başını salladı. "Lütfen bekleyin." Banyoya koştu ve duşu açtı. Suyun gümbürtüsü konuşmasını boğacaktı ve gözetlemenin banyoyu içermediğini umması gerekiyordu.

Klozetin kapağını aşağı indirdi ve telefonun başına iki büklüm şekilde oturdu.

"Merhaba?"

"İyi akşamlar."

"Kimsiniz?"

Karşı taraftaki hafif aksanlı ses, "Buluşmak istiyorum," diye cevap verdi.

"Kimsiniz?"

"Fillerden biriyim. Ve meydanda buluşmak istiyorum."

"Dr. Ramji, siz misiniz?" Sessizlik telefona yayıldı. Cevap

vermeyeceğini anlayınca kabul etti. "Nerede? Ne zaman?"

"Meydanda."

"Ne meydanı? Çevrimiçi mi? Anlamıyorum."

"Ah. Bu yüzden..." Durdu, sonra, "Önemli değil. Onun talimatına göre, diğer adalet filizinin bilindiği ama görülmediği bir yerde bana katılın. Dünyanın buluştuğu yerde," dedi.

"Bana başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Sadece bunu bitirmek istiyorsanız yüz yüze görüşmemiz gerektiğini söylüyorum."

Avery elinden geldiği kadar çok şey öğrenmeye hevesli şekilde, "Anlamıyorum. Neredesiniz?" dedi.

"Beni meydanda bulacaksınız." Bariz bir hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti. "Bana anlayacağınızı söylemişti. Meydanda. Vezirin Beyaz Kalesinden Bird Açılışına* kadar pozisyonda olacağım. Yerimden ayrılana kadar iki gününüz var."

Telefon kapandı. Yani nereye gideceğini bulmak için kırk sekiz saati vardı. Kamburunu çıkardı, hâlâ tuvalette oturuyordu ve talimatlarını tercüme etti. Havada bir satranç tahtası olduğunu hayal etti. *Vezirin Beyaz Kalesinden Bird Açılışına.* Vezirin Beyaz Kalesi, cebir tahtasında a1 pozisyonuna denk geliyordu. Ve en popüler açılış hamlelerinden biri olan Bird Açılışı da bir piyonu f4'e taşırdı.

Harfleri bir kenara bırakarak öğleden sonra 1 ya da öğleden sonra 4 demek istediğini tahmin etti. Ama nereye gideceğini bilmediği sürece zamanı bilmek hiçbir şey ifade etmeyecekti. *Diğer adalet filizinin bilinip de görülmediği yer. Neredeydi bu?*

Avery suyu kapattı ve banyodan çıktı. Kanepedeki yerine döndüğünde, yanındaki Jared talimatları bilgisayarına girdi ve ardından cep telefonu numarasını çevirdi. "Telefonlarınızı kontrol edin. Çekip çekmediğini bana söyleyin."

Kimseninki çekmiyordu. Avery'nin baktığını görünce açık-

* Adını Britanyalı satranç ustası Henry Edward Bird'den alan bir satranç açılışı. (ç.n.)

ladı. "Sinyalleri karıştırıyorum. Ekipmanlarına bağlı olarak, bizi hâlâ görebilirler ama ses alamazlar. Muhtemelen beş dakikamız var, sonrasında bunun doğal bir arıza olmadığını anlayacaklar. Ling, tiksinmiş gibi görünmeye çalış." Pizza kutusunu Avery'ye doğru kaydırdı. "Arkadaşın ne istedi?"

"Ani aradı. Onunla iki gün sonra meydanda buluşmam gerekiyormuş. Ama neresi olduğunu bilmiyorum." Talimatlarını tekrarladı.

Noah inanamayarak, "Bu anlamsız sözlerden buluşma zamanını çıkarabildin, öyle mi?" diye sordu.

"Satrancı severim. Görünüşe göre şifreli ipuçları için çok işe yarıyor."

"Karıştırıcı bozulmadan önce söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Avery çantasına uzandı ve Yargıç Wynn'in mektubunu masanın üzerine koydu. Kâğıtları açtı ve tek bir cümleyi işaret etti, gözleri Ling'inkilerle buluştu. "Bunun önüne geçmeliyiz. Gelecek hafta dönem sona eriyor ve benim sürem de doluyor." Parmağıyla sayfayı işaret etti. "Ling, buradaki satıra bak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Çiçek hastalığı hakkında. Belli belirsiz tanıdık geliyor. Sanırım on sekizinci yüzyıla bir gönderme," diye açıkladı Ling kısık sesle ve düşünceli bir şekilde. "Avrupa'daki salgınlar sırasında doktorlar Çin, Türkiye ve Afrika'da çiçek hastalığı yaralarından alınan aktif kültürlerin sağlıklı çocuklara aktarıldığı bir uygulamayı, yani aşılamayı öğrendiler. Doktorlar başlangıçta bu fikri çılgınca bularak reddettiler, ama Galler Prensi ve Prensesi kendi çocuklarının tedavi edilmesine izin verdiğinde tepkiler lehlerine dönüştü."

"İyi de bunun Yargıç'la ne ilgisi var?" diye sordu Jared alçak sesli bir öfkeyle. "Bana zaten Boursin teşhisi kondu. Beni genlerine karşı aşılamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Avery, "Seni korumak için gerekli araştırmanın devam edeceğini garanti altına almak haricinde," diye düzeltti. Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, yeni bir gerginlik düğümünün oluştuğu sırtını ovuşturdu. "İpuçlarım tükeniyor."

Noah, sinyal blokesinin yakında ortadan kalkacağının farkında olarak bir sonraki soruyu sordu: "Bunu çözmezsen mahkeme ne yapacak?"

Avery yorgun bir şekilde, "Çözümsüzlük," diye yanıt verdi. Mahkeme sırlarını gizli tutma konusundaki son etik kuralını da bir kenara bırakarak anlatmaya başladı: "Söylentilere göre Roseborough, Hodgson, Gardner ve Lawrence-Hardy şimdiden birleşmeye izin vermekten yanaymış. Ancak Lindenbaum, Newell ve Estrada ideolog insanlardır. Yürütmenin ulusal güvenlikle ilgili karar alma yetkisine müdahale edilmesine şiddetle karşı çıkıyorlar. Seth Bringman tecritten yana, kararı Amerikan pazarının direncine ilişkin bir referandum olarak görüyor. Birleşme sonucu varlığı sürecek olan şirketin Hintli olması onu ters yöne itiyor. Eşitlik varsa birleşme engellenir. Ürettikleri herhangi bir araştırma muhtemelen onlarla birlikte yok olacak."

Jared yumruğunu sehpaya vurdu ve pizza kartonu fırladı. "Ona yardım edemeyeceğini bildiği hâlde seni iki kez neredeyse öldürüyordu. Onu kurtaramazsın ve eğer bu şeytani deney doğruysa, beni kurtarmanı da istemiyorum."

"Burada büyük bir örtbas yapılıyor Jared. Bunu biliyoruz," dedi Avery, midesi kasılarak. "Baban Hygeia'yı ve onların deneylerini biliyordu. Gerçeği söylemek, birleşmenin sonu anlamına geliyordu çünkü özellikle de anladığı şeyin doğru olduğu kanıtlanırsa kendini geri çekmesi gerekecekti. Ama soykırım girişimi sadece birleşmeyi bozmakla kalmaz, muhtemelen her iki şirketi de yok eder. Senin için bir tedavi de olmaz. Mahkeme belirsizlik içinde olmasına rağmen, görünüşe göre baban yapılabilecek bazı hamlelerin kaldığına inanıyor. Her iki fili de

feda etmek oyunun sonu değildi. Bauer'i tuzağa düşürmesi için Lasker'ı ayarladı, kaçınılmaz olandan kaçmak için beyhude girişimlerde bulunmasını sağlayacaktı."

"Bu bir satranç oyunu değil Avery. Ve her halükârda o yanılıyor," diye karşılık verdi Jared. "Olası bir tedavi senin hayatından daha önemli değil."

Avery şimdi koltuğunun kenarına kaydı, çenesi gergindi. "Yapardım ama bunun nasıl olmasını beklediğini bilmiyorum. Yüksek Mahkeme'yi nasıl manipüle edebilirim ki? Yeni sözlü argümanları öne sürecek bir duruşum yok ve bana geri tepmeyecek iyi bir basın cadı avı yaratmak için de yeterli gerçek kanıtım yok." Sesi duygu yüklüydü. "Dokunduğum her şey kayboluyor ve bu tür bir suçlamayı elimde kanıt olmadan yapamam!"

Ayağa fırladı ve kapıya koştu, dışarıda nöbet tutan bir ajan vardı. "Şu an biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Dairede kalacaksınız."

"Yürüyüşe çıkıyorum," dedi adamı iterek.

Ajan onun kolunu yakaladı ve yumruğunu otomatik olarak burnuna sallarken zekice kıpırdandı. Elini tuttu ve aşağı indirdi. "Bayan Keene, sabaha kadar kimsenin dairenin dışına çıkmasına izin verilmedi. Ajan Lee'nin emirleri."

Jared, Noah ve Ling kapıya koşarken Avery adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ling "Gitmesine izin ver!" dedi ısrarcı bir tavırla.

Jared daireden çıktı ve Avery'nin arkasına geçerek ellerini onun omuzlarına koydu. Ajana dik dik bakarak, "Peki ya merdiven boşluğu? Binanın içinde kalırsa merdiven boşluğuna girebilir mi?" diye sordu.

"Ben..." Kocaman yeşil gözlerdeki hüsrana uğramış yaşların parıltısını fark etti ve yumuşadı. Vardiyası için çıkarken merdivenleri taramıştı. Kapı açıkken güvenli olurdu. "Tamam, on dakika. Sonra hepinizin bu gece için daireye dönmesini istiyorum."

Avery koşarak şehrin nemli sokaklarında saklanma dürtüsüyle boğuştu. Yargıç Wynn'in beklentilerinden kurtulmak – kaçmak. Ama Jared'ın ellerinin omuzlarında bıraktığı his, omurgasını ve kararlılığını katılaştırdı. Kısa bir baş selamı verdi ve gölgeli merdiven boşluğuna gitti.

Jared onu takip etti. Yaklaşık beş dakika boyunca bu inziva yerinin karanlığında sessizce durdular. Sonra Avery, sanki bacakları artık dayanamıyormuş gibi bir basamağa çöktü. Jared onun bir basamak yukarısında oturdu. Eğildi, hafifçe omuzlarından tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi. Gözleri nemlenmişti, gözyaşları tepedeki loş ışıkta parlıyordu. "Zor bir hafta geçirdin."

Hastalıklı bir kahkaha koptu. "Evet." Elini Jared'ın elinin üstüne koydu, uzun, alçak bir nefes verdi. "Ama baban ölüyor. Senin haftan da daha iyi değildi."

"Babamı zar zor tanıyorum, Avery ve tanıdıkça da ona bağlandığımı söyleyemem." İtiraz etmeye başladığında, sadece başını salladı. "Gerçek bu. Ama kendine bir şampiyon seçmesi gerekiyorsa doğru kişiyi seçti."

"Hiçbir şey anlamadım."

"VGK'nin bir anlam ifade ettiğini biliyordun. Şirket isimlerini Ling'e verdin ve yarın için de bir planın olduğundan eminim."

Bir hıçkırık boğazına takıldı ama Avery onu yuttu. Yine de konuşmaya çalıştığında sesi çatallaştı. "Teşekkürler Jared. Bilmiyorum–"

"Bu çok saçma. Söylemek üzere olduğun şey her neyse saçmalık." Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. "Hemen hemen her şeyi biliyorsun Avery. Satranç için cebirsel tabloları. Yaşlı bir adamın Don Quixote fantezilerinin şifresini nasıl çözeceğini. Görüşmediği oğlunun etrafta dolaşmak için bir nedeninin olmasını nasıl sağlayacağını..."

"Belki de yel değirmenleriyle savaşmak aile geleneğinizdir," diye fısıldadı.

"Belki. Ama esas mevzu sensin. Akıllısın ve önemsiyorsun. Bu, isteme hakkına sahip olduğundan daha fazlası." Bir elini çenesine kaldırıp inatçı kıvrımını ve yanağını okşadı. "İçeri girmeye hazır mısın?"

Avery hafifçe gülümsedi. "Birkaç dakika daha burada oturmak istiyorum."

Jared başını salladı ve kolunu ona dolamak için bir adım aşağı kaydı. Bir an direndi, sonra başının onun omzuna düşmesine izin verdi. Metal kapı çalınana kadar bu şekilde oturdular.

"Süre doldu," dedi Jared ayağa kalkarken. Ayağa kalkmasına yardım etti ve kapıya uzandı. Ajan diğer tarafta hazır bekliyordu.

"Daha önce olanlar için üzgünüm. Uzun bir gün oldu." Gönülsüzce sırıtmaya çalıştı. "Bu gece daha fazla sorun çıkarmayacağım."

Ajan başını salladı ve bir adım uzaklaştı. "Sorun değil, Bayan Keene."

Jared, Ling'in mutfak tezgâhının yanında durduğu apartman kapısını açtı. Endişeli bakışları onunkilere kilitlendi. Jared, Avery'nin başının üzerinden başını hafifçe salladı. Avery'yi tutarken sinirlerinin gerildiğini hissetmişti.

İçinden babasına ve kendisine küfretti. Ardından ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

KIRK

24 Haziran Cumartesi

Sabah güneşine rağmen ışıklar loştu. Barlar bu özelliği kumarhanelerle paylaşırdı. Gecenin sürekli yanılsaması, ekşi viskinin geçişine ve romun asidik yanmasına iyi geliyordu. Rita Keene bir taburede sallandı, parmakları votka bardağını ustaca kavradı. Kendisi düşebilirdi ama içkisi düşmezdi.

Başının üstünde bir haber spikeri günün haberlerini anlatıyordu. Boştaki eli, kaçınılmaz olana hazırlanmak için yapışkan ahşabın üzerine düştü. Bir masanın üzerine eğilmiş hâldeki nahoş görüntüsü, insana uyuşukluk veren bir düzenlilikle açılıp kapanan bir tabloda belirdi. Fotoğrafı çeken pislik, onu zayıf bir anında, üzüntüsünü hafifletmek için kollarını esnetirken yakalamıştı.

Haklı öfkenin çarpık loşluğunda, yargılayıcı muhabirlerin hiç koca kaybetmediğine bahse girerim, diye düşündü. Onlarca yıldır tutunduğu, ısırmasını beslediği bir acı. Seçimlerini haklı çıkarmak uğruna ihtiyaç duyduğu kesikler için en acı kenarları bilemek...

Şimdi kızı gidip yanlış insanları kızdırmak zorunda kaldığı için herkesin önünde aşağılanıyordu. Avery yüzünden çöp muamelesi görüyordu.

Bebeğinin ona ne zaman ihtiyacı olsa hemen ortaya çıkardı, değil mi? Kızı doyurmuş, okula götürmüş getirmişti. Nankör veledin ağzına ekmek girsin diye adamlarla yatmıştı, değil mi? Ona her şeyi unutturacak ufacık bir şey alabilmek için bakkaldan gölgeli bir köşeye dolambaçlı yollardan gittiği, uygun bir şekilde telafi edilen anılar...

Şimdi o kaltak yüzünden kendini kahrolası bir ekranda izlemek zorunda kalmış; yüceler, kudretliler ve yeryüzünün pislikleri tarafından alay konusu olmuştu. Neler yaşadığını anlamışlar gibi... Ne kaybettiğini...

Bardakta kalanları fırlattı. Votkada kokain etkisi ya da hızlı eroin amnezisi yoktu ama parasının yettiği tek şey buydu. Sırıtan, cimri orospu kızı uğradığında evde değildi. Sadece kimse telefona cevap vermeyince geçmesine izin vermeyen polisler vardı.

"Hey!"

Onu resimden tanıyan cimri bir pislik olan barmen, duymuyormuş gibi yaptı. Rita bardağını boşu boşuna vurdu. Şekiller, diye düşündü puslu bir şekilde. Susamıştı ve dünyanın fazlasıyla farkındaydı, unutulmak için ihtiyaç duyduğu parası azalıyordu.

Bu yüzden, uzun boylu, geniş omuzlu, köşeli çeneli bir adam barda ona katıldığında, zayıf göğüs dekoltesini umutla ona doğru çevirdi. Gülümsedi, susuzluktan ve uyuşturucudan çatlamış dudaklarında titrek bir kıvrım belirdi. "Hey yakışıklı. Bir bayana içki ısmarlamak ister misin?"

Adamın ela gözleri onunkilerle buluştu ve bara hafifçe vurdu. Barmen fark etmemiş gibi davranmayı bırakınca iki parmağını kaldırdı ve Rita'nın bardağını işaret etti.

Barmen, yeni gelen adamın takımının kesimini inceledi, sonra şişeyi çıkardı. Rita'nın bardağını yeniden doldurdu ve bir tanesini de adama uzattı. Adam bara bir banknot koydu ve el salladı.

Barmen hiçbir şey söylemeden parayı aldı. Elindeki ellilik, Rita'nın hesabını ve kendisi için karar verdiği bahşişi kolayca karşılardı. Şaşırmıştı, gözlerini kısarak Rita'yı kontrol etti. Yakından bakıldığında, onun bir zamanlar ne kadar güzel olabileceğini görebiliyordu ama şu anki sıska fahişe görünüşü ona hiç çekici gelmiyordu. Müşterilerini görmezden gelmeye geri dönerken, herkesin zevki kendine, diye düşündü.

Barmenin düşüncelerinden habersiz olan Rita, kırmızı uçlu parmaklarını adamın ceketinde gezdirdi ve seksi hissettiren bir hareketle kravatını aradı. "Parti yapmayı sever misin tatlım?"

"Tabii."

Rita'nın burnuna parfüm kokusu gelmiyordu, sadece bar müdavimlerinin çoğunda olmayan temiz bir koku alıyordu. Bir temizlik telaşıyla votkayı boğazından aşağı boşalttı. "O zaman buradan gidelim."

Phillips kolunu ona dolayarak sendeleyen kadını kapıya yöneltti. "Senin evine mi benimkine mi?"

Rita en ücra köşelere kadar uzanan bir sesle kıkırdadı ve "Seninkine tatlım. Beni istediğin yere götür."

Adam kaçırma suçlaması ihtimalinden böylece arınmış olan Phillips kibarca başını salladı. "Peki hanımefendi."

* * *

Avery, şehrin öbür ucunda, Noah'nın şirketindeki konferans salonuna yerleşmiş, Yargıç Wynn'in Bilgi Edinme Özgürlüğü talebinden gelenler de dâhil olmak üzere topladıkları araştırmayı derinlemesine inceliyordu. Ne kadar çok okursa, midesindeki düğümlenme o kadar büyüyordu.

Tam olarak ne saklıyorlar?

Noah pazartesi günkü duruşmaya hazırlanmak için koridorda oturdu. Ling hastanedeki bir arkadaşının kuryeyle getirdiği çiçek hastalığıyla ilgili belgeleri inceledi. Bilgisayarının üzerine eğilmiş olan Jared, FBI'ın olayla ilgilendiğini bilmesine rağmen dairesindeki güvenlik kameralarının izini sürmek için çalışıyordu. Ya da Avery'yle olan kısa tanışıklıklarında öğrendiği gibi, "FBI'ın olayla ilgilendiğini bildiği için" bunu yapıyordu.

Avery'nin dirseğinin yanındaki cep telefonu çaldı. Artık tanıdık hâle gelen NUMARA YOK yazısı ekranda belirdi ve hemen yanıtladı.

"Alo?"

"Merhaba Avery. Ben arkadaşınım."

Ses, tıpkı önceki aramalarda olduğu gibi yapay olarak işlenmişti.

"Beni rahat bırakmanı söylemiştim," diye yanıtladı.

"Mitolojideki o malum hikâyeyi hatırlıyor musun, Avery? Persephone nar tanelerini yiyince Hades'e borçlanır. Paramın bir kısmını harcadın. Arama zamanının geldiğini düşündüm."

"Ne istiyorsun?"

"Taneleri yedin. Şimdi ödeme istiyorum."

"Kiminle çalışıyorsun? Neden sesini gizliyorsun?"

"Alakasız sorular sorma. Sadece dinle." Nigel, Betty'den gelen notu karıştırdı, sonra kullan-at telefonuna doğru konuşmaya devam etti. "Bilirsin, hükümetler pislikleri temizlemekte iyidir. Yerinde olsam Hygeia adlı bir şirket hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenirdim. Parayı takip ederdim."

"Parayı takip etmek mi? Benim için elinde sadece bu mu var?" Avery kıkırdadı. "Hygeia, GenWorks ve Advar'ı biliyorum. Araştırmayı da. Para hilesi güzeldi ama yapabileceğin tek şey buysa beni aramayı kes."

"Sen bir alaycısın Avery. Şüphelenmek iyi bir fikir, özellikle de erdemli olduğunu iddia edenlerden…"

"Yani sen onlardan biri değilsin?"

"Tanrım, hayır. Ben fedakâr bir tip değilim. Ama konuşabileceğin bir bürokrat var. İç Güvenlik Departmanı Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndan Dr. Elizabeth Papaleo'yu dene. Sana söylediklerimi doğrulayabilir."

"Papaleo mu?" Alay, kaş çatmaya dönüştü. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Parayı takip et," diye tekrarladı. "Bu her zaman mükemmel bir tavsiyedir, Avery."

"Betty ile temasa geçtim ama ortadan kayboldu," dedi ona. "O ne biliyor?"

"Betty kayıp mı?"

"FBI onu arıyor. Onun elinde ne olduğunu söyle bana."

"Yarın onda yeni e-posta hesabını kontrol etmelisin."

"Yeni bir e-posta hesabım mı var?"

"Olacak. NancyDrew@ariesworld.com'a ne dersin? Şifre..." Durdu. "Güvenilmez kamu görevlileri temamızla devam etmek için Nixon şifresinini kullanalım. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Avery telefonu kapattı ve Noah'ya kısa bir mesaj gönderdi. Konferans salonunda onlara katıldığında telefon konuşmasını anlattı. "Bu her kimse, Betty'den haberi var ama pek bir şey söylemiyor."

Başını ekranından kaldıran Jared, "Ajan Lee'den onun hakkında başka bir şey duydunuz mu?" diye sordu.

"Henüz değil. Şimdi onu deneyeyim." Avery, ajanın numarasını çevirdi ve ikinci çalışta cevap verdi.

"Her şey yolunda mı Bayan Keene?"

Avery, "Evet, efendim," diye yanıtladı. "Dr. Papaleo hakkında başka bir şey öğrenip öğrenmediğini sormak istedim."

Ajan Lee ofisinde kaşlarını çattı. "İyi olup olmadığını kontrol için birkaç ajan gönderdim ama yanıt gelmedi. İş arkadaşlarıyla iletişim hâlinde değil ve onların adına alınmış uçak biletleri var. Meksika'ya. Yolcular uçağa binen bir çifti hatırlıyor ama kimse nasıl göründüklerini hatırlamıyor. Pasaportları tarandı, ama Dulles ve Puerto Vallarta'daki gözetimde her iki kişinin de yüz tanıma kayıtlarıya eşleşen kimsenin kaydı yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Oldukça karmaşık. Orta düzey bir bürokrat için katlanılması gereken çok fazla sorun var." Ajan Lee anlaşıldığından emin olmak için bir süre bekledi. "Ama İç Güvenlik'in onu suikast hedefi hâline getirmesine yol açacak bir şey biliyorsa, şimdi bana söylemenin zamanı geldi, Avery. Yardım edebilirim."

"Söyleyecek bir şey varsa Ajan Lee, söz veriyorum, ilk öğrenen sen olacaksın."

KIRK BİR

25 Haziran Pazar

Avery yeni ofisi hâline gelen konferans masasında parmaklarıyla tempo tutuyordu.

Ayağa kalkarak, "Hastaneyi aramalıyım," dedi. "Ajan Leighton, koridorun sonundaki ofisi kullanmak istiyorum." Avery, kadının onayıyla koridordan aşağı, daha önceki kaçışının paravanı olarak kullandığı ofise yürüdü. Bu sefer masanın arkasına yerleşti ve bilgisayarı açtı. Toca'yı aramak için ofis telefonunu kullandı. "Doktor, ben Avery Keene."

"Evet Bayan Keene." Ürperdiği telefondan bile anlaşılıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yargıç Wynn'in durumu hakkında son bilgileri almak istemiştim. Ve toksikoloji raporunu da şimdiye kadar almış olmanız gerekirdi."

"Durumu değişmedi."

"Ya toksikoloji raporu?"

"Bunu tartışma özgürlüğüne sahip değilim."

"Bir sorun mu var Dr. Toca?"

"Bay Mumford, bu durum kendi kendine çözülene kadar sizinle teması sınırlandırmamızı tavsiye etti," diye itiraf etti.

"Mahkeme artık onun vasisi olmadığıma karar verene kadar bunun bir anlamı yok. Bay Mumford bu konuyu benimle görüşmek isterse arayabilir."

"Ona bildireceğim. Başka bir şey var mıydı?"

"Evet efendim. Bir cevap istiyorum. Hastane aldığı ilaç kombinasyonunu belirledi mi?"

Toca yanıt vermedi. Avery, "Ben Yüksek Mahkeme Yargıcı Wynn'in yasal vasisiyim – siz ve hastane, onun test sonuçlarını bana hemen açıklamayarak kanunları çiğnemiş olacaksınız. Ben de bizzat gelip bilgi isteyebilirim Doktor. Eminim Bay Mumford beni hastaneye kadar takip eden bir medya sirkini orada ağırlamayı çok isterdi," diyerek ısrarcı oldu.

Doktor rahatlamış gibi bir iç çekişle, "Laboratuvarlar son konuştuğumuzda bahsettiğim tahminimi doğruladı. Kanında buldukları bileşik, Amerika Birleşik Devletleri'nde dağıtım lisansı olan herhangi bir ilaç şirketine kayıtlı değil. Belirleyebildiğimiz kadarıyla, ilaç bir anevrizmanın etkilerini taklit eden komaya neden oluyor, ancak organları zarar görmemiş. Toksikologlarımızın hiçbiri daha önce böyle bir şey görmemiş."

"Yani komanın geri döndürülebilir olup olmadığını bilmiyorsunuz?"

"Bilmiyoruz. İlaç hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Avery, Ani ile yapacağı görüşmeyi düşündü. O bilirdi. Şimdi buluşacakları yeri bulmak daha da önemliydi. "Dr. Toca, FBI Özel Ajanı Robert Lee'yi aramanızı istiyorum. Bana anlattıklarınızı ona da söyleyin. Şimdi."

"Pardon?"

"Lütfen. Onu arayın ve benimle konuştuğunuzu söyleyin. O ne yapacağını bilir." Telefonu kapatarak ariesworld.com sitesine gitti ve NancyDrew olarak giriş yaptı. Normalde boş olan gelen kutusunda iki mesaj belirdi.

DİKKATLİ OL NANCY. YERLİLER ÇARESİZ VE ÖNLERİNDEKİ TEK ENGEL DE SENSİN. KENDİNİ KORU. İŞTE SENİN NÜKLEER BAŞLIĞIN. İLK ATEŞİ AÇIP AÇMAMAK SANA KALMIŞ. EĞİL VE SAKLAN! İLERLEMENİ TAKİP EDECEĞİM.

İkinci mesajın birkaç eki vardı. "Not" başlığına tıkladı ve yazdır tuşuna bastıktan sonra okumaya başladı. Not, kayıp

bağlantısı Betty Papaleo tarafından yazılmıştı. Çeşitli raporlara ilişkin analizine göre, bütçe gurusu olan bilim insanı, Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndan aldığı hibelerle dünyanın dört bir yanında yapılan araştırmalar arasında bir bağlantı keşfetmişti. Avery'nin çözmeyi öğrendiği bir kodda Dr. Papaleo, Ling'in tam olarak tahmin ettiği şeyin, yani "kişiselleştirilmiş genetik bilginin yayılması" için "soy"u hedeflemelerinin bedelini ödeyen Şirket Sorumluluk Grupları'ndan söz ediyordu.

Nottan kendisine para gönderen adamın yüklediği mali kayıtların sayfalarına geçti. Basıldıklarında, kendisi için vurgulanan satırları gözden geçirdi. Hindistan'daki küçük bir teknoloji şirketine gönderilen yüz milyonlarca dolarlık hibe. Hygeia Limited Şirketi'ne.

Şirketin mali kayıtlarını eklemişti. İçeri daldığında, çeşitli dilimlerde bir dizi yatırımcıdan kromozom araştırmalarına aktarılan fonların kayıtlarını fark etti.

Avery bunun sıradışı olmadığını sessizce kabullendi. Muhasebeci değildi ama gelir tabloları ve mali defterlere dayanan davaların payına düşenden çok daha fazlasını incelemişti. Ekteki banka kayıtlarına göre, her bağlantı Amerikan menşeiliydi. Genç bir şirket için finansman muhtemelen çeşitli kaynaklardan gelirdi ve Amerikalıların yabancı yatırım eğilimi vardı.

Banka kayıtlarını bir yana bıraktı ve Federal Rezerv'in amblemiyle süslenmiş bir sayfaya geçti. Rapor, transferlerin federal bir hesaptan geldiğini belirtiyordu. Bir sonraki sayfa resmî olarak bu transferlerin köklerini İç Güvenlik'e kadar kadar takip ediyordu. Bilim ve Teknoloji Departmanı'na...

ABD hükümetinin Hygeia'ya yüz milyonlarca dolarlık ödeme yaptığının kanıtını elinde tuttuğunu fark etti. Notu tekrar karıştırdı. Müdürlükten gelen ödemeler hiçbir zaman usulüne uygun olarak onaylanmamıştı ve aniden kesilmişti. Kısa süre sonra Hygeia mali tabloları da kesilmişti.

Gizlice yürütülen ve TigrisLost tarafından reddedilen kromozom araştırması.

Soyu hedeflemek için genetik araştırmanın silah hâline getirilmesi.

ABD hazinesinden Hygeia'ya yüz milyonlarca dolarlık finansman – izinsiz.

Binbaşı Will Vance, CBIRF'e atanan biyokimyacı.

Afganistan. Hindistan. Dünyanın en büyük Müslüman nüfusu kolayca ulaşılabilecek mesafede.

Kayıp bir bilim insanı. Kayıp bir bütçe analisti. Ölü bir hemşire. Cinayete teşebbüs.

Tek oğlunu kurtarmak isteyen bir Yüksek Mahkeme yargıcı.

Hygeia'daki bilim insanları, ahlakın temel ilkeleri bir yana, hayal edebileceği her ulusal veya uluslararası anlaşmayı ihlal eden araştırmalar yapmak için Amerika'nın parasını kullanmışlardı.

Göze batan soru basitti. Amerika Birleşik Devletleri başkanı, gözetimi altında neler yapıldığını biliyor muydu?

Avery tarayıcının önbelleğini temizledi ve bilgisayarı kapattı. Konferans salonuna döndü ve Noah'yı da onlara katılması için çağırdı. "Bana parayı gönderen adamın, yani kısaca Bay Para'nın gönderdiklerini indirdim. Bana gönderdiği şey buymuş."

Kâğıtları konferans masasına bıraktı. Önce Jared okudu, sonra sayfaları bitirirken Ling'e verdi ve o da onları Noah'ya verdi. Oturamayan Avery, geleneksel olarak keşiflere damgasını vuran kaçınılmaz iç çekmeler ve keskin nefes almalarla sessizliği kesintiye uğrayan odada volta atıyordu.

Ling, "Ne hayal ettiğimizi biliyorum ama bu kanıt," diye haykırdı. "Bu iş Josef Mengele* ayarında."

Jared bilançodan başını kaldırarak, "Finansman birleşme-

* Auschwitz-Birkenau Nazi kampında yaptığı ölümcül deneylerle tanınan doktor. Lakabı "Ölüm Meleği"dir ve iki milyon kişinin öldürülmesinden sorumlu tutulmaktadır. (ç.n.)

den önce sona ermiş," dedi. "Ani Ramji program hakkında bilgi sızdırmaya başladığında."

Avery zaten aynı sonuca varmıştı. "Çizdiğim zaman çizelgesine göre," dedi masanın üzerindeki defteri açarken, "Hygeia, Hindistan hükümetinin dikkatini çekmeye başladı. Hygeia'nın CEO'su peşinde olduklarını anlayınca, kurtarılmak için Advar'a döndü. Araştırmayı Advar'a taşıdı. İç Güvenlik projeyi iptal etmek ve fonları kesmek zorunda kaldı."

"Ardından Advar, GenWorks'le birleşmeye çalıştı. Birleşme başarılı olursa, başkanın baş düşmanı Nigel Cooper, yönetiminin biyogenetik soykırım araştırmasını onayladığını kanıtlayan verilere erişebilecekti."

"Araştırmadan da daha fazlasını," diye düzeltti Ling, sesinde korkuyla. "Papaleo'nun notuna göre Hygeia teoriden de fazlasını yapmış. Yanlış kromozomal mutasyona sahip herkesi öldürebilen biyogenetik bir virüs olan teknolojiyi mükemmelleştirmişler."

Noah önce şu soruyu sordu: "Başkan Stokes'un suç ortağı olduğunu mu düşünüyoruz, yoksa Binbaşı Vance tek başına mı hareket etti?"

"Bize söyleyebilecek kişi Ani. Olayı sızdıran ve Yargıç Wynn'e tüyo veren o," dedi Avery. Wynn'in önceki gece dairesinde yeniden izlediği mezuniyet konuşmasının videosunu düşündü. "Eğer Yargıç'ın açılıştaki konuşmasına inanırsak, Başkan Stokes'un komplonun bir parçası olduğunu açıkça düşündüğünü söyleyebiliriz."

"Nerede olduğunu bulabilirsen, Ani bunu doğrulayabilir."

Avery, Ani'nin bilmecesini zihninde tekrarlıyordu ama boşunaydı. Diğer adalet filizinin bilinip de görülmediği yer. Dünyanın buluştuğu yer. Yargıç Wynn ve Ani, sanal bir savaş dünyasında defalarca çevrimiçi olarak buluşmuş ve "meydanda" ifadesini kullanarak birbirlerine işaret vermişlerdi. Jared'ın kulübedeki odasının tavanındaki takımyıldızlar gibi, bu ipucu

da Avery'nin fark ettiğinden daha açık olmalıydı. Yargıç Wynn bunu çözeceğine inanmıştı.

Ling, "Satranç oyununa benzer bir yer var mı?" diye sordu. "Lunapark falan."

Jared başını salladı. "*Satranç* adlı müzikalin geçtiği Bangkok'u düşündüm. Deneyebiliriz ama nereden başlayacağımızı bilmiyorum. Ayrıca Yargıç'ın bir tiyatro hayranı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hayır, noktaları birleştirebileceğimden emin olmalıydı. Ani ile buluşabileceğimiz ve hızlıca ulaşabileceğimiz bir yer. Bu konuda bizi Tayland'a veya Hindistan'a göndereceğinden şüpheliyim. Ülkenin içinde bir yer olmalı. Bulabileceğimiz bir yer." Sonra, son bir hamle gibi olacağını kavradı. "*İyilik ve aptallık ülkesi. Adaletin bilindiği ama nadiren görüldüğü yer,*" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bana ofisinde bir şey imzalattığı gün söylediği bir şey." Henüz çözemediği bir gizem daha. Düşüncelerini toparlayıp açıkladı, "Amerika'nın bir iyilik ve aptallık ülkesi olduğunu söylemişti. Adaletin bilindiği ama nadiren görüldüğü yer. Ya bu bir mecaz değilse?"

Karşılıklı kafa karışıklıklarının teyidi için etrafına bakınan Ling, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Aptallık. Aptal bir ulus. Seward'ı kastediyor," diye açıkladı Avery, daha da heyecanlanarak. "Dizüstü bilgisayarını ödünç almama izin ver Jared." Jared şaşkınlıkla bilgisayarı ona doğru kaydırdı ve üçü de yazarken onu izlediler. Sayfalar açıldı ve içindekileri hızla taradı. Nefes verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Biliyordum."

Jared, "Bizi de bu aydınlanmana dâhil eder misin?" diye sordu.

Avery memnun bir sırıtışla ona döndü. "Baban tarihi ve kendi adını seviyor. Oyundaki takma adına bakarken senin anlattığın gibi kendisini William Howard Taft'la karşılaştırıyordu. Ve kendini bir adalet çocuğu olarak görüyor – bir adalet filizi. Bunu aptallık hakkındaki yorumuyla bir araya getirdiğinizde, işaret ettiği tek bir yer ortaya çıkıyor. Washington DC'deki bir meydanı kastediyor, bu yer adını William adında bir adamdan alıyor. William Seward." Çevrimiçi bir makaleyi göstermek için ekranı döndürdü. "Farragut, McPherson, Mount Vernon, Lafayette ve Seward meydanları. Ani'nin olduğu yer orası."

Noah şüpheyle, "Bu biraz zorlama oldu Avery," dedi. "Bütün bunları onun şifreli ipucundan mı çıkardın?"

"*Meydanda. Bilinir ama görülmez.* Seward'ın heykeli Seward Meydanı'nda değil. Asla buraya bir heykelini dikmediler. Aynı zamanda bir 'adalet evladı' çünkü Seward ve karısı, kaçak köleleri evlerinde saklayan kölelik karşıtı kişilerdi. Başkan olabilecek mükemmel bir avukattı ama Abraham Lincoln'e kaybetti." Daha da emin olarak ekledi, "Ani Ramji saklanıyordu ama Hindistan'dan çıkması gerekiyordu. Tüm meslektaşları öldürülüyordu. O ve Yargıç Wynn, onu buraya getirip saklamanın bir yolunu bulmuşlar. Onu bulmamı bekliyorsa, burada, Washington'dadır."

Jared nazikçe, "Emin misin?" diye sormadan önce diğerlerine baktı.

Avery, arkadaşlarının şüphelerinin farkında olarak hafif bir kahkaha attı. "Ben... emin olmak zorundayım. Zamanımız neredeyse tükendi."

* * *

Vance, Avery'nin dairesinin kayıtlarını tekrar oynattı. Saat 22.43'te bir telefonun çalma sesi duyuluyordu ama sonrasında

duşta akan suyun sesi ve boğuk konuşmadan başka ses yoktu.

Dâhili telefonun düğmesine sertçe bastırdı. "Camille, istediğim telefon kayıtları nerede?"

Asistanı, genellikle olduğu gibi hızla ofise girdi. "Cep telefonu hizmet sağlayıcısından almak bir dakika sürdü." Raporu masanın üzerine koydu ve altını çizdiği bir bölümü gösterdi. "Arayanlardan numarasını gizleyenleri daraltmaya çalışıyorum."

"Kaç tane var?"

"İzlenemeyen telefonlardan iki arama geldi. Onları bulmalarını sağlamaya çalışıyorum."

"Bir saat içinde cevap istiyorum," dedi başını kaldırmadan. Camille mesajı aldı ve onu yalnız bıraktı. Vance dişlerini gıcırdattı ve kayıtları incelemeye devam etti.

Avery'ye ulaşmaya çalışan her kimse onları bulması gerekiyordu.

Derhal.

KIRK İKİ

Güneydoğu DC'de, Dr. Ani Ramji ana caddeden uzaktaki bir internet kafede oturuyordu; etraflarında olanlara kayıtsız üniversite öğrencileri ve aylaklar bilgisayarların üzerine eğilmişlerdi. Yazarken, aradığı yüzden emin olamayarak omzunun üzerinden baktı. Son bir güvenlik önlemi. Başına bir şey gelmesi durumunda kalan müttefikine iletilecek bir dosya...

Ani'nin gözleri yorgunluktan titredi ve ne olacağını bilerek uyanık bir uykuya daldı. Zihninin bir görevden uzaklaşmasına ne zaman izin verse rüyalar geliyordu, görüntüler kendi yarattığı bir kâbustu.

Delici acı çığlıkları. Soğuk arduvaz zeminde kıvranan bedenler... Işığı yansıtmak, aydınlatmak ve sterilize etmek için soluk duvarlar. Ağlamak, kanamak ve ölüm için dualar, modern bir Hieronymus Bosch tablosunun vücut bulmuş hâli. *Mükemmelleştirilmiş yıkım...*

Gözünü açtı ve birkaç derin nefes onu olduğu yere geri getirdi. İnternet kafe, rotasyonunda yedi numaraydı. Aynı kafeye on dört günlük bir süre içinde asla iki kez gitmiyordu çünkü dükkân sahipleri güvenlik kayıtlarını genelde bu sürede silerdi. Ama inançlı bir adam olarak bilginin kalıcılığına da inanıyordu, sadece biraz yardım gerekebilirdi. Amerika'da bir dost, müttefik ve güvenli bir sığınak bulmuştu ve gerçeği açıklamaya olan bağlılığı kendisininkine rakipti. Bu son görüşmeye onun için cesaret etmişti.

Belirlenen saatte ayağa kalktı ve yolun karşısındaki parka yöneldi. Parkın düzeni hafızasına kazınmıştı. Haftalarca Güneydoğu DC'nin unutulmuş bölgelerinde, onu takip edenlere görünmeden saklanmıştı. Seward Meydanı olarak bilinen yer,

Capitol Hill semtinde Pennsylvania Bulvarı ile Kuzey Carolina Bulvarı'nın kesiştiği noktadaydı. Yargıç Wynn, kesişen caddelere oyulmuş dört minyatür parkı olan bu yeri tavsiye etmişti.

Orta çeşmeye en yakın sıraya oturarak çantasını yanına, yere koydu. Çim, deriyi lekeleyebilirdi ama önemi yoktu. Avery ile tekrar iletişime geçmeye cesaret edememiş olsa da, onun yeri bulacağından emindi. Buraya her gün gelmişti ve bir kez daha gelecekti ama bundan sonrasını Howard Wynn'e bırakması gerektiğine karar vermişti. Onu her gün saran korku, suçluluk duygusunu bastırmaya yaklaşmıştı. Avery yarına kadar gelmezse ortadan kaybolacaktı.

Evinden binlerce kilometre uzakta olsa bile şehirde dinlenmeyi imkânsız bulmuştu. Buluşmadan sonra Kanada'ya, ardından Türkiye'ye ve Dicle bölgesine seyahat edecekti. Belki de kurbanlarının yaşadığı topraklar, onu avlayan adamlardan daha fazla korunmasını sağlamayacaktı ama iblislerinden kaçıp gidebileceği başka bir sığınak hayal edemiyordu.

Bulutsuz gökyüzüne bakarken ana plandaki rolünü düşündü. Çok dolambaçlıydı, ama ikisinin de başka ne seçeneği vardı? Ortağı şimdi ölmek üzereydi ve bu fedakârlığı onlara adaleti mi getirecekti, yoksa hepsini kibir ve açgözlülüğün kurbanları olarak ortada mı bırakacaktı, haberi yoktu.

"Dr. Ramji?"

Ani, kutsanmış şampiyonlarıyla yüzleşmek için yavaşça başını çevirdi. Sesi ve gazetelerdeki fotoğrafları tanıyarak, "Bayan Keene. Sizi takip eden oldu mu?" diye sordu.

"Hayır efendim." Avery, yanındaki banka oturdu. "Bu Jared Wynn. Başka bir hayatta keşif ve gizli manevralarda uzmanlaşmıştı. Gölgelerimizden kaçmayı başardık ama fazla zamanımız yok."

"Ah, donanma analisti." Ani kendi kendine başını salladı. "Boursin yüzünden hayalini kaybettin. Ve şimdi baban için çok şeyi riske atıyorsun. Yapacağından emin değildi."

"Ben de değildim."

"Neden?"

"Şimdi itiraflarımızın sırası değil Dr. Ramji." Jared hızlı hızlı konuştu, sesi alçaktı. "Hikâyenizi dinlemeye geldik."

"İtirafım, evet." Ani omuzlarını kamburlaştırdı. "Telafi etmem gereken çok şey var."

Avery, gözleri park girişine, sonra da kendisine kayarken onu izledi. "Ne istiyorsunuz Dr. Ramji?"

"Sana Jared'ın hayatta kalmasının anahtarlarını vermeyi." Elini cebine attı ve bir USB bellek çıkardı. "Yaptığımız şey –benim Hygeia'da yaptığım şey– korkunçtu. Berbattı. Ama bununla, belki iyi bir şeyin yolunu açarız."

"Öyleyse doğru mu?" diye sordu Avery. "Müslümanları öldürmek için bir genetik silah tasarladınız mı?"

"Din kesin olmayan bilimsel bir araçtır, ama evet. Hedeflenen haplogrubun genetik belirteçlerini paylaşanlar, geliştirdiğimiz virüsten ölecekti. Hindistan büyük adımlar attı ama liderlerimiz Hindu ve Müslümanlar arasında bir ayrılmanın yetersiz olacağından korkmaya devam ediyor. Bir... güvenlik önlemi istediler, sanırım buna böyle diyebiliriz. Çatışma çıkması ve varlığımızı tehdit etmesi durumunda kullanılacak bir yol."

"Araştırma ne kadar ileri gitti?"

"Ne kadar ileri mi?" Ani kaşlarını çatarak tekrarladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Ling ona ne soracağını söylemişti. "Bu bilgi, silahın genetik yapısı hakkında mı? Söz konusu virüsün genomik haritası? Teorik modeller?" Avery de bastırdı: "Bize ne verdiniz?"

"Bildiğinizi düşünüyordum." Ani'nin yüzü eski hâline geldi ve bakışları ciddileşti. "Silahı mükemmelleştirdik. Test ettik."

"Test mi ettiniz?"

"Size verdiğim şeyde, diğer bilgilerin yanı sıra deneylerin bir videosu var. Virüs neredeyse mükemmel çalışıyor. Üç yüz denek

test edildi. Hayatta kalma oranı yüzde yirmi dört."

Avery ve Jared şok başlarken sessiz kaldılar.

"İnsanları enfekte ettiniz... ve çoğunluğu öldü mü?" diye fısıldadı Avery.

"Evet. Bu yüzden buradayım," diye yanıtladı Ani.

"Enfekte ettiğiniz insanlardan hâlâ hayatta olan var mı?" diye sordu Jared.

"Hayır, yok. Sonunda, tüm denekler gizlilik adına ortadan kaldırıldı." Ani çenesini kaldırdı. "Olanları kanıtlamak için ihtiyaç duyacağınız kanıtlar burada. Bulgularımızı daha sonra gözden geçirmek ve incelemek üzere kaydettik. Ve korumak için. Amerika'da bir bağlantımız vardı ve çalışmalarımızdan haberdar edildi. Testlerimizi yaptığımızda oradaydı."

"Kim?"

"İsmini bilmiyorum. Ama meslektaşlarım ve ben, Amerikalılar tarafından ortak çalışmak üzere tutulduğumuza ve hükümetin yönlendirmesi altında faaliyet gösterdiğimize dair kanıt bulundurmanın en iyisi olduğunu düşündük." Ani yaptıklarının savunulamaz olduğunu biliyordu ama kefaret için itiraf gerekiyordu. "Bir anlamı var mı bilmiyorum ama bu iş için mahkûmları kullandık. Katılmayı kabul etmeleri hâlinde ailelerine verilmesi için onlara olağanüstü meblağlar teklif ettik."

"Ne olacağını biliyorlar mıydı?"

"Hayır. Bizden başka kimse bilmiyordu."

Jared kıpırdandı ve çevreyi taradı. "Bu bilgi başka kimde var?"

"Kimsede. Hayatta kalanları öldürmemiz söylendikten sonra devam edemedim. Projeye vatanseverliğim ve bilimsel merakım nedeniyle katılmıştım. Genomun gücünü anlamak için. Tanrıyı oynamak için. Ama biz tanrı değildik ve vatansever olmamız günahlarımızı haklı çıkaramaz. Ekibimiz Hindistan hükümetine devam etmeyeceğimizi söylemeye çalıştığında laboratuvarı kapattılar ve meslektaşlarım ölmeye başladı. Saklan-

mayı başardım ama burada biraz daha kalırsam beni yakında bulacaklar. Kaydı Howard'a vermeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Ondayken güvenli olmayacağını söyledi. Sadece size verirsem güvenli olacağını..."

Jared elindeki USB belleğe bakarak, "Avery bununla ne yapacak?" diye sordu.

"Bunu dünyaya göstersin. Senin ve başkalarının hayatını kurtarsın. O adamların ve kadınların boşuna ölmesine izin vermeyin." Aniden Avery'ye döndü ve ellerini tuttu. "Başlangıçta bu araştırmanın vatansever bir amacı olacağına inanmıştım. Hatta cihatçılara inanılırsa etik bile olabilirdi. Yanılmışım. Ve zayıflığım beni dehşetin çok derinlerine çekti. Yargıç Wynn, korkunç bir seçimle karşı karşıya kalan iyi bir adamdı. Kazanmalarını engellemenin yolunu bulacağınızı biliyordu. Ama yapılanları ortaya çıkarırsanız sizi ve sevdiğiniz herkesi öldürmeye çalışırlar."

"Peki aileniz?"

Yüzü kül rengi oldu. "Benim günahlarım yüzünden katledildiler."

Bunu takip eden sessizlikte Ani parmaklarını onunkilere daha sıkı kenetledi. "Bundan iyi şeyler çıkabilir Avery, ama ne gömülebilir ne de açığa çıkarılabilir. Anlıyor musunuz?"

"Hayır," diye itiraf etti Avery ellerini onunkilerin altında çevirerek. "Bizimle gelin. FBI'a neler olduğunu anlatabilirsiniz. Bunu bitirmeme yardım edebilirsiniz."

"Sizinle gelemem."

Bu cevabı reddeden Avery, "Size yardım edecek bir arkadaşım var. Sizi koruma altına alacak. Yardımınıza ihtiyacım var," dedi.

"Beni öldürecekler."

"Yargıç Wynn'i öldürdüğünüz gibi mi?"

"Ne?" diye kekeledi.

"Ona bileşimi sizin verdiğinizi biliyorum. Onu komaya soktunuz."

Ani gözlerini kıstı, ardından yüzü aydınlandı. "Ah, Uyuyan Güzel ilacı. Uygun dozla, onu yıllarca hayatta tutabilirler. Hygeia'nın formüllerini Tigris'ten önce başka bir genetik deney dizisinde geliştirmiştim. Ben komayı tersine çevirmenin bir yolunu bulamadan Advar şirketi devraldı, fakat bunun mümkün olduğuna inanıyorum."

Avery, "Bu yüzden mi ilacı aldı?" diye sordu. "Kendini süresiz bir komaya sokmak için mi?"

"Araştırma yeniden başlatılırsa, koması sona erebilir ve uyanabilir. Ama hayatta kalmayı beklemiyor. Sadece vücudunun kontrolünü ne zaman kaybedeceğini belirlemek istiyordu. Bu, aramızdaki bir uzlaşmaydı."

Jared, "Yine de onu uyandırmak mümkün mü?" diye sordu.

"Ben yapamam ama daha önceki deneysel sonuçlarım da verdiğim flaş bellekte var."

Ani ayağa kalktı, ardından Avery de kalktı. Sessizce ona baktı, sonra ekledi: "Howard onları durdurmak için ölmeye razıydı. Ben o kadar cesur değilim. Gideceğim ve sonra geri dönmeyeceğim." Çantasını almak için eğildi. Sarsak hareketlerle deri kayışı omzuna astı.

Yargıç Wynn'den bahsedildiğinde Avery, "Bir soru daha. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? *Saçmalamayı kabul etseydim ve çocuğuma çiçek hastalığı bulaştırsaydım, bugün onun yasını tutmayacaktım ve vahşet olmayacaktı.*"

"Üzgünüm ama bilmiyorum. Çiçek hastalığını hiç konuşmadık."

Jared, "Öylece çekip gidemezsin," dedi emreder gibi bir ses tonuyla. "Yaptıklarından dolayı hapiste olmayı hak ediyorsun."

Ani bir adım geri attı. "Hindu inancımı uzun zaman önce terk ettim ama tanrılarımız varsa, Yama kendi cezasını verecek-

tir. Eylemlerim ailemi, arkadaşlarımı ve muhtemelen babanızı öldürdü. Her gün içinde yaşadığım cehennemden daha büyük bir hapishane yok ama sizin milletiniz benim yargıcım olmayacak. Benim suçlarımın ortağıyken bunu yapamazlar." Jared'a sert bir baş selamı vererek Avery'ye baktı. "Size verdiğim bilgileri kullanın. Kurtarın onu." Döndü ve park boyunca koştu. Jared telefonuna uzandı ve Avery onun elini tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Ajan Lee'yi arıyorum. O adam bir toplu katliamcı. Bunu neden yaptığı umurumda değil, suçlarının hesabını vermeli."

"Evet, vermeli. Ama bir düşün. Aylarca İç Güvenlik'ten kaçmayı başardı. FBI'ın buraya gelip onu yakalayabileceğini mi düşünüyorsun? Büyük olasılıkla gözaltına alınacağız, ne yaptığını açıklamamız, onlara henüz görmediğimiz bilgileri göstermemiz ve en iyisini ummamız gerekecek."

Haklı olduğunu bilen Jared telefonu elinde biraz daha sıktı.

"Binbaşı Vance'in olağanüstü bir emirle bizi tutuklayıp sürgüne göndermediğini varsayarsak." Başını tiksintiyle salladı.

"Avery, onları ifşa etmeliyiz. Hepsini."

"Biliyorum. Elimizdekiler Başkan Stokes ve Binbaşı Vance'in bunun bir parçası olduğunu kanıtlarsa, yapacağız. Söz veriyorum."

Jared elini tuttu ve onu parkın diğer ucundan metro istasyonuna götürmeye başladı. "Sana güveniyorum. Gittiğimizi kimse anlamadan geri dönelim."

KIRK ÜÇ

Avery ve Jared hukuk firmasına döndüler ve Noah ve Ling'le önceden belirledikleri bir işareti kullanarak güvenlik birimlerine fark ettirmeden konferans salonuna gittiler. Bir saat sonra Ajan Lee firmaya geldi. Görevli ajanlardan biriyle konuşurken camdan onu izlediler.

Avery flaş belleğin cebindeki uğursuz ağırlığını hissetti. Bütün hafta sonu olduğu gibi, Ajan Lee'ye her şeyi anlatmak istemekle Yargıç Wynn'in son bilmecesini çözene kadar belgeleri bir sır olarak saklamak arasında gidip geliyordu. Ama Hemşire Lewis ölmüştü. Betty Papaleo kayıptı. O ve Jared saldırıya uğramıştı. Ani Ramji kaçıyordu ve Yargıç Wynn kendi kendini komaya sokmuştu. Bunu kendi başına düzeltmeye çalıştığı sürece, arkadaşlarının hayatını ve kendininkini riske atıyordu. Yine de FBI ajanına gerçeği söyleseydi nasıl tepki vereceğini tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu. Ya da gidip kime anlatacağını. Zihni bilinmezlikle doluydu ama ortaya yeni bir cevap çıkmadı.

Bildiği şeye bağlı kalmaya karar verdi. Kime güveniyordu? Flaş belleği çıkarıp, "Jared, flaş belleği gözden geçirmemiz gerekiyor," dedi.

Başını sallayarak elini ince cihaza uzattı ve Avery onu avucunun içine bıraktı. Kısa sürede ekranda dosyalar açılmaya başladı. Jared ekstra önlemler almıştı. Hiçbir kulak misafiri veya bilgisayar korsanı okuduklarına erişemez, veriler anında şifrelenirdi.

Ekip sessizce ekranın etrafına toplandı ve verileri okuyarak kendi araştırmalarını doğrulayan bilgileri özümsediler. Ling, DNA zincirlerinin ve bilimsel formüllerin görüntülerine odak-

landı, ara sıra nefes alış şeklinden hem merakı hem de dehşeti anlaşılıyordu.

Sıradaki dizinde bir video dosyası vardı.

"Bekle," dedi Noah. Kapıyı açtı ve görevliyle konuştu. "Bize göz kulak olmayı sevdiğinizi biliyorum ama birkaç video izlememiz gerekiyor. Karartma perdelerini ve projektörü kullanmamız gerekecek."

"Anladım."

Noah geri geldi ve görsel-işitsel kontrolleri kullanarak odayı kararttı ve projeksiyon perdesini astı. Jared dizüstü bilgisayarını bağlayıp videoyu başlattı.

Büyük bir odanın belirmesini izlediler. Ranzalar karşı duvarın karşısına dizilmiş, beş tanesi üst üste, ikisi yan yana duracak şekilde istiflenmişti. Kameranın görüş açısı dışında, hafif bir alarm sesi duyuldu ve binadakileri uykudan uyandırdı. Birer birer kalktılar. Görünüşlerine bakılırsa yirmilerinin başında olan birkaç genç adam ranzalardan aşağı indi. Diğerleri, özellikle alt katta yan yana yatmış olan yaşlı erkekler daha yavaş hareket ediyordu. Odaya sol taraftan bir hemşire girdi, şeftali rengi önlüğüyle dikkat çekiyordu, diğerlerinin önlükleri mavi ya da yeşildi.

Aralarında dolaşırken, her birine tekerlekli arabasından bir şişe su ve birer tablet verdi. İstisnasız her biri ilanı aldı ve sanki bu belirlenmiş bir rutinmiş gibi hızla yuttular. Hemşire herkesin şişesini bitirmesini bekledi, ardından eldivenli elleriyle her bir şişeyi dikkatlice aldı ve saklamadan önce çabucak hızla etiketledi. Kimse konuşmadı – ne hemşireyle ne de birbirleriyle.

Soluk sarı odada, her grupta beş sandalye bulunan dört oturma alanı vardı. Kamera açısı değişti, küçük bir lavabo ve yatak sırasını yansıtan bir ayna ortaya çıktı. Adamlar birer birer lavaboya yaklaştı. Avery, gençlerden yetmişli yaşlara kadar olan yaş aralığına dikkat çekti. Hızlı bir diş fırçalama sırasında vide-

onun zaman damgası, saatin sabah 7.18 olduğunu doğruladı. Kamera dışında, hafif bir sifon sesi duyulabiliyordu.

Sakinler temizliklerini tamamladıktan sonra, düzenlenmiş beş koltuk grubuna dağıldılar. Çeşitli aşamalarda yarım bırakılmış oyunlar vardı. Ekipler yine tek kelime etmeden faaliyetlerine başladılar.

Noah merakını yüksek sesle dile getirdi. "Neden kimse konuşmuyor?"

Jared, "Sesi olabildiğince yükselttim," diye yanıtladı. "Arka plan gürültüsünü duyabilirsiniz. Sadece konuşmuyorlar." Avery'ye baktı. "İleri sarmamı ister misin?"

"Henüz değil."

Bir figür çerçeveye girene kadar sessiz odayı tam sekiz dakika daha izlediler. Beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş, cerrahi bir maske takmıştı ve elinde bir pano taşıyordu. "Tigris testi gama bir yirmi dokuz," diye duyurdu.

"Sesi Ani'ye benziyor," dedi Jared. "Maske yüzünden emin olamıyorum."

"Bence o."

Masadan masaya dolaştı, sessizce uzatılan parmaklara bir oksimetre yerleştirdi. Her kan oksijen seviyesi testinin tamamlanmasıyla, bir sonrakine geçmeden önce sonuçları kaydetti. Turları tamamlandı, kameraya baktı ve kısa bir baş işareti yaptı. Sonra gruba döndü. "Hygeia hizmetinize minnettar. Deneyin bu fazının sonuna yaklaşıyoruz. Görevlerinize devam etmenizi ve istasyonlarınızda kalmanızı isteyeceğim. Katılımınız için tekrar teşekkür ederiz."

Ani odadan çıktı ve denekler oyunlarını oynamaya, bulmacalarını çözmeye devam ettiler. Aniden, bir hava tıslaması sessizliği bozdu. Tıslamayı kesik kesik hava patlamaları takip etti. Yolcular etraflarına ve birbirlerine bakmak için oyunlarına ara verdiler. Bunu ikinci tur patlamalar takip ettiğinde, genç adam-

lardan biri ayağa kalktı ve yatakların bulunduğu odanın yan tarafına geçti. Tavan boyunca uzanan dar havalandırma deliklerine baktı, sonra duvara gitti ve tekrar yukarı baktı. Üçüncü bir hava patlaması sesi duyulduğu zaman genç adam üst ranzaya tırmandı ve parmağını metal yüzey üzerinde gezdirerek havalandırma deliklerini inceledi.

Yaşlı adamlardan biri yatağa yaklaştı ve pantolonunun paçasını tuttu. Bir kez sertçe çekti ama genç adam ona elini salladı. Tekrar çekti ve buyurgan bir şekilde kapıyı işaret etti. Kızgın bir hareketle, kamera yönünü işaret ederek aşağı inmesini söyledi. Genç adam kaşlarını çatarak, istemeye istemeye aşağı indi.

Video beş dakika daha devam etti ama yeni bir şey olmadı. "Hızlı şekilde ileri sar," dedi Avery.

Jared, videonun hızını bir kat ve ardından dört kat artırarak yaklaşık altı saat ileri atladı. Kuklalar gibi hareket eden figürler bulundukları masaları değiştirdiler, önce öğlen yemeği yediler, sonra da akşam yemeği. Beyaz önlüklü figürler odaya girdiğinde Jared normal hıza indirdi, ama odadaki hareketler nadiren değişiyordu. Banyo olduğunu varsaydıkları yere girmek dışında kimse rutini bozmadı veya ayrılmadı. Denekler gece boyunca uyurken Jared videoyu tekrar hızlandırdı.

Sabah rutini kendini tekrar ederken Ling aniden durmaları için ısrar etti. "Dur, tam burayı oynat." Ayağa kalktı ve ekrana yaklaştı, daha önce havalandırmaya tırmanan genç adamın görüntüsünü işaret etti. "Bakın."

Masada, yarım kalmış bir yapbozla oturuyordu, yüzüne uzandı ve parmağıyla burnundan akan kanı sildi. Ling izlerken genç adam önlüğünün koluyla tekrar burnunu sildi ve damlalar düzenli bir akış hâline geldi. Arkadaşlarından biri ayağa kalktı ve aceleyle banyoya gidip kâğıt havlularla geri döndü. Artık sabit olan akışı durdurmaya çalışırken bir ses, "Ne oldu Harjit?" diye bağırdı.

Dün müdahale eden yaşlı adam başını ellerinin arasına almış, "Bu ne? Bu ne?" diye inliyordu. Başını kaldırdı, gözleri kanarken morarmış yanaklarından aşağı kıpkırmızı bir çizgi iniyordu. "Göremiyorum!"

Kısa bir süre sonra, bir zamanlar sessiz olan oda, çığlıklar ve haykırışlardan oluşan bir kakofoniye dönüştü. Başka bir genç adam iki büklüm oldu, midesini tutarak kustu. Bir diğer yaşlı adam çığlık atan arkadaşına doğru ilerledi ama sandalyesinin yanına yığıldı, kasıldı, derisindeki kan damarları patladı. Etkilenmemiş görünen orta yaşlı bir adam, serbest bırakılmak için kapıyı yumrukladı. İçeridekilerin daha fazlası ona katıldı, dönüşümlü olarak kapı kolunu çekip metal kapıya vurdular. Ama nafileydi.

"Tanrım," diye fısıldadı Ling odaya.

Avery ona döndü. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Umarım bildiğim şey değildir." Ling, Jared'a videoyu hızlandırmasını ve korkunç görüntüleri bulanıklaştırarak atlamasını söyledi. Video devam ettiğinde, soluk sarı odada yatakların, mobilyaların ve zeminin üzerine çökmüş yirmi ceset vardı. Kan, duvarlarda ve birbirine dolanmış uzuvların son çaresiz dakikalarını vurarak geçirdiği çıkış kapısında izler bırakmıştı.

Gizli bir panelden maskeli üç kişi odaya girdi. Her cesedi metodik olarak kontrol ettiler ve bir kişiyi canlı bulduklarında kan örneği aldılar, kanındaki oksijen seviyesini kontrol ettiler ve yanağını temizlediler. Sonra ikinci bir görevli, mahkûma bir iğne yaptı. İnterkomdan Ani'nin sesi duyuldu: "Test Tau bir yirmi dokuz tamamlandı. On dört ölü. Hayatta kalan altı kişi. Tüm denekler ortadan kaldırıldı."

Video ranzaların son hâlini göstererek sona erdi. Noah "Az önce ne oldu?" diye sordu. "Bunu nasıl yaptılar?"

Ling boğuk bir sesle, "Semptomlara dayanarak, o adamlara haplotipleri hedef alan ve pıhtılaşma faktörlerini sınırlamak

için genleri düzenleyen biyomühendislik ürünü bir viral vektör verildiğini tahmin ediyorum," diye yanıtladı. "Hemorajik ateşin yanı sıra Ebola ya da Marburg'un aşırı yüklü bir versiyonu gibi. Ama otuz altı saatten daha kısa bir sürede öldüler. Delilik bu."

"Genellikle ne kadar sürer?"

"İletim aerosol olarak yapıldığında mı? İlk belirtilerin çıkması belki beş gün kadar sürer. Hiç böyle bir şey görmedim."

Avery sarsılarak güçlükle yutkundu. "Başka video var mı baksana Jared. Lütfen." O ve diğerleri, Jared dizinde gezinirken beklediler.

Jared, "On altı video daha var," dedi. "Tau bir otuzdan bir kırk beşe kadar etiketlenmiş."

Avery ellerini kavuşturup alnına bastırdı. Ani onlara gerçeği söylemişti. Dini miraslarını silah hâline getiren sapkın bir bilim adına üç yüzden fazla insan öldürüldü. Ekrana bakarken safrası boğazına doldu. "Hepiniz gidebilirsiniz ama benim bunları izlemem gerekiyor. Hepsini."

Kimse kımıldamadı.

* * *

Tau 142'de maskesini yüzüne sıkıca oturtmuş bir Amerikan askeri laboratuvara girene ve bir cesedin yanına eğilene kadar korkunç videolar arasında yol aldılar. Bir bilim insanı ona katıldı ve sessizce Amerikalının konuşmasını bekledi.

"Kontrol grupları mı?"

"Genetik testler kusursuz değildir. Deney ve kontrol gruplarımızda geçişler bulduk. Bununla birlikte, hedeflenmemiş haplogruplarda, enfeksiyon için insidans oranları yüzde sekizin altında. Hedeflerimiz arasında hayatta kalma oranı yüzde yirmi dört."

"Ve Ebola'nın ya da dang hummasının agresif bir şekli gibi mi görünüyor?"

"Kesinlikle."

"Herhangi bir risk altında mıyım?"

"Kökenlerin hakkında sana yalan söylenmediği sürece hayır." Bilim insanı gizli paneli işaret etti. "Görevliler deneklerle ilgilenirken biz temiz odada tartışmaya devam edebiliriz."

Temiz odada her iki adam da maskelerini çıkardı ve soyundu. Uzun boylu, zayıf Hintli adam yeni bir yüzdü. Ama Amerikalı kesinlikle tanıdıktı. Avery kısık sesle, "Aman Tanrım, bu Vance," dedi. "Bu o. Bakalım Ani bize başka neler vermiş."

* * *

Yaklaşık bir saat sonra Avery'nin kafası karışmıştı.

Flaş bellekteki dosyaları incelemişler ve birbirlerine görevler dağıtmışlardı. Artık milyonları öldürmek için yapılmış büyük bir planın kanıtı vardı, ama Yargıç Wynn'in ona başka neler bıraktığını anlayana kadar öğrendiklerini açıklayamazdı.

Ellerinde insanlığa karşı işlenen suçlara dair deliller ve Amerika Birleşik Devletleri'nin projeyi dışarıdan desteklediğine dair somut kanıtlar vardı. Ani tarafından saklanan kromozomal bağışlar, videolar ve dikkatlice detaylandırılmış kayıtlar vardı. Yargıç Wynn'in şüphelendiğini kanıtlayabilirdi ama lanet olası adam ondan daha fazlasını bekliyordu. Tüm bilmeceler çözülene kadar işi bitmeyecekti.

Papaleo'nun notunu ve mali bilgileri yayımlasa ve Dr. Ramji'nin videosunu gösterse bile, insanların okuduklarına ve gördüklerine inanacağını kim söyleyebilirdi? Hükümetlere yönelik suçlamalar, komplo teorisyenlerinin can damarı olan internette japonsarmaşığı gibi filizleniyordu. Deepfake* kullanımı zorunlu gibi olmuştu ve kanlı videolar herkes tarafından üretilebilirdi. Ellerindekileri doğrulamak yıllar alabilirdi. Bu arada, gözden

* Sahte görüntü üretmek için kullanılan sistem ve yöntemler. (ç.n.)

düşmüş ve kefaret isteyen çılgın medya fahişelerinden bir diğeri olarak reddedilecekti.

"Avery?"

Başını kaldırdı ve Noah'nın kaşlarını çattığını gördü. "Ne oldu?"

"Ajan Lee'ye ne diyeceğiz diye sordum."

Avery yorgun bir şekilde, "Henüz bilmiyorum," diye yanıt verdi.

Noah, "Bu flaş bellekteki bilgiler, aldığın dosyaları doğruluyor, bu yüzden onu Ajan Lee'ye vermemiz gerekiyor," dedi. "Sen mahkemede bir memursun."

Ling, "Tanrı aşkına, Başkan Stokes vatana ihanet etti," dedi. "Soykırım. Birine söylemeliyiz."

Avery, "Bunu kanıtlayamayız," diye karşı çıktı. "Gerçekten hiçbir şey kanıtlayamayız. Gösterebileceğimiz tek şey Vance'in bir videoda olduğu ama videoları çekenlerin onayı olmadan hiçbir mahkeme bunu kabul etmeyecek. Bunun Vance'ten yukarılara uzanıp uzanmadığını da bilmiyoruz. Yine, gerçekliğini doğrulayamadığımız belgelere dayanarak, doğrulayabildiğimiz tek şey, paranın ve talimatın İç Güvenlik'ten geldiği ve yine sahte olabilecek bir videoya dayanarak Vance'in işin içinde olduğu. Ve henüz Başkan'ı suçlayan tek bir kanıt parçası bile yok."

Taşların çoğuna sahipti – piyonlar, kaleler, filler. Ancak tahtada kalan en güçlü taşların etrafında tam olarak manevra yapamıyordu. Vance şahı koruyordu. Bir çıkmaza girmişti.

"Bulduğumuz şeyi kullanmamıza izin veren bir planımız olana kadar hareket edemeyiz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Jared. "Ama haklı olduğumuzu biliyoruz. Pentagon'daki bağlantım geldi ve bunu doğruladı – Binbaşı Vance, Gizli Servis'e katılmadan önce CBIRF'te görev yapmış." Birimin adını sert ve gergin bir sesle söylemişti. "Orduda bir sonraki şarbon veya sarin gazı saldırısını tahmin etmenin

yollarını bularak ekmeğini kazanan çok yetenekli bir uzman."

Ling, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Görünüşe göre Afganistan'da görev yaptığı sırada Hindistan'daki bir şirket için özel bir proje üzerinde çalışan bir grup bilim insanıyla tanışmış. Ortak ataya dayalı dinî grupları hedef almak için biyogenetik silahların geliştirilebileceğini öne sürmüşler. Vance onu üstlerine getirmiş ve altı hafta sonra, askeri emekli maaşı ve onurlu bir terhisle Amerika'daymış."

"Gizli Servis'e bu şekilde mi girmiş?" diye sordu Avery.

"Öyle görünüyor. Teşkilat onu, eski bir arkadaşının, daha önce onunla Körfez'de bir dönem bulunmuş ve başkan yardımcılığına aday olan genç bir ABD senatörünün güvenliğini sağlama görevine atamış."

"Stokes ve Vance."

"Kesinlikle. O zamanki senatör Stokes'la bağlantı kurmuş ve Beyaz Saray'ı ele geçirdiklerinde Vance, kromozom projeleri de dâhil olmak üzere araştırmalar için yabancı kuruluşlara fon sağlama yetkisine sahip olan İç Güvenlik Bilim ve Teknoloji Direktörlüğü'ne atanmış. Sonra Başkan Cadres ölmüş ve Stokes başkan olmuş."

"Başkan Stokes. Binbaşı Vance. İç Güvenlik ve Beyaz Saray'ın tüm ağırlığı," diye mırıldandı Avery. "Elimdeki tek şey, devlet malzemelerini çalmış olabilecek kayıp bir çalışanın yazdığı ve şirketi Hygeia halefiyle güçlerini birleştirirse çıkar sağlayacak adam tarafından bana e-postayla gönderilen bazı belgeler. Tekrar ortadan kaybolan kaçak bir bilim insanı tarafından doğrulandı."

Ling en iyi arkadaşına baktı. "Senin masa başı bir işin var Avery. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bekleyeceğiz. Bunu yapmazsak, en iyi senaryoya göre, ben federal bir gözaltı merkezinde tutulurken, siz üçünüz kendinizi bir duruşma olana kadar birkaç ay silahlı gözetim altında ya-

şarken bulacaksınız. Bilginin nereden geldiğini veya ne olduğunu bilmemeniz önemli değil. Maddi tanık olacaksınız. Haftalar sonra sizi tanık listesinden çıkarabilirler ama Başkan Stokes, avukatları ve İç Güvenlik isimlerinizi öğrenecek. FBI ve Adalet Bakanlığı ile konuştuğunuzu bilecekler. Bu, hayattayken ölmeniz anlamına gelecek. Ling için artık tıp yok. Jared için artık güvenlik firması yok. Noah için artık kurumsal hukuk firması yok. Hayatınızın üç ila beş yılını lisanslarınızdaki hataları çözmeye ve davaları savuşturmaya harcamadığınızı varsayarsak, kendinizi gizemli bir şekilde kara listeye alınmış bulacaksınız. Ya da daha kötüsü."

Eğilip yakından bakarak, "Ve Jared," dedi. "Babanı öldürecekler. Tıpkı Jamie Lewis'i öldürdükleri gibi."

Noah sessizce, "Ajan Lee'ye neden güvenemeyeceğimizi anlamıyorum," dedi. "Burada bizi aşan bir durum söz konusu. O bizim tarafımızda görünüyor."

"Ondan hoşlanıyorum Noah. Gerçekten. Ama federal hükümet için çalışan herkese şüpheyle yaklaşmamız gerek. Az önce Binbaşı Vance'in kaygısızca yüzlerce Müslümanın öldürülmesini kontrol ettiğini gördük ve söylediğim ya da yaptığım her şeye erişimi var. Ajan Lee konusunda tek endişem bizim iyiliğimiz değil. Onun adına da korkuyorum."

Jared onaylayarak başını salladı. "Noah, bu kanıtı neden Ajan Lee'ye vermeyi önerdiğini biliyorum ama bunun bir hata olduğuna katılıyorum. O bir FBI ajanı, mucize yaratan biri değil. Bu kadar büyük bir şey FBI tarafından saklanamaz. Tanık koruması sunabilirler, ama İç Güvenlik'in bizi bulamayacağı hiçbir yerde saklanamayız."

Jared, Avery'ye döndü. "İmkânsız bir noktadasın – ama ne yapman gerektiğini anlayacaksın. Babamın sana güvenmesinin bir nedeni var. Şimdiden ne kadar çok şey anladığına bir bak."

"Kaç kişinin öldüğüne bir bak." Başını eğdi, sesi alçaktı. "Ta-

mam, kanıt toplamaya devam ediyoruz. Ve FBI'a veya başka birine söylemiyoruz. Henüz değil. Anlaştık."

Noah gibi Ling de başını salladı.

"İşimizin başına dönelim."

* * *

Ekip sonraki saati görevlerine odaklanarak geçirdi. Jared, her birine verilerini ve aramalarını şifreleyen dizüstü bilgisayarlar vermişti ve faaliyetlerini dijital parmak izi arayan herkesten gizli tutmak için otonom bir VPN kurmuştu.

Avery sonunda bilgisayarını kapattı. "Kafamı boşaltmam ve hastanede Yargıç Wynn'i ziyaret etmem gerekiyor. Belki oradayken mektubunun bana ne anlatmaya çalıştığını anlarım." Telefonu çaldığında dışarıdaki görevliden bir araç ayarlamasını istemeye hazır bir şekilde ayağa kalktı. Avery çağrıyı görmezden gelmek istedi ve numarayı tanımadı, ama tedbirsizce cevap verdi.

Bir adamın cızırtılı sesi, "Avery Keene'le konuşmak istiyorum," dedi.

"Benim." Karşıdakinin kim olduğunu anlayamayınca "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Annene sahip olan kişi. Rita'ya merhaba de."

"Bebeğim? Tanrım, üzgünüm. Çok üzgünüm." Sesi kısık çıkıyordu.

Avery'nin kulaklarına boğuk bir çığlık ulaştı. "Anne?"

"Yapma Avery," diye bağırdı Rita. "Ne isterlerse istesinler–"

Bir elin ete çarpmasının sesi çok netti. "Senden söylemeni istediğim bu değildi Rita."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Avery, eliyle telefonu sıkarken.

Noah, Ajan Leighton'ı almak için kapıya koşarken Ling onu tuttu.

Jared elini koluna koyarak onu durdurdu. "Bekle."

"Basit bir seçim yapacaksın Bayan Keene. Yarın saat beşte, ya Howard Wynn ya da annen ölür."

KIRK DÖRT

Telefon Avery'nin uyuşmuş parmaklarından düştü. *Ben ne yaptım?* Tek, yıkıcı bir cevap gergin vücudunda yankılandı. Onu dünyaya getiren kadın dışında herkesi korumuştu. Onun yüzünden Rita ölecekti, tabii az önce kurtarmak için savaştığı adamı öldürmezse.

Halıya baktı ama bir şey gördüğü yoktu ve dizlerinin onu dik tutmasına hayret etti. İşaret bekler gibi birden onu bıraktılar. Sert bir şekilde yere inerken karanlık etrafını sardı, gevşek vücudu düşüşü durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Jared!" Ling, titreyen Avery'yi yakalayıp kanepeye doğru sürükledi. Açık kahverengi teni kireç gibi olmuştu. Ling, arkadaşının nabzını takip etmek için hareket etti. Çok hızlıydı, tıpkı ciğerlerden hava için çaresizce gelen kesik kesik nefesler gibi. Avery'nin elini kaldıran Ling, cildinin yapış yapış olduğunu fark etti ve tuttuğu parmakları huzursuzca hareket etti. Ling, metanet konusunda şimdiye kadar tanıdığı hiç kimsenin rekabet edemediği bir kadında şokun temel belirtilerini teşhis etti.

Jared onun yanına diz çöktü ve parmaklarıyla alnına dokundu. "Telefondaki kimdi Avery?"

"Onu yakalamış." Kabul, ağzından boğuk bir fısıltı olarak çıktı. Bir kez ürperdi, boğazı kumla tıka basa dolu bir çöldü. "Onu öldüreceklerini söyledi."

Rahatlatmak için olduğu kadar sabit tutmak için de elini onun omzuna koydu. Aramanın parçaları bir araya geldi. "Anneni biri mi kaçırdı?"

"Rita'nın elinde olduğunu söyledi. O ağlıyordu." Avery, Rita'nın yanağına değen elinin çıkardığı sesi duyabiliyordu ve

dehşeti hatırlayınca gözleri sımsıkı kapandı. "Bana yapmamamı söylediğinde ona vurdu."

Ling, Jared'ın bakışını yakaladı. "Neyi yapmamanı Avery?"

"Babanı öldürmeyi." *Onlara zaten söylemedim mi?* Düşünce uzak, çok uzaktı. Rita'yı kurtarmak için Yargıç Wynn'i öldürmek. Tüm vücudu uyuşmuştu ama zihni değil. Düşünceleri çılgın bir fırıldak gibi dönüyor, her adımın, her kararın izini sürüyordu. *Her hatanın.*

Neden bunun olacağını düşünememiş ve Rita için daha fazla koruma talep etmemişti? FBI onu bulamayınca hiçbir şey düşünmemişti. Katilleri ararken ve ölü bir adamı korurken kayıp annesine dair hiçbir şey yapmamıştı.

"Benim hatam. Bu benim hatam."

"Avery, odaklan."

Avery'nin tek duyabildiği, yüksek sesli ve lanetleyici iç suçlamalardı. Son seferinde annesini kovmuştu. Rita'nın evin dışında bekleyip sadece para istediği o gün. Onu göndermiş ve almalarına izin vermişti.

"Avery." Jared dikkatini çekmek için yüzünü elleriyle tuttu. "Fısıldıyorsun. Seni anlayamıyorum Sana tam olarak ne dediler?"

"Onu öldürmemi istiyorlar." Üzgündü, bileğini bir mengene gibi kavradı. "Yargıç Wynn'i saat beşe kadar yaşam desteğinden çıkarmazsam. Yarın onu öldürecekler. Vance annemi öldürecek."

Jared kanepeden fırlarken ettiği küfür havayı delip geçti. Birkaç adımda kapıya ulaştı. "Onunla kal," dedi Ling'e. "Ajan Lee'yi arayacağım."

"Olmaz!" Avery çılgın gözlerle kanepeden fırladı. "FBI yok."

"Ciddi olamazsın." Ling de ayağa kalktı. "Korktuğunu biliyorum Avery ama bu işi tek başımıza halletmenin zamanı değil."

"Söz konusu olan annemin hayatı Ling!"

Bu sakin, yalın ifade Jared'ın elini kapı kolundan çekmesine neden oldu. "Ve babamın. Ne yapacaksın?"

Avery eyaletler arası yolda akan arabalara bakan pencereye yöneldi. Oralarda bir yerde, asfaltın kıvrımlarının ötesinde, bazı adamlar annesini birinin hayatına karşılık rehin tutuyorlardı. Yine Rita'nın hıçkırıkları içini parçaladı ve alnını soğuk cama dayadı. "Bilmiyorum."

Jared, "Onu geri alacağız Avery," dedi.

Bakışlarını çevirip Jared'la göz göze geldi. Taze suçluluk duygusuyla içi burkuldu. Avery'nin annesine karşılık Jared'ın babası. "Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum."

Başı kendi kendini ikiye katlayıp durmadan çoğalan suçlama ve korkuyla dönüyordu. Bir şeyleri kaçırıyordu. Her zaman daha hızlı düşünüp diğerlerini alt etmeyi başararak kendi yolunu açardı. Diğerleri kim olursa olsun… Ama şimdi, annesinin hayatı tehlikedeyken, sabit bir düşünceye sahip olamıyordu. Rita bu yüzden ölecekti. Ama Rita ölemezdi. İkisini de –Rita ve Yargıç Wynn– kaybetmeyecekti. Onları kurtaracaktı.

Sonra birdenbire çözüm aklına geldi. Bir nefes daha aldı, bu sefer sakin ve kararlıydı. "Biliyorum." Dudakları düz, tehditkâr bir çizgi hâline geldi. Yargıç Wynn'in onu seçmesinin bir nedeni vardı; sadece teorik bilgilerle donanmış biri değildi, onda sokak zekâsı da vardı. Ve kolay kolay korkmazdı. Avery, onu hâlâ boğmakla tehdit eden paniği bir kenara iterek, "Belgeler bende," diye mırıldandı. "Koz."

Jared fikri reddetti. "Belgeleri iade etsen bile, daha sonra Stokes'u suçlamana engel olacak hiçbir şey yok. Stokes'un yerine birini koyabilmesi için babamın koltuğunun boşalması lazım. İhtiyacı olan oyları alana kadar mahkemeyi rehin tutacak."

"Bu yüzden Yargıç Wynn'i öldürmenin annemi geri getirmeyeceğini biliyorum." Jared'ın da zaten aynı şeyi fark ettiğini

bilerek bu gerçeği yüksek sesle söyledi: "Kanıtım olduğunu biliyorlarsa, tek çareleri hepimizin işini bitirmek."

Noah ilk kez konuştu: "Başyargıç, sen harekete geçmeden mahkemenin harekete geçmeyeceğini kabul etti. Başkan ve Vance çaresiz. Peşimize düşmekten başka çareleri yok."

Jared, "Yarım kalmış işleri halletmek için," diye ekledi. "Muhtemelen Avery için bir buluşma ayarlayacaklar. Onu içeri çek ve hem onu hem de Rita'yı dışarı çıkar. Sırada üçümüz olacağız."

Ling'in iç çekişi, Noah'ın küfrüyle aynı anda çıktı. "Ne yapabiliriz ki? Her iki şekilde de öldük. Seçeneklerimiz tükendi."

"Hayır, tükenmedi." Avery, Jared'ın yanından geçti ve kapıya doğru ilerledi. "Ajan Leighton?"

"Evet?"

"Dışarı çıkmamız gerekiyor. Hemen."

Ajan, iletişim cihazına uzandı. "Nereye?"

"Bethesda Deniz Hastanesi."

* * *

Ling ve Noah, Ajan Leighton'la birlikte bekleme odasında oturdu. Koridorun sonunda, Avery ve Jared, Yargıç Wynn'in hastane odasına girdi. Odadaki tek ses, solunum cihazının ve monitörlerin sessiz vızıltısıydı.

Jared, "Çok zayıf görünüyor," diye mırıldandı. Bu, Yargıç Wynn'i hastanede ilk görüşüydü. Babasında gördüğü canlı insan gücü silinip gitmiş, yerini ona çok büyük görünen bir yatağın üzerine uzatılmış hastalıklı, sırım gibi bir beden almıştı. "Farklı bir adam gibi."

Avery'nin beyninde bir işaret belirdi ama mesaja tam olarak erişemedi. Mektuptan şu satırları mırıldandı: *"Saçmalığı kabul edip çocuğuma çiçek hastalığı bulaştırsaydım, bugün onun yasını tutuyor olmayacaktım. Bu pek doğru değil."*

"İfadeleri aradık Avery. Kimse söylememiş."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Çiçek hastalığı seni, Boursin'i ifade ediyor. Sana bulaştırdığı için kendini suçluyor. Vahşet, Hygeia tarafından yürütülen araştırma. Ama onlarla hiçbir bağlantısı yoktu."

"Bağlantı yok mu? Hükümetimizin ne yaptığını biliyordu ama yine de ağzını kapalı tuttu ve ne bulduğunu kimseye söylemedi." Jared acımasızca ekledi: "Eğer kendini geri çekmiş ve gerçeği açıklamış olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Kimse ölmemeliydi."

"Bir yanıtı vardı Jared. Tek yapmam gereken onu bulmak."

"Bakacak başka yer yok."

"Olmalı." Mektubu ve topladığı her bilgiyi incelemişti. Bilmecenin çok zekice olduğunu düşündü. Belki de ondan daha zekiydi. "Başka nereye bakacağımı bilmiyorum ama bir cevap var. Bana artık oyunun sonunda olduğumuzu söylerdi. En önemli taşlar oyunda ve sadece birkaç hamlem kaldı."

"Neymiş o hamleler? Ben pek hamle falan görmüyorum da."

Avery tereddüt etti. "Baban bana hukuk ve akıl yürütme konusunda herhangi bir profesörden daha fazlasını öğretti. Bu bilmece bir hüküm gibi. Genellikle vakayı alırız, kaydın ve soruların cevaba yön vermesine izin veririz. Ancak bir konuda uzun süredir devam eden bir duruşu olduğunda, sonucu destekleyecek kanıtları bulmak raportörlerine kalıyor."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Araştırarak." Yeni rolünü öğrendiği günden beri aralıksız yaptığı şeydi bu. "Bu davanın her yönüyle ilgili içtihat ve dergi makalelerini ve yayımlanmamış kararları okudum. Başka nereye bakacağımı bilmiyorum."

Jared bakışlarını babasına çevirdi. "Belki çok derine iniyorsun."

"Ne şekilde?"

Bir an sessizce düşündü. "Kulübeye gittiğimizde bizi tekney-

le çıkarması için yalvarırdım. Sonra, rıhtımdan biraz uzaklaştıktan sonra, daha da uzağa gitmesi için onu rahatsız ederdim. Şimdiye kadar kulübeyi zar zor görebildik."

"Yapmaz mıydı?"

"Hayır. Bir keresinde kriz geçirdiğimi, tekneden atlayıp gölün merkezine yüzmekle tehdit ettiğimi hatırlıyorum."

"Tepkisini sadece tahmin edebiliyorum."

Jared sevgiyle gülümsedi. "Bana hayır demedi. Ama olacaklara hazır olmayabileceğim konusunda beni uyardı. Ben iyi bir yüzücü olsam da, bazen soru bir insanın ne yapabileceği değildi. Bilinmeyende bekleyen buydu. Yargıç, en bilge beyinlerin sadece derinlikleri ve yüzeyi değil, aradaki her şeyi anladığını söyledi."

"Aradaki boşluk."

"Evet, aradaki boşluk." Acı bir sırıtışla dudakları kıvrıldı. "Bunun, o kadar uzaklara kürek çekemeyecek kadar tembel ya da bir motorlu tekne alamayacak kadar cimri olduğu anlamına geldiğini düşünmüşümdür daima."

Aklı, aylar önce ofisinde yaptıkları garip sohbete döndü. *Aradaki boşluk. On sekizinci yüzyıl hekimleri. Sadece vazgeç ve sonuçlarına katlan. Fransız edebiyatı.* "Tanrım, nerede olduğunu biliyorum."

"Neyin nerede olduğunu biliyorsun?"

"İpucu. Son ipucu. Onun evinde." Avery, çarşafın üzerinde duran hareketsiz kolu okşamak için Jared'ın yanından eğildi. "Yargıç Wynn, anladım."

* * *

Avery kodu girerken alarm çaldı. Jared, peşinde Noah ve Ling'le onu içeri kadar takip etti. Eve girdiklerinde Jared'a baktılar.

Noah, "Ne aradığını biliyor muyuz?" diye Jared'a sordu.

"O biliyor." En azından öyle olduğunu varsayıyordu. Yolcu-

luk sırasında çoğunlukla sessiz kalmış, sadece diğerlerini aramasını istemişti ve onun aklının çalıştığını gayet iyi duyabiliyordu. Kütüphaneye girdiler ve Avery kitapların olduğu uzak duvara yöneldi. Jared birkaç adım gerisinde kalarak ona katıldı. "Bakmana yardım edebilir miyiz?"

"Hayır. Ben hallederim." Raflar boyunca yürüdü, giderken kitap adlarını takip etti. Yarı yolda durdu. Yavaş yavaş bir cilt çıkardı. Kapak koyu pembeydi, üzerinde altın rengi kabartma harfler vardı. "Voltaire."

Jared yanına geldi. "Neden bir Fransız filozof arıyorsun? Yargıcın ne istediğini anlamamıza ne faydası olacak?"

Avery kitabı açarken, "Bu Voltaire değil," dedi. Açarken kitabın sırtından hafif bir gıcırtı yükseldi. Kitap açılınca içindeki boş bir bölüm ortaya çıktı. "Voltaire değil. Aradaki boşluk." Bir zafer mırıltısıyla içindekileri teşhis etti – Bayan Avery Keene adına yazılmış bir zarf ve bir plastik torba.

Jared hayretle, "Nereye bakacağını nasıl bildin?" diye sordu.

"François-Marie Arouet, daha çok Fransız filozof Voltaire olarak bilinir. On sekizinci yüzyıldaki Aydınlanma döneminde, bilimsel deneyler üzerine denemeler de dâhil olmak üzere binlerce eser yazmıştı." Konuşurken kütüphanedeki masaya geçti. Cildi masanın üstüne koydu ve onu takip eden üç çift gözün farkında olarak bir mektup açacağı aradı. "Yargıç Wynn ocak ayında beni ofisine çağırdığında üniversitedeki çalışmalarımı sormuştu."

"Hangisini?" diye alay etti Ling. "Bir düzine anadalın vardı."

"Altı. Oberlin'de bir sömestr süren Fransızca eğitimi dahil. Ofisinde bana en sevdiğim Fransız yazarı sordu."

"Voltaire mi?" Noah masada ona katıldı. "Ama oradan buraya nasıl ulaştın?"

Avery bir mektup açacağı buldu ve zarfı açtı. "Ling bize Avrupalı doktorlardan ve aşıyı küçümsemelerinden bahsetti.

Voltaire bir keresinde çocuklarına ilkel aşılar yapan Çerkez kadınları hakkında bir makale yazmıştı. Ayrıca rezillik hakkında ve iktidardakilerin geri kalanımızı, şiddetlerini görmezden gelip onları iyi olarak kabul etmeye nasıl ikna ettikleri hakkında da yazmıştı. Ben unutmuştum ama hafızam unutmamış. Yargıç Wynn, eninde sonunda hatırlayacağımı biliyordu."

Torbanın içinde bir hap şişesi vardı ve üzerinde siyah keçeli kalemle PARMAK İZLERİ yazıyordu. Şişeyi umursamadı, bunun yerine zarfı açarak tek bir kâğıt çıkardı. Dikkati hemen altına karalanmış imzaya odaklandı. "Ofisinde bana bunu imzalattı. Bana tanık olarak imzalattığı bir şey," diye açıkladı içeriği gözden geçirirken. Yargıç Wynn, şüphelendiği gibi, bu son eylemi önceden tahmin etmişti. "Bu, Ani'nin ona gönderdiği şey. Önce kefaretini ödemeden vazgeçemezdi."

Mektubu Jared'a uzattı. "Annemi ve babanı böyle kurtaracağız. Ve Başkan'ı da böyle devireceğiz."

KIRK BEŞ

Avery'nin dairesinde, Ajan Leighton yeni emniyete alınan asansörün düğmesine bastı ve konumlarını gezinen keşif ekibine telsizle bildirdi. Kapılar kayarak açıldı, Leighton onları kısa koridora götürdü, bu olay için getirilen ek adamlarla yer değiştirdiler. Lee'nin protokolüne uyarak içeri girmek için Avery'nin anahtarını kullandı ve içeriyi kontrol ederken diğerlerine eşikte kalmalarını işaret etti.

"Temiz." Ajan Leighton banyodan çıktı. "Dışarıda olacağız, Bayan Keene."

"Teşekkürler." Avery dairesini bıraktığından daha iyi durumda buldu. Bulaşık makinesinde bıraktığı bulaşıklar bile yıkanmıştı. "Evim güzel evim."

"Burada olmanın güvenli olduğundan emin misin?" Ling bu soruyu sormayı daha önceden beri planlıyordu ama sesindeki korku gerçekti.

Avery mutfağa girdi ve bir bardağa su doldurdu. "Ajan Lee sorun olmayacağını söyledi." Konuşmaya hazırlanırken bir yudum aldı. "Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Jared o an, "FBI'a annenden bahsetmeyerek mi?" diye sordu. "Hayır, başka seçeneğin yok. Onu kimin elinde tuttuğuna ve federaller işin içine girerse onu kaçıranların ne yapacağına dair hiçbir fikrimiz yok."

"Haklı olduğunu biliyorum ama belki, onu kimin kaçırdığını bulmama yardım edebilir. Belki pazarlık yapabilirim."

Noah, "Ne ile?" diye sordu. "Hiç kozun yok Avery."

Avery, her kelimeyi ileten dinleme cihazlarına, "Wynn'in mahkemeden istifa etmesini sağlayabilirim. Onun vasisi olarak, korunması için gerekli gördüğüm her türlü eylemi yapabilirim.

Başkan Stokes'un istifasını reddettiğini hayal bile edemiyorum. O durumda kim onu mahkemeden çıkarmak istiyorsa istediğini alacak," dedi.

"Bu gerçekten işe yarar mı?" Soru Ling'den geldi. "Bir Yüksek Mahkeme yargıcını istifa ettirebilir mi Noah?"

"Ettirememesi için bir sebep göremiyorum," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Yasal vasilerin yetki alanları oldukça geniştir. İstifanın onun yararına olduğunu gösterebildiği sürece, bu karar sağlam bir zeminde demektir. Ayrıca kim itiraz edecek ki? Celeste onun ölmesini istiyordu."

"Anneni kurtaracağız diye onu kaybetmek istemiyorum." Tetikleyici cümleyi söyleme kısmı Jared'a bırakılmıştı. "Ama anneni kaçıran adamlarla temasa geçemezsek, bunları tartışmamızın bir anlamı yok. Saat beşe kadar süre vermişti, yalnızca yirmi dört saat kaldı."

"Yargıç'ı öldüremem." Avery, hafifçe çatlayan sesiyle gizli miktofonlara yönelik bir ricada bulundu. "Aramak zorundalar."

* * *

"Bayan Keene nasıl?" Vance depoya girdi. Nehirden gelen keskin koku her tahtaya ve çatlağa sızıyordu.

Phillips devrilmiş bir kasanın üzerine oturdu ve silahını yeniden birleştirdi. "Çenesini kapamayacak."

Köşede Rita durmadan sızlanıyordu. "Lütfen," diye yalvardı karanlık boşluktaki yeni sese. Göz bağı, zamanı ve gerçeği dışarıda bırakıyordu ama işitme duyusu ona savunmasını yapmak için başka bir fırsatı olduğunu söylüyordu. Başını ayak seslerine doğru körü körüne çevirerek yalvardı, "Bunu Avery'ye yapma. O iyi bir kız. Onu benim için o adamı öldürmeye zorlama."

"Gerekmeyebilir." Vance, Rita'nın yanına çömeldi. "Kızın iyi bir avukat. Muhteşem. Hiçbirimizin aklına gelmeyen bir çözüm

buldu."

Phillips patronuna döndü. "İşe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yaraması gerekiyor. Tek istediğimiz Yargıç Wynn'in mahkemeden çıkması. Oylar bölünmüş olarak kalacak, kongre tatile girecek, Başkan Stokes ağustosta atama yapacak. Adamımız diğer dördüyle toplantı yapacak ve GenWorks ölmüş olacak."

Phillips kaşlarını çattı. "Peki ya diğerleri? Çok fazla şey biliyorlar."

"Onlar ziyaret ederken kızın dairesinde trajik bir yangın çıkacağını tahmin ediyorum. Eski binalar genellikle yaz başında alev alır. Göstermelik olarak misafirimizin cesedini de oraya atabiliriz."

Kendi köşesinde, Rita'nın sızlanmaları ara sıra gelen hıçkırıklara dönüştü. Vance, mutlak umutsuzluğa geçişini duydu. "Kızınızla birlikte öleceksiniz, Bayan Keene. Aile bir arada kalmalı."

* * *

Avery, gece yarısına bir dakikadan az bir süre kala cep telefonuna cevap verdi. "Avery Keene."

"Sana bir teklifim var." Vance ses düzenleyiciyi çalıştırmıştı. Bileğinde bir zamanlayıcı kurdu. Hücre hattındaki her iz, birkaç kuleye ping atar ve bu da ona görevi için yeterli zamanı tanırdı. "Sabah yedide Beyaz Saray'ı bu numaradan arayacaksın." Doğrudan Oval Ofis'e ait numarayı söyledi. "Başkan Brandon Stokes'la görüşmek isteyeceksin."

Avery alay etti. "Başkan telefonuma çıkmaz."

"Asistanına ABD Yüksek Mahkemesi'nden Yargıç Howard Wynn'i istifa ettirmek istediğini söylersen çıkar."

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?" Sesindeki titremenin sahte

olmasına gerek kalmamıştı.

"Anneni canlı mı istiyorsun yoksa mahremiyet hakkın için pazarlık yapmak mı istiyorsun?"

"İstifasını teklif edersem ve başkan kabul ederse Rita'yı bırakacak mısın?"

"Söz veriyorum."

Avery karşı koyamadı. "Adam kaçıran birinin verdiği onur sözü... lütfen ama."

"Onur sözümü sorgulama, Bayan Keene. Taahhütlerimi yerine getiriyorum."

"Özür dilerim." Avery fazla abarttığından korkarak hızlı hızlı konuştu. "Sadece annem için korkuyorum. Üzgünüm."

"Çok dikkatli ol. Sabah yedide, yoksa ilk talebime geri dönerim."

Avery, "Başkan'la görüşeceğim," diye söz verdi. "Ve sonra annemi alacağım, değil mi?"

"Adil bir anlaşma." Alarm çaldı. "Yarın."

Telefonun bağlantısı kesildi ve Avery öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. Sert bir el kambur hâldeki omuzlarını tuttu. On dakika sonra doğruldu, gözleri berraktı. "Durumumuz nedir?"

Telefonuna gelen aramayı izlemek için düzenlediği dizüstü bilgisayarı işaret ederek, "Az kalsın yakalıyordum," dedi. Elinde, sonraki otuz saniye boyunca tüm gözetleme ekipmanlarını bloke edecek, dinleyiciye ortam sesleri gönderecek ve kameralardan gelen sinyali bulanıklaştıracak sinyal bozucuyu tutuyordu. "Sinyale göre, arama birkaç baz istasyonundan geri döndü, ama Rita'nın yakında olduğundan oldukça eminim."

Avery titrek bir nefes verdi. "Tanrım beni affet."

"Ne için?" Jared yatakta onun yanına oturdu. "İki hayat kurtardığın için mi?"

"FBI'ın hemen şimdi gidip onu kurtarmasına izin vermedi-

ğim için."

Jared kendini zorlayarak, "Yapman gerekeni yap," dedi.

Avery iyi biliyordu, babasının hayatının onun ellerinde olduğunu biliyordu. "Yarına kadar güvende olacak," diye hatırlattı kendine. Bir zafer için hamlelerinin bittiği bir Philidor pozisyonundaydı. Bunun yerine yenildi, beraberlik için oynamak zorunda kaldı. Oyunun sonunda sadece iki gerçek seçenek vardı: kazanmak ya da hayatta kalmak. Şimdilik, hayatta kalmak hepsi için en önemli şey olmalıydı. "FBI şimdi bölgeye saldırırsa planın geri kalanı suya düşer. Beklemek zorundayız."

KIRK ALTI

26 Haziran Pazartesi

"Hazır." Avery, kırk yıl düşünse, elinde telefonla kanepeye oturup Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı arayacağı aklına gelmezdi. Noah ve Ling omzunda dikiliyorlardı. Jared banyonun kapısına yaslanmıştı, sabırsızlığı oldukça belirgindi.

Saat tam yedide Vance'den gelen numarayı çevirdi. Kısa süre sonra kibar, iyi eğitimli bir ses cevap verdi. Oval Ofis'e ulaşmak için aşılması gereken protokol katmanlarını saniyeler içinde sekerek geçti. Aklının her köşesi annesi için endişelenip bir yandan da planının başarısız olacağına dair kaygılanmasaydı kendinden etkilenebilirdi.

Geçmeyen bir mide bulantısı ve sinir bozucu bir endişeyle sarsıldı. Tüm bunlar, Başkan Stokes telefona cevap verdiğinde katıksız bir paniğe dönüştü.

"Bayan Avery Keene. Neredeyse benim kadar ünlüsünüz."

Uzmanlar, Başkan Stokes'un bir ismi, karşıdakini kendi dünyasındaki benzersiz yerinden emin kılan bir mahremiyetle söyleyebilmesi karşısında büyüleniyorlardı. Bu yetenek, kendini adamış gönüllülere ve onun suçlarını görev bilinciyle anlatan şaşkın bir basından gelen açık çağrılara kulak asmayan seçmen kalabalıklarına dönüştü. Stokes'taki iletişim becerisi, tatlı bir çekicilik armağanıyla, sağduyunun yerini almıştı.

Bu onu son derece memnun ediyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Avery?"

Avery de bu adama karşı bağışık olmadığını keşfetti. Teni

ısındı ve konuştuğunda fışkırır gibi çıkan derin bir nefes aldı. "Başkan Stokes. Bu sabah benimle konuşmak için zaman ayırmanıza teşekkür ederim."

"Senden haber almayı beklediğimi söyleyemem." Vance'in ofisindeki varlığı ve bu konuşmayı dinlemesi bu ifadeyi yalanlıyordu. "Ancak yeni edindiğin sorumluluklar ve oldukça özel bir numaraya erişimin göz önüne alındığında, aramana cevap vermem gerektiğini düşündüm. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu garip bir konuşma olacak Sayın Başkan." Açıklarken sesinde beliren titreme, numara yapmasına gerek bırakmıyordu. "Annemin başı dertte ve bence bana yardım edebilirsiniz. Umarım."

"Adım adım gidelim. Ne oldu?"

"Dün bir adam benimle temasa geçti. Bana annemin rehin tutulduğunu söyledi. Hayatına karşılık, bana vicdansız bir davranışta bulunmam gerektiğini söyledi."

Rolünden zevk alan Başkan Stokes, Vance'in sabahki değiş tokuş için sağladığı dosyayı gözden geçirdi. Basın kupürleri ve rehabilitasyon raporları iğrenç, acıklı bir hikâye anlatıyordu. "Kaba davranmaktan nefret ediyorum ama annen uyuşturucu bağımlısı, değil mi? Bu, satıcılara borçlu olduğu parayı zorla almak için bir girişim olabilir mi? Kötü niyetli bir grupla etkileşime girdiğini tahmin ediyorum. Umarım onun hatalarından ders almışsındır. Bu hassas zamanda mahkemenin lekelenmesinden nefret ederim."

Avery'nin heyecanı dağıldı. "Annemin kusurları var efendim ama kimse bu şekilde kullanılmayı hak etmez. Bağımlı bile olsa."

"Kesinlikle haklısın," diye nezaketle onayladı. "Ama yanında tuttuğun arkadaşa karşı dikkatli olmalısın. Büyükbabamın bana defalarca söylediği gibi, köpeklerle yatarsın pirelerle kalkarsın."

Avery tatsız bir hisle *Derimin neden kaşındığını açıklıyor* diye düşündü. "Annemi elinde tutan adam parayla ilgilenmiyor

Sayın Başkan. Çok özel bir amacı var ve onun hayatı karşılığında iğrenç bir şey yapmamı istiyor."

"İğrenç mi?" Bu kelime onu rahatsız etti ve kusursuz dişlerini gücenerek gıcırdattı. İğrenç, teröristler ve aptallar için kullanılacak bir kelimeydi. Ülkesini korumak için siyasi geleceğini feda etmeye istekli bir adam için değil. Vance onunla göz göze geldi ve büyük bir çabayla kendini tuttu. "Ne istiyor Avery?"

"Vasiliğimi kullanarak Yargıç Wynn'i yaşam destek ünitesinden ayırmamda ısrar ediyor."

"Bir uyuşturucu satıcısı için oldukça sofistike bir istek gibi görünüyor." Stokes, şok ve tiksintinin iç içe geçmesiyle iftihar ediyordu. Sonra öfke geldi, içindeki kahkahayı örten bir ses gürlemesi. Yakında istediğini elde edecekti. Artık saatler kalmıştı. "Bu solcu ideologları suçluyorum! Düşünsene, planlarını ilerletmek için seni ötenazi kullanmaya zorluyorlar." Daha da etkili olsun diye yumruğunu masaya indirdi.

Vance, şaşkınlığını artırması ve mümkün olduğunda yanlış ipuçları vermesi için onu önceden uyarmıştı. Ajana göre, internetteki bloglar zaten Yargıç Wynn'in ölüm emrini veren kışkırtıcı mesajlar taşıyordu. Avery yardım için FBI'a başvurmaya karar verirse, yaklaşmakta olan şövalyelik eylemi dışında hiçbir iz onları Beyaz Saray'ın yakınına götürmezdi. "Hastanede onun üzerindeki korumayı iki katına çıkaracağım. İç Güvenlik ve FBI ile konuşmak için gel. Bağlantım Binbaşı Vance, sabah seninle temasa geçecek."

"Teşekkürler efendim." Will Vance'le ona fazlasıyla yetecek kadar konuşmuştu. Onu bir dahaki görüşünde, İç Güvenlik'ten bir suçlu olarak çıkıp ifşa için halkın arasında yürütülmesini diliyordu. "Yargıç Wynn'e sağlanan ekstra korumayı takdir ediyorum ama dün gece kaçıran kişiye bir alternatif önerdim ve itiraz etmedi." Sesinin belirsizliğe kaymasına izin verdi. "Avukat olan bir arkadaşımla da konuştum. Yargıç Wynn'in istifasını ve-

rirsem ve siz de bunu kabul ederseniz, istediklerini alacaklarını düşünüyoruz."

"Yargıç Wynn kürsüsünden çekilecek yani."

"Evet efendim." *Seni orospu çocuğu*, diye düşündü. Daha önce de emindi ama kendini beğenmiş memnuniyet tonu bunu iyice pekiştirdi. "Bunu yapmak ister miydiniz efendim? İstifasını sunsam bugün alenen kabul eder misiniz?"

"Pekâlâ, şimdi bunu Beyaz Saray kurulundan geçirmem gerek. Bunu doğru şekilde yapmak isteriz." Bu yüzden Adalet Bakanlığı'na şimdilik bilgi vermeyecekti. İşgüzar bir başsavcı, yasal konularda giderek daha keskin bir tavır takınmıştı ve Vance, bunu Hoover Binası'ndaki herkesten uzak tutması için onu uyarmıştı. "Büyük ihtimalle birkaç saat sürer."

"Anlıyorum efendim. Yani yapacaksınız?"

Bunu yoğun bir duraksama izledi, ardından, "Evet, Avery. Üzgün bir kalp ve derin bir pişmanlıkla istifa mektubunu kabul edeceğim," dedi.

"Çok teşekkür ederim efendim. Mektubu kendim mi getireyim?"

"Seni hemen içeri almaları gerektiğini bildireceğim." Derin bir iç çekerek ekledi: "Dualarını göndermeye devam et, Avery. Annen güvende olacak."

Sözler onu neredeyse boğacak olsa da, "Teşekkürler efendim," diye tekrarladı.

Başkan Stokes telefonu kapattı ve sandalyesinde muzaffer bir edayla sallandı. Üstünden bir yük kalkmıştı, neşesini zar zor kontrol altına alarak Vance'e döndü. Daha şimdiden akşam bülteninde yer alacak haberleri görebiliyordu. "Basın toplantısı yapmalıyız. South Lawn'da resmî bir duyuru. Keene kızı oldukça sevimli. Matemli görüneceğine eminim, bu da kameralar için mükemmel bir sahne olacak."

"Evet efendim."

Plan yapmakla meşgul olan Başkan ayağa fırladı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Meclis Sözcüsü ve Çoğunluk Grup Başkanı'nı basın toplantısı için burada istiyorum. Zaferimi gözlerine sokalım. Muhafazakâr tabanım çok sevinecek ve liberaller de bunu kabullenmek zorunda kalacak. Aslanları kısırlaştırıldı. Yine. Bu yaz mahkemeye atanacak kişiyi seçeceğim ve sonbaharda yeniden seçileceğim. *Miranda*'nın suçluları şımarttığına inanan, İncil sevdalısı katı yorumcularım olacak. Rahip Donaldson hukuk diplomasını bir kenara atabilir."

"Efendim," diye tekrar denedi Vance. "Bir basın toplantısı yanlış olur."

Stokes odanın diğer ucundan ters ters baktı. "Neden? Bunu ben düşündüğüm için mi?"

Vance yumuşak bir şekilde, "İlgileri üzerinizden çekmememiz harika bir öneri," diye düzeltti. Dün gece ilham verici görünen istifa kararı onu endişelendirmeye başlamıştı. Haber kanallarının daha sonra tekrar tekrar göstereceği ekstra görüntüler sağlayan bir medya gösterisini değil, Oval Ofis'in mahremiyetinde bir geçişi tercih ederdi. Muhalefetini bir strateji olarak ifade ederek, "Bir basın toplantısı düzenleyin ve kıza annesinin sağ salim dönmesi için yalvarma şansı verin ya da mesajınızın altını oyacak yürek burkan bir zırvalık verin."

Stokes etkilenmemişti. Elini hafifçe sallayarak talimat verdi, "O zaman onu arayacaksın ve çatlak fahişeyi tekrar güvenli bir şekilde kollarına alana kadar tek kelime etmemesini söyleyeceksin."

* * *

Avery basın toplantısı için özenle giyindi. Öğleden sonra haber gelmişti. Şahitli ve noter tasdikli istifa mektubunu saat 15.00'te Beyaz Saray'a getirmesini istemişlerdi. Noah'nın asistanı, beş

satırlık basit ifadeyi damgalamak ve mühürlemek için gelmişti.

Bütün zaman boyunca keder ve dehşet içinde, kısık tonlarda konuşarak performanslarına devam etmişlerdi. Avery yanaklarına pudra sürdü, ince siyah eteğini düzeltti. Acelecilik gibi performans sergilemek de Rita'nın araçlarından biriydi ve Avery bunu da iyi öğrenmişti.

İkinci perde için hazırdı, banyodan çıktı ve Jared'a işaret etti. Frekansı karıştırdı ve Avery yeni bir arama yaptı.

"Nigel Cooper."

"Avery Keene."

"Ah, ünlü kadının ta kendisi." Kuzey Carolina'da Nigel, masasına geçen İndira'ya işaret etti. Telefonunun hoparlörünü açtı. "Bu onuru neye borçluyum?"

"Sizinle konuşmam lazım."

"Neden?"

"İstediğinizi vermek için."

"Birleşmemizin başarılı olmasını istiyoruz. Bunu verebilir misiniz?"

"DC'ye gelin, size nasıl olacağını anlatayım." Avery biraz bekledikten sonra ekledi: "Dr. Srinivasan'a da ihtiyacım olacak."

İndira'nın rolünü nereden bildiğini sormadı ama Avery, gizemleri çözme konusunda oldukça usta olduğunu kanıtlamıştı. "Ne zaman?"

"Yarın sabah."

"Bu imkânsız," diye sözünü kesti Nigel. "O Hindistan'da."

"Zenginsiniz. Bir yolunu bulun."

Nigel, İndira'nın reddeden bakışını okudu. "Bunu yapamam," dedi. "Mahkeme karar verene kadar bu tür bir teşhir riskini alamayız."

"Pazarlık yapmıyorum. Yarın DC'de sizi ve Dr. Srinivasan'ı görmeyi bekleyeceğim. Regis Oteli. Sizinle sabah yedide buluşacağım."

"Ya uymazsak?"

"Bugün haberleri izleyin Bay Cooper. Sabah görüşürüz."

Avery aramayı sonlandırdı ve Jared takip programını hazırladı. Sinyal bozucu kapandı ve adam başını sallayınca, "Noah, aklıma bir şey geldi. Annemi söz verdikleri gibi bırakacaklarını nereden bileceğiz? Mektubu teslim ettiğimde her şey bitecek. Mahvolacağız."

"Başka seçeneğin yok. Bu istifa olmazsa onu öldürürler. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Bunu yapamam." Sesinin yükselmesine izin verdi, tınısı ince ve keskindi. "Emin olmadan ikisini de takas edemem. Beyaz Saray'ı ara. Onlara tereddüt ettiğimi söyle. Ajan Lee'ye ulaşıp ona her şeyi anlatacağım. Belki Rita'yı bulmamıza yardım edebilir."

"Avery..."

Anında telefonu çaldı. "Avery Keene."

"Bayan Keene, benim, anneni kaçıran adam."

Ses modülatörü devreye girdi, Phillips alnını sildi, yazın ilk günlerinin bunaltıcı sıcağı depoda daha da fazla hissediliyordu. Vance'in emriyle, bütün gün sızlanan, uyuşturucu isteyen Rita'yla oraya tıkılıp kalmıştı. Korkmuş bir bağımlının geçirdiği deliriyum tremensten* daha kötü hiçbir şey olmadığına karar verdi. Vance'in şansına, kendini eğlendirmek için Avery'nin dairesindeki konuşmaları izliyordu. Avery'nin FBI'ı arama tehdidini duyduğu zaman harekete geçti. "Bugünle ilgili sözünü tutacağından emin olmak istedik."

Avery, parmağını havada çevirerek konuşmayı uzatması için onu uyaran Jared'a baktı. Ekranda kırmızı bir nokta ve çırpınarak belirli bir desen oluşturan ince kırmızı daireler görebiliyordu. Aramanın konumunu gösteren bir çeper. Jared, önceki verileri ve askeri sınıf ekipmanıyla Güney DC'den gelen sinyal-

* Bağımlı kişide, bağımlılık yapıcı madde yoksunluğu hâlinde gelişen bir sendrom. (ç.n.)

leri hedef almıştı. Bir dakikaya daha ihtiyacı vardı, sonrasında yerini bulmuş olacaktı.

Avery sesi biraz bozuk çıkan adama, "Başkan'la konuştum," dedi. Bu Vance değildi. "Ama Rita'yı nasıl geri alacağımı bilmeliyim. Onu ne zaman bırakacaksın?"

"Başkan Stokes, Yargıç Wynn'in artık mahkemede yer almadığını duyurduğu an onu serbest bırakacağız."

Avery, "Bu yetmez," diye itiraz etti. "Hasta olacak. Kendini kaybedecek."

"Pardon?"

"Ona uyuşturucu vermeyince sert bir çöküşe giriyor." Geçmişte olanlar referans alınırsa, endişe ve zorunlu ayıklığın birleşimi Rita'yı sakat bırakırdı. "Gelip onu almak istiyorum."

"İmkânsız. Bu bir pazarlık değil hanımefendi. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinde anneni aldığımız yere geri koyacağız."

"O neredeydi?" Onu on saniyeye daha ihtiyacı olduğu konusunda uyaran Jared'a bir bakış attı. "Onu nerede buldun?"

"Batakhanede, ucuz bir bardaydı, Bayan Keene. O senin annen. Onu sen bul." Phillips omzunun üzerinden arkaya bakarak kontrol etti; Rita bir top gibi kıvrılmıştı. Ter, daracık tişörtünü ve dağılmış saçını matlaştırmıştı. "Görevine sadık kal, yoksa annen bir daha gün ışığını göremez." Arama bağlantısı kesildi.

Avery, kırmızı nokta zaferle parlamaya başladığında Jared'a doğru döndü.

Jared ekrana, "Onu bulduk. Güneybatı Waterfront'ta bir depoda," diye yazdı.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı Avery; sonra sinyal bozucu karardı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Adamın dediğini yap." Ling çantalarını toplamaya başladı. "Beyaz Saray'a gitmelisin. Ben de seninle geleceğim."

"Ben gelmiyorum," dedi Jared canlı bir sesle. "Bunu yapmak

zorunda olmanı anlıyorum ama babamın mirasını vermeni izleyemem."

"Noah?"

"Yargıç Wynn'in son dileklerini korumak benim işim. Bunu yapmana yardım edemem, Avery."

Mükemmel performanslar. Avery, Ajan Leighton'ın hazırda beklediği kapıyı açtı. "Ajan, Beyaz Saray'a gitmem gerekecek. Hemen."

Ling ve Avery, Ajan Leighton'ı takip ettiler, Noah ve Jared da hemen arkalarındaydı. Alt katta, servis sokağında, hepsi SUV'ye bindiler.

Avery, mikrofonlardan güvenli bir uzaklıkta oldukları an kullan-at telefondan Ajan Lee'nin cep telefonu numarasını tuşladı.

"Ben Özel Ajan Lee."

"Ben Avery. Beyaz Saray'a gidiyorum."

"Neden?"

"Yargıç Wynn'in istifasını Başkan Stokes'a sunmak için. Otuz dakika sonra bir basın toplantısı var."

"Nasıl bir oyun oynuyorsun, Avery?"

"Annemin hayatını kurtarıyorum. Sana da nasıl yardımcı olabileceğini anlatacağım."

KIRK YEDİ

Bir senfoniye uygun düzenle damlalar saçan fıskiyelerin yumuşak dalgalarının çevresinde sadakatle bakılan çiçekler kızıl ve mor bir deniz oluşturacak şekilde açmıştı. Uzun zaman önce bahçıvanlar tarafından dikilen görkemli ağaçlar, bakımlı yeşil alanın üzerinde yükseliyordu. Hızlı bir şekilde toplanan basın teşkilatı, daha uygun açıları elde etmek için yarışıyor ve haziran sonunda beklenmedik olsa da olağandışı olmayan sağanaklar için tepedeki bulutları tarıyordu.

Brandon Stokes, South Lawn'u severdi. Özel helikopteri Marine One'a binmek için çimenlerin üzerinde koşmayı severdi. Paskalya'da yağ çeken çocukları ağırlamayı, başkanın evinde şekerli yumurta avına çıkan anne babalarının hayranlıklarını gizlemeye çalışmasını izlemeyi severdi. Kalaylı kürsüye doğru uzun adımlarla yürümeyi, kenarlarını tutmayı ve ulusun dikkatini çekmeyi severdi.

Kahrolası bir raportörün ona tüm bunlara mal olmasına imkân yoktu. Avery ve arkadaşını kibarca kürsüye doğru götürürken bu düşünce içini yakıp kavurdu. Flaş ışıkları havai fişekler gibi patladı; dijital torunları güvenilir Speed Graphic model kamerayla boy ölçüşemezdi.

Basın sekreteri genç kadınları sağına, başkanın iyi tarafına sıraladı; kongredeki düşmanlarıysa onu soldan sert bir şekilde kuşattı. Başkan Stokes, Birleşik Devletler mührünün üzerinde uzanan bir çift mavi mikrofona doğru ilerledi. Notları oraya bırakılmıştı ama konuşmasının provasını yapmıştı ve dili soğuktu. Bir sessizlik karşıladı onu.

"İyi günler. Geçen hafta başlarında bir trajedi Amerika'yı sarstı. Yüksek Mahkeme yargıcı Howard Wynn bilincini kay-

betmiş hâlde bulundu ve Bethesda Deniz Hastanesi'ne kaldırıldı. Ülkenin en iyi sağlık ekiplerinin çabalarına rağmen Yargıç Wynn, Boursin sendromu olarak bilinen dejeneratif bozukluğun bir yan etkisi olan kalıcı bir komaya girdi. Yargıç Wynn hastalanmadan önce güvendiği raportörü Bayan Avery Keene'i yasal vasisi olarak atadı. Bayan Keene bu yükümlülüğü özenle yerine getirdi ve görevine olan içten bağlılığı bizi bugün buraya getirdi."

Durdu ve dikkatlerin kendisinden bir adım geride siyahlar içinde duran şaşırtıcı derecede metanetli genç kadına kaymasına izin verdi. Avery'nin ifadesi garip bir şekilde sakindi, bir kabullenme ve beklenti karışımıydı. Bir an daha bekledikten sonra devam etti: "Yargıç Wynn'in yokluğu Yüksek Mahkeme'yi felç etti ve adalet çarkları durma noktasına geldi. Bildiğiniz gibi, ABD Anayasası'nın Üçüncü Maddesi, görevdeki bir yargıcın ölümüne yol açmayan bir hastalık nedeniyle konumunun düşürülmesini kabul etmiyor. Yasayı oluşturanların zamanında, bugün zevk aldığımız tıbbi mucizeleri hayal bile etmek mümkün değildi.

Yargıç Wynn yaşam desteğinde kalacak ve bu durum yıllar boyu sürebilir. Tıp biliminin söz konusu zamanı bu büyük adamı iyileştirmeye harcaması için dua ederken, mahkemenin çalışmaları devam etmelidir. İşte bu yüzden, bu öğleden sonra Yargıç Wynn'in yasal vasisi tarafından sunulan istifasını üzüntüyle kabul ettim. Bu istifa derhal yürürlüğe girecek."

"Bay Başkan!"

Bağırılarak söylenen bu ifade, kürsüdeki üçlüde tokat etkisi yarattı. Soru yağmuruna alışkın Başkan Stokes kalabalığı işaret etti. "Ashley, bir soru mu soracaktın?"

"Teşekkürler Sayın Başkan. Bayan Keene hangi yasal emsal uyarınca Yargıç Wynn adına istifa edebilir?"

"Beyaz Saray danışmanının araştırmasına göre, Bayan Kee-

ne'in eylemi, vesayetin geniş yetkileri tarafından destekleniyor. Yargıç Wynn'in çıkarlarına en uygun şekilde hareket etme yükümlülüğü var."

"Affedersiniz efendim ama bu nasıl onun çıkarına oluyor? Sizin çıkarlarınıza daha çok hizmet ediyor gibi görünüyor."

Başkan Stokes bir an donakaldı, sonra küçümseyen bir gülümseme takındı.

"Yargıç Wynn ve ben, onun durduğu pek çok yer konusunda kesinlikle aynı fikirde değildik, ama hukuka olan bağlılığına saygı duyuyorum. Bayan Keene, özellikle kritik bir dönemin sonuna bu kadar yaklaşmışken, Yargıç'ın mahkemenin operasyonlarına engel olmak isteyeceğine inanmıyor. Sonuçlandırılacak birkaç şey kaldı ve onun katılımı olmazsa adalet gecikebilir. Sanırım o da –Bayan Keene gibi– bunu yapmanın, bir kanun görevlisi olarak yeminine aykırı olduğunu düşünürdü." Kafasını çevirip başka bir muhabiri işaret etti. "Ben?"

"Sayın Başkan, az önce belirttiğiniz gibi, Yüksek Mahkeme'nin görev süresinin bitmesine sadece dört günü kaldı, ardından da kongreyle birlikte tatile girecek. Yargıç Wynn olmadığında mahkeme sekiz üyeye sahip olacak ve onun bir dizi konuda sonucu etkileyecek oya sahip olduğunu biliyoruz. Bu istifa tam olarak neyi sağlayacak?"

"Mahkemeye netlik sağlayacak ve Yargıç Wynn'e layık bir halefin acilen aranmasına izin verecek."

"Kongrenin bir halefi bu kadar çabuk onaylayacağına inanıyor musunuz?"

Başkan Stokes Çoğunluk Grup Başkanı'na doğru başını eğdi. "Kongrenin ulusun çıkarına en uygun olanı yapacağını düşünüyorum. Bakın, Yüksek Mahkeme isterse süresini uzatabilir. Haziran dönemi gelenektir ama daha uzun sürmesini isterlerse bunu yapabilirler. Koltukların boş kalması gibi kritik bir durum söz konusu olduğunda, kongrenin adalet adına hızla

harekete geçeceğinden eminim." Muhabirlerin, yasama organı 4 Temmuz'un tadını çıkarırken Başkan'ın atamayı kolayca yapabileceğini anlaması için onlara zaman tanıdı. Kendi Oliver Wendell Holmes'unu* atayabilirdi.

Dostça bir yüze başını salladı. "Sophie?"

"Bay Başkan, bu koltuk için şimdiden bir liste hazırladınız mı?"

"Hazırlamadım. Son soru. Casey?"

"Teşekkürler efendim. Bayan Keene, uyuşturucu kullandığına dair söylentileri ve" –defterine baktı– "Yargıç Wynn üzerinde aşırı etkide bulunmasını önlemek için hafta sonu FBI tarafından gözaltına alındığına dair iddiaları reddediyor mu? Ve Beyaz Saray, DC veraset mahkemesinin, ailenizin bir dostu olan eşi Celeste Turner-Wynn yerine onun vasiliğini tanıma kararından endişe duymuyor mu?"

"Yargıç McAdoo, Bayan Keene'i vasi olarak görevden almak için bir neden bulamadı ve Beyaz Saray için bu, konunun kapandığı anlamına gelir. Bu istifa, ilgili herkes için uygun bir çözüm sağlayacaktır. Belirsizlikte kalan davalar, mahkemenin işi olan nihai cevaplarını alacak."

"Başkanlık otoritenize Nigel Cooper'ın meydan okuması da dâhil mi?"

Başkan Stokes hafifçe gülümsedi. "Mahkeme hiç şüphesiz başkanın ulusal güvenliği ayırt etmedeki rolüne karar verecektir. Bu bir okul bahçesi kavgası değil. Mesele bu milleti korumaktır. Ama evet, mahkemenin, bir kararın çok ihtiyatlı olacağını kabul edeceğine inanıyorum."

"Bayan Keene, Yargıç Wynn'le ilişkiniz hakkındaki iddialara yanıt verecek misiniz?"

Başkan onu durduramadan Avery öne çıktı ve adamın koluna dokundu. Stokes şaşkınlıkla ona baktı.

* Yüksek Mahkeme'ye Başkan Theodore Roosevelt tarafından atanan yargıç. (ç.n.)

Alçak bir sesle, "Müsaadenizle," dedi.

Basına ilk ve son açıklamasını yapmaya hazırlanan Avery, Başkan Stokes isteksizce kürsüyü ona devrederken bekledi. Boğazını bir kez temizledi, ardından bir kez daha. "Yargıç Howard Wynn benim akıl hocam ve işverenim oldu. Daha fazlası değil. Aksi yöndeki her türlü söylenti, ömrünü bu millete hizmetle geçirmiş bir adamın itibarını lekelemektedir. Bu yalanları bastığınız için utanmalısınız; ancak Yargıç Wynn, iyi bir sıfat veya güzel bir ifade kullandığı sürece, özgür bir basının, özellikle kendisi aleyhinde yazı yazma hakkını destekleyecektir."

Ön sıradaki bir muhabirden minnettar bir kahkaha geldi ve diğerleri birkaç saniyeliğine katıldı. Ardından Avery devam etti: "Güçlülerin zayıfları avlama isteğini hor görüyordu. Yasadışı eylemlerin takibinde otorite kullanımını aşağılık buluyordu. Terörizm çağında, çaresizliğin bizi insanlığımızdan ayırmasına izin vermeyi reddederek özgürlük kavramına sımsıkı sarılmıştı."

Ses tonu gibi bakışları da sertleşti. "Hak aramanın adliye merdivenlerinde bitmemesi, diğer tüm yollar kapatıldığında bile sürmesi gerektiğine inanıyordu. Yasanın nüansını, imkânsız hastalıkları tedavi etmedeki esnekliğini kutsuyordu. Hastalığının yasını tutarken bile, hizmete olan bağlılığını takdir etmeliyiz. Bugün burada yaptığım şey, onun en kutsal ilkesi olan adalete giden açık bir yol sağlayacak."

Sorular üzerine yağarken arkasını döndü. Öfkeli ve kendini beğenmiş Başkan Stokes, kürsüye gelen basın sekreterine sinirli bir bakış attı. "Basın odasında bir açıklama yapılacak. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Basın sekreteri onları içeri aldı ve çok geçmeden Avery, Ling ve Başkan'la yalnız kaldı. "Mektup sizde Başkan Stokes."

Ling arkasından sessizce sordu: "Bitti mi?" Başkan Stokes mektubu masasından kaldırdı. "Vasisi onun koltuğundan ayrıldığını söylüyor."

"Şimdi ne olacak?"

Soru Ling'den geldi ama Avery de aynı düşünceye sahipti. Avery'nin takımının cebinde duran cep telefonu, arama geldiğinde titreyecek şekilde ayarlanmıştı. Sinyali duymuş olmalılardı, gelmeleri an meselesi olmalıydı.

Başkan Stokes, "Annen konusunda İç Güvenlik'ten yardım isteme cüretini gösterdim Avery," dedi. Masasındaki bir düğmeye bastı ve Binbaşı Vance'in içeri girmesi için giriş odasının kapısı açıldı. "Kendisini tanıdığına inanıyorum."

"Bayan Keene." Vance, Avery ve Ling'in durduğu yere, odanın ortasına doğru gitti. "Anladığım kadarıyla annen biraz sıkıntıda."

Burada ne yapıyor? Nabzı dörtnala atmaya başladı ve Avery şimdiye kadar öğrendiği her şeyi gözden geçirerek rol yapmaya çalıştı. Jared ve Ajan Lee, annesini serbest bırakmak ve Binbaşı Vance ile yandaşlarını suçüstü yakalamak için depoya gidiyorlardı. Ama ilk domino taşı Oval Ofis'teydi. "Binbaşı Vance," diye onu sertçe selamladı. "Yurtiçindeki adam kaçırma vakaları FBI'ın alanıdır. İç Güvenlik neden işin içinde olsun ki?"

Başkan kesin bir dille, "Binbaşı Vance'in özel askeri eğitimi var," diye açıkladı. "Daha da önemlisi, İç Güvenlik'in belirli konularda geniş bir yetkiye ve FBI'da olmayan bir çevikliğe sahip olması. Vance anneni bulabilir. Bundan eminim."

Başkanın güvence vermesindeki ironi, Avery'nin soğukkanlılığını sarstı. "Binbaşı Vance bana yardım etmeye pek ilgi göstermemişti," diye itiraz etti. "Başka biriyle muhatap olmayı tercih ederim."

Binbaşı Vance ona soğuk bir tavırla, "Zaman çok önemli," dedi. "Anneni geri almak istiyorsan bu işi bana bırak."

Avery inatla, "Ya FBI?" diye itiraz etti. "En iyi rehine arabulucularına sahipler. Annemi onlardan daha hızlı nasıl bulacaksınız?"

"Bana ne bildiğini söyle, onu akşam yemeğine kadar evine götürelim."

* * *

Ajan Lee rıhtım boyunca müthiş bir hızla ilerledi. Yanındaki koltukta oturan Ajan Leighton telsizle diğer birimlere talimat verdi: "Altı blokluk bir çevreyi sarın ve benim işaretime kadar telsizi sessiz tutun."

Şifreyi çözdükten sonra eleştirisine devam etti: "Kahretsin, Jared. Avery'den böyle bir numara beklerdim ama sen de acayip bir subaysın."

"Eski subay."

Ajan Lee yükünü boşaltmakta olan park hâlindeki bir nakliye aracının etrafından dolandı. Hızını azalttı ama elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Annesini rehin tutan bir adamı tuzağa düşürmek, ha? Tehlikeyi anlayamayacak kadar acemi olabilir ama sen değilsin! Rita Keene ölüyor ve bu hepinizin suçu!"

Yaklaşık on dakikadır hareket hâlindeydiler, araba teybi C-SPAN'in Beyaz Saray'ı kapsayan uydu yayınına ayarlanmıştı. Ajan Lee, Başkan'ın duyurusunu ve Avery'nin açıklamasını duyunca şaşkına dönmüştü.

Jared, el GPS'inde bipleyen noktayı bulmak için binaları taradı. "Avery'nin bir planı var. Biz de onun yolundan gidiyoruz."

"Onun yolu mu? Arama ve kurtarmayı bir raportör yönetiyor, öyle mi? Senin derdin ne? Ve seninki de?" Noah'ya bağırdı ve dikiz aynasından ona baktı. "Yargıç Wynn'in işini annesiyle takas ettiyse, neden hâlâ ona yardım ediyorsun?" diye sordu araç Jared'ın verdiği adrese yaklaşırken.

Noah FBI ajanını yatıştırmak için, "İnanın bana o da bunu düşündü," dedi. "Bunu tek başına yapmak için her türlü nedeni olmasına rağmen sizi buraya getirdi Ajan Lee."

"Kanun dışında işlem yapma hakkı yok."

"Ki zaten yapmadı." Noah kollarını Ajan Leighton'ın koltuğunun arkalığına dayayarak öne eğildi. Kendine araçta yer bulmak için tüm ikna becerilerini kullanmıştı. Avery ve Ling Beyaz Saray'dayken evde hiçbir şey yapmadan oturacak değildi. Avery'nin planı işe yaramalıydı ve Noah da bu yolculukta yanında olacaktı. Dikiz aynasından Ajan Lee'ye şöyle bir baktı. "Yargıç Wynn Avery'nin neler yapabileceğini biliyordu. Yakında Rita'yı kaçıran insanlar da öğrenecek."

Jared başını hafifçe salladı ve Noah sakinleşti. GPS'i kaldırdı. "Depo ileride. Buradan yürüyerek gitmeliyiz. İkinci sırada."

Ajan Lee duracak bir yer aramaya başladı ama Leighton söylenmeye devam etti. "Siz ikiniz arabada kalacaksınız."

"Mümkün değil." Jared arkasından, saklanmadan önce dairesinden aldığı parçaya uzandı. "Özel bir askeri izin belgem var ve mükemmel bir nişancıyım."

"Bu bir tartışma değil." Ajan Lee, kamyonu bir boşluğa sıkıştırdı ve motoru durdurdu. "Kurtarma operasyonlarına sivilleri almıyorum."

"Koordinatları başka bir şekilde bulamazsan alırsın." Jared üniteye giden gücü kesti. "Rita Keene rehin tutuluyor ve elindeki tek pazarlık kozu az önce kızı tarafından herkesin gözü önünde takas edildi."

Ajan Lee küfrederek sertçe başını salladı. "Ama avukat araçta kalıyor."

Noah ellerini kaldırarak direnmeyeceğini gösterdi. "Bana uyar. Sadece şu orospu çocuğunu tutuklarken yasal haklarını söylemeyi unutma."

Ajanlar ve Jared SUV'den çıktılar ve birkaç metre ötede birkaç ajanla bir araya geldiler. "Koordinatlar."

"Bina 73179," diye yanıtladı Jared kısa ve öz bir fısıltıyla. Artık kanına işlemiş olan eğitim, diğerleri sessizce binaya doğru ilerlerken onu da pozisyon almaya itti.

Solmuş yeşil metal ve ahşap yapı, şehrin kıyı canlandırma planının bir zayiatı olarak yıkım için işaretlenmişti. Duvarlardaki yüksek çıtalar minimum havalandırma sağlıyordu ve kapılar, gizli girişe dikkat edilmeden kaynak yapılmıştı. Ajan Lee üç parmağını kaldırarak arkaya bir ekip gönderdi. Jared, Lee'nin pozisyonuna bir sülük gibi yapıştı, giriş ekibiyle birlikte içeri girmeye kararlıydı.

Tek ışık kaynağı kirli bir pencereydi ve Jared, Ajan Leighton'ın omzuna hafifçe vurdu. Leighton anladığını belli etmek için başını salladı ve Jared'ın omzuna çıktı, böylece içeri bakabilecekti. Sonra omzuna dokundu ve onu yere indirmesini istedi. Önce iki parmağını gösterdi, ardından silah işareti yaptı.

Rita ve onu kaçıran kişi içerideydi, elinde de bir silah vardı. Jared adrenalinin yükseldiğini hissetti ama elindeki silah soğuk ve sabitti. Avery babasını kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yaparken, onun işi Avery'nin annesini kurtarmaktı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"İşaret verdiğimde," diye talimat verdi Lee sert bir fısıltıyla. "Girin!"

Koçbaşı kapıdan içeri girdi ve FBI ajanları gölgeli mağaravari alana doluştu. Ayak sesleri betonu dövdü ve Phillips arkasını döndü, daha şimdiden silahına davranmıştı. Ajan Lee eğilerek içeri girdi, sol tarafında Jared vardı. Emirler kurşun gibi fırlayıp duvarlardan sekti.

"Yere yat! Yere yat! Hemen! Hemen!"

Sarı FBI amblemiyle süslenmiş mavi ceketler depoyu doldurdu. Etrafı sarılan Phillips yine de emre uymayı reddetti. Vance, keşif dâhil neredeyse her sonucu önceden tahmin etmişti ve Phillips'e verdiği emirler vardı. Hızla hareket ederek zıpladı ve konsol masasının üzerinden kayarak Rita'nın olduğu yere yaklaştı. Kolu onun boynuna dolanarak nefes yolunu sıkıştırdı. "Yaklaşırsanız onu öldürürüm!"

Rita'nın kör çığlığı depoyu doldurdu ve boşlukta yankılanan ses keskin bir feryada dönüştü. "Kapa çeneni," dedi Phillips namluyu şakağına doğru iterken. Ölümün yakın olduğunu fark etti ama başarması gereken son bir görevi vardı. Baş ajana odaklanarak kısaca talimat verdi. "Geri çekilin. Hepiniz. Uzak köşeye."

Ajan Lee sinyali verdi, ayaklarını betona sürterek geri çekildi ve silahlarını Phillips'e doğrultmuş ajanları da aynı şeyi yaptı. Walther'in* sağlam, geniş duruşunu ve elde tutuluş şeklini tanıdı. Bu adamın savaş gördüğü belliydi. Sesini dengeleyerek, "Adın ne asker?" diye sordu.

"Phillips."

"Hangi kol?"

"Deniz piyade." Bu bilgi kolayca bulunabilir diye düşünmüştü Phillips. Yalan söylemek için bir sebep yok. "Birinci sınıf astsubay."

"Pekâlâ asker, sana karşı dürüst olacağım. Buradan çıkış yok," dedi ona açıkça. "Bize Bayan Keene'i ver ve seni kimin tuttuğunu söyle. Sonra ABD savcısıyla pişmanlık hakkında konuşacağım."

Adrenalin Phillips'in damarlarında baloncuklar gibi patladı ama ona bu durumu nasıl yöneteceği öğretilmişti. Dikkat dağıtıcı unsurlardan bağımsız olarak görevini nasıl görüş alanında tutacağını. Ama numara yapmayı da biliyordu. Odanın karşısından haykırdı: "Çevreniz ne kadar sıkı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Silah yara bereli ete saplanırken, Rita'nın acı dolu feryadı yanıt olarak geldi. "Çevreniz?"

"Altı blok. Sahili çevreledik. Potomac'a yüzerek Virginia'ya doğru sürüklenmeyi planlamadığın sürece kaçmanın hiçbir yolu yok. İşbirliği yap ve bir anlaşmaya varalım."

---

* Almanya merkezli bir silah üreticisi. (ç.n.)

Phillips nefesini düzene soktu ve hafızasında herhangi bir kaçış kapısı aradı ama yoktu. Korumak ve gerekirse ölmek için gönderilmişti. Durumunun katiyeti onu pek rahatsız etmiyordu. Birlikteyken yükselmeyi başarmıştı ama hiçbir zaman liderliğe eğilimi olmamıştı. O bir askerdi ve Vance'in talimatlarında yakalanma olasılığı yer almıyordu.

Ama görev belliydi. Başkomutanı korumak.

Elindeki Walther bir anlığına kıpırdandı ama Ajan Lee işaretleri okudu. Phillips tek bir hareketle bilgisayara doğru döndü ve kasasına kurşun yağdırdı. Silahı sıkı, ölümcül bir kavis çizerek savururken duman yükseldi.

Phillips'in kolunun hareketini tamamlaması için geçen süre içinde silahın sesi binayı doldururken, Lee'nin kurşunu Phillips'in göğsüne saplandı ve ikincisi de akciğerini çökertti.

"Ateş etmeyin!" Ajan Lee ekibin geri kalanına bağırdı.

Rita kolunun gevşediğini hissetti ve bir taş gibi betona düştü.

Ajan Lee ve ekibi, Phillips ve Rita'yı korumak için ileri atıldı.

Jared Rita'ya ilk ulaşan oldu. Nemli yeşil gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. Solgun ve bitkin olsa da benzerlik hâlâ görülüyordu. Jared diz çöktü ve elini uzattı. "Benim adım Jared Wynn. Bizi kızınız Avery gönderdi."

Rita artçı şoklar ve yoksunluk nedeniyle felç olmuş bir şekilde ellerini sıktı. "O iyi mi? Avery?"

"Evet hanımefendi. O iyi." Jared nasıl nefes alınacağını unutmuş olan akciğerlerine makinelerle hava pompalanan babasını düşündü. "Beni size bakmam için gönderdi. Ama ben sadece bir iyiliğine karşılık veriyorum."

KIRK SEKİZ

"Hepinizi suçlamalarla karşı karşıya bırakabilirim."

Avery başını salladı, kollarını annesinin incecik, titreyen bedenine doladı. Rita, Ajan Lee'nin ofis duvarı boyunca uzanan, yer yer çökmüş yeşil koltuğa sinmişti. Önce Jared'a, sonra da Avery'ye sarılarak hastaneye gitmeyi reddetmişti.

Acil durum kitinden çıkarılan ince battaniyede küf kokusu vardı ama Avery bunun farkında değildi. Annesi güvendeydi ve zarar görmemişti, kan çanağı gözleri bir gecede yaşadığı kendinden geçme hâlinden çok, dehşet ve alkol veya uyuşturucu almamasının sonucuydu.

"Bu benim fikrimdi," dedi Avery, ofisine geldiklerinden beri söylenmeyi kesmeyen öfkeli ajana. "Jared ve diğerleri sadece yardım etmeye çalışıyorlardı."

"Adaletin engellenmesi. Komplo. Kanıt tahrifatı." Liste Ajan Lee'nin avucuna indirilen tokatlarla noktalandı. "Yalan yere yemin etmekten bahsetmiyorum bile."

Noah'nın, "Aslında biz asla yeminliyken yalan söylemedik," diye araya girmesiyle Ling'in baldırına hızlı bir tekme atması bir oldu.

"Kaçıran kişiyi vurmasaydım kim bilir neler olurdu."

Rita, Avery'nin kollarında ürperdi ve Avery, Ajan Lee'ye yatıştırıcı bir bakış attı. "Berbat ettik, anlıyorum. Ama şimdi kanıtımız var."

"Kanıt mı? Phillips'in ölmeden önce üzerine kurşun yağdırdığı paramparça bilgisayarlardan mı bahsediyorsun?" Ekiplerin bilgisayarı yeniden eski hâline getirmek için çalıştığından hiç söz etmiyordu. "Orada el bombaları olabilirdi. Her şey olabilirdi."

Rita'nın yeniden ürpermesi, Avery'nin onu ayağa kaldırma-

sına neden oldu. Onu kapıya kadar götürdü. "Ajan Lee, siz onun travmasını yeniden canlandırırken annemin uzanabileceği daha sessiz bir oda var mı?"

Ajan Lee üzüntüyle yüzünü ovuşturdu ve ardından tereddütlü adımlarla Rita'ya yaklaştı. "Şey, lanet olsun. Çok üzgünüm, Bayan Keene." Yumruklarını ceplerine soktu ve topuklarını halıya sürtme dürtüsüne zar zor karşı koydu. Kaçırılan bir kurbanı öfkenin sert sesine maruz bırakmaması gerektiğini biliyordu. Pişmanlığını yutarak kapıyı hızla açtı. "Ajan Madison!"

Olay yerinde Rita'yla ilgilenen ajan kapıda belirdi. "Buyurun efendim."

"Hastaneye gitmeyi hâlâ reddediyorsa, lütfen Bayan Keene'i ofisine götür." Rita'nın başını sallaması üzerine yumuşadı. "Şimdilik senin ofisin olsun. Onu rahat ettir ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bak."

Avery, onu kadına bırakmak için döndü ama Rita tırnaklarını derisine geçirerek sıkıca tutundu. "Hayır hayır. İyiyim. Burada kalmak istiyorum. Seninle." Acınası ses, "Beni gönderme," diye yalvardı.

Annesinin başını, omzunun kıvrımına sokarak onu hafifçe salladı ve fısıldadı: "Seninle oraya geleceğim anne. Sonra sadece birkaç dakikalığına koridorun hemen sonunda olacağım. Söz veriyorum."

Arkalarından Ajan Madison gelirken Rita'nın ajanın odasına gitmesine yardım etti. Onu tek başına koltuğa oturttu ve polis battaniyesini çenesinin altına sıkıştırdı. Eğilerek sıska yanağını, benekli bir çürüğün solan çizgisini okşadı. "Aç mısın? Bir şey ister misin? Kahve? Su?" Rita ajana bir göz attı ve Avery'ye doğru eğildi. "Şeye ihtiyacım var... şeye..."

Avery bu talebe hazırdı, midesi bulandı. "Neye Rita?"

"Çikolata alabilir miyim? Tatlı bir şey? Bir çikolataya ihtiyacım var." Kızına gönderdiği titrek gülümsemeye, yanağına hafif

bir dokunuş eşlik etti. "Çikolata beni rahatlatır."

"Doğru yere geldiniz." Ajan Madison masasının etrafında döndü ve çekmeceleri karıştırdı. "Burada gizli bir zulam var. Snickers. Hershey's. Sanırım burada bir Zero bile var." Dağınık masanın üzerine farklı markalardan çikolatalar döküldü. "Çikolatanın yanında içmen için sana bir kola ya da biraz su da getireyim."

Ajan içecekleri almaya gitti ve onları ilk kez yalnız bıraktı. Rita parmaklarını Avery'nin omzuna yasladı. "Beni yatırdığın o son yerde, bize şeker ve kafeinin aynı etkiye sahip olduğunu söylediler, hani biliyorsun. Neredeyse."

Kara mizah kalbini burktu ve Avery kendini bıraktı. "Anne, çok üzgünüm. Bunu sana yaptıkları için çok üzgünüm." Başı öne eğik, gözleri sefalet içinde kapalıydı. "Seni yanıma alıp eve götürmeliydim."

"Neden? Böylece seni soyabilir ve yine kaçırılabilirim." Rita çenesini kaldırdı, boğuk bir kahkaha attı. "Seni suçlamıyorum bebeğim. Şimdiye kadarki en ucuz rehabilitasyondu. Beni bu kez direkt korkuttular."

Avery irkildi. "Şaka yapma."

Hâlâ devam eden paniğini bir kenara iten Rita, kızının çenesinde parmağını gezdirdi. Babasından aldığı inatçı çıkıntı. FBI'ın bağırışlarını, Avery'nin aptalca ama cesur bir şey yaptığını anlayacak kadar duymuştu. Onun için bir şey yapmıştı. "Özür dilerim bebeğim."

"Anne, senin için çok korktum."

"Bana biraz vurdu, ama iyileşmeyecek bir şey değil." Sonra, öyle söylenmesi gerektiği için, "Geçen hafta olduğum kadınla aynı kişiyim, Avery," diye ekledi. "Beni göndermekle doğru olanı yaptın ve bu senin hatan değil."

"Sana ateş etmiş olsaydı..." Sözünü yarıda kesti, suçluluk duygusu korkunçtu.

"Beni bulmasaydın," diye karşılık verdi Rita, "ölmüş olur-

dum. O yüzden o kızgın adamın ofisine git ve elindeki her ne ise onu bitir. Şey ve binanı korumak için adamlar gönderdiklerinden emin ol. Adamlardan biri daireni yakmayı planladıklarını söyledi. Kokain piposu ya da ona benzer bir şeyle yangın çıkarmışım gibi görünmesini sağlayacaklarmış."

"Başka bir şey yapma şansları olmayacak anne. Neredeyse bitti, söz veriyorum."

"Sana inanıyorum." Avery'nin alnına bir öpücük kondurdu, tek çocuğunun kokusunu içine çekti. "Artık git. Burada iyi olacağım."

"Emin misin?"

Rita gülümsedi. "Beni ayakta tutacak bir yığın çikolatam var. Hadi git."

Bir sonraki krizin ne zaman geleceğinin farkında olan Avery, annesinin onu göndermesine izin verdi. Ayağa kalkıp ona sımsıkı sarılmak için eğildi. "En fazla on dakika, sonra buraya geleceğim ve seni eve götüreceğiz."

"On dakika," diye tekrarladı Rita görev bilinciyle. Avery'yi bir kez daha sıktı. "İyiyim."

Avery yavaşça odadan çıktı, koridordan Ajan Lee'nin ofisine yöneldi. İçini uzun, soğuk bir ürperti sardı ve düşecek gibi oldu. İçine çektiği hava ciğerlerini doldurmadı, nefesi kesilen Avery yere çömeldi. Elini, koridor boyunca uzanan bir dolap dizisine uzattı.

Rita'yı neredeyse öldürüyordu. Bu farkındalık yüzüne bir tokat gibi çarptı ve kapanan gırtlağından bir hıçkırık koptu. Eğer Ajan Lee onları depoya götürmeyi kabul etmeseydi... Eğer ateş etmeseydi. *Eğer. Eğer. Eğer.*

Sözcük, şüphe, suçluluk ve paniği uzaklaştırarak etrafta yuvarlandı. Başka bir adamı kurtarmak için neredeyse annesini öldürüyordu ve yine de başarısız olabilirdi.

"Bayan Keene?" Ajan Madison bir adım ötede durdu, gözleri

endişeyle yumuşamıştı. "Geçecek."

"Ne?"

"Adrenalin. Korkudan. Artık annenize sağ salim kavuştuğunuz için içinizden bir sel gibi akıyor. Geçecek."

Avery itiraz edecekti, iyi niyetli kadına hâlâ üçüncü perdeyi oynamadıklarını söyleyecekti. Ama bunun yerine ayaklarını tuttu, dizleri titriyordu. "Teşekkürler. Annemle kalırsan memnun olurum. Alkol ve uyuşturucudan arınıyor. Zor olabilir. Onu bir an önce hastaneye yatırmak istiyorum. Yardım edebilir misin?"

"Annen bende ve büronun gerekli ayarlamaları yapabileceğinden de eminim."

Avery minnetle başını salladı ve koridorda Ajan Lee'nin ofisine doğru yürümeye devam etti.

İçeride Ajan Lee bir nebze olsun sakinleşmeyi başarmıştı. Son zamanlarda Bilim ve Teknoloji Direktörlüğü'nden Binbaşı Will Vance'in ataşesi olan Astsubay Marcus Phillips hakkında da bir belge almıştı. Avery odaya girdiğinde dosyayı ona uzattı. İçeriği yorum yapmadan taradı.

"Şaşırmadığını görüyorum."

Şaşırmamıştı. Ölen adamın adını öğrenmelerinin haber değeri vardı ama patronunun kim olduğunu öğrenmelerinin haber değeri yoktu. Avery dosyayı Jared'a verip sonra kollarını kavuşturdu. Ajanın öfkesini ayaktayken karşılamanın daha kolay olacağını düşünerek ayağa kalkmaya karar verdi. "Kanıtım yoktu," diye kabul etti. "Ama öğrendiklerime göre, Binbaşı Vance'in işin içinde olduğuna inanmak için iyi nedenlerim vardı."

"Ne öğrendiğini bana anlatmak ister misin?" Ajan Lee kalçasını masasına dayadı. "Tabii sakıncası yoksa."

"Anlatırım." Adam kaşlarını kaldırdığında Avery özür diledi: "Henüz bitirmedim."

"Neyi bitirmedin?" Avery cevap veremeden Lee başını sal-

ladı. "Boş ver. Önce kolay sorudan başlayalım. Annenin Binbaşı Vance'in elinde olduğunu nereden bildin?"

"Tahmin ettim." Avery zor olmaktan nefret ederdi ama son elini oynayana kadar ona karşı dürüst olamazdı. Sesini gerçek bir pişmanlık doldurdu. "Bana karşı çok iyisin, Ajan Lee. Ama bildiklerimi sana söylersem devre dışı kalırsın. Çünkü harekete geçmen için yeterli kanıt yok."

"Ama Başkan'ın danışmanını kendi kendine durdurabilirsin, öyle mi?" Alay ettiği belliydi. "Avery, onu kürsüden çekerek anneni ve Yargıç Wynn'i kurtardın. Şimdi bunu FBI'a devretme ve işimizi yapmamıza izin verme zamanı."

"Kanıtlayabildiklerimle Binbaşı Vance'in mahkûmiyetini garanti edemezsin." Avery öne çıktı ve gözlerine ciddiyetle baktı. Ona daha önce kısaca göz atma izni vermişti ama şimdi detayları öğrenmesinin zamanıydı. Çantasına uzandı ve Yargıç Wynn'in çalışma odasından aldığı poşeti çıkardı. "Bu hap şişesindeki parmak izlerine bak ve ne bulduğunu bana bildir. Sana kırk sekiz saat içinde kariyerinin en büyük işini vadediyorum."

"Pazarlık yapmam, Bayan Keene. Sana yirmi dört saat verdim ve süren devam ediyor."

Jared araya girdi: "O zaman gidip Vance'i ataşesi hakkında sorgulayabilirsiniz. Size Phillips'in serbest çalıştığını söyleyecek ve onunla çelişecek hiçbir şeyiniz olmayacak. Eminim Vance, Phillips'in uygun bir şekilde saf tutacağı sağcı bir grubun kanıtlarını üretmiştir."

Haklı olduğunu bilmek Ajan Lee'nin öfkesini yumuşatmadı. "Bir şeyler yapacağım."

"Onu kaybedeceksin." Avery ellerini arkasında kavuşturdu. "İç Güvenlik, FBI'a karşı. Ulusal güvenlik tehdidi mi, yoksa savaş kahramanı mı?"

"Seninle ya da Vance'le sidik yarışına girmeyeceğim. Ben işimi yapıyorum."

"Benimkini yapmama izin verirsen senin işin de daha kolay

olur."

"İşinin tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun Avery?"

"Ben Yargıç Wynn'in vasisiyim. Onun hakkını savunmama izin ver." Ajan Lee ile inatla ve ısrarcı bir ifadeyle yüz yüze geldi. "Kırk sekiz saat daha ver ve sonra hepsi senin."

KIRK DOKUZ

27 Haziran Salı

Ertesi sabah saat yedide, Avery ve Jared St. Regis Oteli'ne vardılar. İndira Srinivasan kapıyı açtı ve onları içeride karşıladı. Bir koruma, sabırla ayakta duran Jared'ın üstünü aramaya başladı. Avery'yi de arayıp üstlerinde metal bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra uzaklaştı. "İkisi de temiz."

"Günaydın," dedi Nigel ayağa kalkarak. Elini Jared'a uzattı. "Bay Wynn."

"Bay Cooper." Jared karşısındaki koltuğa ve Avery de onun yanına oturdu. "Dr. Srinivasan."

"İndira ve Nigel." Nigel, kanepenin koluna tünemeyi tercih eden İndira'nın yanına yerleşti. Dalgınlıkla elini okşadı. "İflas etmek üzereyken unvanlar çok resmi görünüyor."

Avery, "İstediğim şey şirketlerinizi mahvetmek değil," dedi. "Jared'ın birlikte yapacağınız işe ihtiyacı var."

"Ne işi?"

"Tigris ve diğerleri. Her şeyi biliyorum."

"Yine de Wynn'in istifasını sunarak onların kazanmalarına izin verdin Avery." Nigel bir bardak Perrier'yi dudaklarına götürdü. "Daha iyi bir yatırım getirisi beklerdim."

Avery cevap veremeden İndira araya girdi: "Nigel sana başkanın ve yandaşının maskesini düşürmen için yeterli bilgiyi verdi zaten." Avery'ye e-postayla gönderilenlerin aynısı olan ve alçak masanın üzerindeki duran kâğıtları işaret etti. "Bizim orada olmamıza ne gerek var?"

"Nigel'ın bana gönderdiği bilgiler için doğrulama gerekiyor."

"Öyleyse Dr. Papaleo doğrulasın," diye inatla itiraz etti İndira. "Ya da kayıtlarımız için bir mahkeme celbi çıkarın."

"Dr. Papaleo'nun öldüğüne inanıyoruz. Ve Hindistan hükümetinin sizi kayıtlarınızı vermeye zorlaması yıllar alır."

"Belki."

"Kesinlikle öyle ve bunu biliyorsun. O zamana kadar Başkan Stokes, suçluların iadesi anlaşması olmayan bir ülkeye çoktan saklanmış olur. GenWorks, Advar'la teknolojiyi paylaşma şansını kaçıracak ve ikiniz milyarlar kaybedeceksiniz. Şirketlerinizin bir dizi kongre duruşması, FDA soruşturması ve Uluslararası Ceza Mahkemesi'nden gelen suçlamalardan sonra iflas etmeyeceğini varsayarsak tabii."

"Öyleyse ne öneriyorsun?" İndira ayağa kalktı ve Avery de onunla yüz yüze bakabilmek için aynısını yaptı. "İfşa işe yaramadı. Belgeleri sana vermek de öyle. Başka ne yapabiliriz?"

"Sana söylemeden önce, bir sorum daha var."

"Evet?"

"Hygeia'nın ne kadar ileri gittiğini biliyor muydun?" Avery bir adım daha yaklaştı. "Tigris Projesi'nin teoride kalmadığını yani?"

"Ne?" Nigel paniğe kapılarak ayağa fırladı. "Bu imkânsız. Ne İndira ne de ben Tigris teknolojisinin fiilen üretilmesini onaylıyoruz. Bu barbarlık olur."

"Ama tam da bu oldu, değil mi?" Avery hiçbir tepki vermeyen İndira'ya odaklandı. "Ani Ramji muhtemelen öldü çünkü insan genomunun nasıl silah hâline getirileceğine dair teoriler geliştirmekten fazlasını yaptı. Bunu kanıtladı." Gözleri İndira'yı delip geçen Avery suçlarcasına, "Teknolojisini test etti ve işe yaradı. Hygeia'yı satın aldığında araştırmayı bırakmadın. Onu kopyalamaya, potansiyelini genişletmeye çalıştın ama Ani sana yardım etmeyi reddetti," dedi.

"Böyle bir şey olmadı," diye yalanladı Nigel. "Teknoloji bunu

vadediyordu ama insanlar üzerinde hiçbir zaman deneme yapılmadı, değil mi İndira?"

Avery, üstü camla kaplı masaya bir dosya bırakan Jared'a başını salladı. "Kanıt var." Ani'nin flaş belleğinden alınan işlenmemiş görüntüler, çarpıcı ayrıntılarıyla etrafa saçıldı. Soğuk, steril ışıkta kaydedilmiş biçimi bozulmuş bedenler...

İndira arkasını döndü.

"İndira?"

Gözlerini Beyaz Saray'ın hayali görüntüsüne dikti. "Advar'ın başkanı bir şirket kurma hayalimi finanse etti. Hygeia için aradığında hayır diyemedim."

"Neye?"

"Başbakan, bakanlıktan ve denizaşırı ülkelerden gelen fonlarla finanse edilen tehlikeli ve gelecek vadeden bir projeden haberdar olmuştu. Terörü durdurmak isteyen bilim insanları ve hükümetlerden oluşan bir konsorsiyum." Pencere çerçevesini kavradı, sırtı odaya dönüktü. "Siz Amerikalılar için 11 Eylül yegâne bir olay olabilir. Ama Hindistan'da Hindu olmak, Müslümanlar tarafından nefret edilmek demektir. Bali, Bombay, Londra... Her yerde, canlı bomba olup kendilerini patlatıyorlar."

Jared İndira'nın bu cümlesini, "Öyleyse neden onlar üzerinde deney yapmayalım?" diyerek sertçe bitirdi. "Deneyleri bu sözlerle mi savundular?"

İndira döndü. "Tigris'i insan deneylerinden çok sonra öğrendim. Şirketi devraldıktan sonra, kandırılarak Brahmaputra Vadisi'nden ve Keşmir'den getirilip Tigris'e dâhil edilen yüzlerce mahkûmun kayıtlarını buldum. Yeni başkan olarak kapsamlı bir soruşturma yürüttüm ve başka bir iş için kullanılıp kullanılmayacağını belirlemek üzere teknolojiyi değerlendirdim."

Avery sakince, "Müslümanları yok etmek gibi mi?" diye sordu.

"Ben bir bilim insanıyım. Genleri düzenlemek bizim görevimiz ve Dr. Ramji'nin ekibi virüsleri benim hayal bile etmediğim şekillerde kullanmanın bir yolunu keşfetti." Durdu, ifadesi metanetliydi. "Daha sonra Dr. Ramji kefaretini ödemek istedi, bu yüzden gerçeği yayımlamaya başladı. Ne hükümet ne de şirketimiz olası bir incelemeyi karşılayabilirdi. Biz sadece eserlerini miras almıştık. Dr. Ramji ve meslektaşlarını hedef almak ikili bir karardı. Yetkili ben değildim ama sürekli bilgilendirildim."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin," diye hatırlattı ona Avery.

"Devlet başkanlarıyla çelişemem Bayan Keene. Bunun yerine, dikkatimi etkili olabileceği yere odakladım. Yönetim kurulumu Hygeia teknolojisini asimile etmeme izin vermeye ikna ettim. Çabaları korkunçtu, ancak sonuçları şaşırtıcıydı. Boursin ve on yıldan kısa bir süre sonra da Parkinson gibi hastalıkları tedavi edebilecektik. Gen dizilerini düzenlemek için viral vektörleri kullanarak bunu yapacaktık."

"Yani teknoloji zaten var. Biz birleşmeyi tamamlar tamamlamaz ilaçlarımıza ihtiyacınız olacak." Nigel geri çekildi. "Başkan Stokes bütün bunları biliyor, değil mi?"

"Tabii ki. Başkan yardımcısıyken projenin Amerikan finansmanına o izin vermişti," diye yanıtladı İndira alaycı bir şekilde. "Tigris keşfedilmek üzereyken Exon-Florio kararını verdi. İşte o zaman başkanımız, ABD istihbaratının katılan bilim insanlarını ortadan kaldırdığını öğrendi. Durdurmak için Binbaşı Vance'le temasa geçtim ama artık çok geçti. Geriye sadece Dr. Ramji kalmıştı."

"Hepsi bu kadar değil, değil mi?" diye sordu Avery.

"Hayır." İndira meydan okurcasına omuzlarını dikleştirdi. "Dr. Ramji'nin bulguları eşsizdi ama yeri doldurulamaz değildi. Qian Ku'nun benzer teknolojisi ve benzer araştırmaları var ama sadece birkaç yıl geride. Beni yenmelerine izin vermeyeceğim. Bu, iyilik için de kullanılabilir."

"Peki Dr. Ramji'ye ne oldu?" diye sordu Jared.

"Bilmiyorum." İndira kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. "Gerçekten bilmiyorum. Nigel bana babanın araştırmasından bahsedene kadar, Ani'nin bilgilerini paylaşmayı başarmış olabileceğini fark etmemiştim. Dedektiflerim onu Chennai'ye kadar takip etti ve ben de Binbaşı Vance'e haber verdim. Galiba–"

Nigel kekeledi. "Onu sen mi öldürttün?"

"Bilmiyorum." İndira üçlünün donmuş hâlde durduğu tabloya döndü. "Tigris olayının, bu teknolojinin ilerlemesini engellemesine izin verilemez. Hesaplayabileceğimizden çok daha fazla hayat kurtulacak."

Avery, "Ve seni de iyileştirecek, öyle değil mi?" diye sordu.

İndira hafifçe omuz silkti. "Buluşlarımızdan faydalanırsam, başkalarını kurtarmaya ayıracak daha çok zamanım olur. Bu felaketten bir ölçüde kişisel bir ayrıcalık çıkarmakta bir sakınca görmüyorum. Tigris'i ben yaratmadım, deneklerini de ben öldürmedim."

Jared sert bir sesle, "Sen bir suçlusun, Dr. Srinivasan," dedi. "Öldürmelerini emretsen de emretmesen de suç ortağısın."

"Kanıtla. Bu konuşmanın yapıldığını inkâr edeceğim. Araştırma ve Analiz Kanadı'ndan, Hindistan'ın CIA'inden yani, bir doğrulama almanız pek mümkün olmayacak." Küçümser bir tavırla Nigel'ı işaret etti. "Dehşete düşmüş olabilir ama şu anda, biz Alzheimer'ı, artriti ve kanseri iyileştirecek bir biyogenetik teknoloji geliştirdiğimizi duyurunca hisselerimizin fiyatının nasıl yükseleceğini hesaplıyor."

Nigel ciddiyetle, "Mahkemeye Dr. Papaleo'nun belgelerini bizim tarafımızdan doğrulayan yeminli ifadeler sunmayı kabul edeceğiz," dedi. "İndira, Hygeia'nın görev süresinden önce yaptığı iğrenç araştırmanın ötesinde herhangi bir yanlış yaptığını kabul etmeden teorini desteklemek için yeterli bilgiyi bulacak-

tır." Titreyerek fotoğrafları işaret etti. "Bu fotoğraflar da ortadan kaybolacak."

Avery duyduklarına inanamamıştı. "Ve yara almadan kurtulacaksınız, öyle mi?" dedi.

Masaya uzanan İndira, ölülerin fotoğraflarının yanındaki porselen kupayı kaldırdı. Leziz çayından bir yudum alarak "Zehrinizi seçmelisiniz, Bayan Keene," dedi. "Ama bir tatlandırıcı olarak, Uyuyan Güzel'in panzehriyle ilgili araştırmaya da yeniden izin vereceğim."

"Uyuyan Güzel de ne?" diye sordu Nigel.

İndira yatıştırmak ister gibi onun koluna dokundu. "Yargıç Wynn'i komaya sokan bileşik. Advar tarafından geliştirilmişti. Birkaç ay içinde GenWorks ve Advar, insanları minimum yan etkiyle hayat kurtaran komaya sokan ve komadan çıkaran harika bir ilacı piyasaya sürecek." Avery'ye döndü. "Anladığıma göre, Yargıç'ın beyin aktivitesi minimum seviyede, ki bu da ilacın neden olduğu şey. Bunu düşük dereceli kriyojenikler olarak düşün. Durumu zamanla tersine çevrilebilir."

Jared, "Onun hayatına karşılık pazarlık mı yapıyoruz?" diye sordu.

"Evet. Anlaştık mı?"

Jared, Avery'nin elini sıktı ve ondan böyle bir fedakârlık talep etmek istemeyen Avery sertçe başını salladı. "Evet."

Öldürüldüğü söylentisiyle Ani'yi korumuştu ve şimdi son hamlelerini yapması gerekiyordu.

İndira zarif bir şekilde ayağa kalktı ve yakındaki bir odadan birkaç arkadaşını çağırdı. Belgeler bitip noter çıktıktan sonra topallayarak süitin geniş cumbalı pencerelerine gitti. "Kötülüğü miras almış olabilirim ama onu ben yaratmadım."

Avery noter tasdikli ifadeleri kaldırmak için eğildi. "Ama onu durdurmadın da."

Jared, Avery'yle kapıya kadar yürüdü, ardından acıyan göz-

lerle Nigel'a baktı. "Yerinizde olsam ortaklarıma dikkat ederdim Bay Cooper. Hem de çok dikkat ederdim."

ELLİ

Noah şikâyeti sabah dokuzda bıraktı.

Yargıç Kenneth Stapleton, koyu kahverengi teninden ağacı andıran uzuvlarına kadar her şeyiyle bir meşe ağacına benziyordu. Hukuk fakültesine başlamadan önce, Heisman Kupası için kısa listedeydi. Bir aydan kısa bir süre sonra, bir araba kazası futbol kariyerini mahvetmiş ve iyileşme zamanını LSAT* için çalışarak geçirmişti. Muhafazakâr eğilimleri ve Virginia eyaleti savcısı olarak parlak kariyeri, Başkan Brandon Stokes'un ilk tur atamaları sayesinde ona Columbia Bölgesi Bölge Mahkemesi'nde bir yer sağlamıştı.

Ne var ki iki yıl içinde velinimetiyle olan yakınlığı zayıflamıştı. Ona göre Başkan Stokes, Stapleton'ın İncil kadar kutsal saydığı bir belge olan Anayasa'yı sistematik olarak parçalamıştı. İkisi de evdeki komodinin ve DC Bölge Mahkemesi'ndeki masasının üzerinde duruyordu.

Ömür boyu atama, federal yargıçlıkların en iyi avantajları arasındaydı. Yargıç onu görevden alma duruşmasına götürecek bir kibir eylemi gerçekleştirmedikçe işini kaybedemezdi. Ama onu dansa dâhil eden grubun standartlarını yerine getiremezse, merdivenden yukarı çıkamazdı.

Elli iki yaşındaki Yargıç Stapleton, DC mahkemesinde kalmaya mı yoksa bir temyiz mahkemesi görevi için çabalamaya mı niyetli olduğuna tam olarak karar vermemişti. Fakat masasının üzerinde duran şikâyet, onun yerine seçim yapmaya kararlı görünüyordu.

Her gün masasına anlamsız şikâyetler gelirdi. Federal

* Law School Admission Test – Hukuk Fakültesine Giriş Sınavı. (ç.n.)

mahkûmlardan, sınırdışı edilme tehlikesiyle karşı karşıya olan göçmenlerden ve federal mahkemelerin dikkate değer erişilebilirliğinden yararlanma niyetindeki rahatsız vatandaşlardan gelen talepler, kâtiplerinin masalarındaki haznelere doluşurdu. Bununla birlikte, çok azı siyasi geleceğiyle bu kadar bağlantılı olurdu.

On bir buçukta, eksik yazılmış sayfaları ve argümanlarını ezberlemişti. Sekiz aylık rehabilitasyon sürecinden geçmesini sağlayan cesareti toplayarak, içgüdülerinin söylediği şekilde hareket edebilirdi. Ya da eski koçunun ona verdiği en iyi tavsiyeyi hatırlayarak kumar oynayabilirdi: "Bir yük treni size doğru geliyorsa, elinizde topla önünde durmayın. Eğer ölürseniz, maçın ikinci çeyreğinde oynayamazsınız."

Koç'un sözleri kulaklarında çınlayan Yargıç Kenneth Stapleton, 2012-1058 Hukuk Davası'nın ofisinde uygunsuz bir şekilde açıldığı gerekçesiyle şikâyeti reddetti. Ancak kararını bekleyen genç avukatın müvekkilinin farkında olarak, konuyu hemen Amerika Birleşik Devletleri Columbia Bölgesi Temyiz Mahkemesi'ne götürdü. Evrakları imzalarken kafası karışmış bir şekilde başlığa baktı, inanamayan zihni sarsılıyordu.

Davacı,
HOWARD JEFFERSON WYNN,
Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi Üyesi.
Davalı,
AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ.

Salı günü DC Gezici Mahkemesi kürsüsünde oturan yargıçlardan hiçbiri kolej futbolu oynamamıştı. Öte yandan, üç yasal zekâda değişen metaforlar kendilerini tekil bir saatli bomba ve ölümcül bir patlama kavramına dönüştürdü. Kolektif korkaklıklarını harekete geçirerek, el bombasını ellerinden atma ge-

rekliliğiyle karşı karşıya kaldıklarında herkesin yapacağı şeyi yaptılar.

Alt mahkemeyle anlaştılar ve 2012-1058 Hukuk Davası'nı, patlamadan fayda sağlayacak veya bundan yanacak olan insanlara gönderdiler. Yüksek Mahkeme Üyesi Howard Wynn'in, aynı dilekçeyi daha bir gün önce teslim etmiş olan yasal vasisinin, istifayı geçersiz kılmaya yönelik şaşırtıcı şikâyeti, Anayasa Bulvarı'ndan Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'ne gitti çünkü bir vatandaş ile ülkesi arasındaki bir anlaşmazlıkta yargı yetkisi Yüksek Mahkeme'deydi.

Ve Başyargıç Teresa Roseborough'nun kucağına bırakıldı.

ELLİ BİR

28 Haziran Çarşamba
Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi

9.05

Geçen eylül ayında, yeni dönemin başlamasından günler önce Yargıç Howard Wynn, raportörlerine kabul yemini ettirmişti. Onlara, raportörlerin yardım ettikleri kürsünün önüne çıkmalarına izin verilmemesini ahmakça bulduğunu söylemişti. Bu nedenle, Avery Keene, Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi önünde savunma yapmak zorunda kalmıştı.

Avery'ye eski ofisinde birkaç dakika mahremiyet izni vermek için Başyargıç'ın tedbir kararı kaldırılmıştı. Tüm süit boştu; sekreterler geçen hafta boyunca boştaydı ve bugünün olağandışı duruşmasıyla günlük görevlerinden alınmışlardı, duruşmayı izlemelerine izin verilmişti.

Gözleri tanıdık mobilyaların üzerinde gezinen Avery, ağır ağır odalara girip çıktı. Jared arkasındaydı, kapı eşiğinde bekliyordu. Ling ve Noah, duruşmayı beklemek için çoktan ana kata inmişlerdi. Ama Avery, Jared'ın babasının işini nerede yaptığını görmesini istemişti.

Ofisinin kapalı kapısına uzanırken, "Her zaman sekreterlerden bile önce gelirdi," diye mırıldandı. "Yargıç Wynn, bir avukat tarafından alıntılanan her dosyayı ve her davayı okurdu. Alıntıların alıntılarını bile okurdu." Jared'a kendisini Yargıç Wynn'in halı kaplı ofisine kadar takip etmesini işaret etti. Boş bulunmuş her yüzeye kitaplar dizilmişti. Kırmızı şeritli kahverengi ciltler,

mavi ve siyah renkli diğerleri, ülkedeki her federal mahkemenin içtihatlarını içeriyordu.

Birkaç tanesi çalışma masasına dağılmıştı, yokluğunda sayfalarına dokunulmamıştı. İndeks etiketleri ve kalemler sayfaları işaretlemek için kullanılmıştı ve sarı not defterlerinde onun tanıdık yeşil karalamaları vardı. Gazete ve dergilerden oluşan yığın, sarhoş gibi raflara yaslanmış ve halıdan gelişigüzel kuleler halinde yükseliyordu. "Kimsenin ofisini temizlemesine izin yoktu," diye açıkladı yumuşak bir gülümsemeyle.

"Asla mı?"

"Söylentilere göre bir sekreter birkaç on yıl önce adli tatilde temizlik yapmaya kalkmış. Kadını Ticaret Departmanı'na naklettirmiş."

Annesinin evdeki çalışma odasının durumu yüzünden Yargıç'ı azarlamasına dair puslu bir anısı vardı. "Annem yanına kalmasına izin vermezdi," dedi. "İşyerinde istediği kadar dağınık olabileceğini söylerdi ama ev annemin alanıydı." Aradıkları düzenli çalışmayı düşündü. "Sanırım hiç unutmadı."

Sessiz odalarda yan yana durdular ve Avery uzanıp Jared'ın elini tuttu. "Yargıç Wynn sert bir adamdır ama her zaman iyidir. Kibar değil, hayır. Ama iyi."

"Sanırım bu da bir şeydir."

Lüks bir Maryland hastanesinin tedavi koğuşunda yatan annesini düşündü. "Bazen bu her şeydir."

Kendine kızan Jared derin bir nefes verdi ve Avery'ye döndü. "Beni buraya getirdiğin için minnettarım Avery. Ona dair bir şeyler gösterdiğin için..." Yeşil gözlerinin altında, yorgunluğun gölgelediği teninin ince dokusunu izleyerek onu inceledi. "Seni seçmesi doğru bir karardı."

"Henüz bitmedi."

"Belki bitmedi, ama onun beklemeye hakkı olduğundan fazlasını yaptın. Her şeyi olması gerektiği hâle getirdin. Orada ne

olursa olsun, sen onun şampiyonu oldun. Sadece teşekkür etmek istiyorum."

Avery gülümsedi ve Jared ona doğru yavaşça eğilirken kaçması için de zaman tanımış oldu. Ama Avery kendini hareketsiz ve hazır tuttu. Jared'ın dudakları kendi dudaklarına kenetlendiğinde, ellerini omuzlarına kaldırdı, onun sağlam gücüne tutundu. Bu öpücük zamanın ve vaatlerin ötesine uzanıyordu.

Kısa süre sonra Avery gözlerini kırpıştırdı ve ikili sessizce ayrıldı. Bir kez yutkundu. "Şey, bu odada olmasını hiç beklemediğim bir şeydi bu..."

Jared sırıttı. Avery güldü, "Sanırım gösteri zamanı," dedi.

* * *

ABD Yüksek Mahkemesi'nin salonunun on üç metre yüksekliğinde bir tavanı ve İtalya, Liguria'dan getirilmiş yirmi dört Siena mermeri sütunu vardı. Avery parlak maun bir masada tek başına oturuyor, ayağını huzursuzca halı kaplı zemine vuruyordu. Önünde sıralar uzanıyor ve solunda da mahkeme kâtibi oturuyordu. Mahkeme başkanı, sözlü yargılamanın kapanmasını hızlandırmak için beyaz ve kırmızı ışıkları yakıp söndürerek sağındaki masada süre tutturdu.

Arkasında bronz bir parmaklık boydan boya uzanıyordu. Mahkeme salonunun sol tarafına dizilmiş kırmızı sıralar, alışılmadık bir manzara için hazırlanan muhabirlerle doluydu. Odanın karşısında, Başyargıç'ın izniyle Jared, Noah ve Ling'le birlikte yargıçların konukları kırmızı sıralarda oturtulmuştu. Bu sıraların önündeki siyah sandalyeler, adliyeye girmekten kaçınarak ömürlerini harcayan sıradışı misafirleri, kadın ve erkekleri barındırıyordu.

Meclis Sözcüsü bir sandalyeye çöktü, omzuyla Çoğunluk Grup Başkanı'nı dürttü.

DuBose, "Acıtmış olmalı," diye fısıldadı.

"Ya?" Ken alçak sesi dinlemek için başını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Bir kızın sana en vahşi rüyanı sunması ve sonra onu herkesin içinde geri alması." Meclis Sözcüsü, parmağını davalı masasında oturan yalnız genç kadına doğru salladı. "Orospu çocuğunun sandalyesi az kalsın adli tatile girmeden önce boşalıyordu."

Çoğunluk Grup Başkanı şiddetle başını salladı. "Dün senatörler kapımın önünde kamp kurdular. Herkes adli tatil atamaları ve sağcı yargıçlar hakkında bir şeyler söylüyor. Salı günü kimse uçağa binmek istemedi ve kimsenin kalmaya da gücü yetmedi. Ön seçimler hızla yaklaşıyor ve herkes para peşinde koşmak zorunda." Senatodaki çoğunluğun başkanı olarak muazzam bir savaş sandığını titizlikle istiflemiş ama hiçbir şeyi hafife almayarak iktidarda kalmıştı. Özellikle de aptalların umutsuz eylemlerini. Bilmediği şey, bugün neler olabileceğiydi. "Hukuk fakültesine gittin. Sence şansı var mı?"

"Ne bileyim," diye mırıldandı DuBose. "Bölge savcısı olarak on yıldır böyle bir şey duymadım. Şikâyet, sanki yağlanmış gibi –veya cinsel yolla bulaşan bir hastalıkmış gibi– bölge mahkemesi ve temyiz mahkemesinden hızla geçti. Tahminimce, yargıçlardan hiçbiri kötü bir kararın iki tarafında da yer almak istemedi. Hukuk danışmanı, olanların teknik olarak yasal olduğunu söylüyor ama onun sözüne bakma."

"Raportörün kazanacağını mı düşünüyorsun? Stokes'un kıçına tekmeyi basacak mı?"

"Danıştay Başkanı'na karşı mı?" Meclis Sözcüsü, bir yığın kâğıdın üzerine eğilmiş olan Avery Keene'i inceledi. Bir not defterine notlar karaladı, sonra yazdıklarını yırtmak için durakladı. Adam bir kahkaha attı. "Başkan onu öğle yemeği niyetine yiyecek."

"Hazımsızlığa yakalanmasını umsan iyi olur, yoksa adli tatili

kalıcı olarak iptal etmezsek mahkeme tıklım tıklım olur. Bir seçim yılında bu imkânsız."

"Kurnaz orospu çocuğu." DuBose parmaklarını çıtlatarak, "Yaparsan sana lanet olsun ama yapmazsan da yenilirsin," dedi.

Arkalarındaki kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve her iki adam da en son gelişmeyi görmek için eğildi. Mahkeme salonuna kalabalık bir topluluk girdi, Meclis Sözcüsü küfretti. ABD Danıştay Başkanı, Gizli Servis personeli ve yardımcılarından oluşan bir ekibin eşliğinde Başkan Brandon Stokes koridordan geçti.

Avery de izliyordu ve zaten gergin olan sinirleri iyice gerildi. Başkan Stokes yalnız gelmemişti. Binbaşı Vance bir adım geriden yürüyordu. Avery ilerleyişlerini izliyordu, Başkan'ın Çoğunluk Grup Başkanı ve Meclis Sözcüsü'nün yanına oturduğunu gördü. Silahlı adamlar çıkışları ve savunmasız noktaları korumak için dağıldılar.

Danıştay Başkanı David Ralston, Avery'nin masasına doğru yürüdü ve o aceleyle ayağa kalktı.

"Bayan Keene," diyerek selamladı, elini uzattı. Avery de elini uzattı ve formalite icabı el sıkıştılar. "Çalışanlarımdan bu hafta çok meşgul olduğunuzu öğrendim. Bir gün istifa, ertesi gün istifanın iptali için şikâyet... Yine de burada ne yaptığımızı hayatım boyunca anlayamayacağım."

"Efendim."

"Kasetleri ve dosyanızı inceledim." Yüzündeki gülümsemede küçümseyici bir hava vardı. "Yargıç Wynn'in koltuğunu bıraktığınızda o kadar da sıkıntılı görünmüyordunuz Bayan Keene. Zorlama olduğunu gösteren bir şey yoktu."

Avery kıkırdadı. "Ben iyi bir oyuncuyum."

"Ama canım, burası bir mahkeme, tiyatro değil. Farkı anlasan iyi edersin. Milletime karşı açılan bir davayı hafife almam." Topuklarının üzerinde döndü ve masasındaki yerini aldı.

Avery koltuğuna gömüldü ve boş boş baktığı notlarına döndü. Başkan'ın mahkemeye gelmesini gerçekten beklemiyordu. Bildiği kadarıyla, görevdeki hiçbir başkan sözlü bir yargılamayı izlemeye gelmemişti. O kongre liderlerinin yanında otururken, fiziksel kuvvetler ayrılığı tamamen çökmüştü.

İçindeki kıkırdamanın histeriye doğru yaklaştığını hissettiğinde sakinleşmek için bir nefes aldı. Yüksek Mahkeme'ye gelmek büyük bir kumardı. İlk yetkili mahkeme olarak, Yüksek Mahkeme'nin medeni usul kurallarına uyma yükümlülüğü yoktu. Ama bu mahkemede sempatik jüriler ya da sürpriz tanıklar da yoktu.

Umut, suçlamanın ciddiyetine ve adalet aramak zorunda kalan kadın ve erkeklerin dikkatine dayanıyordu. Arkasında, galeride, İndira ve Nigel heykel gibi hareketsiz oturuyorlardı. Kaderleri Avery'ye bağlıydı.

Hepsi kaderine terk edilmişti.

Bileğindeki saat sabah onu gösteriyordu. Başkan Stokes da dâhil olmak üzere mahkeme salonundaki herkes gibi o da ayağa kalktı ve sekiz yargıç kürsüye çıktı. Kanatlı bir maun kıvrımı olan kürsüde her biri için koltuklar vardı. Önce hukuk öğrencisi, sonra da raportör olarak bu gösteriye onlarca kez tanık olmuştu. Ama bir davacı olarak asla diye düşündü.

Dokuzuncu sandalye boşken asla.

Başyargıç Roseborough sabah 10.03'te davayı başlattı. "Şimdi Mahkeme Üyesi Howard Jefferson Wynn'in Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı iddiasını dinleyeceğiz." Nazik kahverengi gözler Avery'ye odaklanırken bakışlarında herhangi bir taraf tutma emaresi görülmüyordu. "Bayan Keene, geleneksel olarak önce siz başlarsınız ama Danıştay Başkanı'ndan ön yorumlar için özel bir talep aldık. Bu yargılamanın benzersiz doğası göz önüne alındığında, bu kuruma hitap etmesine izin vermeyi kabul ettik. Bay Ralston."

Danıştay Başkanı David Ralston, dikkatle çalışılmış ağırbaşlılıkla ayağa kalktı ve sekiz yargıcın önünde ciddi bir şekilde durdu.

"Sayın Başyargıç ve mahkemenin izniyle bu fırsatı, Amerika Birleşik Devletleri'nin bu kovuşturmaya kategorik itirazını belirtmek için talep ettim. Marbury-Madison davasında, Başyargıç John Marshall, Yüksek Mahkeme'nin orijinal yargı yetkisinin ABD federal hükümet yetkililerini kapsamadığına karar vermişti. Yargıç Howard Wynn'in istifasını Başkan Stokes kabul etti, ABD değil. Sadece bu emsal altında, bu dava bu mahkemede görülmemelidir. Ayrıca, kanunlar çerçevesinde veya federal bir sorun olarak istifayı geçersiz kılacak hiçbir hareket yoktur. Bayan Keene bu hareketi geri almak şeklindeki amacına yasal olarak ulaşamaz. Bu duruşmaya katılma hakkına ve bu mahkemenin halka mal olmuş bu davaya bakmaya uygunluğuna itiraz ediyorum."

Avery karşı çıkmaya hazır bir hâlde koltuğunda kıpırdandı, ancak söze Başyargıç girdi: "Talebinizi aldık Bay Ralston ve bu mahkeme, bu davayla ilgili endişelerinizi kabul etse de, sözlü tartışmaları dinlemeye karar verdik. Sizin ve müvekkilinizin itirazı usulüne uygun olarak not edilmiştir."

"Teşekkürler Sayın Başyargıç." Ralston, yüzündeki bariz düşmanlık ifadesiyle masasına döndü ve yavaş yavaş oturdu.

"Bayan Keene."

Avery kürsüye gitti ve beyaz ışığın yanmasını bekledi. İçini bir korku kapladı ama sesini, hissetmek için dua ettiği bir güveni yansıtmaya zorladı. "Sayın Başyargıç ve mahkemenin izniyle. Bugün bu mahkemeden alışılmadık bir talepte bulunuyorum. 26 Haziran Pazartesi günü, yasal vasisi olduğum Yargıç Howard Wynn için bir istifa mektubu verdim. Bu işlemin ardından istifa mektubunu iptal etmek amacıyla şikâyetimi size arz ettim. Bunu, istifanın Yargıç Wynn'in çıkarlarına en çok uygun düşen

şey olduğu için değil, zorlama sonucunda verildiği gerekçesiyle yapıyorum."

Liberallere karşı öfkesi en tutarlı hedefini Yargıç Wynn'de bulan Yargıç Bringman, ilk yaylım ateşiyle başladı: "Meslektaşlarım, sahte yasal gerekçeler olarak gördüğüm bu dilekçeyi dinlemeyi seçtiler ve ben oyumu olumsuz yönde kullansam da oy çokluğuyla karara vardılar. Ama içimin rahat etmesi için Bayan Keene, bunun Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı nasıl geçerli bir dava olduğunu söyleyebilir misiniz? İstifayı kabul eden kişi olarak Başkan'a dava açmak daha doğru olmaz mıydı?"

Avery, bir an için hukuk fakültelerinde kurulan eğitim amaçlı etkinlik mahkemelerini hatırladı. TV'deki hukuk programlarının çoğu savcılık ile savunma arasındaki kavgaya odaklanırken, hukuk öğrencileri ve yetişkin avukatlar asıl ıstırabın adli sorgulamadan kaynaklandığını biliyorlardı. Sorabileceklerinin sınırı olmayan ve size ne kadar derinden hakaret edebilecekleri konusunda sınır tanımayan düşman yargıçların önünde her düşüncenizi savunmaya zorlanmak... Avery kendini hazırlayarak neredeyse sabit bir şekilde cevap verdi, "Başkan, tüm Amerikan vatandaşlarının yerine geçtiği için bu başvurunun doğruluğunun yanındayım. Bu nedenle ABD, Yargıç Wynn'in istifasını kabul etme veya geçersiz kılma yeteneğine sahip tek aktördür."

Elbette, dedi kendi kendine, kalbinin gümbür gümbür atışını kimse duyamıyordu. "Bir Yüksek Mahkeme yargıcı, başkan tarafından aday gösterilir, Birleşik Devletler Senatosu tarafından onaylanır ve Yüksek Mahkeme tarafından makamı verilir. Yüksek Mahkeme yargıcı olma eylemi, federal hükümetin üç organının da katılımını gerektirir. Ek olarak, Yargıç Wynn'le ilgili herhangi bir eylem tüm hükümeti, yani Amerika Birleşik Devletleri'ni de içermelidir."

Bringman sustu ve Yargıç Lindenbaum araya girdi. "Bunun adli incelemeye tabi bir soru olduğundan emin misiniz?"

Avery cevap veremeden, Bringman tekrar sözü aldı. "Daha da önemlisi, istifa bu mahkemenin incelemesine tabi bir soru mu? Bu konu neden bir veraset hâkiminin önünde tartışılmasın?"

Bringman'dan gelen soru yağmuruna kürsüde oturan diğer iki kişi başlarını sallayarak takdirle karşılık verdi. Alamayacağı iki oy daha. Endişe ürpertisi yerini gizli bir titremeye bıraktı. "Vesayet mahkemeleri bu konunun karmaşıklığını ele almak için yeterli donanıma sahip değil, Yargıç Bringman. Alt mahkemeler kabul etti ve şikâyeti derhal buraya ilettiler."

"Belki de tezinizin zayıflığını anladıkları için konuyu hızlandırdılar. Ve delilinizin yetersizliğini de..." Bir tomar sayfayı karıştırdı. "FBI'dan Özel Ajan Robert Lee, annenizin rehin tutulduğunu ve pazartesi günü kurtarıldığını bildirdi."

"Doğru."

"Zorlama kanıtınız bu mu?"

"Evet Yargıç Bringman."

"Başkan Stokes'un annenizin kaçırılmasına veya alıkonulmasına bir şekilde dâhil olduğuna ilişkin kanıtınız var mı?"

Tabii ki yoktu ama bunu böyle açık açık söyleyemezdi. "Uygun standart, beni kimin zorladığı değil, gerçekten zorlanıp zorlanmadığımdır. Ajan Lee'nin yeminli beyanı, annemi rehin tutan adamın, Başkan'a bağlı Binbaşı Will Vance'in bir çalışanı olduğunu açıkça belirtiyor."

"Bu da," dedi Yargıç Newell, "yalnızca Binbaşı Vance'in işe alma uygulamalarını iyileştirmesi gerektiğini kanıtlıyor. Başkan Stokes'un aktif katılımını gösterebilir misiniz? Evet veya hayır şeklinde cevap verin."

Avery tereddüt etti ama başka alternatif bulamadı. "Hayır. Başkan Stokes'un aktif katılımını gösteremem. Yine de–"

"İstifayı kabulünün neden geçersiz kılınması gerektiğini anlayamıyorum. Halkın çıkarlarına veya Yargıç Wynn'in çıkarlarına karşı hareket etmedi. Siz ettiniz."

"Başka bir seçeneğim yoktu."

"Bir FBI ajanıyla doğrudan iletişiminiz olduğunu söylediniz, doğru anladım değil mi?" Soru, sert tavrı konuşmasa bile fark edilen Yargıç Hodgson'dan geldi. "Annenizi nerede bulacağını biliyorsa, istifa dilekçesini vermeyi neden öylece erteleyemediğinizi anlayamıyorum. Bir zorlama unsuru, tehdit edilen sonuçtan kaçınmak için eylemlerinizin gerekli olduğuna dair sağlam temellere dayanan bir inançtır."

"Annemin tehlikede olduğuna inandım. O basın toplantısına katılmam gerektiğine inandım." Avery yargıcın şüpheli bakışlarıyla karşılaştı. Endişeyle kürsüye tutundu, verdiği kararın yanlış olup olmadığını merak etti. "Ajan Lee elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi. Ben de elimden geleni yaptım."

Görünüşe göre sakinleşen Yargıç Hodgson sustu ve Avery'yi sıkıştırmak için Yargıç Gardner devreye girdi: "Bir an için zorlamayı bir kenara bırakalım. İstifanın sunulmasının anayasal bir soruna dönüşümü hakkındaki iddianızla daha çok ilgileniyorum. İddiaya göre, bu mahkemenin hareket etmek için orijinal yargı yetkisine sahip olduğunu varsayarsak..."

Noah'yla yaptıkları birkaç tartışma, onu bu soruya hazırlamıştı. Güçlü nabzı yavaşladı ve Avery cevap verdi: "Eldeki soru, bir Yüksek Mahkeme yargıcının rızası olmadan görevden alınmasının anayasaya uygunluğu. Hukuk ve hak alanındaki tüm davalar için yargı yetkisi anayasaya göre doğar."

Konuşmaya ısınarak devam etti: "Ayrıca Yirmi Beşinci Değişiklik, bir başkanın görevden alınması durumunda verasetle nasıl başa çıkılacağı konusunu ele alıyor. Bununla birlikte anayasa, ömür boyu atananlar da dâhil olmak üzere, diğer herhangi bir anayasal memurun görevden alınması konusunda sessiz kalmaktadır. Anayasa, bir Yüksek Mahkeme yargıcının koltuğundan alınması konusunda üçüncü bir şahsın tek taraflı olarak karar verme yetkisini öngörmemektedir. Aksine ülke, ana-

yasanın bu konuda sessiz kalmasını tercih etmiştir."

Yargıç Gardner, "Fakat anayasayı oluşturanlar 1787'de yirmi birinci yüzyılın tıbbi gelişimini tahmin edemezdi," diye karşılık verdi.

"1967'deki seçmenler edebilirdi. Yirmi Beşinci Değişiklik, başkanın iş göremezliğinin nasıl ele alınacağını belirlemek için detaylı ayrıntılara giriyor. Ölümünü değil, ömür boyu atama şöyle dursun, her seferinde yalnızca dört yıl süren işin görevlerini yerine getirememesini ele alıyor."

"Yani zorlama olmasa bile istifanın geçersiz olduğunu iddia ediyorsunuz."

"Evet Yargıç Gardner. İddiam bu." Argümanı, bir hafta önce öne sürdüğünün tam tersiydi ama bu, başkanın bir terörist olduğunu keşfetmesinden önceydi. "Bir Yüksek Mahkeme yargıcının koltuğundan alınmasına keyfi olarak katılma yeteneğim yok. Başkan'ın eylemi sadece benim anayasaya aykırı eylemimi sürdürüyor ve bu nedenle iptal edilmelidir. Rızası olmadan asla istifa ettiremiyorsam, o zaman doldurulacak boş bir koltuk da yok demektir."

İddiası baraj kapaklarını açtı ve sorgu yeni bir coşku kazandı. Başyargıç hariç. Alışılmışın dışında bir sakinlikle sessizce oturuyordu ve Yüksek Mahkeme'nin olağan muhabirleri tarafından fark edilmişti. Siyasi sorular, statü, zorlama veya vesayet hakları hakkında hiçbir soru sormadı. Avery Yargıç Lawrence-Hardy'ye sert bir yanıt verene kadar tek kelime etmedi.

Sonra konuştu.

"Öyleyse Bayan Keene, sizin dünya görüşünüze göre, ömür boyu ataması olan bir kişi adına, yasal bir vasi kesinlikle istifa edemez mi? Meslektaşlarımdan biri öncesinde bir istifa mektubu imzalamadan hastalandığında mahkemeyi genişletmek zorunda mı kalacağız?"

Avery bu atışı beklemişti, zihinsel olarak geri adım attı ve

sopasını salladı. "O istifa mektubunu ben yazdım. Benim iddiam, istifanın geçerli olabilmesi için, görev sahibinin hastalıktan önce dile getirdiği dileklerle tutarlı olması gerektiğidir." Gözlerini Başyargıç'a dikti. "Aksi takdirde, kişinin yararına olmayacaksa, istifa anlamsızdır. Sanırım zamanımın geri kalanını iddianın çürütülmesine ayırmalıyım."

"Teşekkürler, Bayan Keene." Başyargıç, "Bay Ralston, sizi dinliyoruz," derken Avery kürsüden uzaklaştı.

Bay Ralston mahkemeye teşekkür etti ve ilk salvosunu başlattı: "Yargıç Bringman'ın ilk sorusunu ele alarak başlamak istiyorum. Burada yargı yetkisi yok. Bayan Keene iddiasını Yirmi Beşinci Değişiklik ile ilişkilendirmeye çalışsa da zincir çok kısa. Bayan Keene'in avukatının, Columbia Bölgesi'ndeki veraset mahkemesi huzurunda çok güzel bir şekilde tartıştığı gibi, yalnızca o, Yargıç Wynn'in çıkarına en uygun düşecek şekilde hareket etmemekle suçlanıyor. Bu dava hâlâ karara bağlanmamışken Bayan Keene tarafından gerçekleştirilen acil önlemler onun iddiasıyla tutarlıdır. Yargıç Wynn'in isteklerine hizmet edilip edilmediğini; bu mahkemenin faaliyetlerini, onu operasyonlarında hareketsiz bırakarak ama dokuzuncu koltuğu işgal ederek yerine getirip getirmediğini değerlendirmek onun sorumluluğundadır."

Niyet ettiği gibi, tüm gözler boş sandalyeye çevrildi. "Bize öyle geliyor ki Bayan Keene için mevcut çare kabullenmek. Korkunç bir seçim yaptı ve amacına ulaştı. Bayan Keene güvende. Yargıç Wynn güvende. Yüksek Mahkeme artık organın işleyen bir üyesini kabul etmekte özgür ve Başkan Stokes harekete geçmeye hazır."

Sert bir bakışla kürsüye döndü. "Daha az yasal terimlerle ifade etmek istersem, olan oldu."

ELLİ İKİ

Sonraki on beş dakika boyunca Danıştay Başkanı tarihteki yerini aldı. Sırada kendi koltuklarının olabileceğinden emin olan dört yargıcı itti ve savuşturdu. Dikkatli ve kesin cevaplarla, Avery'nin anayasal argümanının içini boşalttı ve dilekçesindeki apaçık sorunu açığa çıkardı.

"Yasa, halk adına hareket eden kongre tarafından yapılır. Bayan Keene, kendisine çözüm için bu kuruma gelme hakkı tanıyan herhangi bir yasa veya kanun hükmünü vurgulamadı. Yargıç Wynn'in çıkarlarına en iyi şekilde hizmet ettiğine ilişkin değerlendirmesiyle uyum içinde hareket etti ve şimdi bu davranış için tövbe etmeye çalışıyor. Ama burası bunun için uygun yer değil. İbadethaneye gitmeli."

Başyargıç biraz eğildi. "Bu bir kanun mu Bay Ralston?"

Danıştay Başkanı boğazını temizledi. "Mübalağa Sayın Yargıç. Demek istediğim, bunun federal bir mesele olmadığı. Bu mahkemenin ya da başka herhangi birinin sorunu değil. Bir vasinin bir vesayet adına hareket etme hakkı yerleşik kanundur. Başkanın istifaları kabul etme ayrıcalığı, bu davanın konusu olan Yargıç Howard Wynn'in görüş bildirdiği yerleşik bir yasadır. Bu olağandışı durum, mahkemenin müdahale etmesi gereken bir bağlantı noktası oluşturmaz." Kırmızı ışık tam zamanında titredi.

Başyargıç konuştu: "Teşekkürler Bay Ralston. Bayan Keene, beş dakikanız kaldı."

"Teşekkürler Sayın Yargıç." Durdu, zamanın geçtiğinin ve yıkmak üzere olduğu kuralların gayet net olarak farkındaydı.

Boş koltuk, harekete geçmesini talep ederek sırayla onu inceliyordu. Yargıç için…

"Yargıç Wynn, iş göremez hâle gelmesi yakın olduğu için, babasından Boursin sendromunu miras alan ve görüşmediği oğlunun hayatını kurtaracak bir çare aradı. Sonra Yargıç Wynn dileklerini bana ifade etmek için büyük çaba sarf etti. Vekâlet yetkilendirmesini Başyargıç Roseborough'ya emanet etti. Ek vasiyetini, görüşmediği oğlunun çocukluk yatağının altına sakladı ve vasiyetini bulmamı sağlamak için oğlunu görmeye gitti. Nihai vasiyetini, öğrendiklerini açıklamak için müsait olamaması durumunda neler olabileceğini öngören ek vasiyetlerle destekledi. Yargıç Wynn kendi ölümüne hazırlanma sürecinde bir sır keşfetti. Korkunç, destansı bir sır; hükümetimizin ulusal güvenlik adına imza attığı vahşetle ilgili bir sır… Okyanusun öte yanında, ulusumuzun korkunç deneylerin suç ortağı olduğuna dair kanıtı olan müttefikler buldu. Hayatının tehlikede olduğunu anlayınca hemşiresi Bayan Jamie Lewis aracılığıyla bana bir mesaj iletmeye çalıştı. Bu mesajı ilettikten birkaç saat sonra Hemşire Lewis evinde vurularak öldürüldü."

Avery duraksadı.

"Vesayeti aldıktan sonra, önce Yargıç Wynn'in evinde ve ardından Georgia'daki kulübesinin yakınında fiziksel saldırıya uğradım, dövüldüm ve silahlı saldırıya uğradım. İç Güvenlik'le tuttukları laboratuvar arasındaki gizli mali işlemlerin kanıtını ortaya çıkaran ve İç Güvenlik Departmanı'nın bir çalışanı olan Bilim ve Teknoloji Departmanı'ndan Dr. Papaleo benimle buluşacaktı ama kocasıyla birlikte ortadan kayboldu. Tigris projesi olarak bilinen şeyin başındaki bilim insanı da aynı şekilde sırra kadem bastı. Annemi kaçıran adam Marcus Phillips, bu sırrın kanıtlarını yok etmeye çalışırken öldü.

Bu eylemler arasındaki ortak bağlantı, veraset mahkemesine sunamadığım bilgilerdir. Şu anda bu mahkeme salonunda

oturan Binbaşı Will Vance'i, Müslümanları hedef alıp öldürecek olan biyogenetik silahlarla ilgili yasadışı araştırmaları desteklemek için kullanılan ABD hükümeti fonlarına bağlayan bilgiler, bu deneylere tanıklığının bir video kaydı da dâhil."

Avery tekrar duraksadı ve sekiz yargıçla göz teması kurdu. Ya şimdi ya da asla dedi. "Binbaşı Vance, emirlerini doğrudan Amerika Birleşik Devletleri başkanından alıyordu."

Çevresindekilerin nefes nefese kaldığının farkındaydı ama durmayı reddetti. Beyaz ışık aniden kırmızıya döndü ve mikrofon kapatıldı. Bu yüzden odanın her yerine ulaşmak için sesini yükseltti: "Amerika Birleşik Devletleri'nin Amerikan yasalarının izin vermediği araştırmalar yapmak için komplo kurduğunu kanıtlayan notlarım ve mali kayıtlarım var. Ayrıca Dr. İndira Srinivasan ve Bay Nigel Cooper'dan bu belgelerin gerçekliğini tasdik eden yeminli beyanlar aldım. Son olarak, yapılan deneyleri kanıtlayan belgelere de sahibim."

Salonun akustiği, suçlamalarını tonozlu tavanın kirişlerine taşıdı. Kâtip ve bir düzine muhabir, daha sonra değişecek olanlar da dâhil olmak üzere, her kelimeyi kaydedecekti. Danıştay Başkanı'ndan gelen talepler ve Yargıç Estrada'nın şiddetli tehditlerine rağmen devam etti. "Bu başkanın, işlediği suçları gizlemek uğruna, herhangi bir vatandaşı eyleme geçmesi için tehdit etmesine izin verilmemeli. Yargıç Wynn'i tehdit etmek için gücünü kötüye kullanabiliyorsa aynısını size yapmasını ne engelleyebilir?"

Başyargıç Roseborough bölge mahkemesinden ayrıldığından beri ilk kez dirseğinin dibindeki tören tokmağına uzandı. "Sessizlik!"

Avery'nin kırmızı ışığı öfkeyle yanıp söndü ve Gizli Servis üyeleri kürsüye doğru ilerlemeye başladı. Başyargıç'ın işaretiyle bir ABD polis memuru geçişlerini engelledi. Tokmağın gümbürtüsü sonunda gürültüyü delip geçti.

Başyargıç gözlerini kısıp Avery'ye uzun bir bakış attı, bu bakış *Post*'ta çalışan bir eskiz sanatçısı tarafından gelecek nesiller için resmedilecekti. Daha sonra, yakın bir gözlemci belli belirsiz gurur parıltısını fark edecekti. "Bayan Keene, süreniz doldu. Lütfen oturun." Kâtibe döndü. "Dava sunuldu. Başkan Stokes, Bay Ralston, Bayan Keene, odamda görüşürüz. Dr. Srinivasan ve Bay Cooper, siz de gelin. Artık Binbaşı Vance'i mahkemede göremiyorum. Polisler onu hemen bulsun lütfen."

* * *

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Başkan Stokes, "Bu duruşma bir saçmalık," diye patladı. Bir Birleşik Devletler başkanı olarak müdür odasına çağırılmıştı. Bu kabul edilemezdi. Ama hiddetle kekelerken bile Bayan Keene'in oyununun ciddiyetini anlamıştı. Suçlamalara inanılsın ya da inanılmasın, yeniden seçilme hayalleri yerle bir olmuştu. Gerçekten Lasker-Bauer... Kurnaz şeytan Wynn onu kandırmıştı. Wynn ölecek olan fillerden biriydi.

Ama intikamını inkâr etmeyecekti. "Kararını sorguluyorum, Roseborough. ABD Yüksek Mahkemesi'nde bu saçmalığa izin vermek... Senato bu hizmete uygun olup olmadığını kesinlikle araştıracak."

"Bunu yapma hakkınız var Sayın Başkan," diye yanıtladı ilgisizce. "Bayan Keene'in suçlamalarını reddediyor musunuz?"

"Onları bir yanıt vererek onurlandırmayacağım." Başını buyurgan bir şekilde eğdi. Çok fazla avukattan aldığı eğitim ona ne yapması gerektiğini öğretmişti.

Danıştay Başkanı öne çıktı, şaşkınlığı yerini hasar kontrolüne bırakmıştı. Orospu çocuğu her ne yapmış olursa olsun, suçlarını açık mahkemede ifşa etmek, önceden adını koyamasa bile bazı kanunları çiğnemek demekti. "Müsaadenizle Sayın Baş-

yargıç, Gizli Servis ve FBI şimdi burada olmalı. Bayan Keene, biz bu bilgileri gözden geçirene kadar gözaltında tutulmalıdır. Ve pervasız davranışları hakkında bir soruşturma yapılmasını öneriyorum. Adaletin engellenmesine iştirak etmişse gereği yapılmalıdır."

"Aynı fikirdeyim." Başyargıç Roseborough, Avery'nin heyecanlı bekleyişini görmezden gelerek mahkeme polisini çağıran düğmeye bastı.

Avery doğrulanmış belgeleri ve flaş belleği salladı. "Kanıtım var efendim."

"Ve bunu uygun yetkililere teslim etmeliydin." Başyargıç Roseborough ona sabit bir bakış attı. "Söylediğin doğruysa, bunu bilmeliydin Avery. Mahkeme bir oyun alanı değil."

Avery karşı çıkamadan arkasındaki kapı açıldı. Kalçalarındaki silahları donuk bir şekilde parıldayan iriyarı beş adam içeri girdiğinde odadakiler döndüler. Ajan Lee, hazırda daha fazla ajanla arkalarında bekliyordu.

Meclis Sözcüsü ve Çoğunluk Grup Başkanı da araya sıkışmıştı ama neredeyse fark edilmiyorlardı. Grup Başkanı telefonundan genelkurmay başkanına aceleyle bir mesaj yazdı. Tigris Projesi ve Başkan Brandon Stokes'un olası görevden alınmasıyla ilgili Senato oturumları yarın başlayacaktı. Mahkeme celpleri hazırlanacak ve saatler içinde dolaşıma gireceklerdi.

Olağanüstü olayı duyuran basın toplantısı, kırk beş dakika içinde Capitol Hill'in merdivenlerinde gerçekleşecek, bu da yayın araçlarının uydu yayınlarını kurup hazır hâle getirmesi için onlara zaman tanıyacaktı. Arkasına da bir kamera konumlandırılacak ve Beyaz Saray'ı devrilmiş gibi gösterecekti. Başkanlık yarışına geç girme düşünceleri, bu kadar sarsıcı bir skandalın kendisine üstün bir çoğunluk ve neredeyse sınırsız bir güç kazandıracağını anlayana kadar bir an için aklından geçti. LBJ'nin*

* Lyndon Baines Johnson, Amerika'nın 36. başkanıdır. (ç.n.)

Senato başkanı olarak mirası, kartlarını doğru oynarsa tarihin bir dipnotu gibi kalırdı.

Arkadaşı Meclis Sözcüsü, geride kalmamak için, Meclis İstihbarat Komitesi'nin Demokrat üyelerini otuz dakika içinde ofisinde bir toplantıya çağırmıştı. Kongre yardımcılarına, üyelerini bulmaları ve onları bir buçuk saat içinde bir parti toplantısında bir araya getirmeleri talimatı verildi. İş bitiminde, üyeleri büyük ağlara dağılacak ve aynı anda her Amerikan vatandaşını korkutacak ve önümüzdeki seçimler için DCCC* kasasını dolduracak milyonları güvence altına alacak reklamları kaydetmek için kayıt stüdyolarına koşacaklardı.

İnsanlığın kaprislerini anladığı için, meclisteki azınlık grup başkanı hakkında muhalefet araştırması yapması için tuttuğu müfettişle de gizli bir toplantı ayarladı. Düşmüş bir Stokes'un muhtemel vekili, partisinin iktidar yapısını ihlal eden ve görevi üstlenen genç kadın, sonbahar seçimlerinde çetin bir rakip olacaktı. Temsilci Carolyn Hall, Hava Kuvvetleri'nde pilottu ve filosundaki suistimali ifşa ettiği için askeri mahkemeye çıkarılmıştı. Bir halk kahramanı olmuştu ve kartlarını doğru oynarsa bu ânı siyasi zaferine çevirebilir ve başkanlık için Stokes'a meydan okuyabilirdi.

Ani sessizliği dolduran Başkan Stokes, bir FBI ajanını işaret etti ve "Bayan Keene'i tutuklayın," emrini verdi.

Silahlı adamlardan biri, "Efendim?" dedi.

"Ben başkomutanım. Onu tutuklayın!" Avery'yi işaret etti ve ilk kez hukuk fakültesine gitmiş olmayı diledi.

Ajan Lee, Başyargıç'ın masasına doğru ilerledi. "Başyargıç Roseborough, az önce direktörle konuştum. Bayan Keene'i alıkoymamız talimatı verildi. Ve Başkan Stokes, elimde sizin için tutuklama emri var."

---

* Democratic Congressional Campaign Committee, Demokrat Parti'nin seçim kampanyası komitesidir. (ç.n.)

"Hangi gerekçeyle?" diye homurdandı Stokes.

"Yargıç Wynn'i öldürmeye teşebbüs ettiğinize dair kanıtımız var. Bilinmeyen bir kimyasal içeren bir hap şişesi ofisime teslim edildi. Bu kimyasal, bu ülkede gördüğümüz diğer tek örnekle eşleşiyor: Yargıç Wynn'in kan testleri. FBI Suç Laboratuvarı benim emrimle şişedeki parmak izlerini inceledi ve iki kişinin parmak izini buldu. Yargıç Wynn'in ve sizin. Nasıl başardınız bilmiyorum ama şu anda cinayete teşebbüsten tutuklusunuz."

"Yargıç Wynn'e ya da herhangi bir ilaç şişesine dokunmadım!" Bir anda, mezuniyet töreninde Howard Wynn'le yaşanan garip an Stokes'un zihninde canlandı. Wynn beceriksizce elini sıkmış ve sırıtmıştı, sonra ona doğru eğilip, "Şah mat, Stokes," diye fısıldamıştı. Allah kahretsin.

Odanın karşısında bir memur Avery'ye yaklaştı ve dirseğini tuttu. "Lütfen benimle gel," dedi kibarca.

Avery baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bütün bunlar olurken Başyargıç'ın odasından dışarı çıkarılıyordu.

Memur ona kapıya kadar eşlik etti, başka bir çift ajanın Başkan'la boğuk bir ses tonuyla pazarlık ettiği yerden geçtiler. Avery, Ajan Lee kendisine katıldığında durdu, Başkan'dan birkaç adım uzaktaydı.

"Bir saniye lütfen," dedi sessizce.

Ajan Lee başını salladı ve ajanlara geri çekilmeleri için işaret verdi. Onu yalnızca Lee ve Stokes duyabildiğinde, "Dr. Ramji nerede? Ya Dr. Papaleo?" dedi.

"Bilmiyorum." Acı bir gülümseme Başkan'ın mükemmel dişlerini ortaya çıkardı ve kendisini duyabilecek mesafedeki Ajan Lee'ye baktı. "Bayan Keene'le bir dakika yalnız kalmama izin verir misin?"

Ajan Lee, Avery'ye uyarıcı bir bakış attı. Avery başıyla onaylayınca uzaklaştı. Kendi başlarına kaldıklarında Başkan Stokes, "Bugün Amerika'ya zarar verdin küçükhanım. Hayat kurtarma şansımızı yok ettin," dedi.

"Sen bir katilsin," dedi Avery gözünü bile kırpmadan. "Bunu biliyorum, diğer herkes de biliyor."

"Ben bir vatanseverim. Diğer başkanlar denediler ama vizyonları kurallarla gölgelendiği için başarısız oldular. Komuta gücünden yararlanmayı reddettiler. Ben yapmadım." Ona sinir bozucu tavrıyla tekrar gülümsedi. "Ama ikimiz de biliyoruz ki bir gün bile hapis yatmayacağım. Hafiyeliğine ve Wynn'in hap şişesiyle yaptığı ucuz numaraya rağmen, bugün burada yaptığın şey bir mahkeme tiyatrosundan başka bir şey değil. Kanıtın yok."

"DNA'yı hedef almak kimin fikriydi?" Avery aralarındaki mesafe bir adımdan da az kalana kadar yaklaştı. "Biyogenetiği kullanmayı düşünen kimdi?"

Stokes, "Suçlamalarında herhangi bir gerçeklik payı varsa, herhangi bir bilgim olduğunu reddediyorum," dedi. Bir konuşma hazırlarken yaptığı gibi parmaklarını arkasında birleştirdi. Hesap yapıyordu. Hukuk fakültesine gitmemişti ama Brandon Stokes sahne kurmanın ince sanatını anlamıştı. Avukatlar ve yargıçlar işin içine girmeden, herhangi biri bu odadan çıkıp mikrofonlara veya gizli toplantılara yönelmeden önce, bu sonraki aşamada anlatacaklarını dikte edecekti. Satranç stratejisini anlayan tek kişi Wynn değildi. Stokes ilk oyunda mat olmuştu ama yenisi başlamıştı. Bir gelenekçi klasikleri takdir ederdi.

Ajan Lee, Avery'nin yanında yeniden belirdi.

Stokes omuzlarını dikleştirdi ama gözlerinde bir korku parıltısı belirdi. "Bayan Keene'in suçlamalarına gelince, yakın zamana kadar bu Tigris Projesi'nden haberim yoktu. Binbaşı Vance bu korkunç çabayı kendi başına yarattı. Askerlik yıllarına ve yakın dostluğumuza dayanarak, irtibat görevlisi olarak görev yapmasına izin vermenin doğru olduğunu düşündüm ve ona güvendim. Sürekli terör tehdidine karşı ülkemizi nasıl koruyabileceğimiz konusunda bana tavsiyelerde bulunacaktı."

Ajan Lee inanamadı, "Bunu sizin haberiniz olmadan mı yaptı?" diye sordu. "Transferleri gördüm efendim. Bilmeniz gerekirdi."

Başkan Stokes kendisine şüpheyle bakan akbabalara ters ters bakarak, "Kongre bilmeliydi," diye karşı çıktı. "Ancak Kongre, İç Güvenlik finansmanı hakkında soru sormaktan korkuyor. Asla çözemeyecekleri kısaltmalara ayrılan milyarlarca dolar... Yalvarmaya gelip seçmenleriyle paylaşmaları için onlara hediyeler verdiğimiz sürece... Faaliyetlerini keşfettiğimde, onu zorla kovmaya çalıştım ama o, Yargıç Wynn de dâhil olmak üzere, birkaç masum Amerikalının hayatını koz olarak kullandı. Bunu bildiğimden, ne yaptığını ve neler yapabileceğini bildiğimden, onu ifşa etmeye cesaret edemedim. Onu durdurmak için bir plan uygulama sürecindeydim."

"Vance'den korktunuz mu?"

"Herkes zarar görebilir. Beni komploya bağlamakla tehdit etti."

Avery başını salladı. "Yalan söylüyorsun. Ne yaptığını tam olarak biliyordun. Bunu ikiniz yaptınız. Senin yüzünden yüzlerce insan öldü. Ve daha milyonlarcası, ABD'nin finanse ettiği şey yüzünden –Müslümanlara karşı bir soykırım silahı– risk altında."

Stokes'un yüzü kızardı ve zorlu kontrolü sarsılma belirtileri gösterdi. "Ben kimseyi öldürmedim," diye homurdandı. "Vance yaptı. Ve bana söylenene göre bunlar gözden çıkarılabilir insanlardı. Teröristler. Mahkûmlar." Bakışları Avery'ye kilitlendi. "Uyuşturucu bağımlıları gibi, Bayan Keene, yaşamaları ya da ölmeleri kimsenin umurunda olmaz."

Avery'nin parmak boğumlarının adamın burnuna değen kısımlarından gelen keskin çıtırtı tüm odada yankılandı. Avery misillemeye hazır bir şekilde yerini korudu. "Hapishanede görüşürüz."

Saatler sonra FBI, onu eli sarılı, delilleri koruma altında ve gelecek nesiller için ifadesi kaydedilmiş olarak mahkemeye geri getirdi. Jared, Ling ve Noah sıralarını savmış ve Ajan Lee'nin emriyle birbirlerinden ayrılmışlardı.

Avery kaderini beklerken televizyonu açtı. Scott Curlee, PoliticsNOW'ın baş sunucusu olmuştu, bitmek bilmeyen haberi, başka hiçbir muhabirin yakalamayı başaramadığı bilgilerle desteklenmişti. Curlee, GenWorks hikâyesini açıklamanın ortasındaydı. Kaynaklarına göre, İndira ve Nigel öngörülebilir bir gelecekte federal hükümetin konukları olacaklardı ve Hindistan hükümeti, Advar'ın kamulaştırılması hakkında spekülasyon yapıyordu. Görünüşe göre Wall Street'teki kapanış zili potansiyele aldırmıyordu çünkü GenWorks'ün hisse senedi fiyatı, bir dizi genetik hastalığı tedavi edebilecek biyoteknoloji söylentileriyle yükseldi.

Gen tedavisinin silah hâline getirilmesiyle ilgili spekülasyonlar bir artış eklemişti ve savunma müteahhitlerinin salyaları akıyordu. İndira, Nigel Cooper'ın dirseğini cesurca tutarak Yüksek Mahkeme'den çıktığı görüntülerde etkilenmemiş görünüyordu. Curlee, bir mahkeme yetkisi dışında hiçbir şeyin GenWorks ve Advar'ın birleşmesini şimdi durdurmayacağına dair sağlam bilgilere sahipti.

Adamın sesine daha fazla tahammül edemeyen Avery, kanallar arasında gezindi ve Başkan Stokes'un kişisel avukatının çoktan bir anlaşma için başsavcıyla müzakereye başladığına dair fısıltıları bildiren sunucusunun ılımlı konuşmasının kulağa yanlış geldiği bir başka kanalı buldu. Ekrandaki renkli grafikler izleyicilerin dikkatini çekmek için yarışıyordu:

Muhabir, iddiaların tutulup tutulmamasının bir öneminin olmadığını söyledi. Görevden alma duruşmaları bir haftadan

kısa bir süre içinde başlayacak ve canlı yayınlar, her medya akışında kesintisiz olarak gerçekleştirilecekti.

Avery, muhafazakâr kanallardaki kafaların, avukatlık lisansını kaybedip kaybetmeyeceğini, barodan atılıp atılmayacağını tartışmalarını dinledi. Kaynakların bildirdiğine göre, fiyaskonun asıl mimarı Binbaşı Will Vance için uluslararası çapta bir insan avı ilan edilmişti. Bir yorumcu, Tigris Projesi'ni küstahça savundu ve tüm kanıtlar ortadan kalkana kadar Amerika'nın bir yargıda bulunmaması gerektiği konusunda uyarıda bulundu. Biraz dehşete düşmüş bir muhatap, Stokes veya Vance'in adalete teslim edilmesinin onlarca yıl alacağını düşünerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Avery, Yargıç Wynn'in odasındaki masasının üzerine çöktü, başı kollarının arasındaydı. Binbaşı Vance'i sorduğunda, görevli ajan ona, Gizli Servis'e onu tutuklaması için haber verdiğinde, eski askerin mahkeme salonundan sıvışıp ortadan kaybolduğunu söylemişti.

Ling, Rita'yı tedavi merkezinde kontrol etmeyi teklif ederken, Jared ve Noah, Ajan Lee için daha fazla boşluğu doldurmak üzere Hoover Binası'na gittiler. Mavi deri koltukları ve panelli duvarları olan Yargıçlar Konferans Salonu'nda yargıçlar, Avery'nin şikâyetini ve yoldaşlarının kaderini tartışıyorlardı.

Loş ışıklı ofis, Avery'nin ruh hâline uyuyordu. Bir başkanı devirmişti ama akıl hocası hâlâ dünyaya karşı hareketsiz duruyordu.

"Yalnız kalmamalısın."

Avery başını kaldırdı, çığlık atmaya çalıştı. Ama bu çığlık Binbaşı Vance'in elindeki silahı görünce yitip gitti. "Beni öldürecek misin?"

Vance'in kasvetli gözleri Avery'nin dağınık saçlarını inceledi. Ofisin hemen içindeki küçük bir masanın üzerine bir spor çantası koydu. "Bana tuzak kurdun."

"Masum insanları öldürdün."

İçeri girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. "Dairende gizli kameralar olduğunu ne zamandır biliyordun?"

"Bir süredir."

"Sana Hygeia'dan kim bahsetti?"

"Betty." Elini masanın üzerinde gezdirerek telefona ulaşmaya çalıştı. Sesinin sabit kalması için uğraşarak "Sen onu öldürmeden önce," diye devam etti. Parmakları masanın üzerinde daha uzağa kaydı.

"Telefona dokunursan seni hemen öldürürüm." Silahını ona doğru salladı, çantayı karıştırdı ve masanın üzerine bir kablo bağı attı. "Sağ elini sandalyeye bağla lütfen." Avery itaat ettiğinde yanından geçti ve diğer elini masanın orta bölmesine sabitledi.

Dehşete kapılmış, bağlanmış ama tuhaf bir şekilde sakin olan Avery, Vance kapıya geri dönene kadar bekledi. "Neden buradasın? Herkes senin sözlü yargılamadan sonra kaçtığını düşünüyor."

"Bitmemiş bir iş. Ve göz önünde saklanmak daha kolaydır. Savaşın ve gizli operasyonların temel kuralı." Kapının yanındaki kitaplığa yaslandı. "Başkan'ın bunun sorumluluğunu doğrudan benim omuzlarıma yüklediğini anlıyorum."

"Ona Hygeia hakkında şantaj yaptığını ve projeyi onun bilgisi olmadan yürüttüğünü söylüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bunun senin fikrin olduğunu ve onun da bu fikri sevdiğini."

Bir an sessiz kaldı. "İkimiz de biliyoruz ki Stokes'un Yargıç Wynn'in komasıyla hiçbir ilgisi yok. Bunu nasıl yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım. Ama Başkan kiminle tokalaştığına dikkat etmeli. Özellikle toplum içindeyken."

"Mezuniyet mi?"

Avery omuz silkti ama Vance takdirle başını salladı. "Kurnaz piç. Parmak izlerini şişeye aktarmak için elinde sakladığı bir şey

vardı. Beklenmedik. Ve etkileyici. Ama Stokes bundan sıyrılmanın bir yolunu bulacaktır."

"Yargıç Wynn'in ona tuzak kurduğunu iddia ederek mi?"

"Deneyecek."

"Başarısız olacak. Yargıç Wynn harika bir adam, sen ve Başkan Stokes onu hafife aldınız."

"İşte bu yüzden sana bir özür borçluyum."

"Annemi kaçırdığın için?"

"Öyleyse onun için de." Başını eğdi, bakışları düşünceliydi. "Wynn'i korudun."

"Tabii ki."

"Başlangıçta, onunla yattığın için seni seçtiğini düşünmüştüm."

"Bunu yapmazdım."

"Biliyorum. Sadıksın, Bayan Keene. Nadir bir özellik bu." Kapının ötesindeki sesleri dinledi. "Stokes kendine vatansever görüntüsü vermeyi seviyor."

"Ama değil." Kendini cesur hisseden Avery ekledi: "Sen de değilsin. Siz canavarsınız."

"Soylu bir ortak operasyondu." İç çekişi neredeyse kulaklarına ulaşamayacak kadar alçaktı. "İnsan hayatı bir savaş zayiatıdır, Bayan Keene. Ve hata yapma; savaştayız."

Kendini tutamayarak "Hindistan'dan gelen mahkûmlar ya da yaşlı bir adamın hemşiresi savaş zayiatı değildir ama," diye itiraz etti. "Kendini kandırma Binbaşı Vance. Hemşire Lewis ve Dr. Papaleo'yu öldürmek ve vergi mükelleflerinin paralarını soykırıma hazırlanmak için bir vekile yönlendirmek savaş eylemleri değildir. Bunlar korkaklık eylemleridir."

"Tigris bir silahtır ve onu kullanmaktan çekinmeyecek düşmanlarımız var. Yok edilmeleri gerekiyor."

"Buna inanamazsın. Sana ne oldu?"

"Saf olma," diye çıkıştı. "Her vatanseverin yapacağını yaptım.

Ülkeme hizmet ettim. Gerektiğinde de onu iç ve dış tüm düşmanlara karşı korudum."

"Öldürdüğün o insanların hiçbiri senin düşmanın değildi. Ayrıca bunu neden yaptığının da bir önemi yok. Artık bitti."

Vance boştaki elini cebine attı. "O kadar da saf olmadığına eminim, Avery. Tigris gibi teknolojinin birden fazla kaynağı var. Birden fazla öncü. Tek kaynak yükleniciye güvenemezdik."

"Başkalarının da olduğunu biliyorum." Şirketlerin portföyünü düşündü. "Başka kim var? Qian Ku'yu zaten biliyorum."

"Sanırım Dr. Ramji araştırmasını verirken diğerlerinden de bahsetmiştir."

"Hayır, bahsetmedi." Ani'nin itirafını ve yetkililere teslim olmayı reddetmesini düşündü. "Dr. Ramji seni durdurmaya çalıştı."

"Belki. Dr. Ramji'nin de fon alan meslektaşlarına danıştığını bilmelisin." Vance masaya doğru ilerledi. "Onun virüsü bir yaklaşım. Pek çok olası genden biri senin hedefin. Yeniliği, viral vektörlerin kullanılmasıydı. Patojenler keşfetmeye hevesli olduğumuz başka bir yol." Gözlerini kırpmadı ya da gözlerini ondan ayırmadı, mesaj açıktı. "Millet olarak neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Ama benim var."

"Benzer iş yapan başka bilim insanlarının olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilimsel merakın insanlığı bir kez daha yenebileceğini öne sürüyorum. Her zaman olduğu gibi. Oppenheimer bir öncü değildi. O, düşünmeyi bırakmaktan korkan başka bir bilim insanıydı." Uzun, sessiz bir an boyunca onu düşündü. Takdire şayan bir şekilde korkularını gizlemeye çalışan sabit yeşil gözlere baktı. Hareketsiz kalma çabasına rağmen titreyen geniş, hareketli ağza...

"Ama mahkemedeki suçlamalarına gelince, haklısın. Yasaları çiğnedim. Bu affedilemez."

"Teslim olacak mısın?"

"Henüz değil." Masanın üzerine bir flaş bellek bıraktı. "Ama ihanete uğramaktan hoşlanmıyorum. Stokes'u yaptıklarından en az biri için sorumlu tutmana yardım edeceğim. O zamanki Başkan Yardımcısı Stokes'un, Başkan Cadres'a hava embolisi enjekte ettiğini kaydetmiştim. Bu, onun iktidarı ele geçirdiği andı."

Şaşkına dönen Avery'nin konuşması bir dakika sürdü. "Başkan Cadres'ı o mu öldürdü?"

Vance başını sallayarak göz temasını sürdürdü.

"Ve sen onu kaydettin?"

"İç Güvenlik için çalışıyordum Avery. Her şeyi izliyoruz. Ancak genellikle bizi kimse izlemiyor." Aniden hareket etti ve elini sandalyenin arkasına koyarak onu sıkıştırdı. Ama silahın namlusu hiç sallanmadı. "Dr. Papaleo'nun kalıntıları, havaalanının yakınındaki bir şantiyede. Ondan geriye kalan pek bir şey bulamayacaksın. Kocasının cesedi, Wisconsin'de terk edilmiş bir arazide arabasının bagajında."

Avery sadece ona baktı.

Vance silahı masanın uzak köşesine koydu ve çantasına uzandı. Küçük bir şişenin kapağını açtı ve bir gazlı bezin üzerine şeffaf bir sıvıdan birkaç damla döktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Avery bileklerindeki bağı zorlayarak.

"Sana bir daha vurmamayı tercih ederim. Ama umursamaz da olamam."

"Çığlık atmayacağım."

"Atamayacaksın." İnanılmaz bir hızla Avery'nin arkasına geçti ve başını tuttu. Gazlı bez burnunun ve ağzının üzerine zorla indi.

"Eminim sabaha kadar birileri seni aramaya gelir. Güle güle, Bayan Keene."

ELLİ ÜÇ

"Avery, uyan."

Israrcı ses tonu, beynindeki sisi delip geçti. "Binbaşı Vance?"

"Avery, bana bak."

Avery gözlerini kırpıştırmaya çabalayarak sisi dağıttı ve kendini Başyargıç'a bakarken buldu. "Sayın Başyargıç?"

"Sana ne oldu?" Ufak tefek kadın yanına çömeldi. "Seni aramak için ofisine geldim, kapın kapalıydı. Gittiğini sandım ama içeride ışık yanıyordu."

"Binbaşı Vance," diye tekrarladı Avery sersemlemiş bir hâlde ve eli otomatik olarak flaş belleğin üzerine kapandı. "O buradaydı."

"Bu ofiste mi?" Başyargıç ayağa kalktı ve telefona uzandı. "Ne kadar oldu?"

Avery sancıyan şakaklarını ovuşturarak, "Saat kaç?" diye karşılık verdi.

"Altıyı biraz geçiyor. Konferans epey sürdü. Vance sana ne yaptı?"

Avery'nin kafası karışmaya başladı. "Yüzüme bir şey kapattı ve bayıldım."

"Kendini iyi hissediyor musun? Sağlık görevlisi çağırayım mı?"

"İyiyim," dedi başını sallayarak.

Başyargıç tereddütle kaşlarını çattı, sonra yumuşadı. "Benimle gel, ofisimde rahat edersin. Seni görmek için bekleyenler var."

Avery'nin dirseğinden tuttu ve titreyen genç kadını ayağa kaldırdı. "Bu arada iyi bir haberim var. İstifa dilekçeni geçersiz kılma talebini kabul ettik."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Koridoru kontrol etti. "Bir tane daha var, değil mi?"

"Gerçek bir tane var, evet." Avery durdu. "Nereden bildiniz?"

"Howard'ın görüşlerini de okudum. Gerçek, özgün bir tane istifa mektubunu bir yerlerde saklıyor sanırım."

"Mektup bende ve zamanı geldiğinde kullanacağım."

"Bu ne zaman olacak?"

"Eğer koması gerçekten geri döndürülemezse... Dr. Ramji ve Dr. Srinivasan, onu uyandırabileceğimizi ima ettiler ama araştırmanın umut verici olup olmadığını bilmek için henüz çok erken."

Başyargıç, "Umut olduğunu duyduğum için çok sevindim," dedi.

Başyargıç dirseğinden tutarak ayakta durabilmesini sağlarken Avery koridorda yalpalayarak ilerledi. Gary Stewart, Jared, Noah ve Ling'le birlikte içeride bekliyordu. Annesi kanepeye oturmuştu. Ajan Lee ilk görüşmelerinde durduğu köşede duruyordu.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?" Ling'e endişeli bir bakış attı. "Tedavide olması gerekiyordu."

"Özel izin aldık. Birazdan geri götüreceğim," diye açıkladı Ling. Avery'nin gözlerindeki sersem bakışı görünce hızla ona doğru yürüdü. "Ne oldu sana?"

"Binbaşı Vance beni ziyaret etti," diye homurdandı. "Sonra beni bayılttı. Yine."

Ajan Lee'yi görünce, Vance'in ona verdiği flaş belleği çıkardı ve adamın eline bıraktı. "Sana bu flaş belleğin içinde Stokes'un Başkan Cadres'ı öldürdüğüne dair kanıt olduğunu söylememi istedi. Herhangi bir savunma pazarlığını bozmak için fazlasıyla yeter."

Lee'nin gözleri kocaman açıldı ve flaş belleği eline aldı. Avery'yi kapitone kaplı berjerlerden birine yönlendirdi ve

oturması için ona yardım etti. "Adalet Bakanı'na vereceğim."

Gary oturduğu deri koltuktan, "Ona kalacağından bahsettiniz mi?" diye sordu. "Sabah bir basın açıklaması yapacağım. Yarın sabah yedide, mahkeme önünde başarılı bir şekilde tartışan en genç avukatlardan biri olacaksın. Kendine halkla ilişkiler için iyi birini bulmalısın."

"Ne için?" Başyargıç'ın özel odasındaki güzel görevlendirmelere baktı ve mahkemedeki zamanının sona erdiğini fark etti. "Bir işim yok."

Noah annesinin yanından, "Bunun bir sorun olacağından şüpheliyim," diye sırıttı. "Avukatlar sığ yaratıklardır. Eminim şirketim seni yalnızca şöhretin için işe alır. Biraz kanun bildiğin gerçeğini de eklersek, firmalar kapında kuyruk olacak–"

Başyargıç araya girdi: "Tabii parlak kariyerinize başlamadan önce mahkemeye geri gelip benim başkâtibim olarak hizmet etmek istemezseniz, Bayan Keene."

Avery, Başyargıç'a gülümsedi. "Sanırım önce mahkemenizle alay ettiğim için özür dilemeliyim."

"Howard görse gurur duyardı." Başyargıç, Ajan Lee'ye başını salladı. "Vance bulunana kadar hepsinin güvenliğini sağlayacağını varsayıyorum."

Avery mutlak bir kesinlikle, "Bulunmayacak," dedi. Bir an için, onun kendisine anlattıklarını anlatmayı düşündü ama ihtiyatlı davranarak dilini tuttu. Olanları sindirmek ve ne yapacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Ama bir sonraki adımı çok netti. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Başyargıç, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Ajan Lee, hazır mıyız?"

Değişik değişik insanlardan oluşan grubun hepsi ayağa kalktı, haftanın yorgunluğu ve doruk noktası bitkinlik dalgaları hâlinde hücum etti. Kapıya yöneldiler, Rita kızının elini tutmak için uzandı. "Seninle gurur duyuyorum, Avery."

"Teşekkürler anne," dedi yumuşak bir sesle ve çok geçmeden

kendini sımsıkı kucaklanmış hâlde buldu. İçki kokmayan biri tarafından... "Kendine iyi bakmaya devam et."

"Denerim bebeğim." İkisi de daha fazlasını beklemiyordu. Rita kapıdan içeri girdi, ardından Noah geldi.

Avery uzanıp Noah'nın elini tuttu. "Sen harika bir avukatsın. Beni temsil ettiğin için teşekkür ederim."

"Sahip olduğum en heyecan verici müşterisin." Noah eğilip ona sarıldı. "Tebrikler Avery. Benim için onurdu."

Noah dışarı çıkarken kolunu kibarca Rita'ya uzattı ve karşılığında cilveli bir gülümseme kazandı. Ling bu harekete güldü ve Avery'yi uzun uzun kucakladı. "Bugün seninle o kadar gurur duydum ki... Beyninin gerçekte ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

Avery kıkırdadı, alnını Ling'inkine dayadı. "Sen olmasaydın hiç şansım olmazdı. En iyi arkadaşım olduğun için mutluyum."

"Aynen." Onu bir kez daha sıktı. "Bu arada, izin ver de Noah'ya yetişeyim. Anneni hastaneye geri götürmem lazım."

Ajan Lee geçti. "Seni yarın daha ayrıntılı sorgulayacağım, tamam mı?" Avery'nin çenesini hafifçe okşadı. "Güzel hareketti avukat."

"Teşekkürler efendim. Her şey için."

Ajan Lee başını salladı ve ofisten çıktı.

"Avery. Jared." Başyargıç masasının arkasında duruyordu. "Bir dakikanız var mı?"

Jared, Avery'ye uzandı ve onun elini tuttu. Başyargıç'a yaklaşıp masanın kenarında durdular. "Evet?"

Başyargıç bir çekmeceyi kaydırarak açtı ve bir dosya çıkardı. "Bu bilgi, biz onu yayımlayana kadar ambargolu, anlaşıldı mı?" Klasörü masaya koydu ve kapıya doğru yürüdü. "Yargıç Bringman gerçekten bir özgürlükçü. Hızlıca oku."

Avery titreyen parmaklarıyla dosyanın kapağını açtı ve görüşün önemli satırlarını okudu.

* * *

Avery, Jared'la birlikte Yargıç Wynn'in başucunda duruyordu. Makineler tıslayarak hava verdi ve durumu düzenli şekilde kötüye giderken makineden bip sesleri geliyordu. Avery kararı ezberden okurken Yargıç'ın hareketsiz, solgun elini sıktı.

"Başyargıç Roseborough mahkemenin görüşünü bildirdi. Davacının iddiası, davalının Exon-Florio Yasası'nı, GenWorks Anonim Şirketi ve bir Hint şirketi olan Advar Limited'in devri alan şirket olacağı önerilen birleşmeye haksız bir şekilde uyguladığı yönünde. Dilekçe sahipleri özellikle, davalının ulusal bir tehdit iddiasının asılsız olduğunu ve uygulanabilirlik için bir eşik testini karşılamadığını iddia etmektedir. Davalı, kanunun başkanlık kullanımına neredeyse sınırsız bir serbestlik verilmesi gerektiğini ileri sürerek bunu reddediyor. Temyiz Mahkemesi dilekçe sahibinin iddiasını reddetti ve Exon-Florio Yasası'nın reddedilebileceği yönündeki kararını incelemesi için temyize gidilmesine izin verdik."

Gözleri onun hareketsiz bedenine takıldı ve yüksek sesle fısıldarken gözlerine yaşlar doldu: "Alt mahkemenin kararını reddediyoruz ve davacının lehine karar veriyoruz. Başardınız Yargıç Wynn. Kazandınız."

Dairesinde saklı olan gerçek istifa mektubunu düşündü. O ve Jared bunu tartışmış ve birkaç ay ertelemeye karar vermişlerdi. En azından siyasi toplantılar ve seçimlerin sonrasına kadar. Bir iş bulana kadar. Çıkmaza girmiş bir mahkeme, Amerika'nın başına gelen en kötü felaket değildi.

Belki GenWorks ve Advar, önümüzdeki milenyumda SEC, FDA ve Ulusal Güvenlik anlaşmalarını inceledikten sonra kurum içi danışmana ihtiyaç duyacaktır. Yine de Avery'nin yeni bir şirketin kısa sürede var olacağından pek şüphesi yoktu.

"*Bugün onun yasını tutmazdım.*" Voltaire'in cümlesini tek-

rarlayan Jared, kolunu Avery'ye doladı ve onu kendine çekti. "Bunu ona sen verdin. Onu bana verdin."

"Baban ailesini ve ülkesini kurtarmak istedi. Bence her zaman paramparça hâldeydi, kendi vatanseverlik anlayışı için ailesini feda etmişti. Bir kez olsun hepsini yapmanın bir yolunu buldu. Yolsuzluğu ortaya çıkarmanın, bilimi korumanın, seni kurtarmanın ve Amerika'yı korumanın... Tıpkı Yargıç Wynn gibi dolambaçlı ve karmaşık bir strateji ama sonuçta işe yaradı."

"Onun çılgın dehasının birazı sende de olmasa böyle olmazdı."

"Şey. Mahkeme kararı verdi ve her şeyi Yargıç Wynn hareketa geçirdi," diye karşı çıktı yanaklarındaki nemi silerek. Jared'a alaycı bir şekilde hatırlattı: "Ben sadece bir raportörüm."

TEŞEKKÜRLER

Yargıç Uyurken parlak hukukçu Teresa Wynn Roseborough ile yaptığımız bir sohbetle başladı. Ona öyle borçluyum ki, kilit karakterlerden ikisi onun adını taşıyor. Bir hukukçu olarak araştırma konusunda oldukça iyiyim ama hiçbir okuma, yaşanmış bir deneyimin yerini tutamaz. Bu nedenle, bir raportörün hayatını anlamama ve kurgunun izin verdiği ölçüde gerçeğe yakın bir şekle getirmeme yardımcı olan, ailenin gerçek hukuk dehasına, kız kardeşim ve daimi editörüm Yargıç Leslie Abrams Gardner'a borçluyum. Bu romanda bilimin rolü de keskin bir göz ve mümkün olduğunca adil bir yaklaşım gerektiriyordu. Bunun için elimden geleni yaptım, korkutmak ve şaşırtmak için kız kardeşim Dr. Jeanine Abrams McLean'ın epidemiyolojik zekâsından yararlandım. Hız, inandırıcılık ve tamamen okunabilirlik için, hikâyeyi devam ettirmek için taslakları, karışık sahneleri inceleyen ve doğru soruları soran kardeşlerim Richard Abrams ve Walter Abrams'a şükran borçluyum. Kız kardeşim Dr. Andrea Abrams, içgüdüsel kontroller ve karışık ipuçları için tetikteydi. Ve bizi hayal edebileceğimiz her şeyi yapmamız için yetiştiren (ve araştırma yardımı konusunda bana bir servet kazandıran) ailem, saygıdeğer Robert ve Carolyn Abrams'a...

Roman şekillendikten sonra, ikinci okuyucularım olarak, bana gerçeği söyleyecek kadar beni seven arkadaşlarıma döndüm. Brandon Evans, Rebecca DeHart, Camille Johnson, Wanda Mosley ve Mirtha Estrada Oliveros'a en eski taslakları okuyup anlatıyı düzeltmeme yardım ettikleri ve kimse satın almadığında sil tuşuna basmamamı sağladıkları için en derin şükranlarımı sunuyorum.

Kitabın tamamlanmasından yayımlanmasına kadar olan

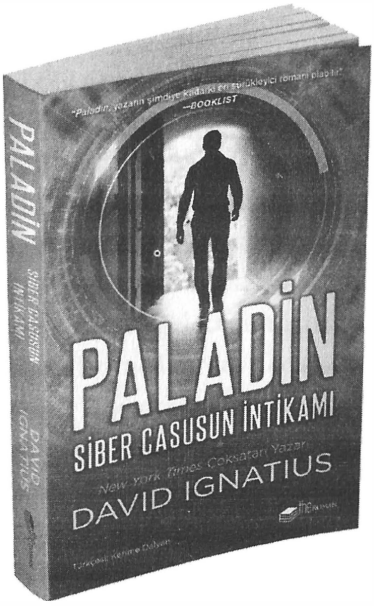
yolculuk çoğu zaman eziyetlidir, bu yüzden sonraki revizelerimi şekillendirmeme yardım eden ilk temsilcim Marc Gerald ve asistanı Sarah Stephens'ı burada anmalıyım. Geçerken romanı anlattığımı duyan UTA'daki ekibim, benden daha detaylı anlatmamı istedi. Kellen Alberstone, Alyssa Lanz, Lucinda Moorhead, Albert Lee ve Jason Richman'a teşvikleri için gerçekten minnettarım ve geleceğim için daha fazlasını görmemi sabırla bekleyen Darnell Strom'a coşkulu şükranlarımı sunuyorum.

Yargıç Uyurken, sadece çıkarlarımı değil, hayallerimi de temsil eden menajerim ve arkadaşım Linda Loewenthal'ın yetenekleri olmasaydı dünyada olmazdı. Ve cilalayan, sorgulayan, mükemmel notlar karalayan ve kenar boşluklarından keyif alan Doubleday'den Jason Kaufman olmasaydı, bu sayfalarda yer alan son hikâyeden bu kadar gurur duymazdım. Editörlere, grafik tasarımcılara, sanat editörlerine, pazarlama ekibine ve kitabın şekillenmesinde rol oynayan sayısız kişiye de teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu, on iki yıllık yolculuğu, tasarlamaktan, yazmaktan, yeniden yazmaktan ve okumaktan gerçekten keyif aldığım bir romanı kritik dönemecine getirenlerin eksik bir listesi. Adlarını burada görmeyi bekleyen herkes… lütfen Yargıç Wynn'in kaybolan yazılarında isminizin geçtiğini varsayalım.

Okuyan herkese;

Umarım Avery'nin ilk çıkışını, onun gerçeği keşfetme yolculuğunu ve dahasını beğenmişsinizdir.

CIA için siber casusluk yapan Michael Dunne, İtalyan haber kuruluşuna sızmakla görevlendirilir. Bu sözde "kuruluş" aslında Amerikalı bir gazeteci tarafından yönetilen bir örgüttür ve CIA'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen siber operasyonlar yürütmektedir. Oldukça becerikli hacker'lardan oluşan örgüt, her yerden ve herkesten sırlar çalıp, bunları CIA'in bile farkına varamayacağı yöntemlerle kullanmaktadır.

Dunne, Amerikan vatandaşı bir gazeteci üzerinde gizli operasyon yürütmenin yasadışı olduğunu bilse de hiçbir zaman bu görevi reddetmez ve patronu onun korunmasını garanti eder. Ancak örgüte sızdıktan kısa süre sonra kimliği ifşa olur. Operasyon haberi açığa çıkınca, CIA Dunne'un görevi sırasında evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu sızdırır ve suçu ona atar. Bu suçlamayla bütün hayatı altüst olan Dunne, bir yıl hapiste kaldıktan sonra, hayatını mahveden insanların peşine düşmek ve onlardan intikam almak için yola koyulur.

"İki kere okumak isteyeceğiniz nadir romanlardan biri. Birinci sefer eğlenmek için, ikinci sefer Ignatius'un nasıl bu kadar iyi yazdığına dair notlar almak için."

—Joe Hartlaub, *Bookreporter*

New York Times Çoksatanı

Önemli davalarda kritik kararlar veren efsanevi yargıç Howard Wynn'in komaya girdiğine dair şok edici haber geldiğinde, yargıcın parlak genç raportörü olan Avery Keene'in hayatı altüst olur çünkü Yargıç Wynn'in kendisine yasal vasisi ve vekili olarak hizmet etmesi için talimatlar bıraktığı hemen kendisine bildirilmiştir. Hiç beklemediği bir pozisyona gelen Avery, Yargıç Wynn'in mahkemenin önündeki en tartışmalı davalardan birini gizlice araştırdığını öğrenir. Bu, bir Amerikan biyoteknoloji şirketi ile bir Hintli genetik firması arasında, tıp alanında nefes kesici sonuçlar ortaya çıkarmayı vaat eden bir birleşme önerisidir. Avery ayrıca Yargıç Wynn'in, Washington'ın en yüksek mevkilerine kadar sızan tehlikeli bir komplodan şüphelendiğini keşfeder.

Avery'nin, hayatını kontrol ettiği hasta yargıcın yerini alma potansiyeline sahip olması Washington'da siyasi bir çekişme başlatırken, Avery, Yargıç Wynn'in geride bıraktığı, dikkatlice oluşturulmuş, satranç benzeri bir dizi ipucunu çözmeye başlar. Yargıç Wynn'in tartışmalı davada çok daha kişisel bir çıkarı olduğunu görür ve Yargıç'ın karmaşık bulmacasının, gerçeği bulmak için onu doğrudan tehlikeye atacağını fark eder.

※ ※ ※

Yargıç Uyurken, sayısız sürpriz ve canlı karakterle katmanlanmış, sürükleyici bir şekilde kurgulanmış, sofistike bir siyasi gerilim romanı. Amerikalı ünlü siyasetçi ve avukat Stacey Abrams, yargı ve siyaset ortamları hakkındaki derin bilgisinden yararlanarak, kendisinin yalnızca adalet peşinde koşan güçlü bir figür olmadığını, aynı zamanda gerilim kurgusunda da büyük bir yetenek olduğunu gösteriyor.

159,00₺

ISBN: 978-625-6415-40-9

thekitap

thekitapyayinlari.com | thekitapyayinlari | thekitapyayin